

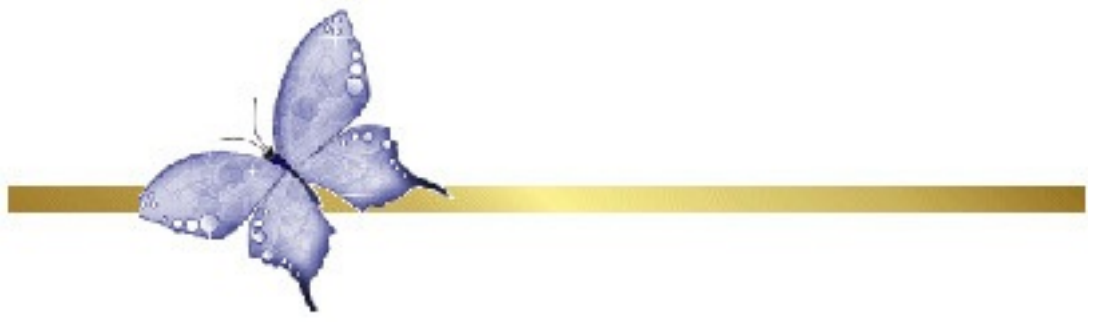
NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR

JULIA QUINN

SĂN LỪNG
Quý cô
thừa kế

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Người đó buông một lời thề sẽ không bao giờ kết hôn, sẽ sống suốt quãng đời còn lại như một kẻ độc thân và nhàm chán, một quý tộc nhàn nhã nuôi những chú chó săn và đọc sách cả ngày.

Nàng từng hy vọng sẽ được ở bên người đó, sinh cho người đó những đứa trẻ, thế mà người đó lại nói với nàng rằng nàng phải kết hôn với người bạn thân nhất của anh.

Người đó nhắm mắt lại, từng dòng ký ức ùa về trong tâm trí, anh đã đánh mất mạng sống của người phụ nữ mình từng đính ước, vậy thì không thể đánh mất cả linh hồn cô ấy. Anh chỉ có một trái tim, và trái tim đó đã chết trong khoảnh khắc cô ấy ra đi.

Nàng im lặng bởi nàng làm sao có thể tranh giành với một phụ nữ đã chết?

Rồi một tiếng súng vang lên, người đó nhìn về phía biển nơi nàng đang đứng, chết lặng...

Người đó chưa một lần nói với nàng rằng mình yêu nàng, nếu nàng thực sự ra đi, thì anh cũng sẽ vĩnh viễn chết theo nàng. Nhưng nàng làm sao có thể chết được, nàng không thể chết, không, khi chính nàng cũng chẳng hay biết về số phận của anh.

Nước mắt lăn dài trên má và nàng biết rằng mình chẳng còn nhiều thời gian...

Mục Lục

Lời giới thiệu

Lời tác giả

Chương 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

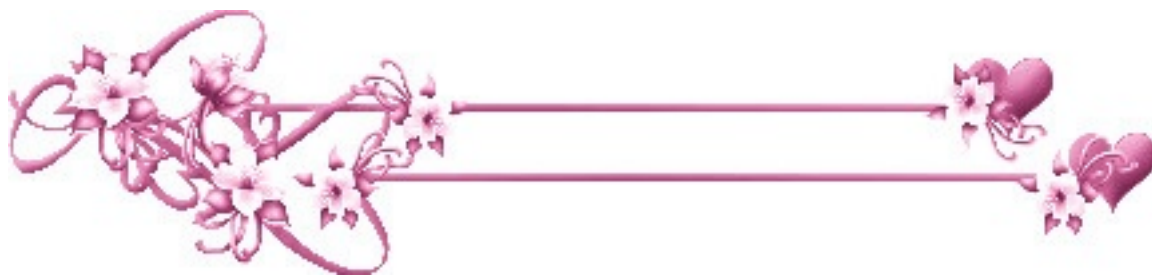
Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

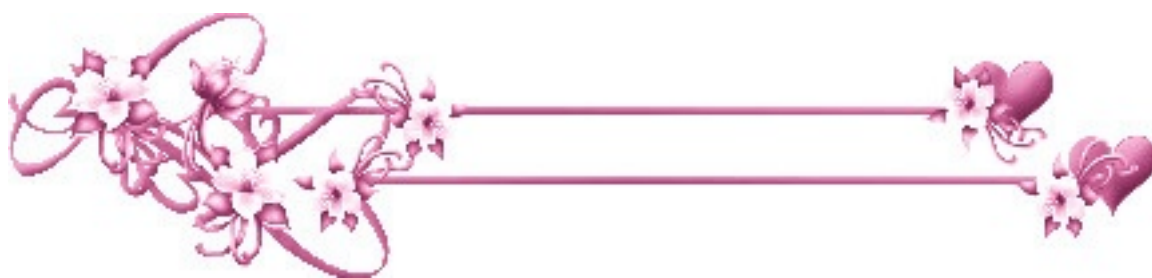
JULIA QUINN

Julia Quinn (tên thật là Julie Pottinger) là tác giả thuộc trường phái lãng mạn cổ điển nổi tiếng trên thế giới. Các tác phẩm của bà thường xuyên lọt vào danh sách những tiểu thuyết bán chạy nhất của New York Times.

Năm 2010, bà trở thành thành viên trẻ tuổi nhất được vinh danh tại Bảo tàng danh vọng dành cho các nhà văn lãng mạn Mỹ.

Những tác phẩm của Julia Quinn đã được *BachvietBooks* giới thiệu tới độc giả:

- Rạng rỡ hơn ánh mặt trời (2013)
- Hẹn ước dưới vàng trắng (2014)
- Khiêu vũ lúc nửa đêm (2014)
- Săn lùng quý cô thừa kế (Quý 1/2015)

Lời giới thiệu

Julia Quinn tên thật là Julie Pottinger (tên khai sinh ban đầu năm 1970 là Julie Colter). Bà được vinh danh là một trong những cây bút hàng đầu của dòng văn học lãng mạn Mỹ.

Sách của Julia Quinn được dịch ra hai mươi tám ngôn ngữ trên thế giới và tên tuổi của bà thường xuyên xuất hiện trong danh sách những tác giả ăn khách nhất do tạp chí *New York Times* bình chọn. Chỉ riêng tại Mỹ đã có đến hơn mười nghìn ấn bản sách được phát hành.

Julia Quinn tốt nghiệp chuyên ngành Lịch sử Nghệ thuật tại Đại học Harvard và sau đó tiếp tục theo học ngành Y tại Đại học Yale.

Trong khoảng thời gian ấy, Julia Quinn - người vốn đam mê văn chương từ nhỏ - bắt đầu viết những cuốn tiểu thuyết lãng mạn về thời nhiếp chính Anh. Sau khi được nhận vào trường Y không lâu, bà khám phá ra một hiện tượng bất thường đối với những tác giả lãng mạn mới vào nghề như mình, đó là hai cuốn tiểu thuyết đầu tay của bà - *Splendid* và *Dancing at Midnight* - đang là mục tiêu cạnh tranh của hai nhà xuất bản. Nhờ động lực đó, bà đã viết thêm hai cuốn tiểu thuyết khác sau khi quyết định tạm hoãn sự nghiệp học hành trong hai năm.

Dần dần, Pottinger nhận ra rằng mình thích viết lách hơn mổ xẻ, vì thế bà đã quyết định bỏ dở ước mơ trở thành bác sĩ để dành toàn bộ thời gian cho sự nghiệp văn chương.

Julia Quinn luôn phản đối quan niệm hoang đường rằng những người phụ nữ thông minh không đọc (hoặc viết) những điều lãng mạn. Bà tôn trọng chủ nghĩa bình quyền, vì thế các nhân vật của bà luôn là khuôn mẫu điển hình cho quan điểm ấy, cho dù nó không thực sự đúng với thời đại lịch sử được viết trong các tác phẩm của bà.

Văn phong của Julia Quinn rất nhẹ nhàng, tinh tế, với những tình tiết

có thể không quá kịch tính, cũng chẳng có các cuộc xung đột cao trào như nhiều tiểu thuyết lãng mạn khác song vẫn vô cùng cuốn hút bởi sự hài hước, thông minh mà cũng không kém phần sâu cay ẩn trong từng câu chữ. Các nhân vật của Julia Quinn đẹp đẽ mà gần gũi. Tình yêu trong truyện của bà thường đến một cách từ tốn, chậm rãi dựa trên sự thấu hiểu và đồng cảm sâu sắc về tâm hồn, cho dù trước đó họ có bị cuốn hút về mặt thể xác với nhau hay không.

Năm 2007 và 2008, bà nhận giải RITA cho các tác phẩm *On the Way to the Wedding* và *The Secret Diaries of Miss Miranda Cheever*. Khi một lần nữa giành được giải thưởng danh giá này cho cuốn tiểu thuyết *What Happens in London?* vào năm 2010, bà đã trở thành thành viên trẻ nhất trong mười lăm tác giả được vinh danh tại Bảo tàng danh vọng dành cho các nhà văn lãng mạn Mỹ.

Một số tác phẩm tiêu biểu của Julia Quinn:

Series *The Splendid Trilogy: Dancing at Midnight* (Đã được BachvietBooks xuất bản năm 2014); *Splendid* và *Minx* (Đã được BachvietBooks mua bản quyền và sẽ xuất bản trong thời gian tới).

Series *The Lyndon Sisters: Hẹn ước dưới vầng trăng* (Đề cử cho danh mục Best Regency Historical của Tạp chí *Romantic Times* năm 2007) và *Rạng rỡ hơn ánh mặt trời* (Cả hai tác phẩm đã được BachvietBooks xuất bản năm 2014).

Series *Agents of the Crown: Săn lùng quý cô thừa kế* (Đã được BachvietBooks xuất bản năm 2015); *How to Marry a Marquis* (Đã được BachvietBooks mua bản quyền và sẽ xuất bản trong thời gian tới).

BachvietBook

Lời tác giả

Gửi các độc giả thân yêu của tôi,

Mỗi tác giả đều phải đối mặt với một câu hỏi trước khi cất ngòi bút, đó là “Những ý tưởng này từ đâu mà đến?” Bởi vì sự thực là hầu như chúng ta đều không biết điều đó. Tất cả những gì chúng ta có thể làm chỉ là hy vọng và cầu nguyện cho những ý tưởng đó tiếp tục xuất hiện trong đầu mình.

Nhưng đôi khi chúng ta lại thực sự hiểu rõ căn nguyên xuất phát điểm của những ý tưởng này, và *Săn lùng quý cô thừa kế* chính là một tác phẩm nằm trong trường hợp đó. Tôi đã vừa phải vật lộn với đồng bản thảo, vừa chìm trong suy nghĩ miên man về việc hẳn đây phải là câu chuyện tồi tệ nhất mà mình từng viết. (Tất nhiên lần nào đặt bút viết một tác phẩm, tôi cũng đều nghĩ như thế cả.) Điều khó khăn nhất chính là tôi không chắc rằng mình có thực sự hiểu về Caroline - nữ chính anh hùng trong câu chuyện của chúng ta - hay không? Và nếu có điều gì đấy mà tôi cần nắm được, thì đó chính là bản thân tôi phải hiểu rõ bản chất nhân vật của mình một cách toàn diện từ trong ra ngoài.

Rồi sau đó thì sao nhỉ? Ngay khoảnh khắc tôi chuẩn bị đưa tay lên vò đầu bứt tai thì cha tôi đã gây ra một việc oái ăm. Ông đăng ký tên tôi vào danh sách nhận thông tin của chương trình *Mỗi ngày một từ*. Cứ như thể tôi còn chưa đủ bận với đồng bản thảo vậy, và hậu quả là ngày nào tôi cũng phải nhận những bài học từ vựng không mời mà đến qua email.

À thì chẳng phải là mọi thứ cũng đã đâu vào đó hay sao. Tôi cuối cùng cũng đã hiểu Caroline là người thế nào, và tôi biết cách để độc giả của mình cũng hiểu được cô ấy. Caroline sở hữu một quyển nhật ký, hay nói chính xác hơn là một cuốn từ điển cá nhân, thật thế đấy. Trong cuốn từ điển đó, nàng luôn tốc ký những từ vựng mới và sử dụng chúng trong nhiều ngữ cảnh khác nhau. Đương nhiên, càng đi sâu vào những từ ngữ của nàng, bạn (và cả tôi) sẽ dần hiểu thêm về cá tính của cô gái ấy.

Muốn biết tại sao, bạn chỉ cần lật trang đầu tiên của bất kỳ chương nào trong cuốn sách này, bạn sẽ hiểu tôi muốn nói đến điều gì.

Chính từ khoảnh khắc đó, những trang bản thảo tưởng như không thể của tôi đã trở thành một cuốn sách có thể tự biên tự diễn của chính nó.

Và tôi cũng hy vọng rằng bạn sẽ thích nó.

Gửi tới các bạn lời chúc ấm áp nhất,

Julia Q

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Con-tu-ber-nal (Danh từ): Người đứng chung một chiến tuyến; đồng bào, đồng chí.

Ý tưởng về việc xem Percy Prewitt như một đồng chí của mình chính là nguyên nhân nòng cốt để tôi thoát khỏi tổ ong.

Trích Từ điển cá nhân của Caroline Trent

~*~

Hampshire, Anh Quốc,

Ngày 3 tháng 7, 1814,

Caroline không hề cố tình bắn Percial Prewitt, nhưng nàng đã làm điều đó, và giờ thì gã đã biến mất khỏi cõi đời này.

Hoặc ít nhất là nàng cho rằng gã đã chết.

Từng đó máu me cũng đủ nhiều để nàng nảy ra suy nghĩ đó. Những giọt máu trên tường đang nhỏ từng giọt, bắn tung tóe trên sàn nhà và cũng nhuộm màu lên đồng chắn màn khiến chúng vô phương cứu vãn. Caroline không hiểu biết nhiều về Y học, nhưng hoàn toàn có thể chắc chắn một việc rằng chẳng có ai đổ từng đó máu mà vẫn còn sống sót.

Giờ thì nàng vương phải một rắc rối lớn rồi đây.

“Chết tiệt,” nàng lầm bầm. Mặc dù nàng chắc chắn là một quý cô thanh lịch, nhưng lại không đề cao sự thanh lịch trong mọi hoàn cảnh, và lời ăn tiếng nói của nàng thỉnh thoảng vẫn có điều đáng chê trách.

“Anh... cái gã ngu ngốc này,” nàng độc thoại với thi thể trên sàn nhà. “Tại sao anh lại nhào vào tôi như thế làm gì? Tại sao anh không thể một mình mà rời đi cơ chứ. Tôi đã bảo với cha anh rằng tôi sẽ không lấy anh cơ mà. Tôi còn nói với ông ấy rằng tôi cũng sẽ không cưới anh nếu như anh là thằng ngốc duy nhất còn lại ở vương quốc này.”

Nàng gần như chết gí một chỗ trong cơn thịnh nộ. Tại sao ngôn từ của nàng không bao giờ chịu xuất hiện một cách chính xác theo những gì

nàng muốn nhi? “Tôi định nói rằng anh là một thằng ngu,” nàng nói với Percy - kẻ mà không chút nghi ngờ gì là chẳng thể đáp trả lại những câu nói đó, “Và rằng tôi cũng sẽ không cưới anh kể cả khi anh có là gã trai cuối cùng còn lại trên đất nước này, và... ôi, thôi thôi bỏ đi. Dù sao thì điều tôi đang làm là đứng luyên thuyên với anh thế này ư? Anh đã chết rồi mà.”

Caroline rên rỉ. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Theo dự kiến, cha của Percy sẽ trở lại trong vòng hai tiếng ngắn ngủi nữa, và nàng không cần phải có một tấm bằng Oxford mới có thể nhận ra rằng Oliver Prewitt sẽ chẳng hài lòng chút nào khi phát hiện thấy con trai mình đang nằm chết thẳng cẳng trên sàn nhà.

“Có trách thì hãy trách cha anh ấy,” nàng giậm chân. “Dù sao thì lỗi cũng hoàn toàn thuộc về ông ta. Nếu ông ta không bị ám ảnh bởi việc tóm cho anh bằng được một cô nàng thừa kế thì...”

Oliver Prewitt là người giám hộ của Caroline, hoặc ít nhất ông ta sẽ là người giám hộ của nàng từ giờ cho đến sáu tuần nữa. Tới sinh nhật hai mươi một tuổi của nàng. Kể từ ngày 14 tháng 8 năm 1813 - cái ngày mà nàng vừa tròn hai mươi tuổi, nàng đã đếm ngược không biết bao nhiêu ngày đêm để mong chờ đến ngày hôm ấy. Chỉ còn bốn mươi hai ngày nữa thôi. Bốn mươi hai ngày và nàng sẽ nắm trong tay toàn bộ quyền kiểm soát cuộc đời cũng như vận mệnh của mình. Và nàng thậm chí còn chẳng buồn đoái hoài đến việc liệu Prewitt đã biến thủ mất bao nhiêu trong khối tài sản mà nàng được thừa kế nữa.

Caroline quăng khẩu súng lên giường, vừa chống nạnh vừa nhìn chăm chăm vào thi thể của Percy.

Đột nhiên... gã mở choàng mắt.

“Aaaaaaaa!” Caroline nhảy dựng lên, hét lớn một tiếng thất thanh và tóm chặt khẩu súng của mình.

“Cô, đồ khốn k...” Percy mở miệng.

“Câm miệng,” nàng cảnh cáo. “Tôi vẫn còn cầm súng đấy.”

“Cô sẽ không bắn,” gã thều thào, khục khặc ho và co quắp người ôm lấy đôi vai đầm máu của mình.

“Nhìn lại đi ông anh, những thứ này cho thấy điều ngược lại đây.”

Đôi môi mỏng của Percy mím lại thành một đường thẳng. Gã buông một câu chửi thề độc ác rồi bắn ánh nhìn căm giận về phía Caroline. “Tôi đã nói với cha tôi rằng tôi không muốn cưới cô,” hấn rít lên. “Chúa ơi! Cô có tưởng tượng nổi không đấy? Dành cả đời này để sống với cô ư? Tôi sẽ hoàn toàn phát điên mất thôi. Nếu như cô không cố giết tôi trước thì sẽ là như thế đó.”

“Nếu đã không muốn cưới tôi thì anh cũng đừng cố dùng thủ đoạn hèn hạ đó chứ.”

Gã rùng mình, rồi tru lên một tiếng khi cử động đó khiến bả vai đau nhói. Trông gã thực sự giận dữ khi nói, “Cô có chút tiền thật đấy, nhưng cô cũng nên biết rằng tôi không hề nghĩ là cô đáng giá với từng đó tài sản đâu.”

“Phiền anh vui lòng truyền đạt điều đó với cha mình nhé,” Caroline ngắt lời.

“Ông ấy nói sẽ tước quyền thừa kế của tôi nếu tôi không cưới được cô.”

“Và anh thì chẳng dám đứng lên chống lại ông ta dù chỉ một lần trong cả cái cuộc đời thảm hại của mình sao?”

Percy găm gù khi bị gọi là thảm hại, nhưng với tình trạng yếu ớt hiện tại thì gã không thể làm gì để chống lại sự xúc phạm đó. “Tôi đã có thể chuồn đến Mỹ,” hấn lẩm bầm. “Chắc chắn những kẻ man rợ ở đó cũng vẫn là lựa chọn tốt hơn cô nhiều.”

Caroline phớt lờ những điều gã nói. Nàng và Percy sống trong tình trạng mâu thuẫn với nhau kể từ khi nàng chuyển về sống cùng nhà Prewitt một năm rưỡi trước đó. Percy luôn dựa hơi cha hấn. Lần duy nhất gã tỏ ra có chút dũng khí là khi Oliver quyết định từ bỏ ngôi nhà. Thật xui xẻo cho gã khi theo quan điểm của Caroline thì cái thứ tinh thần đó cũng hèn kém, nhỏ nhen và ngu đần như chính con người gã vậy.

“Tôi cho rằng giờ thì mình sẽ phải tìm cách đưa anh thoát khỏi tình trạng này đã,” nàng cầu nài. “Anh chẳng đáng để đánh đổi lấy một cái giá treo cổ tẹo nào.”

“Cô thật tốt bụng quá!”

Caroline lắc mạnh một cái gôi ra khỏi vỏ, lưu ý đến việc xé tấm vải lanh có chất lượng tốt nhất mà nàng đã mua bằng tiền của mình, rồi gí chặt nó vào vết thương của Percy. “Chúng ta cần cầm máu,” nàng nói.

“Có vẻ như nó đã chảy chậm lại,” Percy thừa nhận.

“Liệu viên đạn có xuyên thẳng qua không nhỉ?”

“Tôi không biết. Đau chết đi được, nhưng tôi không rõ giữa việc viên đạn xuyên thẳng với ghim lại trong người thì cái nào đau hơn.”

“Tôi nghĩ cả hai đều đau!” Caroline trả lời rồi nhấc chiếc vỏ gôi bằng vải lanh ra để xem xét vết thương. Nàng nhẹ nhàng lật người gã lại và quan sát lưng gã. “Hình như viên đạn đã xuyên qua rồi. Phía sau vai anh có hẳn một cái lỗ.”

“Tin tưởng vào cô khiến tôi bị thương những hai lần cơ đấy.”

“Anh gạt tôi vào phòng anh, lấy cớ là cần một tách trà để bớt lạnh,” nàng ngắt lời. “Và rồi anh định cưỡng hiếp tôi! Anh còn mong chờ điều gì nữa chứ?”

“Vì cái quái gì mà cô lại mang theo một khẩu súng hả?”

“Lúc nào tôi chẳng mang súng bên người,” nàng trả lời. “Tôi có nó từ hồi... ôi thôi! Chẳng phải việc của anh.”

“Lẽ ra tôi sẽ không làm đến cùng chuyện này đâu,” gã lầm bầm.

“Làm sao tôi biết được?”

“Thôi đi, cô biết thừa là đời nào tôi lại thích nổi cô cơ chứ.”

Caroline dùng một lực mạnh hơn cần thiết để ép tấm gạc tạm thời vào bờ vai đẫm máu của Percy. “Điều mà tôi biết là,” nàng liến thoắng, “hai cha con anh chẳng lúc nào nguôi cơn thèm khát với đồng tài sản mà tôi được thừa kế cả.”

“Tôi cho rằng mình không thích cô còn nhiều hơn là thích cái đồng tài sản của cô đấy,” Percy gầm gừ. “Cô, một đũa hách dịch nửa vời, cũng chẳng xinh đẹp gì cho cam, đã thế miệng lưỡi lại quá độc địa.”

Caroline mím mạnh môi. Miệng lưỡi của nàng có quá sắc sảo hay

không thì đó cũng đâu phải lỗi của nàng cơ chứ. Nàng đã sớm học được rằng trí thông minh này là thứ vũ khí duy nhất giúp nàng chống lại hàng loạt những gã giám hộ khủng khiếp - những người mà nàng buộc phải chịu đựng từ khi cha qua đời vào năm nàng mười tuổi. Đầu tiên là Geogre Liggett - người anh họ thứ nhất của cha nàng.

Gã không hẳn là một kẻ xấu xa, nhưng nàng có thì chắc chắn rằng gã đã không biết nên làm gì với một cô bé. Vì thế trong suốt quãng thời gian thực thi quyền giám hộ, gã chỉ mỉm cười với nàng một lần duy nhất. Nụ cười đó nhằm bày tỏ cho nàng thấy là gã vui mừng ra sao khi được gặp nàng. Sau đó, nàng bị gã ném vào một căn nhà nhỏ ở miền quê cùng với một y tá và một gia sư. Rồi thì gã tiến hành quá trình lờ tịt nàng đi.

Nhưng Geogre qua đời và vị trí giám hộ được chuyển giao cho người anh họ lớn nhất của Geogre. Gã này chẳng có tẹo tẹo máu mủ ruột rà hay quan hệ gì với cả nàng và cha nàng. Niles Wickham - một gã keo kiệt già nua - đã coi nàng như một sự thay thế tuyệt vời cho vị trí hầu gái. Gã này đã lập tức xòe cho nàng một danh sách những công việc tề gia nội trợ còn dài hơn cả sải tay nàng lúc bấy giờ. Caroline phải nấu ăn, dọn dẹp, giặt là, đánh bóng, cọ rửa và cả quét dọn. Điều duy nhất mà nàng không phải làm lúc bấy giờ là ngủ.

Tuy nhiên, Niles đã chấm dứt cuộc đời bằng một cú hóc xương gà đến tím tái mặt mày. Đám quan tòa đã hoang mang đến tột độ khi không biết nên làm gì với Caroline - một cô bé mới chỉ vồn vẹn mười lăm tuổi, nhưng lại sở hữu lai lịch đẹp đẽ cùng khối tài sản kếch xù đến nỗi khó có thể tống nàng vào một trại trẻ mồ côi nào đó. Vậy nên họ đành chuyển quyền giám hộ nàng cho Archibald Prewitt - người anh họ thứ hai của Niles.

Archibald - một gã dâm dê dê tiện - đã phát hiện ra rằng Caroline quá quỵên rũ đến mức chẳng để cho nàng được yên. Kể từ đó, Caroline bắt đầu thói quen giữ vũ khí bên người mọi lúc mọi nơi. Thế nhưng Archibald hẳn là con người có trái tim yếu đuối theo đúng nghĩa đen, vậy nên Caroline chỉ phải sống với gã vồn vẹn sáu tháng trời trước khi xuất hiện trong đám tang tiễn đưa hắn về nơi chín suối. Nàng tiếp tục đóng gói đồ đạc chuyển đến sống với em trai gã - Albert.

Albert thường uống nhiều rượu quá mức và mỗi lần như thế, hắn luôn sử dụng nắm đấm - thứ bạo lực đã khiến Caroline học được bài học làm sao để chạy thật nhanh và trốn thật kỹ. Archibald có thể luôn cố sờ soạng nàng

mỗi khi có dịp, nhưng Albert lại là một tay nghiện rượu ti tiện, vậy nên một khi bị hấn tấn công, nàng sẽ đau đớn thực sự. Nàng trở nên nhạy bén và chuyên nghiệp trong việc cảm nhận mỗi khi có mùi rượu dù chỉ là thoáng thoảng bay qua phòng. Được cái là Albert chẳng bao giờ giơ dù chỉ một cánh tay lên với nàng những khi hấn tinh táo.

Thật không may là hiếm có khi nào Albert lại không say xỉn. Trong một cơn điên do rượu làm chủ, hấn đã đại dột đá con ngựa của mình mạnh đến mức nó phải đá ngược đáp trả gã. Một cú trúng ngay đầu. Đến lúc này thì Caroline đã quá quen thuộc với việc di chuyển, chẳng thể mà ngay khi những bác sĩ trong phòng phẫu thuật kéo tấm ra trắng phủ lên khuôn mặt Albert, nàng đã lập tức gói gém đồ đạc và chờ đợi quan tòa quyết định nơi tiếp theo mình phải đến.

Nàng nhanh chóng thấy mình chung sống với em trai của Albert - là Oliver cùng con trai hấn - cái gã Percy đang chảy máu đầm đìa trên sàn nhà lúc này. Ban đầu Oliver dường như là người tốt nhất trong số những gã giám hộ đã từng “qua tay” nàng, nhưng Caroline cũng sớm nhận ra rằng Oliver chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì ngoài tiền bạc. Một khi học được rằng người mà mình bảo hộ đã đến với một món thừa kế khổng lồ, hấn lập tức ra quyết định rằng Caroline và tiền của nàng sẽ không bao giờ thoát khỏi tay hấn.

Percy chỉ lớn hơn Caroline vài tuổi, vậy nên Oliver đưa ra tuyên bố hai người này sẽ sớm kết hôn. Chẳng ai trong cặp vợ chồng tương lai này cảm thấy hài lòng với kế hoạch đó và họ đã lên tiếng phản đối. Vậy nhưng Oliver nào có thèm quan tâm. Hấn liên tục đốc thúc Percy cho đến khi thằng con trai phải đồng ý, sau đó tiếp tục chuyển qua thuyết phục Caroline về chuyện nàng buộc phải trở thành một thành viên trong gia đình Prewitt.

‘Sự thuyết phục’ kéo theo những tiếng quát tháo, những cơn võ về an ủi, những lần bỏ đói và những ngày nhốt kín nàng trong phòng; cuối cùng là sắp đặt cho Percy khiến nàng có một đứa con để nàng buộc phải cưới gã.

“Tôi thà để con mình lớn lên là một đứa con hoang còn hơn là mang họ Prewitt,” Caroline lầm bầm.

“Cái gì cơ,” Percy hỏi.

“Không có gì.”

“Cô biết đấy, cô nên sớm rời khỏi chỗ này đi,” gã nói, đột ngột thay đổi chủ đề.

“Tin tôi đi, sự thật nó rõ ràng rành ra rồi.”

“Cha tôi đã tuyên bố rằng nếu tôi không thể khiến cô mang thai được thì ông ấy sẽ đích thân thực hiện điều đó.”

Caroline suýt bỏ nhào về phía trước. “Anh nói lại tôi nghe xem nào?” nàng hỏi, giọng trở nên run rẩy khác thường. Dù sao thì Percy vẫn còn hơn là Oliver.

“Tôi không biết cô nên chạy đi đâu, nhưng cô cần phải biến mất khỏi chỗ này cho đến ngày sinh nhật thứ hai mươi một của mình, vào... lúc nào nhỉ?... Chắc là sớm thôi.”

“Sáu tuần,” Caroline thì thầm. “Đúng sáu tuần.”

“Cô làm nổi không?”

“Chạy trốn á?”

Percy gật đầu.

“Tôi sẽ phải làm điều đó sao? Nhưng tôi cần lộ phí. Dù sở hữu một ít tiền thật nhưng tôi không có quyền chạm vào đồng tài sản được thừa kế đó cho đến ngày sinh nhật.”

Percy cau mày khi Caroline kéo miếng vải khỏi vai gã. “Tôi có thể cho cô mượn một ít,” gã nói.

“Tôi sẽ trả lại cho anh. Bao gồm cả tiền lời.”

“Được. Cô phải rời khỏi đây ngay trong tối nay.”

Caroline nhìn quanh phòng một lượt. “Nhưng còn cái mớ hỗn độn này thì sao... chúng ta cần dọn sạch vết máu đi.”

“Mặc kệ nó đi. Tốt hơn hết là lấy lý do tôi để cô chạy thoát sau khi bắn tôi còn đơn giản hơn là vì tôi đã làm hỏng bút kế hoạch của ông ấy.”

“Rồi anh sẽ phải chịu đựng ông ta trong những ngày này đấy.”

“Sẽ dễ hơn cho tôi nếu như cô biến mất khỏi cho này. Tôi đang định

tán một cô em xinh xắn đáng yêu trong thị trấn. Cô ấy dịu dàng, biết vâng lời và không gây trở ngại như cô đâu.”

Caroline ngay lập tức cảm thấy thương hại cho cô gái đó biết bao. “Tôi mong mọi thứ sẽ thuận lợi với anh,” cô nói dối.

“Không. Cô chẳng mong điều đó chút nào. Nhưng tôi đêch quan tâm. Đối với tôi, cô nghĩ cái gì cũng không phải vấn đề, miễn là cô biến đi cho khuất mắt.”

“Anh có biết đó cũng chính xác là những gì tôi cảm nhận về anh không, Percy?”

Thật ngạc nhiên, Percy mỉm cười, và lần đầu tiên trong mười tám tháng kể từ khi Caroline chuyển đến sống chung dưới cùng một mái nhà với cái nhánh cây nhỏ nhất của dòng họ Prewitt này, nàng có chút cảm giác thân thiết với chàng trai trẻ gần bằng tuổi mình đây.

“Cô tính đi đâu?” Gã hỏi.

“Tốt nhất là anh không nên biết điều đó. Như thế thì cha anh chẳng đòi hỏi moi nôi dù chỉ một tẹo thông tin nào.”

“Nghe có vẻ hợp lý đấy.”

“Ngoài ra thì tôi chẳng có nôi một đầu mối nào để cha anh tìm ra tôi đâu. Tôi không có họ hàng với bất cứ ai, anh biết đấy. Chẳng thế mà giờ này tôi lại phải đứng đây với anh. Nhưng mà với kinh nghiệm mười năm cô độc chống lại những tên giám hộ ‘tận lực tận tâm’ của mình, tôi chắc rằng mình nên có đủ khả năng để chống chọi được với thế giới bên ngoài trong vòng sáu tuần tới cái đã.”

“Tôi tin là nếu có bất cứ giống cái nào làm được điều này thì đó chắc hẳn phải là cô đấy.”

Caroline nhướn mày. “Tại sao vậy, hẳn đây là một lời khen phải không, Percy? Anh làm tôi choáng đấy.”

“Nghe giống khen ngợi lắm hả? Cô thấy có loại đàn ông nào thích nôi một người phụ nữ có thể tồn tại trong thế giới này mà thiếu anh ta không?”

“Có chứ, chính là loại đàn ông có thể sống tốt mà không cần dựa hơi cha hẳn đây,” Caroline vặn lại.

Percy nhú mày khi cố hát đầu về phía văn phòng của gã. “Mở cái ngăn kéo phía trên cùng... không, cái ở phía bên phải ấy...”

“Percy, cái đồng này toàn là đồ lót của anh thôi!” Caroline kêu âm lên và đóng sầm ngăn kéo lại với thái độ ghê tởm không che giấu.

“Cô có thực là muốn tôi cho mượn tiền hay không hả? Tôi giấu tiền ở đây đây.”

“Ồ ồ, nguyên do hẳn phải là chả ai thèm dòm ngó vào đó,” nàng lăm lăm bằm. “Mà chắc sẽ có, nếu anh chịu tẩm nhiều hơn một chút...”

“Chúa ơi!” gã thốt lên. “Tôi không thể chờ nổi đến lúc cô biến đi nữa rồi. Cô, Caroline Trent, chính là đứa con riêng của quý sứ. Cô đúng là thứ dịch hạch. Cô...”

“Thôi ngay, ngậm cái miệng anh lại cho tôi!” Nàng giật mạnh ngăn kéo trở lại, bực bội trước những lời xúc xiểm của gã. Cô không thích Percy nhiều hơn gã thích cô tẹo nào, nhưng ai mà vui nổi khi bị đem ra so sánh với châu chấu, muỗi, và ếch, rồi cả Tử thần tẩm tói, và cả những dòng sông biến thành biển máu cơ chứ?

“Anh giấu tiền ở đâu?” Nàng ra lệnh.

“Trong bút tất của tôi... không... trong chiếc màu đen cơ... không... không phải cái đó... đúng rồi, trên đó, bên cạnh cái... đúng rồi... chính là nó.”

Caroline tìm được chiếc bút tất đựng tiền sau một loạt hướng dẫn thêu thào của gã, lắc ra được một cuộn tiền giấy lấn xu. “Lạy Chúa tôi, Percy, chỗ này phải đến hàng trăm bảng. Anh đào đâu ra đây?”

“Tiết kiệm khá lâu rồi. Mỗi tháng tôi cũng chôm một ít từ bàn làm việc của cha tôi. Miễn là không quá nhiều thì ông ấy sẽ không để ý.”

Caroline phát hiện ra rằng chuyện này mới khó tin làm sao, Oliver Prewitt là ai cơ chứ, hẳn chính là con người bị ám ảnh bởi tiền bạc đến mức sẽ chẳng ai tỏ ra ngạc nhiên nếu như màu da của hắn một ngày đẹp trời bỗng dung chuyển sang màu của những tờ bảng Anh.

“Cô có thể lấy một nửa,” Percy nói.

“Chỉ một nửa thôi á? Đừng ngu ngốc như thế, Percy. Tôi đi trốn những sáu tuần cơ đấy. Nhỡ có những khoản phát sinh thì làm thế nào?”

“Tôi thì sao, nhỡ tôi cũng có những khoản phát sinh thì làm thế nào?”

“Anh còn có ô dù, Percy!” Nàng thốt lên.

“Cũng có thể là không, một khi cha tôi phát hiện ra chuyện tôi giúp cô chuồn đi.”

Cuối cùng, Caroline cũng buộc phải công nhận điều này. Đời nào Oliver Prewitt lại hài lòng với thằng con quý tử của gã một khi gã biết điều đó cơ chứ. Nàng đành cất một nửa số tiền còn lại vào chiếc bút tất. “Tốt thôi,” nàng cất lời đồng thời nhét một nửa còn lại vào túi của mình, “Anh tự cảm nôi máu không?”

“Yên tâm đi, cô sẽ không bị tóm vì tội mưu sát, nếu đó là điều cô lo lắng.”

“Có lẽ anh sẽ cảm thấy khó tin vào những gì tôi nói Percy, song tôi không hề muốn anh chết. Tôi không muốn cưới anh, và chắc chắn cũng chẳng lấy làm tiếc nếu sau này không bao giờ gặp lại anh lần nữa, nhưng tôi sẽ không bao giờ muốn anh chết đâu.”

Percy nhìn nàng một cách quái đản. Trong khoảnh khắc, Caroline tưởng gã sẽ mở miệng thốt ra điều gì đó tốt đẹp (hoặc ít nhất là cũng đủ tử tế như những lời nàng nói) để đáp trả. Nhưng gã chỉ khịt mũi mà trả lời, “Cô nói chuẩn rồi đấy. Có Thánh mới tin nôi điều đó.”

Vào lúc ấy, Caroline kiên quyết quẳng đi toàn bộ số tình cảm cuối cùng còn sót lại dành cho Percy, và có lẽ cũng là thứ tình cảm mà nàng đang cảm thấy. Nàng giậm mạnh chân lúc bước ra khỏi phòng rồi cất lời khi đặt tay lên núm cửa, “Hẹn gặp lại anh trong sáu tuần nữa khi tôi trở về đây để tuyên bố lấy lại những tài sản của mình.”

“Và trả tiền cho tôi nữa,” gã nhắc.

“Và trả tiền cho anh. Kèm lãi suất,” nàng thêm vào trước khi gã kịp nhắc nàng một lần nữa.

“Tốt.”

“Mặt khác,” nàng tiếp lời, chủ yếu là tự nói với chính mình, “Chắc sẽ có cách để tôi nhận tiền mà không cần phải gặp lại gia đình Prewitt. Ví dụ như thực hiện mọi thủ tục thông qua luật sư, và còn...”

“Thế còn tốt hơn ấy chứ,” Percy ngắt lời.

Caroline buông một tiếng thở dài đầy bức bối thật lớn rồi rời khỏi phòng. Percy sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Gã thô lỗ và ích kỷ, kể cả là gã tử tế hơn cha gã một tí, thì... chắc, sự tử tế đó vẫn cứ lặng lẽ biến hẳn thành một kẻ thô lỗ và vụng về.

Nàng men theo hành lang tối om để bước lên cầu thang trở về phòng. Thật hài hước làm sao khi tất cả những tên giám hộ từ trước đến giờ của nàng đều sắp xếp cho nàng ở một căn phòng trên gác mái. Oliver là kẻ tồi tệ nhất khi mặc nhiên giao cho nàng một căn phòng trong góc phía trên gác, bụi bặm và sát với trần nhà với một mái hiên thụt sâu bên trong. Nhưng hẳn hẳn là đã thất bại nếu như có ý định dùng phương thức này để làm nàng nhụt chí. Caroline yêu căn phòng âm cúng đó. Nó sát bầu trời biết bao nhiêu. Nàng có thể nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp trên trần nhà, cũng có thể hàng ngày quan sát các nhánh cây đang nhú chồi non khi mùa xuân đến. Những chú chim làm tổ bên ngoài cửa sổ căn phòng nơi nàng sống, và đôi khi cũng có những chú sóc nhỏ chạy dọc theo gờ tường.

Sau khi quăng các món vật dụng có giá trị nhất thuộc quyền sở hữu của mình ở thời điểm hiện tại vào túi, nàng dừng lại và nhìn ra cửa sổ. Cả ngày hôm nay thời tiết âm u, nhưng lúc này, bầu trời lại vô cùng trong trẻo. Bằng cách nào đó, Caroline biết đêm nay sẽ là một đêm đầy sao.

Dù chỉ có chút ký ức ít ỏi về mẹ, nhưng Caroline vẫn có thể nhớ rõ cảm giác trong những đêm hè cùng bà đi dạo, bà đặt nàng ngồi ngoan ngoãn trong lòng, ánh mắt hai người hướng lên những vì sao. “Con có thấy ngôi sao kia không, bé con,” Cassandra Trent thì thầm. “Mẹ nghĩ đó chính là ngôi sao sáng nhất. Còn phía bên kia, bé con có thấy hình một con gấu không?” Và rồi những buổi dạo chơi sẽ kết thúc khi Cassandra nói, “Mỗi một ngôi sao trên bầu trời đều đặc biệt. Con biết chứ? Ta biết, đôi khi trông chúng thật giống nhau, nhưng mỗi ngôi sao đều là độc nhất vô nhị cũng hết như con vậy. Con là cô gái nhỏ quan trọng nhất trên thế giới này. Đừng bao giờ quên điều đó.”

Khi ấy, Caroline còn quá nhỏ để nhận ra rằng Cassandra đang dần dần biến mất, nhưng giờ đây nàng đã đủ lớn để có thể áp ủ món quà cuối cùng mà mẹ nàng để lại, mặc kệ việc mình cảm thấy ảm đạm và cô đơn biết chừng nào. Và mười năm nay, khi cuộc đời đã và đang tặng cho nàng hàng trăm nghìn lý do để nàng cảm thấy buồn bã và cô độc, nàng lại chỉ có thể nhìn lên trời cao, rồi tự tạo cho mình một thước đo để cảm thấy yên bình. Khi nào trên bầu trời có một ngôi sao lấp lánh, nàng sẽ cảm thấy an toàn và ấm áp. Có lẽ chẳng thể bình yên và ấm áp như nằm trong lòng mẹ, nhưng ít nhất những ngôi sao đó đã cho nàng một tia hy vọng. Chúng có thể chịu đựng, thì nàng cũng có thể làm được điều đó.

Nàng kiểm tra căn phòng một lần cuối cùng để chắc chắn rằng mình không bỏ sót bất cứ thứ gì, rồi ném vài cây nến làm từ mỡ động vật vào túi xách để phòng trường hợp sẽ cần đến chúng, và chạy ra ngoài. Lúc này, cả ngôi nhà đã chìm vào yên tĩnh; toàn bộ người hầu đã nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt nhọc, vì thế có vẻ như sẽ không có ai chứng kiến vụ Percy tấn công nàng.

Caroline tin chắc Oliver sẽ không bỏ cuộc trong vụ này. Nàng chỉ ngạc nhiên vì hắn đã không dùng chiến thuật này sớm hơn. Hắn là ban đầu hắn luôn chắc chắn rằng nàng sẽ kết hôn với Percy mà chẳng cần phải chờ đến lúc bị cưỡng hiếp. Còn giờ thì, ngày sinh nhật lần thứ hai mươi mốt của nàng cận kề, còn hắn thì ngày càng tuyệt vọng.

Tâm trạng của Caroline cũng chẳng khá hơn cho lắm. Nếu buộc phải cưới Percy, nàng thà chết còn hơn. Nàng không quan tâm việc phát biểu như thế nghe mới khoa trương làm sao. Nàng chỉ quan tâm là từ giờ đến cuối đời, điều tồi tệ hơn cả cái suy nghĩ rằng nàng phải nhìn mặt gã hàng ngày chính là phải đồng tai *nghe* những gì hắn nói.

Nàng băng dọc theo hành lang về phía cửa trước khi nhìn thấy các đế nến mới tinh của Oliver đặt chiếm chỗ trên những chiếc bàn bên cạnh căn phòng. Cả tuần nay hắn cứ tâm tặc về chúng mãi. Cực kỳ giá trị, hắn nói. Những đế nến được làm thủ công với chất lượng vô cùng tuyệt hảo. Caroline gầm gừ trong cổ họng. Trước khi được chỉ định làm người giám hộ của nàng, Oliver làm gì có đủ khả năng mà mua chân nến bằng bạc cơ chứ.

Điều mỉa mai ở đây là có thể nàng sẽ hạnh phúc biết bao khi được chia sẻ khối tài sản của mình, thậm chí là cho quách nó đi, nếu như có một mái nhà và một gia đình nào đó biết yêu thương, chăm sóc và quan tâm đến

nàng. Một người sẽ nhìn thấy trong nàng điều gì đó khác biệt mà không chỉ đơn thuần là một con ngựa thồ sở hữu số tài khoản kékch xù.

Nàng hấp tấp giật cây nến làm từ sáp ong khỏi đế rồi thay cây nến mỡ vừa cắt trong túi vào đó. Nếu thực sự phải dùng nến để thắp sáng trong cuộc hành trình sắp tới thì nàng muốn đó phải là những cây nến sáp ong thơm phức mà Oliver đang dùng.

Caroline vừa chạy ra ngoài vừa lẩm bầm một lời cảm ơn ngắn ngủi dành cho thời tiết ấm áp. “Thật tốt vì Percy đã không quyết định tấn công mình trong mùa đông,” nàng thì thầm, sải bước xuống đường. Lẽ ra thì nàng thích chọn bất cứ phương tiện gì có thể giúp mình ra khỏi Hampshire nhanh hơn, ví dụ như xe ngựa hoặc ngựa chằng hạn, nhưng Oliver chỉ có hai con ngựa, và chúng đều đang được sử dụng cho cỗ xe của hắn - thứ mà tuần nào cũng được dùng để đưa hắn đến nhà điền chủ để chơi bài.

Caroline dặn lòng hãy nhìn vào mặt tươi sáng của việc này, và tự nhắc nhở bản thân rằng đi bộ sẽ khiến nàng trốn thoát dễ dàng hơn. Mặc dù rất có thể tốc độ sẽ bị chậm lại hoặc chẳng may dính phải một vài chuyện rắc rối nào khác.

Nàng bỗng rùng mình một cái. Giữa đêm hôm khuya khoắt, một cô gái đơn độc như nàng rất dễ bị phát hiện. Mái tóc màu nâu sáng dù đã được giấu gần hết dưới mũ nhưng hình như vẫn đang phản chiếu dưới ánh trăng.

Trên thực tế, Caroline đủ thông minh để nghĩ đến việc hoá trang thành một cậu bé, nhưng lại không có đủ thời gian để thực hiện điều đó. Nàng cho rằng việc mình nên làm lúc này là men theo bờ biển để đến một bến cảng đông đúc nào đó gần đây nhất. Nàng biết một chỗ không quá xa và tin chắc nàng di chuyển bằng đường biển sẽ nhanh hơn. Con đường này sẽ giúp nàng chạy đủ xa để Oliver không thể tìm được nàng nổi trong sáu tuần.

Đúng thế, lựa chọn khôn ngoan nhất của nàng lúc này chỉ có thể là bờ biển. Nhưng nàng không thể sử dụng những trục đường chính để tới đó. Ai đó có thể tình cờ bắt gặp nàng. Nàng chuyển hướng về phía nam rồi bắt đầu chạy băng ngang qua một cánh đồng. Từ đây đến cảng Portsmouth chỉ khoảng mười lăm dặm. Nếu chạy thật nhanh suốt đêm, nàng sẽ đến đó trước khi trời sáng. Sau đấy, nàng sẽ mua một tấm vé hoặc thứ gì đó có khả năng đưa mình đến bất kỳ vùng nào khác trên lãnh thổ Anh quốc. Caroline không muốn rời khỏi đất nước này, không khi nàng cần tuyên bố về quyền sở hữu

đồng tài sản thừa kế của mình chỉ trong sáu tuần ngắn ngủi nữa.

Nhưng nàng phải làm gì trong suốt quãng thời gian này bây giờ? Nàng đã cách ly khỏi xã hội bên ngoài lâu đến mức thậm chí còn chẳng biết liệu bản thân có đủ tiêu chuẩn cho bất cứ một công việc nhẹ nhàng nào hay không. Nàng từng nghĩ mình rất có khả năng làm gia sư, nhưng biết đâu để tìm được vị trí thích hợp, nàng sẽ phải tốn mất sáu tuần. Và rồi thì sao... chà, thật chẳng công bằng chút nào nếu nàng nhận việc rồi rồi đi chỉ sau có vài tuần.

Caroline biết nấu ăn, chắc chắn tất cả những tên giám hộ của nàng đều có thể đảm bảo việc nàng còn biết quét dọn nhà cửa. Có lẽ nàng nên xin một công việc tương tự trong nhà trọ nào đó hẻo lánh và ít người biết đến.

Nàng tự gật đầu với chính mình. Dọn dẹp cho những kẻ xa lạ không phải công việc quá hấp dẫn, tuy nhiên đây có vẻ là hy vọng duy nhất có thể giúp nàng tồn tại trong vài tuần tới. Tất nhiên dù có thể nào thì nàng cũng phải thoát khỏi Hampshire cùng những quận lân cận của nó trước đã. Nàng có thể làm việc trong một quán trọ, nhưng chắc chắn rằng quán trọ đó phải cực kỳ cách xa dinh thự của Prewitt.

Và nàng tăng tốc hướng về phía cảng Portsmouth. Cỏ dưới chân nàng mềm và khô, những tán cây bảo vệ nàng thoát khỏi mọi con mắt từ phía đường chính. Không có quá nhiều xe cộ đi lại vào giờ này ban đêm, nhưng dù chỉ là một chiếc thôi nàng cũng phải thật cẩn thận. Nàng di chuyển thật nhanh và nhẹ nhàng, âm thanh duy nhất có thể nghe được là tiếng gót giày của nàng gõ trên mặt đất. Cho đến khi...

Gì vậy?

Caroline xoay một vòng nhưng không thấy bất cứ điều gì khác lạ. Tim nàng đập mạnh. Nàng thề là mình đã nghe thấy tiếng gì đó. “Chắc là một con nhím,” nàng tự nhủ. “Hoặc là một con thỏ.” Nhưng nàng không tìm thấy bất cứ con vật nào, thế nên cảm giác yên tâm không hề tăng dù chỉ một chút.

“Cứ đi tiếp đã,” nàng độc thoại. “Mình phải đến Portsmouth trước khi trời sáng,” nàng tiếp tục cất bước, nhanh đến mức hơi thở ngay một trở nên gấp gáp. Và rồi...

Nàng xoay tiếp một vòng nữa, bàn tay theo bản năng liền đặt lên

báng súng. Chắc chắn rằng lần này nàng đã nghe thấy một tiếng động.

“Tôi biết anh đang ở đâu đó quanh đây,” nàng cao giọng với một chút thách thức nhưng không thực sự cảm thấy điều đó. “Ra mặt đi, hoặc cứ ẩn mình ở đó như một kẻ hèn nhát.”

Một tiếng xào xạc vang lên, và rồi từ những cành cây trên cao, kẻ theo dõi xuất đầu lộ diện. Trang phục của hắn toàn một màu đen, từ chiếc sơ mi cho đến đôi giày, thậm chí mái tóc cũng đen. Gã cao lớn với bờ vai rộng, và hiển nhiên rằng đây là kẻ có vẻ bề ngoài nguy hiểm nhất mà Caroline từng gặp trong đời.

Kẻ lạ mặt giơ súng lên, chĩa thẳng vào ngực nàng.

Chương 2

Pug-na-cious (Tính từ): Dễ sinh sự; dễ nổi cáu, hay gây chuyện.

Tôi rất dễ trở thành một người hay gây chuyện khi bị dồn vào chân tường.

Trích Từ điển cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Blake Ravenscroft không chắc về việc mình đã nghĩ người phụ nữ đó trông thế nào, nhưng có thể đảm bảo rằng những gì mình nghĩ không phải như bây giờ. Anh đã tưởng tượng rằng cô gái đó thật nhẹ nhàng, duyên dáng và lời cuốn. Nhưng thực tế là cô ta đang đứng thẳng người, giữ cho vai vuông vức, và ánh mắt nhìn xoáy vào anh.

Và cô ta sở hữu khoe miệng quynến rũ nhất mà anh từng chiêm ngưỡng. Anh đắm chìm trong nó đến mức quên cả miêu tả lại dáng vẻ của nó, ngoại trừ một điều, đó là khi môi trên của cô ta cong lên theo cái cách mê hồn nhất và...

“Anh thấy sao nếu như có thể chữa súng đi chỗ khác?”

Blake thoát khỏi mộng tưởng, tự cảm thấy kinh hoàng trước sự thiếu tập trung của mình. “Nếu là cô, cô cũng sẽ làm như thế sao?”

“Ôi, tất nhiên rồi, thực tế thì tôi sẽ làm thế chứ. Anh thấy đây, tôi có thứ này, kiểu như là súng ấy. Chính xác thì tôi không quan tâm đến chúng cho lắm. Tôi cho là chúng có thể hữu ích trong một số mục đích, ví dụ như săn bắn chẳng hạn. Nhưng tôi không đặc biệt thích thú gì cho cam khi chúng lại chữa thẳng vào mình, và...”

“Trật tự!”

Nàng ngậm miệng.

Blake đánh giá Caroline một hồi. Có điều gì đó về cô ta khiến anh cảm thấy không đúng cho lắm. Carlotta De Leon là người Tây Ban Nha... à, ít nhất thì một nửa dòng máu chảy trong người ả là Tây Ban Nha, còn cô

nàng trước mắt anh đây trông đặc sệt Anh quốc từ đầu tới chân. Mái tóc cô ta không thể gọi là nâu, và thậm chí trong đêm tối như thế này, anh cũng có thể nhìn ra rằng đôi mắt cô ta mang màu xanh lá cây trong treo.

Chưa kể đến giọng nói mang phong cách và âm vực của tầng lớp thượng lưu.

Nhưng chính mắt anh đã thấy cô ta lén lút chuồn ra khỏi nhà của Oliver Prewitt giữa đêm hôm khuya khoắt. Trừ toàn bộ đám người hầu đã được cho về thì cô ta hẳn phải là Carlotta De Leon rồi, Chẳng có giải thích nào hợp lý hơn được nữa.

Blake và Bộ Chiến tranh - nơi không hẳn là chỗ anh đang làm việc nhưng là nơi gửi cho anh một số yêu cầu nhiệm vụ cùng một tài khoản ngân hàng đáng kể - đã theo dõi Oliver Prewitt trong suốt sáu tháng nay. Các nhà chức trách địa phương đã vài lần phát hiện ra việc buôn lậu hàng hóa qua lại từ Pháp của Prewitt, nhưng chỉ mới gần đây thôi, họ bắt đầu dấy lên nghi ngờ về việc liệu hẳn có đang tạo điều kiện cho các điệp viên của Napoleon sử dụng thuyền chở hàng của mình để trung chuyển những thông điệp ngoại giao bí mật, trà trộn cùng với hàng hóa trên tàu là rượu brandy và lụa hay không. Tờ đạo tàu của Prewitt khởi hành từ một thị trấn nhỏ bên bờ biển phía nam giữa cảng Portsmouth và cảng Bournemouth, Bộ Chiến tranh không đặt quá nhiều sự chú ý vào hẳn nữa. Đa số các điệp viên sử dụng con đường chạy ngang qua Kent - nơi gần với Pháp hơn cả. Vị trí dường như bất lợi của Prewitt đã trở thành một mưu mẹo tuyệt vời, và Bộ Chiến tranh lo ngại rằng lực lượng của Napoleon đang lợi dụng hẳn để có được những thông điệp bí mật nhất của họ.

Một tháng trước, Bộ Chiến tranh đã phát hiện ra đầu mối liên lạc của Prewitt là một trong số những người thuộc dòng họ Carlotta De Leon - dòng họ có dòng máu nửa Tây Ban Nha, nửa Anh quốc chảy trong người, và trăm phần trăm là cả dòng họ đều đã chết.

Đêm nào Blake cũng canh chừng ngôi nhà kể từ khi phát hiện ra việc toàn bộ người hầu nhà Prewitt đều không phải làm việc khi đêm xuống - một hành động bất thường đối với một gã keo kiệt khét tiếng như Oliver Prewitt. Rõ ràng là có chuyện gì đó đang được tiến hành, và vì thế, mỗi nghi ngờ của anh được xác nhận khi trông thấy một cô gái trẻ lỉnh ra khỏi nhà hẳn vào giữa đêm.

Cô ta trông trẻ hơn nhiều so với những gì anh dự đoán. Tất nhiên là anh sẽ không để mình bị che mắt bởi vẻ ngoài vô tội của cô ta. Có vẻ như cô ta đang ở thời kỳ đẹp nhất của tuổi trẻ. Và ai mà có thể nghi ngờ nổi một quý cô trẻ trung đáng yêu xinh đẹp đến nhường này lại vướng vào tội phản quốc cơ chứ?

Mái tóc dài của cô ta được buộc gọn thành một bím tóc dày nữ tính, hai má đỏ hồng, làn da khỏe khoắn, và còn cả...

Và còn cả đôi bàn tay với những khớp xương tinh tế đang từ từ hạ xuống, hướng về phía chiếc túi.

Bản năng sinh tồn của Blake chiếm quyền kiểm soát. Tay trái của anh giơ lên và ấn vào cò súng với một tốc độ kinh hồn, hạ bệ cánh tay đang định đưa vào túi của nàng, tất nhiên là ngay sau đó, anh đã lao về phía trước. Blake dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể húc nàng, khiến hai người ngã lăn xuống đất. Anh cảm nhận được nàng mềm mại bên dưới mình, ngoại trừ một thứ, dĩ nhiên là món đồ kim loại cứng cáp lạnh toát của cây súng trong túi áo nàng. Nếu anh còn nghi ngờ nào về danh tính của Caroline lúc trước, thì giờ đây tất cả đều bị quét sạch. Anh tóm lấy khẩu súng lục, đẩy nó trở lại thắt lưng, đứng dậy và bỏ mặc nàng nằm dài trên mặt đất.

“Nghệp dư quá rồi, cô em ạ!”

Nàng chớp mắt rồi lầm bầm, “Chẳng thế. Rõ thật là đáng mong đợi khi tôi lại có thể chuyên nghiệp được với cái thứ này, mặc dù tôi cũng từng có kinh nghiệm trong việc...”

Tiếng nàng nhỏ dần và trở nên lí nhí một cách khó hiểu. Blake không dám đảm bảo rằng liệu nàng đang nói với anh hay tự nói với chính mình. “Tôi đã sẵn cô cả năm trời rồi, cô em,” anh lạnh lùng buông lời.

Câu nói kéo theo toàn bộ sự chú ý của nàng. “Anh sẵn lòng tôi ư?”

“Không, cho đến khi tôi biết cô là ai vào tháng trước. Giờ thì tóm được cô rồi, chẳng đời nào tôi để cô chạy thoát đâu.”

“Anh sẽ không để tôi chạy thoát á?”

Blake nhìn nàng chằm chằm với nỗi hoang mang đầy bức bối. Cô ta đang chơi trò gì đây? “Cô cho rằng tôi là thằng ngốc sao?” anh cao giọng.

“Không hề,” nàng trả lời. “Tôi mới thoát khỏi một lũ ngốc xong, và vì khá quen thuộc với bọn chúng nên tôi biết anh hẳn là thuộc loại hoàn toàn khác với bọn chúng, nhưng tôi đang hy vọng anh không phải là một tay súng cừ khôi gì cho cam.”

“Tôi chưa bao giờ bắn trượt.”

Nàng thở dài, “Ôi thôi, tôi chính là sợ điều đó đấy. Anh trông đúng là kiểu ấy. Tôi nói này, anh có phiền không nếu tôi ngồi đây?”

Anh lắc khẩu súng chỉ một inch^[1] vừa đủ để nhắc nhở nàng rằng anh đang chĩa nó vào ngực nàng. “Thực lòng thì tôi phát hiện ra rằng tôi thích cô nằm đó hơn là ngồi đây.”

[1. Inch = 2,54 centimet.]

“Tôi biết ngay là anh sẽ nói thế mà,” nàng lẩm bẩm. “Tôi nào có mong chờ gì anh sẽ để tôi đi.”

Anh đáp lời với một tiếng cười khô khan, “Tôi e là không, cô em ạ. Những ngày làm gián điệp của em đã chấm dứt rồi.”

“Những ngày làm gián điệp của tôi á, cái gì của tôi cơ?”

“Chính phủ Anh quốc đã biết toàn bộ mọi thứ về cô, cũng như những âm mưu phản gián của cô rồi, thưa Quý cô Carlotta De Leon. Tôi cho là cô sẽ sớm thấy chúng tôi thiếu thiện cảm nhiều đến thế nào đối với những điệp viên người Ban Nha đâu.”

Lúc này khuôn mặt nàng giống một bức tranh lột tả hoàn hảo nỗi hoài nghi. Chúa ơi, người phụ nữ này thật là một diễn viên xuất sắc hạng A. “Chính phủ biết hết về tôi ư?” nàng hỏi. “Chờ đã, ý anh là biết về ai cơ?”

“Đừng có giả ngốc nữa, Quý cô De Leon. Trí thông minh của cô không chỉ nổi tiếng mỗi ở đây thôi đâu, nó còn khét tiếng cả trên lục địa đấy.”

“Thực là một lời khen ngợi tử tế, tôi chắc chắn với anh điều đó, nhưng tôi e rằng đây hẳn là một sai lầm.”

“Không có bất cứ sai lầm nào cả. Tôi đã thấy cô rời khỏi dinh thự Prewitt.”

“Vâng, tất nhiên là thế rồi, nhưng mà...”

“Trong đêm,” anh nói tiếp. “Khi tất cả người hầu đều đã ra về. Cô không nhận ra mình bị chúng tôi theo dõi, phải không quý cô?”

“Không, không, dĩ nhiên là không rồi,” nàng trả lời chớp mắt đầy giận dữ. Ai đó đã theo dõi căn nhà ư? Làm sao nàng lại không chú ý đến điều đó cơ chứ? “Bao lâu rồi?”

“Hai tuần.”

Câu trả lời này đã giải thích toàn bộ mọi việc. Bốn đêm vừa rồi nàng đã đến Bath để chăm sóc cho người cô ruột đang ốm của Oliver. Nàng chỉ mới quay lại chiều nay.

“Nhưng nó cũng đủ lâu,” anh tiếp tục, “để xác nhận mọi sự nghi ngờ của chúng tôi rồi.”

“Những nghi ngờ của các anh ư?” nàng lập lại. Gã đàn ông này đang nói đến cái quái gì thế không biết? Nếu hắn ta bị điên thì rõ ràng là nàng vương phải rắc rối lớn rồi, nhìn súng của gã vẫn còn chĩa thẳng vào ngực nàng đây này.

“Chúng tôi đã đủ bằng chứng để kết tội Prewitt. Lời khai của cô sẽ đảm bảo cho việc hắn phải đổi mặt với giá treo cổ. Còn cô em, em nên học cách yêu thương nước Úc dần đi là vừa.”

Caroline thở hắt hên, mắt nàng sáng rực trong niềm hân hoan. Oliver dính vào những hoạt động phi pháp sao? Ôi, điều này thật tuyệt vời! Thật hoàn hảo! Lẽ ra nàng nên đoán trước việc hắn chẳng là gì khác ngoài một kẻ thấp hèn. Dù thế thì mặc kệ những thứ mà gã đàn ông mặc đồ đen này tiết lộ, nàng vẫn nghi ngờ việc Oliver đã gây ra những chuyện xấu đủ để chịu tội treo cổ. Nhưng biết đâu hắn sẽ phải vào tù. Hoặc bị buộc trở thành nô lệ chẳng hạn. Hoặc là...

“Quý cô De Leon?” người đàn ông nhấn mạnh.

Giọng Caroline trở nên hào hứng. Nàng thì thào hỏi, “Oliver đã gây ra chuyện gì thế?”

“Ôi, vì tình yêu của Chúa, cô em! Tôi chán ngấy với kiểu giả vờ giả vịt của cô rồi. Cô sẽ phải đi cùng tôi.” Anh tiến một bước về phía trước kèm

theo tiếng gâm gừ đầy đe dọa, đồng thời tóm lấy cổ tay nàng. “Ngay bây giờ.”

“Nhưng...”

“Không nói một lời nào nữa, trừ khi là thú tội.”

“Nhưng...”

“Chính là thế đó!” anh nhét một miếng giẻ vào miệng nàng. “Cô sẽ có cả tá thời gian để nói, Quý cô De Leon, nhưng không phải lúc này.”

Caroline ho sù sụ và làm bầm những tiếng giận dữ khi gã đàn ông trói tay nàng bằng một sợi dây thừng thô kệch. Sau đó, trước vẻ ngạc nhiên của nàng, hắn đặt hai ngón tay lên miệng, huýt một tiếng sáo nhỏ. Một con ngựa thiến đen đầy oai vệ bước ra từ phía sau những thân cây, tiến những bước đầy cao ngạo và duyên dáng.

Trong lúc nàng còn há hốc miệng ngạc nhiên trước con ngựa - thứ động vật rõ ràng là yên tĩnh nhất và được huấn luyện tốt nhất trong lịch sử của sự sáng tạo này - thì người đàn ông đã nhắc nàng lên khỏi mặt đất và đặt lên yên.

“Iiii... shrr...” nàng cất giọng khàn khàn, tuyệt nhiên không có khả năng nói thêm một câu nào nữa vì miếng giẻ cấu bản đang nằm gọn trong miệng.

“Sao?” anh nhìn về phía nàng và trở nên thích thú với cái cách mà những lớp váy chằng che chắn nổi cho hai chân nàng là mấy. “Chậc, nhìn váy của cô em kia. Tôi có thể cắt bớt chúng hoặc là cô em có thể quăng quách cái sự đứng đắn của mình đi vậy.”

Nàng trừng mắt nhìn anh.

“À thì, đành đứng đắn vậy,” anh nói, rồi đẩy cao váy của nàng lên để nàng có thể thoải mái trụ trên lưng ngựa. “Xin lỗi nhé, tôi không có ý định để cô ngồi một bên Quý cô De Leon, nhưng cô hoàn toàn có thể tin tưởng ở tôi khi tôi nói với cô rằng nỗi lo lắng của cô bây giờ còn xa hơn cả những gì tôi thấy ở chân cô đấy.”

Nàng đá một phát vào ngực anh.

Tay anh tóm mạnh mắt cá chân khiến nàng đau đớn. “Đừng bao giờ,” anh gầm ra, “Đá một gã đàn ông khi hắn đang chĩa súng vào cô, cô em.”

Mũi Caroline tắc tịt, nàng nhìn đi chỗ khác. Trò hề này đã kéo dài đủ rồi. Nàng sẽ nói với cái gã vũ phu này rằng mình chưa từng nghe về cái gọi là Quý cô De Leon của gã ngay khi nàng thoát khỏi cái miếng giẻ bẩn thỉu trong miệng. Nàng sẽ mang pháp luật ộp lên đầu gã nhanh đến mức gã sẽ phải cầu xin nàng mang cái giá treo cổ đi xa một chút.

Nhưng trong khi chờ đến lúc đó, chắc là nàng sẽ phải sắp xếp cho gã một cuộc sống đầy khổ ải cái đã. Ngay khi gã leo lên lưng ngựa và ngồi vào vị trí phía sau lưng nàng, nàng liền huých mạnh vào xương sườn gã. Một cú cực mạnh.

“Sao nữa?” gã ngắt lời nàng.

Nàng nhún vai một cách vô tội.

“Còn thêm một cú nào như thế nữa, tôi sẽ nhồi vào miệng cô thêm một miếng giẻ nữa đấy. Và miếng thứ hai sẽ bẩn hơn một cách đáng kể đó, cô em.”

Cứ như thể điều đó có khả năng xảy ra vậy, Caroline giận dữ nghĩ bụng. Nàng thậm chí còn chẳng muốn *nghĩ* về nơi mà miếng giẻ đã từng tồn tại trước khi nó được ấn vào miệng nàng. Tất cả những gì nàng có thể làm chỉ là nhìn trừng trừng vào gã, và từ cái cách mà gã khịt mũi với nàng, nàng e rằng trông mình còn chẳng giận dữ bằng một nửa gã.

Nhưng ngay sau đó, gã liền cho ngựa phi nước kiệu. Và Caroline nhận ra rằng họ đang không tiến về phía Portsmouth, và thậm chí cũng chẳng cất nửa bước về phía dinh thự Prewitt.

Nếu tay nàng đang không bị trói, chắc hẳn nàng sẽ giơ chúng lên và vỗ một cách điên cuồng trong cơn vui sướng. Có lẽ nàng sẽ chẳng đời nào thoát khỏi ngôi nhà ấy nhanh hơn thế này kể cả khi được trang bị một phương tiện nào đó. Người đàn ông này có vẻ hiểu nhầm nàng với ai đấy, chính xác là một ả tội phạm người Tây Ban Nha, nhưng nàng cũng có thể thẳng thắn nói hết toàn bộ sự thật với anh ta một khi anh ta đã mang nàng đi xa, thật xa khỏi ngôi nhà đó. Trong lúc này, tốt nhất là nàng nên im lặng và ngoan ngoãn để anh ta tiếp tục thúc ngựa phi nước đại.

Ba mươi phút sau, Blake Ravenscroft bước xuống ngựa trước cửa trang viên Seacrest, nơi rất gần với cảng Bournemouth, Dorset cùng một tâm trạng đầy hoài nghi. Carlotta De Leon - người đã khiến mọi thứ trở nên rối tung rối mù, kẻ đã bắn vào những ngón chân của anh khi anh dồn cô ta vào trong đồng cỏ - đã không mảy may kháng cự một chút nào trong suốt quãng đường tới bờ biển.

Nàng chẳng thèm phản kháng cũng không buồn thử bỏ trốn. Trên thực tế, nàng ngoan ngoãn đến mức tính cách lịch lãm đàn ông trong anh đã bị khơi dậy - cái thứ lịch lãm đã biến Blake thành người đàn ông được tất cả mọi người yêu thích - và cảm dỗ anh đến quyết định liệu có nên gỡ miếng giẻ ra khỏi miệng nàng hay không.

Tiếc là anh đã thành công trong việc chống lại thôi thúc tốt đẹp đó. Hầu tước của xứ Riverdale - bạn thân và cũng là đối tác thường xuyên nhất của anh trong công tác phòng chống tội phạm đã từng thực hiện một vài giao dịch trước đó với Quý cô De Leon - chính là người đã nói cho Blake biết rằng cô ta là một kẻ dối trá và đáng chết. Vì thế, anh quyết định sẽ không tháo miếng giẻ và sợi dây thừng cho đến khi cô nàng được nhốt lại một cách đủ an toàn mà không có cách nào bỏ trốn được.

Anh kéo nàng khỏi ngựa, giữ chặt khuỷu tay nàng khi lôi nàng vào nhà. Blake chỉ thuê ba người hầu giúp việc, và tất cả bọn họ đều kín đáo khó ai bằng. Ba người hầu cũng đã quen với việc những vị khách lạ mặt ghé qua vào lúc nửa đêm.

“Lên cầu thang đi,” anh lầm bầm dẫn nàng qua hành lang.

Nàng gật đầu một cách vui vẻ. Vui vẻ cơ đấy? Và bắt kịp Blake. Blake lôi nàng lên tầng trên cùng rồi đẩy nàng vào một phòng ngủ nhỏ nhưng trang bị đầy đủ và thoải mái. “Nói luôn để cô khỏi phải có ý định bỏ trốn,” anh nói đại khái và gơ hai chiếc chìa khóa lên, “Cửa có hai ổ khoá.”

Nàng nhìn về phía tay nắm cửa, nhưng hơn nữa là chẳng thèm có chút phản ứng nào với những lời anh nói.

“Và,” anh thêm vào, “Căn phòng này cao năm mươi feet^[2] so với mặt đất. Vì thế tôi không khuyến khích cô thử đường cửa sổ làm gì.”

[2. 1 feet = 0,3043 mét.]

Nàng nhún vai, như thể sẽ chẳng bao giờ có cái khoảnh khắc mà nàng thềm cân nhắc đến lựa chọn trốn thoát qua đường cửa sổ.

Blake cau mày nhìn nàng, tức giận trước vẻ lãnh đạm đó rồi thất nút trói tay nàng vào thành giường. “Tôi cũng không muốn cô cố làm bất cứ điều gì khi tôi không ở đây.”

Nàng mỉm cười đáp trả. Làm được việc này khi vẫn bị chiếc giẻ nhét trong miệng quả thực là một việc kỳ công kinh khủng. “Chết tiệt,” anh lầm bầm. Anh đã hoàn toàn bị nàng làm cho hoang mang, và anh không thích cảm giác này chút nào.

Blake tiếp tục kiểm tra thêm một lần nữa để chắc chắn rằng những nút trói trên người nàng không lỏng lẻo, sau đó mới bắt đầu đảo một vòng quanh căn phòng để đảm bảo rằng mình không bỏ sót bất cứ vật gì trong tầm với của Quý cô Calotte De Leon và cũng chắc chắn rằng mình không hề có ý định được ai đó tưởng nhớ như một tên ngốc vì đã đánh giá thấp nàng.

Blake nhét cây viết lông ngỗng và cái chặn giấy vào túi, sau đó nhắc chiếc ghế lên và đặt nó ra ngoài hành lang. Anh không nghĩ rằng Quý cô De Leon đủ khỏe để phá hỏng một chiếc ghế, nhưng nếu bằng cách nào đó, nàng thành công trong việc gỡ dù chỉ là một cái chân ghế ra thì tấm gỗ đó chắc chắn sẽ trở thành một thứ vũ khí nguy hiểm.

Nàng chớp mắt đầy thích thú khi anh quay trở lại.

“Nếu muốn,” anh nói cộc lốc, “Cô có thể ngồi trên giường.”

Nàng nghiêng đầu với vẻ thân thiện khiến anh phát bực rồi ngồi lên giường. Không phải vì nàng có nhiều lựa chọn gì cho cam, suy cho cùng thì anh đã trói nàng vào thành giường còn gì.

“Đừng cố tỏ ra quyến rũ bằng cách giả vờ hợp tác làm gì,” anh cảnh cáo. “Tôi đi guốc trong bụng cô.”

Nàng nhún vai.

Blake khịt mũi đầy ghê tởm. Anh quay lưng về phía nàng sau khi kết thúc công việc kiểm tra. Cuối cùng, khi đã cảm thấy khá hài lòng với việc căn phòng nhỏ giờ đã trở thành một nhà tù có thể chấp nhận được, anh chống

nạnh và quay lại đôi mắt với nàng. “Nếu trên người cô còn giấu bất cứ loại vũ khí nào, có lẽ cô sẽ phải chào tạm biệt với chúng kể từ giờ phút này sau khi tôi buộc phải lục soát cô một chút đây.”

Nàng lão đảo lúi về phía sau trong nỗi kinh hoàng của một trinh nữ, Blake cảm thấy hài lòng biết bao vì mãi rồi cũng có lúc anh thành công trong việc xúc phạm nàng. Hoặc là như thế, hoặc nàng đích thực là một diễn viên kỳ khôi.

“Sao nào, cô còn vũ khí trong người hay không đây? Tôi có thể đảm bảo với cô rằng nhiều khả năng là sự lịch lãm của tôi sẽ bớt đi đáng kể một khi tôi phát hiện ra cô vẫn còn muốn giấu giếm đây.”

Nàng điên cuồng lắc đầu, những nút trói bị kéo căng ra thể hiện việc nàng muốn tránh khỏi gã càng xa càng tốt.

“Tôi không có ý định thưởng thức thêm trò này đâu,” anh lầm bầm, cố để bản thân không cảm thấy mình đang giống một thằng đểu khi phải dọa nạt nàng nhắm chặt mắt vì sợ hãi và đầu hàng thế này. Blake đã thuộc lòng bài học rằng phụ nữ hoàn toàn có thể trở nên độc ác và nguy hiểm chẳng kém gì đàn ông. Bảy năm làm việc cho Bộ Chiến tranh đã thuyết phục anh tin vào sự thật trần trụi đó, nhưng anh sẽ không bao giờ thuận thực nỗi phẫn công việc này.

Từ nhỏ, anh đã được nuôi nấng và giáo dục về cách phải đối xử với phụ nữ như những quý cô, mà công việc khám xét nàng lại hoàn toàn trái ngược với bất kỳ sợi thần kinh đạo đức nào trong anh, cũng như đối lập với những gì mà nàng mong muốn.

Anh cắt dây để một bên cổ tay nàng được tự do khi tháo lớp áo choàng nàng đang mặc và tiến hành lục soát những chiếc túi trên người nàng. Chẳng có gì đặc biệt khiến anh quan tâm ngoài số tiền khoảng năm bảng gồm cả tiền giấy và xu lẻ - con số trông có vẻ ít ỏi đối với một điệp viên khét tiếng như nàng. Anh dành hướng sự chú ý sang chiếc túi nhỏ mà nàng mang theo và dốc đồ đạc bên trong lên giường.

Chỉ có hai cây nến bằng sáp ong. Có Chúa mới biết được nàng muốn làm gì với những thứ này, một chiếc lược bằng bạc, một quyển Kinh Thánh nhỏ, một cuốn sổ tay bọc da, và một vài thứ linh tinh nhỏ nhặt khác mà anh không tài nào biến bản thân trở thành một gã nhỏ mọn đến mức chạm vào chúng. Nguyên tắc của anh là bất cứ ai cũng xứng đáng có một vài thước đo

của sự riêng tư, thậm chí là cả những điệp viên phản nghịch.

Anh nhặt cuốn Kinh Thánh lên, lật nhanh từng trang để chắc chắn là không có gì nguy hiểm được kẹp ở giữa. Hải lòng rằng cuốn sách chẳng có gì đặc biệt, anh ném chúng trở lại giường, không quên chú ý đến một tình tiết thực thú vị là nàng đã khẽ rùng mình một cái khi anh làm điều đó.

Anh tiếp tục nhặt quyển sổ lên, giở ra và đọc những dòng chữ bên trong. Chỉ có vài trang đầu tiên được viết một số từ. Anh đọc to cho cả nàng cùng nghe: “Đồng chí (Contubernal), Thanh bình (Halcyon), Dấu phụ (Diacritical), Chải chuốt (Titivate), Âm tiết (Umlaut).” Blake nhướn mày và tiếp tục. Ba trang ghi toàn những từ ngữ thu lượm trong từ điển Oxford hoặc Cambridge.

“Đây là cái gì?”

Nàng nhún mạnh vai về phía miệng, ám chỉ miếng vải.

“Phải rồi,” anh trả lời và gạt đầu cọc lóc, đặt cuốn sổ xuống cạnh quyển Kinh Thánh. “Nhưng trước khi gỡ giẻ khỏi miệng cô, tôi phải...” anh nhỏ giọng dần rồi buông một tiếng thở dài đầy bất mãn. Cả hai đều hiểu anh sẽ làm gì. “Nếu cô không kháng cự, tôi có thể làm điều này nhanh hơn,” anh nói một cách dứt khoát.

Cơ thể nàng trở nên căng thẳng, nhưng Blake buộc phải lờ đi biểu hiện đau khổ đó và anh nhanh chóng đẩy nàng xuống. “Đây, xong rồi,” giọng anh trở nên cọc cằn. “Tôi phải nói là mình lấy làm ngạc nhiên khi cô chẳng vác gì theo người ngoài khẩu súng đây.”

Nàng trừng mắt đáp trả.

“Bây giờ, tôi sẽ giải phóng cho cô khỏi chiếc giẻ, nhưng chỉ cần một tiếng hét nào đó được phát ra, tôi đảm bảo với cô nó sẽ lập tức quay lại vị trí cũ.”

Nàng gạt đầu cụt ngùn, ho sù sụ khi miếng giẻ được gỡ khỏi miệng.

Blake dựa người vào tường và buông một câu hỏi thăm đầy vô tội, “Sao rồi?”

“Giả sử tôi có hét ầm lên thì cũng chẳng ai nghe được.”

“Chính thế đấy,” anh thừa nhận. Ánh mắt hướng trở lại quyển sổ bọc vải da và nhặt nó lên. “Giờ thì chúng ta cùng nghe xem cô nói gì về những thứ được viết trong này nào.”

Nàng nhún vai trả lời, “Cha tôi luôn khuyến khích con gái ông mở rộng vốn từ vựng.”

Blake nhìn nàng chăm chăm đầy nghi ngờ, sau đó lật lại những trang đầu tiên một lần nữa. Đây giống như một loại mật mã thì đúng hơn. Đúng thế, nó chắc chắn là mật mã. Nhưng lúc này anh đã mệt lắm rồi, và cũng biết nếu đêm nay nàng thú nhận điều gì đó, anh có thể khẳng định đó sẽ chẳng phải thứ có thể giúp mình giải được đống mật mã bí hiểm này. Do đó anh đành ném quyển sổ trở lại giường và nói, “Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục chủ đề này.”

Nàng lại trung thêm một cái nhún vai đầy khó chịu nữa.

Anh nghiên rặng nói, “Cô có gì để bao biện không?”

Caroline dụi mắt, tự nhắc nhở bản thân làm cách đó để duy trì những điểm tốt của người đàn ông này. Về bề ngoài của anh ta trông nguy hiểm, và bất chấp sự khó chịu rõ ràng mà anh ta trung ra lúc lục soát, nàng chẳng mấy may nghi ngờ việc anh ta sẽ đánh nàng nếu anh ta cho rằng điều đó là cần thiết để thực hiện nhiệm vụ.

Dù nguyên nhân là gì đi chăng nữa.

Nàng biết rõ là mình đang tham gia vào một trò chơi nguy hiểm. Nhưng nàng muốn ở lại cái động êm ái này càng lâu càng tốt, đây hẳn là chỗ ấm áp và an toàn hơn bất cứ nơi nào mà nàng có thể tự kiếm cho mình. Tuy nhiên muốn làm được điều này, nàng sẽ phải khiến anh ta tiếp tục tin rằng mình chính là cái cô Carlotta mà anh ta đang săn tìm. Thế nhưng nàng lại chẳng có chút đầu mối nào về việc làm sao để thực hiện được điều đó: Nàng không biết tiếng Tây Ban Nha và lại càng chẳng biết một tên tội phạm sẽ làm gì khi bị bắt và trói trên giường.

Nàng đoán Carlotta sẽ phủ nhận tất cả.

“Anh bắt nhầm người rồi,” nàng nói, biết thừa là anh chẳng đời nào tin, thêm vào đó nàng thậm chí còn hưởng thụ một niềm vui đầy độc ác trước sự thật rằng mình rõ ràng là đang nói thật.

“Ha!” anh kêu lên. “Chắc hẳn là cô có thể kiếm được câu bao biện nào đó bớt truyền thống đi một chút chứ!”

Nàng nhún vai. “Cứ tin những gì mà anh muốn!”

“Cô có vẻ đang quá tự tin với vai diễn nhân vật ở thế bất lợi đấy.”

Điểm này thì anh đúng, Caroline thừa nhận. Nhưng nếu quả thực Carlotta là một điệp viên thì cô ta hẳn là bậc thầy của sự can đảm. “Tôi không thích bị trói, bị nhét giẻ vào miệng, bị kéo lê mang qua mấy vùng và bị buộc chặt với một cái thành giường. Chưa kể đến,” nàng cắn môi, “bị ép phải chịu đựng cái trò sờ soạng đầy xúc phạm của anh.”

Anh nhắm mắt trong một khoảnh khắc. Nếu không biết trước thì hẳn Caroline đã nghĩ anh đang chịu đựng cơn đau nào đó. Sau đấy, mắt anh mở ra và nhìn nàng bằng vẻ kiên quyết và không nhượng bộ. Anh nói, “Quý cô De Leon, thật khó có thể tin nổi rằng cô có thể tiến xa đến thế này khi chọn công việc hiện tại mà trước đó thân thể lại chưa từng bị khám xét.”

Caroline không biết phải nói gì, vì thế chỉ nhìn chăm chăm vào anh.

“Tôi vẫn đang chờ cô mở miệng đây.”

“Tôi chẳng có gì để nói với anh nữa cả.” Ít nhất điều này cũng là sự thật.

“Có vẻ sau vài ngày bị bỏ đói và khát, cô sẽ đổi ý đấy.”

“Ồ, anh tính bỏ đói tôi sao?”

“Thủ đoạn này có khả năng đánh gục ý chí của những gã đàn ông mạnh hơn cô nhiều.”

Nàng đã không tính đến điều này. Nàng biết anh có thể la hét với mình, cũng tưởng tượng anh có thể sẽ đánh mình, nhưng chưa từng có ý nghĩ anh sẽ bỏ mình chết đói ở nơi đây.

“Tôi thấy thông tin này có vẻ khiến cô không vui cho lắm nhỉ,” anh dài giọng giễu cợt.

“Đề tôi yên,” nàng cúi kính trả lời. Nàng cần một kế mới ngay lập tức. Nàng cần phải biết người đàn ông ma quỷ này là gã nào. Nhưng trên hết, nàng cần phải có thời gian. Nàng nhìn thẳng vào mắt anh và nói, “Tôi mệt

rồi.”

“Chắc chắn là thế, nhưng tôi chưa có ý định để cô ngủ.”

“Anh không cần lo lắng rằng tôi sẽ có chút nào là hưởng thụ ở đây đâu. Nhìn tôi có vẻ sẽ cảm thấy thoải mái khi được nghỉ ngơi với cánh tay bị trói vào giường cả đêm thế này lắm hả?”

“Ồ, điều đó thì...” anh vừa nói vừa bước thật nhanh để cắt dây trói và thả nàng ra.

“Anh làm cái gì đấy?” nàng hỏi bằng giọng nghi ngờ.

“Tôi thích thì làm thôi. Ngoài ra, cô không có vũ khí nên muốn chống lại tôi cũng khó, và cô vẫn còn ý định trốn thoát sao? Chúc ngủ ngon, Quý cô De Leon.”

Miệng nàng há hốc. “Anh cứ thế mà đi sao?”

“Tôi đã đầu giá cho một đêm ngon giấc của cô rồi còn gì.” Nói xong, anh quay gót rời khỏi phòng, bỏ lại nàng chơ vơ ở cửa. Nàng chỉ kịp nghe tiếng hai chiếc chìa khóa tra vào ổ trước khi định thần lại.

“Lạy Chúa, Caroline,” nàng thì thầm với chính mình. “Mày tự đưa mình vào chuyện quái quỷ gì thế này?”

Dạ dày nàng bắt đầu réo inh ỏi, nàng ước giá mà mình đã kịp ăn gì đó trước khi bỏ đi. Kẻ bắt nàng có vẻ như thuộc dạng nói được làm được, nếu anh ta đã nói sẽ không cho nàng thức ăn và nước uống, nàng tin anh ta sẽ thực hiện điều đó.

Nàng chạy đến bên cửa sổ, ghé mắt nhìn ra ngoài. Anh ta không nói dối. Căn phòng này cao ít nhất năm mươi feet so với mặt đất. Nhưng nếu bên ngoài có một mòm đá, và tìm thấy thứ gì đó để dựng, nàng có thể chìa nó ra ngoài để hứng sương và nước mưa. Trước kia đã từng bị bỏ đói nên nàng biết rằng mình có thể chịu được. Nhưng khát nước lại là chuyện hoàn toàn khác.

Nàng tìm được một chiếc hộp cắm bút lông nhỏ hình trụ trên bàn làm việc. Bầu trời đêm nay trong trẻo, nhưng thời tiết ở nước Anh lại khá đông lạnh nên Caroline đoán là trước khi trời trở sáng rất có thể sẽ có một cơn mưa, vì thế nàng đặt chiếc hộp lên gờ tường để phòng trường hợp đó.

Tiếp theo, nàng sai bước trở về phía giường, nhét đồ đạc trở lại chiếc túi nhỏ. Nàng thầm cảm ơn Chúa vì cái gã tóm nàng đã không chú ý đến những thứ viết trong quyển Kinh Thánh. Mẹ đã để lại cuốn sách này cho nàng khi bà mất, và nàng đảm bảo là anh ta sẽ muốn biết tại sao tên của Cassandra Trent lại được đặt trang trọng phía bên trong của tấm bì trước. Và còn phản ứng của anh ta đối với cuốn từ điển cá nhân nhỏ bé của nàng nữa chứ... Ôi trời, nàng cảm thấy thực sự rắc rối khi phải giải thích về nó.

Bỗng nhiên, một cảm giác kỳ lạ xuất hiện...

Nàng cởi giày rồi trườn khỏi giường, bước đi trong yên tĩnh cho đến khi chạm vào bức tường bao quanh căn phòng, di chuyển sát theo bức tường cho tới lúc đến được cánh cửa. Sau đó, nàng cúi xuống, ghé mắt nhìn qua lỗ khoá.

Aha! Đúng như những gì nàng nghĩ. Một đôi mắt màu xám đang trừng lên, nhìn xoáy vào nàng.

“Cũng chúc anh một buổi tối tốt lành!” nàng nói to. Sau đó treo chiếc mũ của mình lên núm cửa để bịt cái lỗ khoá lại. Nàng không muốn ngủ trong chiếc váy duy nhất của mình nhưng chắc chắn là cũng không muốn đối mặt với nguy cơ anh ta có cơ hội chiêm ngưỡng một màn hay ho nào đó.

Nàng nghe thấy anh ta nguyền rủa một tiếng, rồi hai tiếng. Cuối cùng là tiếng bước chân vang lên khi anh ta sai từng bước xuống hành lang. Caroline trút bỏ váy lót rồi bò vào giường. Nàng nhìn chăm chăm lên trần nhà và bắt đầu suy nghĩ.

Thế rồi, nàng bắt đầu ho.

Chương 3

A-kim-bo (Tinh từ): Thuộc về cánh tay - tư thế cánh tay đặt lên hông, khuỷu tay chĩa ra ngoài; chống nạnh.

Tôi rất muốn đếm số lần anh ta đứng trước mặt mình, tay chống nạnh. Nhưng thực tế lần nào tôi cũng phải rùng mình khi chiêm ngưỡng cảnh này.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Caroline ho suốt đêm.

Cho đến tận khi bình minh ló dạng.

Nàng tiếp tục ho khi bầu lười bắt đầu chuyển sang màu xanh ngọc bích, rồi dừng lại chỉ để kiểm tra chiếc lọ mình đặt trên gờ tường đêm qua đã hứng được bao nhiêu nước. Khi thật! Chẳng có tẹo nào. Đáng lẽ nàng đã có thể uống chút gì đó. Giờ thì nàng có cảm giác cổ họng đang bỏng rát.

Nhưng dù cổ họng của nàng có đau hay không thì kế hoạch cũng đã phát huy tác dụng một cách thần kỳ. Khi nàng mở miệng kiểm tra giọng, âm thanh phát ra có thể khiến một con ếch phải cảm thấy xấu hổ.

Trên thực tế, nàng thậm chí còn cho rằng kẻ cả là một con ếch cũng sẽ xấu hổ nếu phát ra thứ âm thanh kỳ quái này. Điều này hiển nhiên đến mức chẳng cần phải nghi ngờ, vậy nên Caroline trả lại sự im lặng cho căn phòng. Người đàn ông đó sẽ bắt nàng trả lời mọi câu hỏi mà anh ta muốn; còn trong tình trạng này, nàng không có đủ khả năng để trả lời thậm chí là một câu.

Để đảm bảo cái gã cầm tù nàng sẽ không cho rằng nàng đang giả vờ ốm, nàng há to miệng nhìn vào gương, ngẩng đầu lên một chút để ánh sáng có thể chiếu vào trong cổ họng.

Đỏ lỏm. Cổ họng nàng lúc này đã sưng to khủng khiếp. Và cái bọng dưới mắt - thành tựu sau một đêm dài không ngủ - còn khiến dung mạo nàng trông tệ hại hơn nhiều.

Caroline gằn như nhảy dựng lên trong niềm phấn khích. Giá mà có cách nào đó để giả sốt và khiến nàng trông ốm yếu hơn thì tốt. Nàng nghĩ mình nên gí mặt vào gằn cây nển một chút, hy vọng nó sẽ khiến da nàng nóng lên một cách bất thường, nhưng nếu gã xuất hiện đột ngột khi nàng đang làm điều đó thì nàng sẽ phải khổ sở mà giải thích cho gã tại sao mình lại thấp nển khi trời sáng trưng thế này.

Không, một cái cổ họng tắc nghẹn là đủ. Kể cả không đủ đi chẳng nữa thì nàng cũng sẽ chẳng có lựa chọn nào khác vì lúc này, tiếng bước chân của gã ngoài hành lang đã đập vào tai nàng mất rồi.

Nàng lao nhanh qua căn phòng, nhảy vội lên giường và kéo chăn cao tới tận cằm. Nàng ho thêm vài lần nữa rồi ép chặt hai má một lúc để khuôn mặt trở nên đỏ ửng, sau đó lại tiếp tục ho.

Ho, ho, và ho.

Tiếng chìa tra vào ổ khóa kêu tạch một cái.

Ho, ho, ho, HO. Caroline biết nàng đang tự tra tấn, nhưng cũng muốn mọi thứ phải được đặc biệt hợp lý hóa khi gặp gã.

Tiếng chiếc chìa khóa thứ hai tra vào ổ tiếp tục vang lên. Khi gió thật! Nàng quên bém mất chuyện căn phòng này bị khóa những hai lớp ổ.

Ho ho ho. Khụ, Khụ. Ho. Tắc giọng.

“Chúa ơi! Cái âm thanh quỷ quái gì thế này!”

Caroline ngược mắt lên, và tin chắc rằng lúc này, kể cả đang không mất giọng thì nàng cũng sẽ bị như thế mà thôi. Người đàn ông giam giữ nàng đêm qua trông bảnh bao và nguy hiểm biết bao nhiêu, thì hôm nay gã thậm chí còn có thể khiến cho cả Thần Adonis cũng phải ghen tỵ.

Dưới ánh mặt trời chói chang, bằng cách nào đó gã trở nên to lớn hơn. Và cũng mạnh mẽ hơn đến mức cả quần áo trên người cũng khó có thể che giấu nổi sức mạnh từ cơ thể gã. Mái tóc đen của gã được cắt tỉa gọn gàng, một lọn tóc không chịu nghe lời rủ xuống lông mày bên trái. Còn đôi mắt gã mang màu xám trong trẻo, đó cũng là điểm duy nhất trông có vẻ ngây thơ trong đôi mắt ấy; những điều còn lại mà Caroline nhận thấy chính là bằng đôi mắt ấy hẳn đã phải chứng kiến quá nhiều, quá nhiều chuyện trong

suốt cuộc đời mình.

Người đàn ông đó tóm lấy vai nàng, sự đụng chạm xuyên qua lớp vải vóc đốt cháy da thịt nàng. Nàng bật một hơi thở gấp gấp và vội che đậy đi bằng một tròng ho giả.

“Tôi tin là đêm qua mình đã nhắc nhở cô rằng tôi đã chán ngấy với trò giả vờ giả vệt này rồi.”

Nàng lắc đầu thật nhanh, dùng hai tay ép lên cổ và ho tiếp.

“Nếu cô dù chỉ một phút thôi nghĩ rằng tôi sẽ tin cái...”

Nàng há miệng thật to, chỉ chỉ tay vào cổ họng.

“Tôi sẽ không nhìn vào họng cô làm quái gì đâu, đồ...”

Nàng lại chỉ vào đó một lần nữa, lần này nàng khăn trương đưa một ngón tay chọc vào miệng.

“Ôi, tốt thôi!” Môi gã mím lại thành một đường thẳng và quay gót. Gã sai bước ngang qua căn phòng, giật mạnh cây nến khỏi đế. Caroline dõi theo với vẻ quan tâm không che giấu. Gã châm nến rồi trở lại bên giường và ngồi xuống cạnh nàng, chiếc đệm lún xuống theo sức nặng của gã khiến người nàng lặn một chút về phía gã ngồi. Nàng vội giơ tay ra để chặn mình lại.

Tay nàng chạm vào đùi gã.

HO!

Nàng gần như nhảy bắn về phía góc giường còn lại.

“Trời ạ, lạy Chúa tôi, từng có những phụ nữ quyền rũ và thú vị hơn cô nhiều chạm vào người tôi rồi,” gã quát. “Cô cần quái gì phải sợ. Tôi có thể đói khát sự thật về cô, nhưng cóc thềm cưỡng hiếp cô đâu.”

Thật lạ lùng là trong vấn đề này thì Caroline hoàn toàn có lòng tin vào gã. Trừ bỏ những khuynh hướng trong vụ truy kích thì gã dường như không phải loại người thích cướp đi lòng tự tôn của phụ nữ. Theo một cách kỳ quái nào đó thì hình như nàng đã đặt niềm tin vào người đàn ông này mất rồi. Gã có thể đánh nàng, thậm chí là giết nàng, nhưng gã sẽ không làm vậy. Nàng cảm nhận ở gã tồn tại một loại danh dự và đạo đức, cái thứ nhân cách

xa xỉ tuyệt nhiên vắng mặt ở những tay giám hộ của nàng.

“Giờ thì sao đây?” gã ra lệnh.

Nàng lùi sâu về phía cuối giường, tay đặt nghiêm nghị lên đùi.

“Há miệng ra!”

Nàng hắng giọng, như thể đó là điều cần thiết, rồi há miệng. Gã giờ cây nến đã được thắp sáng lên, đặt nó gần mặt nàng và bắt đầu quan sát. Một lúc sau, gã lùi lại, nàng lập tức ngậm miệng rồi nhìn chăm chăm vào gã đầy chờ đợi.

Về âm đạm hiện trên khuôn mặt gã. “Cổ họng cô cứ như bị ai đó dùng dao cạo ấy, nhưng tôi cho là cô biết điều này.”

Nàng gật đầu.

“Nếu tôi không nhầm, cô đã ho suốt đêm.”

Nàng tiếp tục gật đầu.

Gã nhắm mắt lại trong một tích tắc nhiều hơn cần thiết trước khi mở miệng. “Miễn cưỡng thì cô cũng đã có được sự ngưỡng mộ của tôi rồi. Cố tình gây đau đớn cho bản thân chỉ để thoát khỏi vài câu hỏi cho thấy cô thật biết cách cống hiến vì sự nghiệp.”

Caroline tặng gã biểu hiện phần nộ tốt nhất của nàng.

“Tiếc là cô đã chọn sai nguyên nhân.”

Tất cả những gì nàng có thể thành công thực hiện lúc này là một ánh nhìn trống rỗng, nhưng đó là ánh mắt trống rỗng trung thực. Nàng không hề có chút đầu mối nào về thứ gọi là nguyên nhân mà gã đang nói đến.

“Tôi đảm bảo là cô vẫn có thể nói.”

Nàng lắc đầu.

“Thử.” Gã xoay người về phía nàng, nhìn xoáy vào nàng đến mức nàng phải co người lại. “Cho tôi.”

Lần này, nàng lại lắc đầu thật nhanh. Rất nhanh.

Gã gi sát hơn vào nàng, cho đến khi mũi gã gần như chạm vào mũi nàng. “Nói.”

Không! Nàng mở miệng, và lẽ ra nàng đã hét, nhưng sự thực là đã chẳng có một âm thanh nào được phát ra.

“Cô thực không thể nói sao,” giọng gã nghe đặc sệt mùi ngạc nhiên.

Nàng cố bắn cho gã một cái nhìn với ý nghĩa “Cái-chết-tiệt-gì-khiến-anh-nghĩ-rằng-tôi-phải-thử-nói-nếu-như-tôi-thực-sự-có-thể-nói-cơ-chứ”, nhưng nàng lại có cảm giác rằng hình như biểu đạt đó có vẻ quá phức tạp đối với nét mặt của mình.

Gã đột nhiên đứng lên, kết thúc buổi tra khảo.

“Tôi sẽ trở lại.”

Caroline chẳng thể làm gì ngoài việc dán mắt vào lưng gã khi gã rời đi

~*~

Blake thở hắt trong cơn giận dữ khi kéo cánh cửa thư phòng mở ra. Chết tiệt, anh ngày càng trở nên già nua cho công việc này mất rồi. Hai mươi tám tuổi có thể vẫn là tương đối trẻ, nhưng bảy năm vật lộn trong Bộ Chiến tranh cũng đủ để bất cứ ai trở nên mệt mỏi và yếu đuối. Anh đã phải chứng kiến cái chết của những người bạn, gia đình thì luôn tự hỏi tại sao anh liên tục biến mất trong một thời gian dài và vị hôn thê của anh thì...

Blake nhắm mắt trong đau đớn và hối hận. Marabelle đã chẳng còn là vị hôn thê của anh nữa rồi. Nàng cũng không còn là vị hôn thê của bất cứ ai và cũng sẽ chẳng trở thành một vị hôn thê nữa, nàng đã được chôn cất như cách mà nàng đã làm trong nghĩa trang của gia đình ở Cotswolds,

Khi đó nàng còn quá trẻ, vô cùng xinh đẹp, và chết tiệt là tài giỏi. Khi bạn rơi vào lưới tình với một người phụ nữ có trí tuệ vượt xa mình, đó thực sự là một điều đáng kinh ngạc, Marabelle chính là loại thần đồng như thế, nàng là một thiên tài về ngôn ngữ, đây cũng là lý do mà từ khi còn rất trẻ, nàng đã được Bộ Chiến tranh lựa chọn.

Sau đó chính nàng là người đã tuyển Blake - chàng hàng xóm lâu năm của nàng, người đồng sở hữu với nàng ngôi nhà trên cây được trang bị

tuyệt nhất ở nước Anh, và là đối tác trong những bài học nhảy của nàng trong suốt quãng thời gian trưởng thành. Họ lớn lên cùng nhau, phải lòng nhau, nhưng, Marabelle đã phải chết một mình.

Không, Blake nghĩ. Đó không phải sự thật. Marabelle có thể chỉ phải chết, còn anh mới là người bị bỏ lại cô độc trên thế giới này.

Anh vẫn tiếp tục làm việc cho Bộ Chiến tranh trong vài năm tiếp theo. Anh luôn tự nhủ rằng mình làm điều này chính là để trả thù cho cái chết của nàng, nhưng cũng thường xuyên tự hỏi mình rằng có phải đó chẳng qua là vì anh không biết sẽ phải làm gì tiếp theo hay không. Thêm vào đó, cấp trên của anh cũng không muốn để anh đi.

Sau cái chết của Marabelle, anh ngày càng bất cẩn. Anh chẳng thiết quan tâm đến việc liệu mình sẽ sống hay chết, vì thế anh đã chấp nhận những rủi ro ngu xuẩn dưới danh nghĩa là vì tổ quốc, thế rồi những mạo hiểm này đều được đền đáp. Anh chưa bao giờ thất bại trong bất cứ một nhiệm vụ nào được giao.

Dĩ nhiên là anh cũng từng bị bắn, từng dính độc, từng bị ném vào mạn tàu, song tất cả những điều đó cũng chẳng khiến Bộ Chiến tranh phiền lòng nhiều như việc mất đi những khách hàng tiềm năng của họ.

Nhưng lúc này, Blake đang cố bỏ lại cơn giận dữ phía sau. Sẽ không có cách nào giúp anh chôn vùi nỗi đau, nhưng hẳn là anh sẽ có cơ hội để chấm dứt mọi hận thù đối với cái thế giới tàn ác đã cướp đi tình yêu đích thực cũng như người bạn thân thiết nhất của mình. Cách duy nhất mà anh có thể làm là rời bỏ Bộ Chiến tranh, ít nhất thì anh cũng sẽ cố để sống một cuộc sống bình thường.

Tuy nhiên trước tiên, anh sẽ phải hoàn thành nốt nhiệm vụ này đã. Rõ ràng là một tên phản gián như Oliver Prewitt sẽ phải chịu trách nhiệm cho cái chết của Marabelle. Kẻ phản gián khi đó bị kết án, và Blake cũng đã xác định rằng Prewitt sẽ phải đối mặt với cái giá treo cổ của chính mình.

Thế nhưng để làm được điều này anh cần phải moi được một số thông tin từ Carlotta De Leon. Người phụ nữ chết tiệt đó! Anh không tin dù chỉ một phút rằng cô ta đột nhiên lại sợ hãi đến độ phát bệnh, để rồi căn bệnh đó cướp đi cả giọng nói. Không đâu, ả ranh con đó hẳn là đã thức đến tận nửa đêm chỉ để ho đến độ tàn phá cổ họng

Dù có như thế thì điều đó chắc chắn cũng xứng đáng với cái giá của nó, chỉ cần quan sát biểu hiện kinh hoàng khi cô ta cố hét vào mặt anh một từ “Không!” là biết. Anh có cảm giác rằng cô ta đã mong chờ một âm thanh nào đó sẽ phát ra. Anh cười khùng khục và hy vọng rằng cổ họng của cô ra sẽ bỏng rát như bị lửa của Hades thiêu đốt. Cô ta đáng bị như thế.

Anh vẫn còn vài việc cần làm. Đây sẽ là nhiệm vụ cuối cùng của anh ở Bộ Chiến tranh, và dù chẳng muốn gì hơn là được nghỉ hưu vĩnh viễn để tận hưởng cuộc sống thanh bình và yên ả ở trang viên Seacrest, anh cũng không hề có ý định sẽ để nhiệm vụ này gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài thành công.

Carlotta De Leon sẽ phải mở miệng, và Oliver Prewitt sẽ lên đoạn đầu đài.

Còn Blake Ravenscroft thì sẽ chẳng trở thành ai khác ngoài một quý ngài về hưu nhàm chán, dự định sẽ sống một cuộc đời cô độc. Có thể anh sẽ bắt tay vào công việc vẽ vời. Hoặc nuôi những giống chó săn. Mọi khả năng đều vô tận và cũng ngu ngốc đến vô cùng.

Nhưng cho đến giờ thì anh vẫn còn một việc phải làm. Với quvết tâm tàn nhẫn, anh nhặt ba cây bút lông, một lọ mực nhỏ và vài tờ giấy lên. Nếu Carlotta De Leon không có khả năng nói cho anh mọi thứ mà cô ta biết thì cô ta chắc chắn sẽ phải viết nó ra.

~*~

Caroline thì đang cười toe toét. Buổi sáng hôm nay thành công hơn cả những gì nàng mong đợi. Kẻ bắt giữ nàng đã phải chấp nhận sự thật rằng nàng không thể nói được, và Oliver thì...

Ồ, điều này còn khiến nàng cười khoái trá hơn ấy chứ, chỉ mới nghĩ tới việc Oliver có thể đang làm gì đó vào lúc này thôi cũng đã đủ lắm rồi. Khả năng lớn nhất là hắn đang chửi bới cái đầu ngu ngốc của mình, rồi ném chiếc bình về phía thằng con trai như thường lệ. Tất nhiên là không phải một cái bình quý giá. Oliver còn lâu mới quên tính toán giá cả thật sự của vật dụng mà hắn ném dù là trong cơn thịnh nộ.

Tội nghiệp Percy. Caroline gần như cảm thấy thương hại cho gã, gần như thôi. Khó khăn lắm nàng mới có thể triệu tập được từng đó lòng thương hại cho tên nã phỉng đó - gã khốn đã cố dán lên người nàng vào đêm hôm

trước. Nàng rung mình khi nghĩ đến cảm giác nếu như gã cưỡng hiếp nàng thành công.

Nhưng nàng có cảm giác rằng nếu Percy thành công trong việc thoát khỏi vòng kim kẹp của cha gã, có lẽ gã cũng sẽ trở thành một người đàn ông có chút phong trần. Ít nhất thì gã cũng sẽ không tấn công những phụ nữ vô tội như cái cách gã từng làm nếu không bị cha gã yêu cầu.

Ngay sau đó, nàng nghe thấy tiếng giày của kẻ giam giữ mình vang lên ngoài hành lang. Nàng nhanh chóng gạt sạch nụ cười trên khuôn mặt và đặt một tay lên cổ họng. Khi gã bước vào phòng, nàng vẫn đang ho.

“Tôi có một cách giúp cô,” gã nói, giọng vui vẻ đến đáng ngờ.

Nàng nghiêng đầu đáp lời.

“Nhìn đây. Giấy. Mực. Bút lông. Thú vị không?”

Nàng chớp mắt, vờ như không hiểu. Ôi, thôi xong rồi, nàng đã không cân nhắc đến trường hợp này. Nàng chẳng tìm ra cách nào để thuyết phục gã rằng mình không biết viết, vì rõ ràng nàng là một cô gái được giáo dục đàng hoàng. Và chẳng cần phải nói thì nàng cũng biết là trong vòng ba giây ngắn ngủi tiếp theo, nàng sẽ không thể thành công trong việc làm cổ tay mình bong gân được.

“À, dĩ nhiên,” gã nói với lòng trắc ẩn quá mức. “Cô cần thứ gì đó để đặt chúng lên hả? Tôi mới bắt cần làm sao khi không cân nhắc đến những nhu cầu cơ bản đó. Đây, để tôi mang cho cô tờ giấy lót bàn. Đây nhé, ngay trên đùi luôn. Thoải mái chưa?”

Nàng trừng mắt nhìn gã, thà rằng gã nổi giận còn hơn là châm chọc nàng thế này.

“Không ư? Thế thì đây, để tôi nhồi đống gói của cô vậy.”

Gã xoay người về phía trước, và Caroline - người đã phải chịu đựng đủ thái độ ngọt ngào giả tạo của gã - ho thẳng lên mặt lên mũi gã. Trước khi gã kịp lùi lại đủ xa để trừng mắt với nàng, mặt nàng đã tỏ rõ vẻ ăn năn đến hoàn hảo.

“Tôi sẽ quên những gì cô đã làm,” gã nhẫn nhịn, “Vì vậy cô nên tỏ lòng biết ơn với điều đó.”

Caroline chỉ nhìn chăm chăm vào đồng giấy mực trên đùi, tuyệt vọng vạch ra một kế hoạch mới.

“Giờ thì chúng ta bắt đầu được rồi chứ?”

Mu tay phải của nàng ngứa ngáy, nàng liền đưa tay gãi. Tay *phải*. Một ý tưởng lóe lên trong đầu nàng. Nàng luôn thích thú với việc mình thuận tay trái. Những gia sư trước đây của nàng thường xuyên la mắng, hò hét và thúc giục nàng để cố rèn rũa nàng học cách viết bằng tay phải. Họ dùng những từ như kỳ lạ, trái tự nhiên, và cả bất kính để nói về nàng. Một gia sư đặc biệt sùng đạo thậm chí còn gọi nàng là đứa con của ma quỷ. Caroline đã cố học cách viết bằng tay phải, ôi Chúa ơi, nàng đã cố gắng biết bao nhiêu, nhưng dù có thể cầm đấm bút lông một cách tự nhiên nhất, nàng cũng chưa từng làm chủ được bất cứ thứ gì ngoại trừ những nét nguệch ngoạc khó hiểu.

Nhưng những giáo viên của nàng đã khẳng định rằng tất cả mọi người đều viết bằng tay phải. Và chắc chắn là nàng không muốn trở thành người lập dị.

Caroline ho mạnh để che đi tiếng cười. Chưa bao giờ trong cuộc đời, nàng lại cảm thấy vui vì sự “lập dị” đó hơn lúc này. Cái gã này hẳn là đang mong nàng sẽ viết bằng tay phải, giống như tất cả mọi người đều mong chờ điều đó. Tốt thôi, nàng sẽ rất vui vẻ trao cho gã những gì gã muốn. Nàng vươn tay phải ra, nhặt lấy cây bút lông, nhúng nó vào mực, và ngược lên nhìn gã với vẻ mặt buồn chán.

“Thật đáng mừng khi cô quyết định hợp tác,” gã nói. “Tôi đảm bảo là cô sẽ thấy việc này rất tốt cho sức khỏe của mình.”

Nàng khịt mũi, trợn tròn mắt.

“Giờ thì,” gã nói, nhìn chăm chăm vào nàng bằng ánh mắt dữ dội. “Cô có biết Oliver Prewitt không?”

Phủ nhận việc này chẳng có tác dụng quái gì cả. Gã đã nhìn thấy nàng chuồn khỏi nhà vào đêm trước. Nhưng mà loại câu hỏi đơn giản này cũng chẳng đáng để khiến nàng phải lãng phí thứ vũ khí bí mật của mình, vì thế, nàng gật đầu.

“Cô biết hẳn bao lâu rồi?”

Caroline suy nghĩ về điều này. Nàng không biết Carlotta De Leon đã làm việc với Oliver được bao lâu, nếu thực chất chuyện này có thật, nhưng cũng nghi ngờ việc người đàn ông đang đứng trước mặt nàng với cánh tay khoanh trước ngực chẳng hay biết gì về điều đó.

Tốt nhất là nói thật, mẹ luôn dạy nàng như thế, và Caroline chẳng tìm ra bất cứ lý do nào để phá vỡ quy luật đó. Câu chuyện sẽ được kể một cách mạch lạc và dễ dàng hơn nếu như tất cả mọi chi tiết đều thật nhất có thể. Xem nào, nàng đã sống với Oliver và Percy một năm rưỡi, nhưng biết họ còn lâu hơn thế. Nàng giơ bốn ngón tay lên, vẫn muốn giữ kín chữ viết của mình cho một câu trả lời hay ho và đủ phức tạp.

“Bốn tháng?”

Nàng lắc đầu.

“Bốn năm????”

Nàng gật đầu.

“Chúa ơi,” Blake thở dốc. Họ đã không hề hay biết rằng Prewitt đã tuồn ra ngoài những thông tin ngoại giao của họ trong một thời gian dài như thế. Hai năm, họ đã nghĩ như thế, cũng có thể là hai năm rưỡi. Blake chợt nghĩ về những nhiệm vụ thất bại của họ... chưa kể đến những mạng sống bị cướp đi chỉ vì sự phản bội của Prewitt. Quá nhiều đồng nghiệp của anh phải chết. Kể cả người anh yêu nhất cũng đã...

Mắt Blake lóe lên một tia giận dữ và tà ác. “Cho tôi biết chính xác bản chất của mối quan hệ này là gì,” anh ra lệnh, giọng sắc bén.

Nói cho anh w?, nàng mấp máy môi.

“Viết nó ra!” anh gầm lên.

Nàng hít một hơi thật sâu, như thể đang sẵn sàng cho một công việc khủng khiếp rồi bắt đầu chăm chú viết.

Blake chớp mắt. Rồi lại chớp mắt.

Nàng nhìn anh và mỉm cười.

“Cô đang viết thứ ngôn ngữ quái quỷ gì đấy?” gã đe dọa.

Nàng lùi lại phía sau, sỉ nhục gã một cách rõ ràng.

“Hãy nhớ, tôi không đọc được tiếng Tây Ban Nha, phiên cô dùng tiếng Anh. Hoặc, nếu cô thích thì tiếng Pháp hay tiếng Latin đều được cả.”

Nàng xua tay về phía gã, làm một số hành động mà gã không tài nào giải thích nổi.

“Tôi nhắc lại,” gã kiên nhẫn, “Viết cho tôi chính xác bản chất mối quan hệ giữa cô và Oliver Prewitt là gì!”

Nàng chậm rãi và cẩn thận chỉ vào từng dòng chữ nguệch ngoạc mà gã do dự khi gọi chúng là những từ ngữ, như thể đang giải thích một điều mới mẻ cho trẻ con.

“Quý cô De Leon!”

Nàng thờ dài, lần này môi nàng mấp máy điều gì đó khi chỉ vào những nét nguệch ngoạc.

“Tôi không đọc được khẩu hình, thưa cô.”

Nàng nhún vai.

“Viết lại.”

Mắt nàng lóe lên tia giận dữ, nhưng nàng vẫn thực hiện yêu cầu.

Kết quả còn tệ hơn lần trước.

Blake cuộn tay thành nắm đấm hòng kiềm chế bản thân không giơ chúng lên bóp cổ nàng. “Tôi dứt khoát không tin là cô không biết viết đâu.”

Miệng nàng há hốc trong cơn phẫn nộ và giận dữ, nàng hậm hực chọc mạnh vào những vết mực trên giấy.

“Nếu gọi đây là viết, thưa cô, thì quả là một sự xúc phạm đến mực in và giấy viết trên toàn thế giới.”

Nàng vỗ tay lên miệng, ho lấy ho để. Hoặc là nàng đang rúc rích cười? Blake híp mắt lại, đứng dậy rồi băng qua căn phòng, tiến đến bàn trang điểm. Gã nhắc quyển sổ nhỏ ghi chi chút những từ ngữ đầy học thức của nàng lên và vẩy nó trong không khí. “Nếu cô có chữ viết đáng sợ đến thế,

vậy thì hãy giải thích *cái này* đi!” gã gằn giọng.

Nàng ngậy người nhìn gã không chớp, khiến cơn tức giận của gã tăng lên bội phần. Gã tiến về phía nàng, cúi xuống rất gần. “Tôi đang chờ cô trả lời đây,” gã gầm gừ.

Nàng lui người lại, mấp máy điều gì đó mà gã chẳng thể giải mã.

“Tôi e rằng mình không hiểu.” Đến giờ phút này, giọng gã đã thoát khỏi ranh giới của cơn giận dữ để liền chuyển sang vẻ nguy hiểm.

Nàng bắt đầu làm một loạt hành động khó hiểu, chỉ vào chính mình và lắc đầu.

“Cô đang cố nói với tôi rằng những dòng chữ đó không phải là cô viết?”

Nàng gật đầu thật mạnh.

“Vậy thì ai viết?”

Nàng lại mấp máy điều gì đó, và gã lại tiếp tục không hiểu - một điều mà gã có cảm giác rằng mình không hề có ý định hiểu!

Gã mệt mỏi thở dài khi bước đến bên cửa sổ để hít thở một chút không khí trong lành. Sẽ thật vô lý nếu cô ta không thể viết rõ ràng, và nếu như cô ta thực sự không thể, vậy thì ai là người đã viết vào cuốn sổ đó, và nó có ý nghĩa gì? Khi vẫn chưa mất tiếng, cô ta rõ ràng đã nói dối rằng những từ này chỉ đơn giản là một bộ sưu tập các từ vựng. Tuy nhiên...

Gã ngừng lại và nảy ra một ý định. “Viết thứ tự bảng chữ cái cho tôi.”

Mắt nàng tròn tròn.

“Ngay lập tức!” gã gầm lên.

Nàng cau mày nhìn gã với vẻ không hài lòng khi phải thực hiện yêu cầu này.

“Đây là cái gì?” gã hỏi, tay cầm chiếc hộp hình trụ đựng bút lông được đặt trên gờ cửa sổ của nàng.

Nước, nàng mấp máy. Thật buồn cười vì cũng có lúc nàng thành công trong việc diễn đạt cho gã hiểu mình muốn nói gì.

Gã nhìn nàng đầy chế giễu, và trả nó về vị trí cũ. “Thằng ngốc cũng biết là trời sẽ không mưa.”

Nàng nhún vai, như thể muốn nói với gã rằng *Có thể lắm chứ*.

“Xong chưa?”

Nàng gật đầu, khá thành công trong việc biểu lộ vẻ buồn chán và giận dữ cùng một lúc.

Blake trở lại bên nàng và ngó xuống. Chữ M, N và O gần như không thể đọc nổi, chữ C, anh cho rằng hẳn là mình có thể đoán ra nó nếu cuộc đời anh đang bị đe dọa, số còn lại thì...

Anh rùng mình một cái. Không bao giờ có thêm một lần nữa. Không bao giờ anh mạo hiểm tính mạng của mình, và trong trường hợp này là sự tinh táo của mình. Anh đã tuyên bố với Bộ Chiến tranh rằng mình đã hết thời rồi, nhưng họ lại năn nỉ và thuyết phục anh cho đến khi anh đồng ý nhận nhiệm vụ cuối cùng này.

Cấp trên của anh nói rằng một phần nguyên nhân cũng bởi anh sống khá gần cảng Bournemouth. Sẽ chẳng có ai nghi ngờ khi anh thực hiện công tác theo dõi các hoạt động của Prewitt. Họ khẳng định rằng chỉ có Blake Ravenscroft mới đảm nhận nổi công việc này. Thế là Blake đành nhượng bộ. Nhưng anh đời nào tưởng tượng nổi nhiệm vụ này lại biến cuộc đời mình thành vú em cho một điệp viên lai Tây Ban Nha lập dị - người sở hữu kiểu chữ viết gà bới tệ hại nhất trong lịch sử thế giới cơ chứ.

“Tôi mong sẽ có dịp gặp vị gia sư đáng kính của cô, sau đó, tôi sẽ bắn vào đầu cô ta.”

Quý cô De Leon lại tạo ra một âm thanh kỳ quái nữa, lần này thì anh đảm bảo rằng đó là một tiếng khúc khích. Đối với một điệp viên phản gián, cô ta khá là hài hước.

“Cô,” gã nói, chỉ tay vào mặt nàng, “Ngồi yên đó.”

Nàng chống nạnh, trao cho anh một ánh mắt ngó ngán như thể muốn nói rằng: *Tôi còn có thể đi đâu được cơ chứ?*

“Tôi sẽ quay lại luôn đây.” Anh luống cuống bước vội ra khỏi căn phòng, đến phút cuối cùng mới nhớ ra việc khóa trái cửa lại. Chết tiệt! Anh càng ngày càng trở nên mềm yếu. Chính vì cô ta không có vẻ gì là một điệp viên cả, anh tự tìm cho mình một lý do hợp lý để bao biện cho việc này. Có điều gì đó rất khác ở cô ta.

Đa số những người từng xuất hiện trong hồ sơ công việc của anh đều có ánh mắt trống rỗng khi anh nhìn vào họ, như thể cuộc đời họ đã chứng kiến quá nhiều. Nhưng đôi mắt xanh thăm thẳm ấy... Nếu ai đó có thể bỏ qua sự thật rằng chúng chỉ có vài tia máu do thiếu ngủ thì chúng đúng là... đúng là...

Blake cứng rắn trở lại và kiên quyết loại bỏ suy nghĩ đó khỏi đầu. Nghĩ tới ánh mắt cô ta chẳng phải việc của anh. Và suy nghĩ về phụ nữ cũng thế.

~*~

Bốn tiếng sau anh mới sẵn sàng chấp nhận sự thất bại. Anh đã ép nàng uống đến sáu tách trà, song việc này không mang lại kết quả nào ngoài việc khiến nàng có những hành động điên cuồng và hoang dại bằng hai tay, cuối cùng thì anh cũng hiểu được thông điệp nàng muốn truyền tải là “Cút khỏi phòng và để tôi tự uống.”

Nhưng giọng nàng vẫn không hồi phục, hoặc nếu có, hẳn là nàng đã cực kỳ khôn khéo mà giấu tiệt nó đi.

Anh đã đủ ngốc khi cố tiếp cận thông tin bằng phương pháp sử dụng mực và bút lông nhiều hơn một lần. Bàn tay nàng chuyển động hoạt bát và duyên dáng nhưng các vệt loằng ngoằng mà nàng tạo ra trên giấy chẳng giống bất cứ thứ gì ngoài những vệt chân chim.

Và, cô nàng ranh con khôn lỏi đó dường như đang cố tạo thiện cảm với anh. Tội tệ hơn là nàng còn đang làm điều đó rất tốt. Trong khi anh vẫn lảm bảm phàn nàn về sự thiếu sót trong những kỹ năng giao tiếp của nàng, nàng lại dùng một tờ giấy đã được viết loằng ngoằng để gấp thành hình một con chim và phi nó vào anh. Con chim giấy lướt đi êm ả trong không trung rồi hạ cánh nhẹ nhàng lên sàn nhà sau khi Blake né khỏi đường bay của nó.

“Làm tốt lắm,” Blake nói, chính bản thân anh cũng cảm thấy ấn

tượng. Anh luôn luôn yêu thích những thứ nhỏ nhắn xinh xắn như thế này.

Nàng cười đầy tự hào, tiếp tục gấp một con chim giấy khác, và cho nó lượn một vòng thẳng ra ngoài cửa sổ.

Blake biết lúc này lẽ ra anh phải kết tội nàng vì làm mình lãng phí thời gian, nhưng cũng muốn biết con chim nhỏ của nàng sẽ làm gì ngoài đó. Anh liền đứng dậy rời khỏi bàn, bước tới bên cửa sổ, dõi mắt theo con chim cho đến khi nó vướng vào một bụi hồng. “Tôi e rằng nó đã kẹt trong một bụi hồng rồi,” anh quay sang đối mặt với nàng và nói.

Nàng bắn cho anh một cái nhìn khó chịu và bước tới bên cửa sổ.

“Nhìn thấy chưa?” Blake hỏi.

Nàng lắc đầu.

Anh nhào người ra ngoài, ngay sát bên cạnh nàng, “Kia kia,” anh chỉ. “Trong bụi hồng.”

Nàng đứng thẳng người lên, chống nạnh, bắn cho anh một cái nhìn đầy châm biếm.

“Anh dám nhạo báng những bụi hồng ư?” Ngón tay nàng đưa lên, mô phỏng hình cây kéo và giả vờ cắt.

“Cô cho rằng chúng cần được cắt tỉa sao?”

Nàng gật đầu một cách dứt khoát.

“Một điệp viên thích làm vườn,” Blake tự nhủ. “Sẽ không bao giờ hết thú vị đâu nhỉ?”

Nàng che hai tay lên tai nhằm nói cho anh biết rằng mình không nghe thấy những gì anh nói.

“Tôi đoán cô có thể làm tốt hơn cơ?” anh nhạo báng.

Nàng gật đầu, trở lại bên cửa sổ, phóng một ánh nhìn thứ hai về phía những bụi cây. Blake không thấy chuyển động đó, vì thế cũng lùi một bước về phía cửa sổ cùng lúc. Khi họ va vào nhau, anh liền tóm lấy bắp tay nàng để đỡ cho nàng khỏi ngã.

Khoảnh khắc đó, anh đã sai lầm khi nhìn vào mắt nàng.

Chúng thật dịu dàng và trong veo, và chỉ có Chúa mới giúp được anh, chúng không hề từ chối anh.

Blake khẽ cúi người xuống, thôi thúc hôn lên môi nàng nhiều hơn là thôi thúc được hít thở. Môi nàng khẽ hé ra, tiếng hôn hên bất ngờ buột khỏi miệng. Anh cúi xuống gần hơn. Anh muốn nàng. Anh muốn Carlotta. Anh muốn...

Carlotta.

Chết tiệt, sao anh lại có thể quên mất điều đó, dù chỉ là một giây cơ chứ? Nàng là một điệp viên. Một tên phản gián. Một kẻ hoàn toàn không biết đạo lý hay xấu hổ. Anh đẩy nàng ra, sai bước đến cửa. “Việc đó sẽ không tái diễn nữa,” anh nói, giọng cộc lốc.

Nàng choáng váng đến mức quên cả trả lời.

Blake lầm bầm một câu chửi thề, cuống quýt bước ra ngoài, đóng sầm cửa và khoá trái lại phía sau mình. Anh vừa làm cái quái gì với cô ta thế?

Thậm chí còn tồi tệ hơn là anh đang làm cái quái quỷ gì với chính mình? Blake lắc đầu khi bước xuống cầu thang. Chuyện này thật nực cười. Đối với phụ nữ, anh chẳng có lý do gì để quan tâm đến họ ngoại trừ lý do cơ bản nhất, và ngay cả với lý do đó thì Carlotta De Leon cũng không phải người phù hợp.

Sau cùng thì anh không muốn tình dục với một vết rạch trên cổ họng. Hoặc là chẳng bao giờ tình dục được nữa, khi trường hợp này hoàn toàn có thể xảy ra.

Anh phải nhớ cô ta là ai.

Và anh càng phải nhớ đến Marabelle.

Chương 4

Nos.trum (Danh từ): Một loại thuốc hoặc ứng dụng y tế được chuẩn bị bởi người đã đề nghị nó; một phương thuốc lang băm.

Dường như anh ta không có quá nhiều niềm tin vào những thuốc đó, nhưng vẫn tổng chúng xuống cổ họng tôi.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Blake để nàng một mình cho đến cuối ngày. Anh quá điên tiết để có thể tin tưởng vào chính mình khi ở cạnh nàng. Nàng và chiếc cổ họng đỏ lòm chét tiệt của nàng khiến anh phẫn nộ, nhưng sự thật thì hầu hết cơn giận của anh đã nằm ngoài kiểm soát.

Làm sao anh lại có thể nghĩ đến việc hôn cô ta cơ chứ? Dù chỉ là một giây thôi? Cô ta có thể mang nửa dòng máu Tây Ban Nha, nhưng cô ta cũng có một nửa dòng máu là người Anh quốc, và điều đó đã biến cô ta trở thành kẻ phản bội. Kẻ giết Marabelle cũng là một tên phản gián.

Như để phản chiếu tâm trạng của anh, bầu trời bắt đầu những cơn mưa nặng hạt khi mặt trời lặn, tất cả những gì Blake có thể nghĩ đến là chiếc lọ cắm bút lông nhỏ nhắn mà cô ta đặt ở gờ tường.

Anh khịt mũi. Cứ như cô ta sẽ chết khát sau bữa tiệc trà anh tổng vào cổ họng cô ta vậy. Tuy nhiên, khi dùng bữa tối trong yên tĩnh, anh cũng chẳng thể thôi nghĩ về việc cô ta đang bị nhốt trong căn phòng tí hon trên lầu. Cô ta hẳn là rất đói vì đã chẳng được ăn gì cả ngày hôm nay.

“Chuyện gì đang xảy ra với mày thế này?” Anh nói to.

Cảm thấy thương hại một tên gián điệp xảo quyệt. Chà! Chẳng phải anh đã tuyên bố rằng mình sẽ bỏ đói cô ta sao? Anh chưa bao giờ hứa mà không giữ lời.

Nhưng, cô ta là một vật nhỏ bé gầy gò, còn đôi mắt cô ta nữa... chúng vẫn hiển hiện trong tâm trí anh. Một đôi mắt to và sáng ngời. Nếu ngay lúc này mà nhìn thấy đôi mắt đó, Blake nghĩ với cảm giác hòa quyện giữa hồi

hận và khó chịu, hẳn là trông chúng rất đói khát.

“Chết tiệt,” anh lầm bầm, đứng dậy nhanh đến mức chiếc bàn bị đẩy ra phía sau. Anh cũng có thể cho cô ta ăn một chút gì đó. Thay vì bỏ đói thì đây hẳn là cách tốt hơn để khiến cô ta chịu mở miệng và cho anh những thông tin mà anh cần. Có thể nếu anh đưa thức ăn cho cô ta một cách nhỏ giọt và keo kiệt, cô ta sẽ cảm thấy được an ủi khi nhận được chúng, rồi sẽ bắt đầu có cảm giác chịu ơn anh. Anh từng nghe nói về trường hợp mà kẻ bị giam cầm xem người giam giữ họ như những vị anh hùng. Anh sẽ không ngại khi nhìn thấy đôi mắt màu xanh đó nhìn mình với vẻ tôn thờ như thế.

Blake cầm một chiếc bánh nhỏ ở chiếc khay trên bàn rồi đặt nó trở lại và lấy chiếc lớn hơn. Sau đó anh lấy một chút bơ. Và mút... không, anh quyết định sẽ không cho cô ta món này. Sau cùng thì cô ta là một tên gián điệp.

~*~

Caroline ngồi trên giường và liếc cây nến đang cháy thì nghe thấy tiếng anh ngoài cửa. Một chiếc khóa được mở, sau đó là cái còn lại, và rồi anh xuất hiện, choán hết lối vào.

Sao mỗi lần gặp anh, nàng lại cảm thấy anh đẹp trai hơn lần gặp trước đó nhỉ? Điều này thật bất công. Tất cả nét đẹp đó thật lãng phí trên người một gã đàn ông. Và thậm chí còn là một gã đàn ông khó chịu.

“Tôi mang bánh mì cho cô,” anh thô lỗ mở lời và đưa thứ gì đó về phía nàng.

Bụng Caroline réo ầm ĩ khi nàng nhận chiếc bánh từ tay anh. *Cảm ơn*, nàng dùng khẩu hình.

Anh ngồi xuống cuối giường khi nàng ngấu nghiến chiếc bánh mà chẳng thèm đểm xỉa gì đến phong thái hay trang nghiêm. “Không có gì. Ồ, tí nữa thì tôi quên mất,” anh nói. “Tôi cũng mang cho cô một ít bơ.”

Nàng buồn bã nhìn những mảnh vụn bánh mì còn vương vãi trên tay và thở dài.

“Cô còn muốn chúng không?”

Nàng gật đầu, nhận lấy miếng bơ nhỏ và chằm ngập miếng bánh cuối

cùng của mình vào bơ. Nàng ngậm nó trong miệng, bắt đầu nhai một cách chậm rãi, thưởng thức từng chút tan chảy một. Chúa ơi!

Tôi đã nghĩ là anh sẽ bỏ đói tôi cơ, nàng nói thành tiếng.

Anh lắc đầu ra vẻ không hiểu. “*Cảm ơn, tôi có thể đọc được, nhưng nó hơi quá so với bốn phận của tôi rồi. Trừ khi cô lấy lại giọng và thực sự muốn nói to câu đó...*”

Đến lượt nàng lắc đầu không đối trả. Caroline đã không thử giọng kể từ khi anh rời khỏi phòng. Nàng không muốn biết liệu nó đã bình thường lại hay chưa. Đôi khi lời đi vấn đề nào đó sẽ tốt hơn.

“Đáng tiếc,” anh lầm bầm.

Nàng đảo mắt trả lời rồi vỗ nhẹ lên bụng và nhìn đầy hy vọng vào tay anh.

“Tôi e là mình chỉ mang có một miếng.”

Caroline nhìn xuống chiếc hộp nhỏ đựng bơ, nhún vai, và thò ngón tay vào. Ai mà biết được lúc nào anh ta sẽ lại cho nàng ăn tiếp chứ? Nàng phải nhét đầy bụng bất cứ lúc nào có thể, kể cả khi điều đó có nghĩa là nàng phải ăn bơ không.

“Vì Chúa,” anh nói. “Đừng ăn. Nó không tốt cho cô.”

Caroline bắn cho anh một ánh mắt châm biếm.

“Cô thấy thế nào?” anh hỏi.

Nàng xua tay.

“Chán ư?”

Nàng gật đầu.

“Tốt.”

Nàng cau mày.

“Tôi không có ý định giải khuây cho cô đâu. Cô không phải là khách của ngôi nhà này.”

Nàng tiếp tục đảo mắt và khẽ khịt mũi.

“Miễn là cô đừng mong chờ vào những bữa ăn bảy món.”

Caroline tự hỏi liệu bánh mì và bơ có được tính là hai món hay không. Nếu thế thì anh ta vẫn còn nợ nàng năm món nữa.

“Cô định giữ câu đố này đến bao giờ?”

Nàng chớp mắt, dùng khẩu hình: “Cái gì cơ?”

“Chắc chắn là cô đã lấy lại tiếng.”

Nàng lắc đầu, chạm vào cổ họng, làm vẻ mặt xin lỗi hài hước đến mức anh thực sự phá lên cười.

“Đau sao?”

Nàng gật đầu.

Blake cào tay lên mái tóc đen của mình, có chút vật vã với sự thật rằng người phụ nữ dối trá này mấy ngày qua đã làm anh cười còn nhiều hơn cả số lần anh đã cười trong những năm vừa qua. “Cô có biết rằng nếu cô không phải một tên phản gián, thì cô khá là thú vị không?”

Nàng nhún vai.

“Đã bao giờ cô bỏ chút thời gian để suy nghĩ về những hành động của mình chưa? Chúng đáng giá thế nào? Những người bị cô làm tổn thương thì sao?” Blake nhìn nàng chăm chú. Anh không hiểu tại sao, nhưng vẫn quyết tâm tìm ra một chút lương tâm của tên gián điệp nhỏ bé này. Anh quả quyết rằng nàng có thể là người tốt. Nàng thông minh, hài hước, và cả...

Blake lắc đầu để xua đi những ý nghĩ ương bướng của mình. Có phải anh đã coi bản thân như vị cứu tinh của nàng rồi hay không? Anh không mang nàng đến đây để cứu rồi, tất cả những gì anh muốn chỉ là thông tin có thể truy tố Oliver Prewitt. Sau đó anh sẽ trả lại nàng cho chính quyền xử lý.

Dĩ nhiên, nàng có thể sẽ phải nhìn thấy cái giá treo cổ của chính mình. Đó là một suy nghĩ nghiêm túc và bằng cách nào đó, ý nghĩ này không mang lại cho anh cảm giác tốt đẹp nào.

“Thật lãng phí,” anh lầm bầm.

Nàng nhướn mày với anh thay cho câu hỏi.

“Không có gì.”

Vai nàng lại nâng lên, và hạ xuống.

“Cô bao nhiêu tuổi?” anh hỏi đột ngột. Nàng giơ mười ngón tay hai lần.

“Mới chỉ hai mươi tuổi?” anh hỏi lại với vẻ không tin. “Không phải vì trông cô già hơn thế, mà vì tôi đã nghĩ rằng...”

Nhanh như chớp, nàng lại giơ một ngón tay lên, cả năm ngón tay xòe ra như một con sao biển.

“Hai mươi lăm?”

Nàng gật đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn ra cửa.

“Cô nên lập gia đình và có những đứa trẻ quanh quần bên cạnh, chứ không phải là phản bội đức vua.”

Nàng nhìn xuống, môi mím lại - một biểu hiện chỉ có thể được gọi là vẻ rầu rĩ. Sau đó nàng vắn tay - cử động bộc lộ sự chất vấn - và chỉ vào anh.

“Tôi ư?”

Nàng gật đầu.

“Chuyện gì liên quan đến tôi?”

Nàng chỉ vào ngón tay thứ tư của bàn tay trái.

“Tại sao tôi không kết hôn hả?”

Lần này nàng gật đầu một cách dứt khoát.

“Cô không biết sao?”

Nàng ngậy người nhìn anh, một lúc sau thì lắc đầu.

“Tôi đã suýt cưới.” Blake cố làm cho giọng mình trở nên thiếu nghiêm túc, nhưng kẻ ngốc nào cũng có thể nghe được nỗi buồn trong giọng anh.

Chuyện gì đã xảy ra? Nàng dùng khẩu hình.

“Nàng đã chết.”

Caroline nuốt xuống và đặt tay lên tay anh biểu lộ vẻ cảm thông. *Tôi rất tiếc.*

Anh hất tay nàng ra, trong một giây, anh nhắm mắt lại. Khi đôi mắt đó mở ra, chúng không còn sót lại bất cứ cảm xúc nào. “Không, cô không hề như vậy,” anh nói.

Nàng đặt tay trở lại lên đùi và chờ anh nói tiếp. Bằng cách nào đó, việc can thiệp vào nỗi đau của anh thật chẳng đúng chút nào. Dù vậy, anh vẫn không nói gì.

Cảm thấy thiếu thoải mái với sự im lặng, Caroline đứng dậy rồi đến bên cửa sổ. Mưa đang xối xả vào cửa kính, nàng tự hỏi chiếc cốc nhỏ bé của mình sẽ hứng được bao nhiêu nước sau cơn mưa này. Có lẽ là không nhiều lắm, nhưng cũng may là nàng chắc rằng mình chẳng cần phải uống thêm nước sau sáu tách trà bị anh ta dội vào họng mình, dù vậy nàng cũng vẫn háo hức chờ đợi xem kế hoạch của mình diễn ra như thế nào.

Rất lâu trước đây, nàng đã học được cách tự tiêu khiển bằng những thứ đơn giản nhất. Dù đó chỉ là một dự án nhỏ xíu về vị trí ở đây hay ở kia, ví dụ như minh họa sự thay đổi của bầu trời ban đêm từ tháng này qua tháng khác. Có lẽ nếu anh ta giam nàng ở đây lâu hơn một chút, nàng có thể sẽ tiến hành việc đo đạc lượng mưa hằng tuần. Ít nhất thì nó cũng sẽ giúp cho tâm trí nàng được bận rộn.

“Cô đang làm gì thế?” anh gặng hỏi.

Nàng không trả lời, thậm chí là đáp lại hay làm gì đó tương tự, những ngón tay nàng vươn ra nắm lấy thành cửa sổ.

“Tôi hỏi cô đang làm gì?” Tiếng bước chân cùng giọng nói của anh cho Caroline biết anh đang tiến về phía nàng. Nhưng nàng vẫn không quay lại. Khung cửa sổ được nâng lên, một chút mưa phún hắt vào phòng, dính lên phần váy trước của nàng.

“Cô bé ngốc nghếch này,” anh nói, phát nhẹ lên tay nàng.

Nàng xoay người lại với vẻ ngạc nhiên. Nàng không hề nghĩ rằng anh sẽ chạm vào mình.

“Cô sẽ bị ngấm nước,” anh vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo khung cửa sổ đóng lại. “Và sẽ ồm thật đấy.”

Nàng lắc đầu, chỉ tay vào chiếc hộp nhỏ trên bờ tường.

“Đảm bảo là cô không thể nào khát nổi.”

Chỉ là tò mò, nàng mấp máy.

“Gì cơ? Tôi không hiểu.”

Chiiii làaaa tòoooo mòoooo. Lần này nàng kéo dài, hy vọng anh có thể đọc được môi mình.

“Nếu cô nói to lên,” anh dài giọng. “May ra tôi mới hiểu cô đang nói cái gì.”

Caroline giậm chân trong thất vọng, nhưng khi chân nàng hạ xuống, dường như nó lại hạ cánh lên một cái gì đó không bằng phẳng như sàn nhà.

“Ồi!” anh hét lên.

Ồi! Là chân anh ta! *Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.* Nàng mấp máy. *Tôi không cố ý.*

“Nếu cô nghĩ là tôi có thể hiểu những gì cô mấp máy,” anh gầm gừ. “Thì cô điên hơn tôi nghĩ ban đầu đấy.”

Nàng cắn môi dưới đầy hôi hặn và đặt tay lên ngực, ngay chỗ trái tim mình.

“Tôi cho là cô đang cố thuyết phục tôi rằng đây chỉ là một tai nạn ư?”

Nàng nghiêm túc gật đầu.

“Tôi không tin cô.”

Nàng cau mày nhìn anh và thiếu kiên nhẫn thở dài. Sự lặng thinh này dần trở nên phiền nhiễu, nhưng nàng không có cách nào khác để diễn tả nỗi hôi hặn của mình. Bực tức, nàng đành giơ chân về phía anh.

“Thế này là có ý gì?”

Nàng ngọ nguậy chân, rồi đặt nó xuống và dùng chân còn lại giẫm lên nó.

Anh nhìn nàng với nỗi hoang mang tột độ. “Cô lại đang cố thuyết phục tôi rằng cô là loại người thích tự ngược đãi mình sao? Tôi ghét khi phải khiến cô cảm thấy thất vọng, nhưng không đời nào tôi có thiện cảm hay thích thú gì loại người đó đâu.”

Nàng cuộn tay thành nắm đấm và lắc nó trong không trung, sau đó chỉ thẳng vào anh, rồi chỉ xuống chân anh.

“Cô muốn tôi giẫm lại cô ư?” anh khó tin hỏi.

Nàng gật đầu.

“Tại sao?”

Tôi xin lỗi. Nàng dùng khẩu hình.

“Thật là cô cảm thấy có lỗi?” giọng anh ngày càng trở nên nguy hiểm.

Nàng gật đầu.

Anh cúi xuống gần hơn một chút. “Thật lòng đấy chứ?”

Nàng gật đầu một lần nữa.

“Và cô quyết tâm chứng minh cho tôi thấy điều đó sao?”

Nàng lại gật đầu, nhưng lần này cái gật đầu thiếu một chút niềm tin.

“Tôi sẽ không giẫm lên chân em,” anh thì thào,

Nàng chớp mắt.

Blake chạm vào má nàng, biết rằng những gì mình đang làm thật điên rồ nhưng không cách nào kiềm chế được. Những ngón tay anh trượt xuống cổ họng nàng, mét lên làn da ấm áp của nàng. “Em phải đền bù cho tôi bằng cách khác.”

Nàng cố lùi lại một bước, nhưng tay anh đã luồn ra phía sau gáy nàng

và giữ nàng thật chặt.

“Một nụ hôn, tôi nghĩ là thế,” anh thì thầm. “Chỉ một, chỉ một nụ hôn mà thôi.”

Môi nàng hé ra trong nỗi kinh ngạc, và cái cách nàng sừng sốt trông ngây thơ đến mức anh chẳng thể nào tiếp tục lừa dối bản thân được nữa, anh ước gì chỉ một giây phút này thôi rằng nàng không phải là Carlotta De Leon - một điệp viên phản bội tổ quốc. Rằng nàng chỉ đơn giản là một người phụ nữ quyến rũ và đang ở đây, trong nhà anh, trong vòng tay anh.

Anh thu hẹp khoảng cách giữa họ và dịu dàng miết nhẹ môi mình lên môi nàng. Nàng không cử động, nhưng anh nghe thấy một tiếng hỗn hển bất ngờ bật ra khỏi đôi môi mềm mại của nàng. Âm thanh nhỏ xíu đó là thứ đầu tiên thoát ra từ nàng cả ngày hôm nay ngoại trừ những cơn ho; nó mê hoặc anh, anh hôn nàng sâu hơn, trượt lười vào nàng một cách đầy đòi hỏi để truy tìm chiếc lưỡi mềm mại của nàng.

Nàng ngọt ngào pha chút vị mặn, và chỉ đơn giản là nàng có vị giống như vị một người phụ nữ phải có, Blake chìm đắm trong nàng đến mức thậm chí không nhận ra rằng nàng đã không hôn đáp trả. Nhưng anh cũng nhanh chóng chú ý đến việc nàng vẫn hoàn toàn nằm trong vòng tay mình. Vì một vài lý do nào đó, việc này khiến anh tức điên lên được. Anh ghét cái cách mình đang khao khát nàng lúc này, và muốn nàng cũng phải nếm trải cảm giác này y như anh vậy.

“Hôn lại tôi,” anh gầm gừ, những từ ngữ nóng hổi phả lên miệng nàng. “Tôi biết em muốn. Tôi thấy nó trong mắt em.”

Trong một giây, nàng không có bất cứ phản ứng nào, nhưng rồi anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang chậm rãi di chuyển dọc theo chiều dài trên lưng anh. Nàng kéo mình lại gần anh hơn, và khi Blake cảm thấy hơi nóng từ cơ thể nàng dịu dàng ép lên người anh, anh đã nghĩ rằng mình sắp bùng nổ.

Miệng nàng không cử động với sự nhiệt tình giống như anh nhưng môi nàng hé mở, ngầm khuyến khích anh đi vào.

“Chúa ơi,” anh thì thầm, chỉ nói khi buộc phải hít một chút không khí để thở. “Carlotta.”

Nàng bất động trong vòng tay anh và cố đẩy người ra.

“Chưa đâu,” Blake lên rì. Anh biết mình cần phải chấm dứt chuyện này và không thể để cơ thể mình được toại nguyện với những gì nó đang cầu xin được có, nhưng anh vẫn chưa sẵn sàng để buông nàng ra. Anh vẫn khao khát được cảm nhận hơi nóng của nàng, được chạm vào làn da nàng, được dùng hơi ấm của nàng để nhắc nhở chính mình rằng anh vẫn còn sống. Và anh...

Nàng tự tách mình khỏi anh, lùi vài bước về phía sau cho đến khi lưng nàng chạm vào tường.

Blake buông một câu chửi thề nặng nề và đặt tay lên hông như thể đang chiến đấu để lấy lại hơi thở của mình. Khi anh ngược lên nhìn nàng, ánh mắt nàng gần như điên cuồng, và nàng đang ra sức lắc đầu.

“Tôi khiến cô thấy khó chịu đến thế ư?” anh hỏi.

Nàng lại lắc đầu, chuyển động khẽ nhưng rất nhanh. *Tôi không thể*, nàng khẩu hình cho anh.

“À, tôi cũng thế,” anh trả lời, vẻ ghê tởm hiện rõ trong giọng anh. “Nhưng dù sao thì tôi cũng đã làm điều đó. Rồi thì chuyện này có nghĩa quái gì nào?”

Mắt nàng mở lớn, nhưng còn hơn thế nữa là nàng không hề phản ứng lại.

Blake nhìn nàng chăm chăm thật lâu trước khi mở miệng, “Tôi sẽ để cô yên.”

Nàng chậm rãi gật đầu.

Anh tự hỏi tại sao mình lại cảm thấy miễn cưỡng khi phải rời đi đến thế. Cuối cùng thì với một vài câu lảm bảm đầy tự trào, anh sải bước ngang qua căn phòng về phía cửa. “Sáng mai tôi sẽ trở lại.”

Cánh cửa đóng sầm phía sau lưng anh, Caroline nhìn chăm chăm vào khoảng không nơi anh đã ở đó chỉ vài giây trước, trước khi buột ra tiếng thì thầm, “Ôi, lạy Chúa tôi!”

Sáng hôm sau, Blake bước xuống lầu trước khi quay trở lại căn phòng để gặp “vị khách” của mình. Anh đã định sẽ buộc nàng nói dù điều đó có thể giết chết anh. Thứ chuyện vô vị này đã quá đủ rồi.

Khi anh bước đến cửa bếp, bà Mickle - người chăm sóc cho ngôi nhà này và cũng là đầu bếp của anh - đang bận rộn khuấy một thứ gì đó trong nồi xúp.

“Chào buổi sáng, thưa ngài,” bà nói.

“Hóa ra âm thanh của phụ nữ là như thế này,” Blake lẩm bẩm. “Suýt nữa tôi đã quên bếng mắt nó như thế nào rồi.”

“Ngài vừa nói gì cơ?”

“Không có gì. Bà có thể đun chút nước sôi để pha trà không?”

“Thêm trà sao?” bà ta hỏi. “Tôi tưởng là ngài thích cà phê hơn chứ.”

"Đúng thế. Nhưng hôm nay tôi muốn uống trà." Blake hoàn toàn chắc chắn rằng bà Mickle biết ở trên lầu có một người phụ nữ, nhưng bà đã làm việc cho anh được vài năm và giữa họ có một thỏa thuận ngầm như sau: Anh trả cho bà một mức lương hậu hĩnh và đối xử với bà bằng thái độ tôn trọng nhất, đổi lại, bà sẽ không hỏi bất cứ điều gì cũng như không kể bất kỳ câu chuyện nào. Tất cả những người hầu còn lại cũng làm điều tương tự.

Người quản gia gật đầu và mỉm cười, “Vậy ngài có muốn một tách *lớn* chăng?”

Blake gượng cười đáp trả. Dĩ nhiên là sự hiểu chuyện ngầm ngầm này không có nghĩa là Mickle không thích trêu chọc anh mỗi khi bà có thể. “Một tách rất rất lớn,” anh trả lời.

Trong khi Mickle đang bận bịu chuẩn bị trà, Blake dời mục tiêu tìm kiếm sang Perriwick - quản gia của anh. Anh thấy ông ta đang đánh bóng một vài vật dụng bằng bạc mà hoàn toàn không cần thiết phải làm thế.

“Perriwick,” Blake gọi. “Tôi cần gửi một tin nhắn đến London. Ngay lập tức.”

Perriwick gật đầu một cách đúng mực. “Tới ngài hầu tước ư?” ông ta đoán.

Blake gật đầu. Hầu hết những tin nhắn khẩn của anh đều được gửi đến cho James Sidwell - Hầu tước xứ Riverdale. Perriwick biết chính xác con đường nhanh nhất để đưa chúng đến London.

“Nếu ngài sẽ chỉ đưa nó cho tôi,” Perriwick nói. “Tôi có thể thấy rằng nó đang trên đường tới thẳng nơi ngài muốn.”

“Tôi cần phải viết trước đã,” Blake lơ đãng nói.

Perriwick cau mày. “Tôi có thể gợi ý rằng ngài nên viết nó ra trước khi yêu cầu tôi chuyển nó đi không, thưa ngài? Nó sẽ giúp hai chúng ta sử dụng thời gian hiệu quả hơn rất nhiều.”

Blake méo mặt nặn ra nụ cười nửa miệng đáp trả, “Ông quá xác láo cho vị trí của một người hầu đây.”

“Tôi chỉ muốn vận hành mọi thứ trong ngôi nhà của ngài một cách trôi chảy và thuận lợi nhất thôi, thưa ngài.”

Blake lắc đầu, kinh ngạc trước khả năng giữ được vẻ mặt điềm nhiên của Perriwick. “Chỉ cần chờ một lát thôi, tôi sẽ viết luôn đây.” Anh cúi xuống bàn, lôi giấy, bút lông và mực ra, rồi viết:

J_

Tôi đã bắt được Quý cô De Leon và lập tức đánh giá cao sự giúp đỡ của cậu dành cho cô nàng.

_B

James đã từng có một vài giao dịch với điệp viên người lai này. Anh ta có thể sẽ biết cách khiến cô ta mở miệng. Trong lúc chờ đợi, Blake có thể sẽ chỉ phải chăm sóc cô ta bằng những tách trà với hy vọng cô ta sẽ lấy lại tiếng. Anh thực sự không còn lựa chọn nào khác. Việc đọc chữ của cô ta khiến anh đau mắt.

Khi bước đến cánh cửa phòng của Carlotta, Blake nghe thấy tiếng ho của cô ta.

“Chết tiệt,” anh lầm bầm. Người phụ nữ điên khùng này! Tiếng của cô ta chắc chắn là đang bắt đầu bình phục lại nên cô ta mới quyết định tiếp

tục ho đây mà. Anh khéo léo giữ thẳng khay trà khi mở khóa và đẩy cửa.
“Tôi nghe thấy cô vẫn ho,” anh kéo dài giọng.

Nàng đang ngồi trên giường, gật đầu, mái tóc màu nâu sáng trông xơ xác một cách tội nghiệp. Trông nàng không được khỏe.

Blake rên rỉ, “Đừng nói với tôi rằng cô đang ốm thật đấy nhé.”

Nàng gật đầu, trông lạc lõng như thể sắp khóc.

“Vậy nghĩa là cô thừa nhận rằng hôm qua mình đã giả vờ ốm?”

Nàng bẽn lễn khi ngo nguậy bàn tay trong một cử chỉ có ý nói với anh rằng, *đúng là kiểu đó*.

“Có hay không?”

Nàng buồn bã gật đầu, nhưng lại tiếp tục chỉ vào cổ họng.

“Đúng thế, tôi biết là hôm qua cô thực sự không thể nói, nhưng chúng ta đều biết rằng đó không chỉ là một tai nạn, giờ thì nó thành sự thật rồi sao?”

Nàng cúi gằm mặt.

“Tôi sẽ cho rằng điệu bộ này của cô là xác nhận điều đó.”

Nàng chỉ tay vào chiếc khay, dùng khẩu hình. *Trà à?*

“Phải.” Anh đặt khay trà xuống, giơ tay sờ lên trán nàng. “Tôi đã nghĩ đến chuyện giúp cô lấy lại tiếng. Giờ thì chết tiệt, cô bị sốt rồi.”

Nàng thở dài.

“Đáng đời cô lắm.”

Tôi biết, nàng dùng khẩu hình, trông thực sự thống khổ. Trong khoảnh khắc đó, anh đã suýt thích nàng.

“Đây,” anh nói, ngồi xuống mép giường. “Cô nên uống chút trà.”

Cảm ơn.

“Cô tự rót sao?”

Nàng gật đầu.

“Tốt. Tôi luôn vụng về với mấy thứ này. Marabelle lúc nào cũng bảo là...” anh tự ngắt lời mình. Sao anh thậm chí lại có thể nghĩ đến việc nhắc đến Marabelle với người này được chứ?

Ai là Marabelle? Nàng mấp máy môi.

“Chẳng ai cả,” anh trả lời cộc lốc.

Là vợ chưa cưới của anh ư? Nàng tiếp tục mấp máy, đôi môi cử động một cách thận trọng để có thể phát âm đầy đủ những lời im lặng của mình.

Anh không trả lời nàng mà chỉ đứng dậy và bước ra khỏi cửa. “Uống trà đi,” anh ra lệnh. “Và kéo chuông nếu cô thấy mệt.”

Anh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa trước khi khóa hai ổ khóa lại với một cú vặn hần học.

~*~

Caroline nhìn chằm chằm về phía cửa và chớp mắt. Tất cả những thứ đó nghĩa là sao chứ? Người đàn ông này thay đổi như chong chóng. Phút trước nàng có thể thề là anh đang bắt đầu có chút cảm tình với mình, thì phút tiếp theo...

Ồ, nàng nghĩ khi với tay đến tách trà và rót vào cốc, anh ta vẫn tin rằng nàng là cô ả điệp viên phản gián đó. Điều này hẳn đã giải thích được tại sao anh ta lại thường xuyên cộc cằn và thích xúc phạm nàng đến thế.

Mặc dù vậy, nó cũng không giải thích được tại sao anh lại hôn nàng, nàng nghĩ lúc hóp một ngụm trà lớn và thở dài với niềm vui nho nhỏ. Và nó chắc chắn cũng chẳng giải thích nổi lý do nàng để anh ta làm điều đó.

Cho phép anh ư? Khi thật, nàng đã rất thích thú với nụ hôn đó. Nó không giống với bất cứ thứ gì nàng từng trải qua, nó dường như giống với sự ấm áp và bảo vệ mà cha mẹ từng dành cho nàng khi họ vẫn còn sống, hơn bất cứ thứ gì mà nàng từng cảm thấy kể từ đó. Nhưng nó cũng có gì đấy khác biệt và mới mẻ, thú vị và nguy hiểm, đẹp đẽ và hoang dại.

Caroline rùng mình khi nghĩ đến những gì có thể đã xảy ra nếu anh ta

không gọi nàng là Carlotta. Đó là thứ duy nhất đã kéo nàng thoát khỏi giấc mộng của mình.

Nàng tiếp tục rót cho mình một tách trà khác, và trong lúc đó, tay nàng cọ vào chiếc khăn phủ trên một chiếc đĩa. Cái gì đây? Nàng nhắc chiếc khăn ăn lên.

Bánh bơ giòn! Thiên đường ở ngay đây, trong một chiếc đĩa đầy bánh quy.

Nàng cắn một miếng bánh và để nó tan trong miệng, tự hỏi liệu anh ta có biết việc mình đã mang cho nàng đồ ăn hay không. Nàng thà nghi ngờ rằng anh ta đã chuẩn bị trà cho nàng. Có lẽ quản gia của anh ta đã đặt bánh lên khay mà không có sự hướng dẫn từ chủ nhân của mình.

Tốt hơn hết là ăn cho nhanh, nàng tự nhủ. Ai mà biết được khi nào anh ta quay trở lại?

Caroline cắn tiếp một miếng nữa, lặng lẽ cười khúc khích khi những mảnh vụn bay tứ tung lên giường.

~*~

Blake không đếm xỉa gì đến nàng trong suốt quãng thời gian còn lại của ngày hôm đó cũng như đến tận buổi sáng hôm sau, anh chỉ quay lại để kiểm tra xem liệu tình trạng của nàng có trở nên tồi tệ hơn hay không, và tiếp tục mang thêm trà cho nàng. Trông nàng buồn chán, đói, và vui mừng khi được gặp lại anh, nhưng anh chẳng làm gì khác ngoài việc lặng lẽ đặt khay trà lên bàn và kiểm tra trán nàng để biết được tình trạng cơn sốt. Da nàng chỉ hơi âm ảm một chút nhưng không có dấu hiệu của việc sốt cao hơn, vì thế anh lại nhắc nàng rung chuông nếu cảm thấy không khoẻ, sau đó rời khỏi phòng.

Anh đã chú ý đến việc Mickle đặt một miếng sandwich nhỏ vào khay, nhưng không đành lòng bỏ chúng ra. Anh quyết định rằng chẳng ích gì khi bỏ đói nàng. Hầu tước Riverdale chắc chắn sẽ sớm đến đây, và nàng sẽ không thể tiếp tục giữ im lặng với việc cả hai người bọn họ cùng đặt câu hỏi cho nàng.

Thực sự là chẳng có gì để làm ngoài chờ đợi.

Ngày hôm sau, Hầu tước Riverdale đến, dừng xe ngựa trước cửa

trang viên Seacrest ngay trước khi mặt trời lặn. James Sidwell nhảy xuống khỏi xe trong bộ trang phục thanh lịch như thường lệ, chỉ có mái tóc màu nâu đậm là quá dài so với cái gọi là thời trang. Danh tiếng của anh ta có thể khiến quỷ Satan cũng phải đở mặt, nhưng Blake biết rằng bất cứ lúc nào James cũng sẵn sàng hy sinh cuộc sống của mình vì anh.

“Nhìn dáng vẻ cậu lúc này thật kinh khủng,” James nói thẳng thừng.

Blake chỉ lắc đầu. “Trải qua vài ngày đối mặt với Quý cô De Leon, tôi đã cân nhắc để trở thành ứng cử viên sáng giá cho Bedlam rồi.”

“Tệ đến thế sao?”

“Tôi thề, Riverdale,” anh nói, “Tôi có thể hôn cậu đấy.”

“Tôi thực hy vọng là nó không đến mức đó.”

“Cô ta gần như khiến tôi phát điên lên được.”

“Thật sao?” James hỏi với một cái liếc mắt. “Bằng cách nào?”

Blake cau mày nhìn bạn mình. Giọng điệu gợi ý của James đánh một cú rất gần tới điểm mấu chốt. “Cô ta không thể nói.”

“Từ bao giờ?”

“Từ khi cô ta thức đến tận nửa đêm chỉ để ho đến khàn cả cổ.”

James cười khùng khục. “Tôi chưa từng nói với cậu rằng cô ta không xảo quyệt.”

“Và cô ta chết tiệt là còn không thể viết.”

“Tôi thấy khó có thể tin được điều này. Mẹ cô ta là con gái của một ông trùm. Và cha cô ta là một gã có quan hệ cực rộng ở Tây Ban Nha.”

“Cho phép tôi nói lại. Cô ta có thể viết, nhưng tôi thách cậu giải mã được những ký tự mà cô ta bôi lên giấy đây. Thêm vào đó, cô ta còn có một cuốn sổ đầy những từ ngữ kỳ lạ, và tôi thề là mình không thể hiểu nổi bất cứ ý nghĩa nào của chúng.”

“Sao cậu không dẫn tôi lên gặp cô ta? Có thể tôi sẽ thuyết phục được cô ta lấy lại tiếng.”

Blake lắc đầu và đảo mắt. “Cô ta hoàn toàn là của cậu đấy. Thực ra tôi có thể gánh vác toàn bộ nhiệm vụ chết tiệt này nếu cậu thích. Nếu như tôi không bao giờ thèm để mắt đến người phụ nữ...”

“Luôn đi, luôn đi nào, Blake.”

“Tôi đã nói với họ rằng mình muốn thoát khỏi vụ này,” Blake lầm bầm khi dẫn James lên cầu thang. “Nhưng họ có thèm lắng nghe đâu cơ chứ? Không hề. Và tôi nhận được gì nào? Không hứng thú. Không nổi tiếng. Không tài sản. Không, tôi chỉ nhận được *cô ta* mà thôi.”

James nhìn thấu Blake. “Nếu không hiểu cậu nhiều hơn thế thì tôi đã nghĩ là cậu đang yêu đấy.”

Blake khịt mũi, quay người đi để James không thể nhìn thấy vết màu đỏ sẫm xuất hiện trên má anh. “Và nếu như không yêu thích tình bạn với cậu quá nhiều thì tôi đã đánh cho cậu một trận vì tuyên bố này rồi.”

James cười lớn, dõi theo Blake khi anh dừng lại trước cửa phòng và tra chiếc chìa khóa vào ổ.

Blake mở toang cửa rồi bước vào bên trong, chống tay lên hông khi xoay người đối diện với Quý cô De Leon bằng vẻ hiêu chiến. Nàng đang ngồi uể oải trên giường và đọc một cuốn sách như thể chẳng buồn bận tâm tới thế giới. “Riverdale đã đến,” anh quát lớn. “Và cô sẽ thấy là trò chơi của mình chấm dứt rồi.”

Blake quay sang James, đầy hân hoan và sẵn sàng chứng kiến cảnh James xử lý nàng. Nhưng biểu hiện của James, theo lệ thường, vốn dĩ là lý trí và trầm lặng, trung ra một vẻ mặt hoàn toàn sốc.

“Tôi không biết nên nói gì với cậu,” James mở miệng, “ngoại trừ sự thật rằng đây chắc chắn không phải là Carlotta De Leon.”

Chương 5

Pule (Động từ): 1. Khóc bằng giọng mỏng và yếu như một đĩa trẻ; 2. Kêu ai oán như một con gà.

Nếu còn sót lại một chút tiếng nào, tôi chắc rằng mình nên “Pule”.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

“Chúa ơi,” Caroline cất giọng khàn khàn, quên rằng nàng đang được cho là tạm thời mất tiếng.

“Và chết tiệt là cô đã lấy lại tiếng bao lâu rồi?” kẻ giam giữ nàng hỏi vặn.

“Tôi... à... thực ra thì, cũng không lâu lắm.”

“Tôi nói này, Blake,” người đàn ông thứ hai lên tiếng. “Bạn nên để ý đến ngôn từ của mình trước mặt quý cô đây.”

“Mặc xác cô ta!” Blake nổi điên. “Bạn có biết tôi đã tốn bao nhiêu thời gian với người phụ nữ này không? Giờ thì chắc là Carlotta De Leon thật có thể đã chạy được nửa đường tới Trung Quốc rồi.”

Caroline lo lắng nuốt ực một cái. Vậy hóa ra tên anh ta là Blake. Bằng cách nào đó, nó hoàn toàn phù hợp với anh ta. Ngắn gọn và trọng điểm. Nàng tự hỏi không biết đó là tên Thánh hay tên thật của anh ta.

“Và,” anh tiếp tục với ngọn lửa giận dữ đang cháy bùng bùng, “vì hiển nhiên là cô không phải là người mà cô nói rằng mình chính là người đó, thế cô là ai?”

“Tôi chưa từng nói mình là Carlotta De Leon,” nàng khẳng định.

“Cô cũng không hề nói mình là đồ quý cái nào hết!”

“Tôi chỉ chưa từng nói rằng mình không phải cô ấy.”

“Cô là ai?”

Caroline suy nghĩ về câu hỏi này và quyết định rằng mình chỉ tin tưởng vào sự trung thực tuyệt đối. “Tên tôi là Caroline Trent,” nàng trả lời, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Blake khi trò chuyện với anh. “Oliver Prewitt là người giám hộ của tôi.”

Một nhịp im lặng đầy chết chóc dâng lên khi hai người đàn ông kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nàng. Cuối cùng, Blake quay sang bạn mình và rống lên, “Vì cái quái gì mà chúng ta lại không biết việc Prewitt có một đứa nhóc cần được bảo trợ cơ chứ?”

Người đàn ông còn lại chửi thề một câu trong cổ họng rồi lại chửi thêm một câu khác to hơn. “Thật chết tiệt nếu như tôi biết. Ai đó sẽ phải trả lời cho việc này.”

Blake quay về phía Caroline và ra lệnh, “Nếu thực đang dưới quyền giám hộ của Prewitt, vậy cô ở đâu trong suốt hai tuần qua? Chúng tôi đã theo dõi ngôi nhà đó cả ngày lẫn đêm, và cô gái của tôi, chắc chắn là cô không có mặt trong ngôi nhà đó.”

“Tôi ở Bath. Oliver gửi tôi đến đó để chăm sóc cho bà di già của ông ta. Tên bà ấy là Marigold.”

“Tôi không quan tâm tên bà ta là gì.”

“Tôi cũng không nghĩ là anh quan tâm đến điều đó,” nàng lầm bầm. “Tôi chỉ nghĩ là mình phải nói gì đây.”

Blake nắm lấy vai Caroline và nhìn chăm chăm xuống nàng.

“Có một chút thông tin nữa mà cô cần phải nói, Quý cô Trent.”

“Thả cô ấy ra,” bạn của Blake trầm giọng cất lời. “Đừng mất bình tĩnh.”

“Tôi đừng mất bình tĩnh ư?” Blake gầm lên, nghe như thể đã thực sự mất bình tĩnh. “Cậu thì hiểu cái gì...”

“Hãy nghĩ mà xem,” người đàn ông còn lại nói chăm chú. “Chuyện này rất hợp lý. Prewitt có một lô hàng lớn cập bến vào tháng trước nên muốn tống cổ cô ấy đi để dễ bề hành động, vì rõ ràng là cô ấy đủ thông minh để phát hiện ra những gì hắn đang làm.”

Caroline cười rạng rỡ trước lời khen ngợi đó, nhưng Blake, không bằng cách này thì bằng cách khác, dường như chẳng chút quan tâm đến trí tuệ của nàng. “Đó là lần thứ tư Oliver gửi tôi đến thăm dì của gã,” nàng thêm vào với sự giúp đỡ đầy thiện ý.

“Thấy chưa?” bạn anh nói.

Caroline ngấp ngừng mỉm cười với Blake, hy vọng rằng anh chấp nhận chi tiết cô vừa kể, nhưng tất cả những gì anh làm là chống tay lên hông với thái độ khó chịu nhất và hỏi, “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Khi người đàn ông còn lại không trả lời, Caroline liền lợi dụng khoảnh khắc im lặng của họ để hỏi, “Hai người các anh là ai?”

Hai người đàn ông liếc nhau một cái, như thể cố quyết định xem liệu có nên tiết lộ danh tính của họ cho nàng hay không, và sau đó, người vừa mới đến gật đầu một cái nhẹ đến mức gần như không thể nhận ra trước khi nói, “Tôi là James Sidwell – Hầu tước Riverdale, còn đây là Blake Ravenscroft - con trai thứ hai của Tử tước Damsby.”

Caroline mỉm cười gượng gạo trước một loạt những tước hiệu mà James đưa ra. “Các anh thật tốt số. Cha tôi chỉ là một thương nhân.”

Hầu tước buông một tiếng cười lớn trước khi quay sang Blake và nói, “Sao cậu không nói với tôi rằng cô ấy rất thú vị?”

Blake nhú mày trả lời, “Làm sao tôi biết được? Cô ta không hé miệng lấy nửa lời từ cái đêm tôi tóm cô ta về đây.”

“Giờ thì cũng không hoàn toàn đúng cho lắm,” Caroline phản đối.

“Ý cô muốn nói rằng cô đã có cả tràng những bài phát biểu còn tôi thì bị điếc hả?” Blake đáp trả.

“Không, dĩ nhiên là không rồi. Tôi chỉ có ý là mình đã thực sự cảm thấy vui vẻ.”

Vị hầu tước lấy tay che miệng, như một cách để kiềm chế tiếng cười.

Caroline rên rỉ. Một danh sách dài các câu nói mà nàng đã phát biểu đều sai be bét. Chúa lòng lành, ngài Ravenscroft hẳn sẽ nghĩ là nàng đang đề cập đến nụ hôn. “Những gì tôi muốn nói là... Ôi, tôi chẳng biết mình muốn

nói cái gì nữa, nhưng anh cũng phải thừa nhận là mình thích con chim giấy bé nhỏ của tôi, đúng không? Ít nhất là cho đến khi nó đâm vào bụi hồng.”

“Chim giấy sao?” vị hầu tước truy vấn, trông khó hiểu.

“Nó... ôi, thôi, cả hai anh sẽ không quan tâm nó đâu.”

Caroline nói với một tiếng thở dài và chậm rãi lắc đầu, “Tôi xin lỗi vì bất kỳ sự thất vọng nào mà mình đã gây ra.”

Blake trông như thể sẽ rất vui vẻ mà quăng nạng ra cửa sổ.

“Chỉ là vì...”

“Chỉ là vì sao?” anh ngắt lời.

“Kiềm chế cảm xúc của cậu lại, Ravenscroft,” hầu tước nói. “Cô ấy có lẽ vẫn có ích cho chúng ta.”

Caroline nuốt nước bọt. Điều này nghe có vẻ khá là đáng ngại. Và hầu tước trông như hoàn toàn có thể trở nên tàn nhẫn một khi cơ hội được đảm bảo, dù cho đến giờ anh ta vẫn tỏ ra thân thiện và niềm nở hơn so với ngài Ravenscroft.

“Cậu có gợi ý gì không, Riverdale?” Blake thấp giọng hỏi.

Hầu tước nhún vai. “Chúng ta có thể đòi tiền chuộc cô nàng. Sau đó Prewitt sẽ đến để nhận...”

“Không được!” Caroline kêu lên, một tay đặt lên cổ họng do tiếng hét khiến cơn đau bùng nổ. “Tôi không muốn quay lại đó. Tôi không quan tâm cái gì đang bị đe dọa ở đây. Tôi cũng chẳng cần biết điều đó có nghĩa là Napoleon sẽ chiếm được Anh quốc. Tôi không quan tâm kể cả liệu hai anh có bị sa thải hay không, hay các anh đang làm bất cứ điều gì cho chính phủ. Tôi chỉ là sẽ không bao giờ quay lại đó.” Và trong khi cả hai người đàn ông vẫn đang đàn ra không hiểu, nàng lặp lại, “Không bao giờ.”

Blake ngồi xuống cạnh chân giường, vẻ mặt khắc nghiệt. “Vậy tôi đề nghị là cô nên bắt đầu mở miệng, Quý cô Trent. Nhanh lên!”

Caroline kể cho họ toàn bộ mọi chuyện: Cái chết của cha nàng và câu chuyện về năm người giám hộ sau đó, rồi đến kế hoạch của Oliver để chiếm lấy quyền sở hữu tài sản của nàng, nỗ lực hãm hiếp nàng của gã Percy xấu số

và việc nàng cần phải chạy trốn trong sáu tuần tới ra sao. Nàng kể cho họ nhiều đến mức trở nên mất tiếng một lần nữa và buộc phải viết ra một phần ba câu chuyện của mình.

Blake ghi nhận ngay lập tức điều đó khi nàng dùng tay trái để viết, lối hành văn của nàng cũng thực là tinh tế.

“Tôi tưởng cậu bảo là cô ấy không thể viết cơ mà?” James hỏi.

Blake gườm gườm nhìn bạn mình với ánh mắt đe dọa không che giấu. “Tôi không muốn bàn về chuyện đó. Còn cô,” anh nói thêm, chỉ vào Caroline, “Không được cười nữa!”

Nàng liếc lên nhìn anh, nhướn mắt tỏ ra vô tội.

“Chắc chắn là cậu có thể cho cô nhóc này một chút tự hào với việc cô ấy thông minh hơn cậu,” James nói.

Lần này Caroline thậm chí còn chẳng buồn che giấu nụ cười của mình.

“Tiếp tục câu chuyện của cô đi,” Blake gầm lên. Nàng phục tùng, và anh đọc từng dòng trong câu chuyện của nàng với nỗi giận dữ khủng khiếp lẫn ghê tởm trước cái cách mà Oliver đã đối xử với nàng. Có thể nàng khiến anh tức điên trong những ngày qua, cả về thể xác lẫn tinh thần, nhưng anh cũng không thể phủ nhận được sự tôn trọng miễn cưỡng dành cho cô gái này - người đã thành công trong việc đánh bại anh hết lần này đến lần khác. Việc gã đàn ông được chỉ định là người giám hộ của nàng đối xử với nàng một cách đáng ghê tởm khiến anh run lên vì giận dữ.

“Cô nói xem chúng tôi nên làm gì với cô bây giờ?” anh hỏi khi nàng cuối cùng cũng dừng viết nguệch ngoạc câu chuyện về cuộc đời mình.

“Vì Chúa, Ravenscroft,” hầu tước nói. “Lấy cho cô ấy một ít trà đi. Cậu không thấy là cô ấy không thể nói được nữa à?”

“Cậu... lấy trà cho cô ta.”

“Tôi sẽ không để cậu lại một mình với cô ấy. Nó không thích hợp.”

“Ồ, thế tôi đoán là nó sẽ thích hợp nếu tôi để cậu lại một mình với cô nàng chẳng?” Blake chế giễu. “Tiếng tăm của cậu còn đen hơn cả mực.”

“Dĩ nhiên, nhưng...”

“Ra ngoài đi!” Caroline rên rĩ. “Cả hai anh.”

Họ quay về phía nàng, dường như đã quên mất chủ đề của cuộc tranh cãi vẫn ở trong phòng.

“Cô vừa nói gì?” Hầu tước hỏi.

Tôi muốn được yên tĩnh một lúc, nàng viết lên giấy và gí nó vào mặt anh ta. Sau đó nàng tiếp tục nguệch ngoạc, *thưa ngài*.

“Gọi tôi là James,” anh ta trả lời. “Tất cả bạn bè của tôi đều gọi như thế.”

Nàng bắn cho anh ta một cái nhìn chằm biếm, rõ ràng là đầy nghi ngờ rằng tình cảnh của họ lúc này lại có thể đủ điều kiện để tiến đến một tình bạn.

“Và cậu ta là Blake,” Jame thêm vào. “Tôi thấy rằng cả hai người vẫn đang ở giai đoạn gọi nhau bằng tên xã giao?”

Tôi thậm chí còn không biết tên anh ta mãi cho đến tận bây giờ, nàng viết.

“Thật xấu hổ cho cậu, Blake,” James nói. “Cậu cư xử mới hay ho làm sao!”

“Tôi sẽ quên những gì cậu vừa nói,” Blake gầm gừ, “Vì nếu không làm thế, tôi sẽ giết cậu.”

Caroline cười khúc khích mà không quan tâm đến bản thân mình. Nói gì về người đàn ông bí ẩn đã bắt cóc nàng đây, sự hài hước của anh rất phù hợp với sự hài hước của nàng. Nàng liếc nhìn anh một lần nữa, lần này, tràn ngập nỗi nghi ngờ. Ít nhất nàng đã hy vọng rằng anh chỉ đang nói đùa mà thôi.

Nàng bắn cho anh một ánh mắt lo lắng. Ánh mắt mà anh đang gửi đến vị hầu tước có thể hạ gục cả Napoleon. Hoặc, ít nhất là nó có thể gây ra một vết thương cực kỳ đau đớn.

“Đừng để ý đến hấn,” James vui vẻ nói. “Tính hấn lúc nào cũng như quý ấy. Luôn luôn thế.”

“Cậu vừa nói gì,” Blake lặp lại, giọng đầy giận dữ.

“Tôi biết cậu ta từ khi chúng tôi mười hai tuổi,” James nói. “Chúng tôi sống chung một phòng ở Eton.”

“Thật sao?” nàng hỏi bằng giọng khàn khàn, kiểm tra tiếng của mình một lần nữa. “Hai anh thật may mắn.”

James cười khùng khục. “Phần không được nói ra trong câu đó, dĩ nhiên, là chúng tôi xứng đáng với nhau. Đi nào, Ravenscroft, chúng ta nên trả lại sự riêng tư cho cô gái nhỏ tội nghiệp này thôi. Tôi chắc chắn với cậu là cô ấy sẽ muốn thay quần áo, tắm rửa và làm tất cả những thứ mà phụ nữ phải làm đấy.”

Blake tiến lên phía trước một bước. “Cô ta vẫn đang mặc quần áo. Và chúng ta cần phải nói chuyện với cô ta về...”

Nhưng James giơ tay lên chặn anh lại. “Chúng ta đã dành cả ngày để quấy rầy cô ấy về vụ này rồi.”

Caroline nuốt nước bọt. Nàng không thích những âm thanh này.

Hai người đàn ông rời khỏi phòng, và nàng nhảy lên, vẩy một ít nước vào mặt mình, sau đó đi giày trở lại. Cảm giác được rời khỏi giường và đuổi căng người thật tuyệt vời biết bao. Nàng đã chết gí trên giường suốt hai ngày qua và không quen với tình trạng ì ạch đó chút nào.

Caroline sửa sang lại dáng vẻ của mình một cách tốt nhất có thể, điều này không nói lên gì nhiều, vì nàng đã mặc mỗi bộ váy đó suốt bốn ngày qua. Nó nhăn nhúm một cách khủng khiếp, nhưng thật may là vẫn còn đủ sạch sẽ, vì thế nàng chải lại tóc và buộc thành một bím rồi kiểm tra cửa. Nàng vui mừng khi thấy cửa không khoá. Chẳng quá khó để tìm thấy đường dẫn đến cầu thang, nàng nhanh chóng chạy xuống tầng trệt.

“Đi đâu?”

Nàng vội nhìn lên. Blake đang dựa lưng vào tường một cách ngang ngược, tay áo xắn lên, tay khoanh trước ngực. “Trà,” nàng thì thầm. “Anh nói tôi có thể uống một chút trà.”

“Tôi có nói sao?” anh kéo dài giọng.

“Nếu anh không nói, tôi chắc chắn là anh đã có ý đó.”

Môi anh cong lên thành một nụ cười không hề vui vẻ. “Cô thật biết cách dùng từ.”

Nàng trao cho anh một nụ cười quá-ngọt-ngào. “Tôi đang tập luyện. Sau cùng thì tôi đã không dùng bất cứ một từ nào trong nhiều ngày qua.”

“Đừng đùa với tôi, Quý cô Trent. Sự bình tĩnh của tôi đang treo lủng lẳng trên một sợi chỉ mỏng manh đấy.”

“Tôi thà nghĩ là nó đã đứt,” nàng ngắt lời. “Và ngoài ra, nếu tôi gọi anh là Blake, anh cũng có thể gọi tôi là Caroline.”

“Caroline. Cái tên này hợp với cô hơn Carlotta nhiều.”

“Tạ ơn Chúa vì điều đó. Tôi không có một giọt máu Tây Ban Nha nào trong người. Chỉ có một chút của Pháp,” nàng thêm vào, nhận thức được việc mình đang làm nhầm nhưng lại quá căng thẳng với sự hiện diện của anh để có thể dừng lại. “Nhưng không có chút nào của Tây Ban Nha.”

“Cô đã làm nhiệm vụ của chúng tôi bị tổn hại, cô nhận ra rồi đấy.”

“Tôi có thể đảm bảo với anh rằng mình không hề có ý định đó.”

“Tôi chắc chắn về điều đó, nhưng sự thật vẫn là sự thật rằng cô sẽ phải đền bù cho việc này.”

“Nếu sự đền bù của tôi có thể dẫn đến việc Oliver phải trải qua những ngày cuối của cuộc đời lão trong tù, anh có thể yên tâm về sự hợp tác đáng tin cậy của tôi.”

“Nhà tù có vẻ khó xảy ra cho lắm. Giá treo cổ có khả năng chắc chắn hơn nhiều.”

Caroline nuốt xuống, và nhìn đi chỗ khác, đột nhiên nhận ra rằng sự dính dáng của mình với hai người đàn ông này có thể khiến Oliver đi vào chỗ chết. Nàng ghét cay ghét đắng hẳn, chắc chắn là thế, nhưng lại không thể nào thích nổi việc trở thành nguyên nhân gây tổn hại cho bất cứ ai.

“Cô cần phải gạt bỏ tình cảm sang một bên,” Blake nói.

Nàng sững sốt nhìn lên. Có phải là mặt nàng tiết lộ quá nhiều hay

không? “Làm sao anh biết được tôi đang nghĩ gì?”

Anh nhún vai. “Bất cứ ai có lương tâm đều phải đối mặt với tình thế này trong lần đầu tiên nhúng tay vào công việc.”

“Anh cũng thế sao?”

“Dĩ nhiên. Nhưng tôi đã trưởng thành rất nhanh sau đó.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh nhướn mày. “Cô hỏi hơi nhiều rồi đấy.”

“Không bằng một nửa những gì anh đã hỏi,” nàng đáp trả.

“Tôi có lý do chính đáng liên quan đến sự an nguy của chính phủ để được quyền đặt ra rất nhiều câu hỏi.”

“Có phải bởi vì vợ chưa cưới của anh đã chết?”

Anh nhìn nàng chăm chăm với cơn giận cực độ khiến nàng phải nhìn đi nơi khác.

“Quên đi,” nàng lẩm bẩm.

“Đừng bao giờ nhắc đến cô ấy một lần nữa!”

Caroline vô tình lùi lại một bước trước nỗi đau khắc nghiệt trong giọng anh. “Tôi xin lỗi!” nàng thì thầm.

“Vì cái gì?”

“Tôi không biết,” nàng nói, do dự khi đề cập đến vợ sắp cưới của anh sau cách phản ứng vừa rồi của anh. “Vì bất cứ điều gì khiến cho anh cảm thấy không vui.”

Blake lại nhìn nàng chăm chú với vẻ thích thú. Dường như nàng thành thật đến mức khiến anh cảm thấy ngạc nhiên. Anh đã cư xử với nàng theo lối khó có thể coi là lịch sự trong suốt những ngày qua. Nhưng trước khi anh có thể nghĩ ra điều gì đó để trả lời nàng, họ đã nghe thấy tiếng hầu tước bước vào phòng lớn.

“Tôi thề là Ravenscroft,” James nói, “cậu không thể đồng ý thuê thêm vài người hầu nữa hay sao hả?”

Blake khẽ cười khi nhìn thấy cảnh Hậu tước Riverdale trang nhã đang phải tự bê trà. “Nếu có thể tìm một người khác để có thể tin tưởng, tôi sẽ thuê hẳn chỉ trong một phút. Dù sao đi nữa, ngay khi tôi hoàn thành nhiệm vụ của mình ở Bộ Chiến tranh, ý muốn về những người hầu sẽ không còn quá quan trọng nữa.”

“Vậy là cậu vẫn quyết định sẽ nghỉ việc hả?”

“Cậu còn phải hỏi sao?”

“Tôi nghĩ ý cậu ta đúng là thế,” James nói với Caroline. “Mặc dù với Ravenscroft, một người không thể biết trước được, cậu ta có một thói quen kinh khủng là trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi khác.”

“Phải, tôi cũng đã chú ý đến điều đó,” nàng thì thầm.

Blake đẩy người ra khỏi bức tường mà mình đang dựa, “James?”

“Blake?”

“Câm miệng lại.”

James cười toe toét. “Quý cô Trent, sao chúng ta không lui về phòng khách nhỉ? Trà có thể khiến cô dễ lấy lại tiếng hơn đó. Một khi giúp cô lấy lại giọng nói mà không còn cơn đau nào nữa, chúng tôi nên tính toán xem mình nên làm gì với cô bây giờ.”

Blake nhắm nghiền mắt một lúc khi Caroline bước theo sau James, lắng nghe giọng nói khàn khàn của nàng “Anh nên gọi tôi là Caroline. Tôi cũng đã cho phép ngài Ravenscroft làm điều đó.”

Blake chờ một hai phút trước khi bước theo sau họ, anh cần ở riêng một chút để sắp xếp lại những suy nghĩ của mình. Hoặc ít nhất là cố thử làm điều đó. Chẳng có gì rõ ràng về chỗ nàng có liên quan. Anh đã cảm thấy nhẹ nhõm kinh khủng khi biết rằng Carlotta De Leon thật ra lại không phải là Carlotta De Leon thực sự.

Caroline. Tên nàng là Caroline. Caroline Trent. Và anh đã không phải lòng một kẻ phản gián.

Anh lắc đầu ghê tởm. Như thể đó là vấn đề duy nhất mà anh đang phải đối mặt lúc này. Anh muốn làm cái khi gió gì với nàng cơ chứ?

Caroline Trent thông minh, cực kỳ thông minh. Điều này quá rõ ràng. Và nàng ghét Oliver Prewitt đủ để giúp anh lấy lại công lý. Anh sẽ phải tốn một chút thời gian để thuyết phục nàng vượt qua sự chán ghét của mình đối với hoạt động gián điệp, nhưng không nhiều. Suy cho cùng thì Prewitt đã ra lệnh cho con trai gã cường hiếp nàng. Còn Caroline dường như không có ý định trả thù sau những chuyện như thế.

Giải pháp rõ ràng lúc này là giữ nàng ở lại trang viên Seacrest. Chắc chắn rằng nàng có rất nhiều thông tin mà họ có thể sử dụng để chống lại Prewitt. Chỉ có một điều đáng nghi ngờ là liệu nàng có ủng hộ những giao dịch bất hợp pháp của hắn hay không, nhưng với việc đặt câu hỏi một cách phù hợp và khéo léo, anh với James có thể khai thác được manh mối từ nàng mà nàng thậm chí còn chẳng nhận ra điều đó. Còn nếu như không có thông tin nào hữu ích, nàng cũng có thể vẽ cho họ sơ đồ khái quát dinh thự Prewitt - một thông tin vô giá nếu như anh và James quyết định đột nhập vào nhà hắn.

Vậy nên, nếu nàng quả thực là một sự bổ sung hợp lý cho đội của họ, thì tại sao anh lại miễn cưỡng khi mời nàng ở lại?

Anh biết câu trả lời, chỉ là không muốn nhìn thẳng vào chính mình để thừa nhận điều đó.

Tự nguyện rửa bần thân vì có đủ các đức tính của một kẻ hèn nhát, Blake quay gót và sải bước tới cửa trước. Anh cần thêm một chút không khí để hít thở.

~*~

“Cô thấy thế nào nếu giữ anh bạn Blake tốt bụng của chúng ta lại?”

Caroline nhìn về chỗ phát ra tiếng James lúc nàng rót trà. “Anh ta chắc chắn không phải bạn tốt của tôi,” nàng trả lời.

“Ồ, tôi sẽ không gọi anh ta là kẻ thù của cô đâu.”

“Không, anh ta cũng chẳng phải như thế. Chỉ là tôi không cho rằng một người bạn sẽ trói bạn của mình vào thành giường.”

James suýt nữa nghẹn khi ngụm trà trôi xuống họng. “Caroline, tôi không có ý kiến gì hết.”

“Dù sao thì đây cũng là điểm đáng bàn,” nàng nói, liếc ra ngoài cửa sổ. “Anh ta đang bỏ đi.”

“Cái gì cơ?” Jame bật dậy từ sofa và băng qua căn phòng. “Tên hèn nhất khốn kiếp!”

“Chắc chắn là không phải anh ta sợ tôi,” nàng đùa.

James quay đầu nhìn nàng, ánh mắt buồn chán của anh ta quan sát khuôn mặt nàng chăm chú đến mức nàng cảm thấy có chút mất tự nhiên. “Chắc là hấn có đấy,” anh ta lẩm bẩm với chính mình hơn là với nàng.

“Thưa ngài?”

James lắc đầu, như thể muốn xua tan mọi suy nghĩ lúc này, nhưng vẫn không ngừng nhìn nàng chăm chăm. “Tôi nói cô gọi tôi là James cơ mà.” Anh ta cười toét miệng đầy tinh nghịch. “Hoặc là 'bạn thân mến' nếu cô cho rằng James nghe quá thân mật.”

Nàng buông một tiếng khịt mũi đầy nữ tính. “Cả hai đều quá thân mật, như anh biết rất rõ rồi đấy. Tuy nhiên, với tình trạng khó khăn đáng kể của tôi, có vẻ như sẽ thật ngu ngốc khi mở xẻ một vấn đề như thế này.”

“Thật là một cô gái rất thực tế,” anh ta nói kèm một nụ cười. “Loại tốt nhất.”

“Vâng, ồ, cha tôi là một thương nhân,” nàng trêu anh ta. “Một người phải rất thực tế thì mới có thể thành công trong lĩnh vực này.”

“À, đúng thế, dĩ nhiên rồi. Thương mại. Cô liên tục nhắc nhở tôi về điều đó. Lĩnh vực nào thế?”

“Đóng tàu.”

“Tôi hiểu rồi. Cô hẳn đã lớn lên gần bờ biển.”

“Đúng thế. Ở Portsmouth cho đến khi... Sao anh lại nhìn tôi một cách quái đản như thế?”

“Xin lỗi, tôi đang nhìn quá chăm chú sao?”

“Đúng thế,” nàng nói cộc lốc.

“Chỉ đơn giản là vì cô gọi cho tôi nhớ tới một người mình từng biết. Không phải là về ngoại hình. Thậm chí không phải là về phong cách. Mà có chút...” Anh ta nghiêng đầu tìm kiếm những từ miêu tả chính xác cho việc này. “Giống nhau về tinh thần thì nhiều hơn, nếu có cách gọi như thế.”

“Ồ,” Caroline trả lời, cho việc thiếu thông minh hơn bất cứ điều gì khác để nói. “Tôi hiểu và thực sự hy vọng cô ấy là một người tử tế.”

“Ồ, tất nhiên. Là người tốt nhất. Nhưng đừng bận tâm đến điều đó.” James quay lại phòng và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình. “Tôi đã suy nghĩ về tình cảnh của chúng ta lúc này.”

Caroline hớp một ngụm trà. “Thật sao?”

“Đúng thế. Tôi cho rằng cô nên ở lại đây.”

“Về phía tôi không có vấn đề gì.”

“Không, kể cả là danh tiếng của cô ư?”

Caroline nhún vai. “Như anh đã nói còn gì, tôi là người thực tế. Ngài Ravenscroft đã đề cập đến việc những người hầu trong nhà anh ta rất kín đáo. Và những lựa chọn khác của tôi là quay trở lại nhà Oliver...”

“Đó hoàn toàn không phải một lựa chọn,” James ngắt lời. “Trừ khi cô muốn kết cục là một đám cưới với thằng con thiếu năng của hắn.”

Nàng gật đầu chắc nịch. “Hoặc tôi sẽ quay lại với kế hoạch ban đầu của mình.”

“Là kế hoạch gì?”

“Tôi đã dự tính tìm công việc trong một nhà trọ nào đó.”

“Không hẳn là lựa chọn an toàn dành cho một phụ nữ đơn độc như cô đâu.”

“Tôi biết,” nàng đồng ý, “Nhưng tôi thực sự không có lựa chọn nào khác.”

James vượt cằm tư lự. “Cô sẽ được an toàn ở trang viên Seacrest. Chúng tôi đảm bảo là mình không hề có ý định trả cô về bên Prewitt.”

“Ngài Ravenscroft chưa đồng ý để tôi ở lại đây,” nàng nhắc nhở anh ta. “Và đây là nhà của ngài ấy.”

“Cậu ta sẽ đồng ý thôi!”

Caroline cho rằng James có vẻ hơi tự tin thái quá với suy nghĩ ấy. Nhưng sau đó lại nghĩ ra rằng anh ta không hay biết gì về nụ hôn của nàng và Blake. Blake đã tỏ ra khá tức giận khi mối quan hệ này xảy ra. James bỗng quay sang nàng và nói, “Chắc sẽ có lúc chúng tôi muốn cô giúp lôi gã giám hộ của cô ra công lý.”

“Vâng, ngài Ravenscroft cũng đã nói với tôi điều đó.”

“Cậu ta không nói với cô là cô có thể gọi cậu ta là Blake ư?”

“Có, anh ta có nói, nhưng bằng cách nào đó, cách xưng hô này có hơi quá...”

Thân mật. Hai từ này và cả khuôn mặt anh hiện hiện trong tâm trí nàng. Lòng mày đậm, gương mặt tao nhã, nụ cười hiếm khi xuất hiện... ôi, nhưng một khi nó xuất hiện thì...

Thật đáng xấu hổ, Caroline nghĩ đến việc nụ cười của anh có thể làm nàng cảm thấy choáng váng như thế nào.

Còn nụ hôn đó nữa! Chúa lòng lành ơi, nó khiến nàng chẳng thấy có gì tốt đẹp với sự tỉnh táo của mình. Anh đã cúi sát xuống nàng, và những gì nàng làm lúc đó chỉ là cứng đờ người, như bị thôi miên bởi ánh mắt khép hờ của người đàn ông đó. Nếu anh không khiến nàng thất vọng trong khoảnh khắc ấy bằng cách gọi nàng là Carlotta, thì chỉ có Chúa mới biết được nàng sẽ còn để anh làm những gì với mình nữa.

Điều khiến nàng kinh ngạc nhất là anh cũng rất thích thú với nụ hôn đó. Percy từng nói rằng nàng là cô gái xấu xí thứ ba trong cái thị trấn Hampshire này, nhưng Percy lại một lần nữa là kẻ ngốc, và khẩu vị của anh ta luôn hướng về những cô gái tóc vàng.

“Caroline?”

Nàng giật mình nhìn lên.

Đôi môi James lúc này đã cong lên thành một nụ cười đầy hứng thú.

“Cô đang mơ mộng đấy à?”

“Ôi, thật vô cùng xin lỗi. Tôi chỉ muốn nói với anh rằng ngài... ờ... ý tôi là Blake đã từng nói với tôi về chuyện hợp tác để hạ bệ Oliver. Phải nói là tôi khá bối rối khi biết rằng ông ta có thể phải bước lên giá treo cổ như một kết quả trực tiếp từ sự dính dáng của tôi, nhưng như anh nói đấy, nếu ông ta đang làm những việc mờ ám và phản bội tổ quốc...”

“Tôi đảm bảo với cô là hẳn đã làm thế.”

Caroline cau mày. “Ông ta là một gã hèn hạ. Đủ thú tính để ra lệnh cho Percy tấn công tôi, song tôi không tài nào hiểu được, điều đó có thể gây nguy hiểm cho hàng ngàn binh sĩ nước Anh...”

James cười từ tốn. “Thực tế và yêu nước, Caroline Trent, cô quả là một món quà.”

Giá mà Blake cũng nghĩ như thế.

Caroline đặt tách trà trở lại đĩa. Nàng không thích cái cách suy nghĩ của mình hướng về phía Blake Ravenscroft như thế.

“À, trông kìa.” James vừa nói vừa đột ngột đứng dậy. “Vị chủ nhà sai lầm của chúng ta đã quay lại.”

“Anh nói gì cơ?”

James ra hiệu về phía cửa sổ. “Cậu ta dường như đã thay đổi cách suy nghĩ rồi. Có lẽ cậu ta đã quyết định là sự hợp tác của chúng ta cũng không tệ lắm.”

“Hoặc đó chỉ là vì trời đang mưa,” Caroline vắn vẹo. “Trời bắt đầu mưa phùn rồi.”

“Thì đúng là trời đang mưa. Mẹ Thiên nhiên rõ ràng đã đứng về phía chúng ta.”

Một phút sau, Blake hiên ngang bước vào phòng khách, mái tóc đen ướt sũng. “Riverdale,” anh quát, “Tôi đã nghĩ về chuyện của cô ta.”

“*Cô ta* đang ở trong phòng đây,” Caroline nói khô khốc.

Nếu nghe thấy tiếng nàng, Blake cũng lờ tịt nàng đi. “*Cô ta* phải rời

đi.”

Trước khi Caroline có thể phản đối, James đã kịp khoanh tay trả lời, “Tôi dứt khoát phản đối.”

“Chuyện này quá nguy hiểm. Tôi sẽ không để một phụ nữ phải mạo hiểm tính mạng của cô ấy.”

Caroline không chắc liệu đây là sự tâng bốc hay một kiểu xúc phạm. Nàng quyết định đứng về phía “xúc phạm” vì quan điểm của anh ta dường như xuất phát từ suy nghĩ phụ nữ nói chung là một giống loài yếu kém hơn là vì bất cứ sự cân nhắc nào về những gì mà nàng có. “Anh không phải đang quyết định thay tôi đây chứ?” nàng xen vào.

“Không,” Blake nói, cuối cùng cũng thừa nhận sự hiện diện của nàng trong căn phòng.

“Blake khá là bảo vệ phụ nữ,” James nói, gần như một chuyện ngẫu nhiên.

Blake trừng trừng nhìn anh ta. “Tôi sẽ không để cô ta bị giết đâu.”

“Cô ấy sẽ không bị ai giết hết,” James đáp trả.

“Sao cậu biết điều đó?” Blake nghiêm giọng.

James cười khùng khục. “Vì, cậu bé thân mến của tôi à, tôi tự tin rằng cô ấy sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.”

“Đừng có ra vẻ kẻ cả với tôi,” Blake gầm gừ.

“Chân thành xin lỗi vì cụm từ 'cậu bé thân mến' trong câu nói trước của tôi, nhưng cậu thừa biết là tôi đang nói sự thật.”

“Có chuyện gì đang diễn ra ở đây mà tôi cần phải biết hay không?” Caroline hỏi, đầu nàng hết quay từ người nọ lại quay sang người kia.

“Không,” Blake đáp ngắn gọn và giữ ánh mắt chỉ cách một inch phía trên đầu nàng. Anh đang định làm cái gì với nàng thế này? Giữ nàng ở lại đây là chuyện còn hơn cả nguy hiểm. Anh cần phải chắc chắn rằng nàng sẽ rời đi trước khi quá muộn.

Nhưng nàng đã đánh thức phần mà anh từng muốn giữ yên tĩnh. Phần

đã được quan tâm. Và cũng là lý do mà anh không muốn nàng ở lại - một lý do thật đơn giản. Nàng đe dọa anh. Anh đã tốn rất nhiều công sức để giữ khoảng cách với phụ nữ, những người có khả năng khơi gợi bất cứ điều gì khác hơn trong anh ngoài nỗi ham muốn và chán ghét.

Caroline là một cô nàng thông minh. Nàng dí dỏm và hấp dẫn một cách chết tiệt. Và Blake muốn nàng phải cách xa trang viên Seacrest ít nhất mười dặm. Anh đã thử quan tâm đến nàng trước đó. Và điều này đã suýt tiêu diệt anh.

“À, khôn nạn làm sao!” cuối cùng anh cũng mở miệng. “Vậy ra cô ta sẽ ở lại đây hả? Nhưng tôi muốn cả hai người biết rằng tôi hoàn toàn không chấp nhận.”

“Một sự thật mà cậu đã thể hiện rất rõ ràng,” James kéo dài giọng.

Blake lờ tịt lời chế giễu từ bạn mình và tình cờ nhìn lướt qua Caroline. Một ý tưởng tồi tệ. Nàng đang thực sự cười với anh, và nụ cười ấy khiến khuôn mặt nàng trở nên rạng rỡ, trông nàng ngọt ngào đến kinh người, và...

Blake chửi thề một câu trong cổ họng. Anh biết đây là một sai lầm cực kỳ lớn. Cái cách nàng đang mỉm cười với anh như thể nàng nghĩ rằng mình thực sự có thể thấp sáng được kể cả những góc khuất nhất trong trái tim anh...

Chúa ơi, nàng khiến anh sợ hãi.

Chương 6

In-con-se-quen-ti-al-i-ty (Danh từ): Đặc tính không quan trọng.

Có chút cảm giác đáng lo ngại hơn là cảm giác vỡ lẽ về sự không quan trọng, ngoại trừ, có lẽ là, cảm giác xấu hổ mà một người cảm thấy khi cố phát âm nó ra.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Caroline cực kỳ vui mừng khi được cho phép ở lại trang viên Seacrest đến mức mãi cho đến tận sáng hôm sau, nàng mới nhận ra một điểm không thích hợp cho lắm: Nàng chẳng có nhiều điều để chia sẻ với họ. Nàng không hề biết chút thông tin nào về những giao dịch bất hợp pháp của Oliver.

Nói ngắn gọn lại thì nàng vô dụng.

Ồ, họ đã không nghĩ đến điều này. Blake và James có thể đã nghĩ trong đầu nàng chứa toàn bộ những bí mật của Oliver, nhưng sự thực là nàng chẳng biết gì hết. Và “những vị chủ nhà” của nàng sẽ sớm phát hiện ra điều đó. Sau đó nàng sẽ phải quay trở lại nơi mà mình đã bắt đầu.

Điều duy nhất có thể giúp Caroline không bị ném vào con giá lạnh lần nữa là nàng phải tự biến mình thành một người hữu dụng nào đó. Chẳng hạn như giúp đỡ công việc trong nhà và ngoài vườn, rất có thể Blake sẽ để nàng ở lại đây sau khi nhận ra rằng nàng chẳng có gì để cống hiến cho Bộ Chiến tranh cả. Đó không phải là nàng đang cần một ngôi nhà tạm thời, mà chỉ đơn giản là một nơi để ẩn náu trong vòng sáu tuần tới.

“Phải làm gì đây, phải làm gì đây,” nàng tự lẩm bẩm với chính mình, đi khắp căn nhà một cách vô định và cố tìm cho bản thân một công việc phù hợp. Nàng cần nghĩ ra kế hoạch nào đó mà phải tốn một thời gian khá dài để hoàn thành, một việc gì đó cần đến sự có mặt của nàng ít nhất trong vài ngày, có thể là cả tuần. Trong lúc đó, nàng có thể sẽ thuyết phục được Blake và James rằng mình là một vị khách lịch sự và hài hước.

Nàng dạo bước vào phòng nhạc, tay lướt dọc theo lớp gỗ mịn trên

cây đàn piano. Thật tiếc vì nàng không biết chơi đàn; cha nàng luôn có ý định sắp xếp cho nàng tham gia các khóa học, nhưng ông đã mất trước khi kịp thực hiện những kế hoạch của mình. Và rồi chúng đã biến mất không một lời kể từ khi những người giám hộ chẳng buồn bận tâm để nàng được gặp những hướng dẫn của mình.

Nàng nâng nắp cây đàn lên, gõ ngón tay lên những phím ngà, mỉm cười trước âm thanh chúng phát ra. Bằng cách nào đó, âm nhạc đã khiến buổi sáng của nàng trở nên tươi sáng hơn. Dù rằng những nốt lộn xộn của nàng không thể được gọi là âm nhạc mà không bắt kính đến những nhà soạn nhạc vĩ đại, nhưng Caroline cảm thấy khá hơn nhiều trước việc tạo ra một âm thanh nhỏ.

Tất cả những gì nàng cần lúc này để ngày hôm nay tươi sáng hơn với sự thật mà nàng đang đối mặt là khiến căn phòng có thêm chút ánh sáng. Rõ ràng là không có ai đến phòng nhạc này trong sáng nay vì những tấm rèm vẫn được đóng chặt. Hoặc có thể là bình thường cũng chẳng có ai dùng đến căn phòng này, và rèm cửa được đóng để ngăn ánh mặt trời chiếu vào cây đàn. Chưa từng sở hữu riêng cho mình một nhạc cụ, Caroline không chắc liệu quá nhiều ánh sáng có thể gây ra hỏng hóc gì cho cây đàn hay không.

Nàng quyết định rằng dù là nguyên nhân gì đi nữa thì chỉ một buổi sáng bị ánh mặt trời chiếu vào cũng sẽ không gây nguy hại gì quá nhiều, vì thế nàng sai bước về phía cửa sổ và kéo tấm rèm bằng vải gấm hoa sang bên. Thế rồi nàng được thưởng bằng một khung cảnh hoàn hảo và tuyệt vời nhất trên đời.

Hoa hồng. Hàng trăm đóa.

“Mình đã không nhận ra là mình đang ở ngay dưới căn phòng nhỏ của mình,” nàng lẩm bẩm, bắt đầu mở cửa sổ và thò đầu ra ngoài để nhìn lên. Chỗ này hẳn phải có bụi hồng mà nàng đã nhìn thấy từ cửa sổ phòng mình.

Tầm nhìn gần hơn đã chứng minh cho Caroline thấy rằng nàng đã đúng. Những bụi cây bị bỏ hoang và mọc tràn lan một cách khủng khiếp, giống như những gì nàng nhớ được, và nàng thấy một vệt trắng gần ngay tầm với, trông như con chim giấy mà nàng đã gặp. Nàng nhào người ra xa một chút để có thể nhìn rõ hơn. Hmmm. Chắc nàng có thể với được nó từ bên ngoài.

Vài phút sau, Caroline đã lấy được con chim giấy đồng thời đứng

xem xét những bụi hồng từ một phía khác. “Chúng mày cần phải được tia tốt,” nàng nói to. Ai đó đã từng nói với nàng rằng hoa cũng có thể hiểu những gì con người nói, và nàng luôn ghi nhớ điều này trong lòng. Với một người đã từng trải qua cuộc sống cùng những gã giám hộ như nàng thì nói chuyện với những bông hoa chẳng phải là việc gì khó khăn cho lắm. Những bông hoa chắc chắn được xem là dễ thuyết phục hơn nhiều.

Tay nàng chống nạnh, đầu nghiêng sang một bên và quan sát kỹ xung quanh. Ngài Ravenscroft không phải loại người sẽ đá nàng đi đâu đó nếu nàng đang dọn dẹp vườn cho anh ta, phải không nhỉ? Và vị chủ nhà cũng biết rằng khu vườn này cần phải được cải tạo. Ngoài những bụi hồng còn có một cây kim ngân cần phải được tia bớt, một hàng rào cần sửa sang lại và một bụi hoa màu tím nàng không biết tên mà nàng đoán chắc rằng trông nó sẽ đáng yêu hơn nếu được tắm trong ánh nắng.

Rõ ràng là khu vườn này cần đến nàng.

Quyết định đã được đưa ra, Caroline hành quân trở lại căn nhà và tự giới thiệu bản thân với người quản gia của gia đình - người mà thú vị làm sao khi không có dù chỉ một chút ngạc nhiên nào trước sự hiện diện của nàng. Bà Mickle khá nhiệt tình với những kế hoạch của Caroline dành cho khu vườn, và đã giúp nàng tìm được một đôi găng tay, một chiếc xẻng cùng một chiếc kéo dài để làm vườn.

Nàng tận công bụi hồng bằng sự nhiệt tình và hăng hái, cất ở đây và tia ở kia, trò chuyện với chính mình lẫn những bông hoa trong suốt thời gian làm việc.

“Em đây rồi. Em sẽ thấy hạnh phúc hơn nhiều khi không có,” *cắt*, “cái cành này, và chị chắc chắn là em sẽ khoe sắc rực rỡ hơn khi em mỏng manh đi một chút,” *tia*, “ở chỗ này.”

Tuy nhiên sau một hồi, chiếc kéo dài bắt đầu trở nên nặng nề, Caroline quyết định đặt chúng xuống bãi cỏ trong lúc đào cây có hoa màu tím lên và chuyển nó sang vị trí nhiều nắng hơn. Có vẻ như nàng cần phải đào một cái hố thật cẩn thận cho cái cây trước khi di dời nó, vì thế nàng bắt đầu khảo sát xung quanh, quyết định chọn một vị trí đẹp để có thể quan sát được từ những khung cửa sổ.

Nhưng sau đó nàng lại trông thấy các cây hoa xinh đẹp khác. Chúng nằm rải rác thành những chấm màu hồng và nở bùng rạng rỡ, nhưng lại

trông như thể cần nhiều không gian để nở hơn nữa. Khu vườn có thể trở thành một cuộc nổi loạn của những màu sắc nếu ai đó dành thời gian chăm sóc cho chúng đúng cách. “Các em cũng nên được tắm nhiều ánh nắng hơn,” nàng nói. Và vì thế, nàng đào thêm vài cái lỗ. Rồi lại thêm vài cái nữa, với khả năng đo lường khá tốt.

“Phải thế chứ!” Nàng thở ra một hơi hài lòng, đi ngang qua bụi cây màu tím mà ban đầu nàng bị chúng quyến rũ để đào lên.

~*~

Blake đã lên giường với một tâm trạng tồi tệ và tỉnh giấc vào buổi sáng hôm sau với cảm giác thậm chí còn tệ hại hơn. Nếu như anh phải nói điều gì đó về nhiệm vụ cuối cùng với Bộ Chiến tranh thì đó chính là sự thất bại. Một cơn ác mộng. Một thảm họa biết đi có đôi mắt xanh ngọc trong biếc.

Tại sao thằng con ngu ngốc của Prewitt lại chọn đêm đó để tấn công Caroline Trent cơ chứ? *Tại sao* nàng lại chạy trốn vào chính cái đêm mà anh đang mong chờ sự xuất hiện của Carlotta De Leon hơn bao giờ hết? Và điều tồi tệ hơn cả là làm thế quái nào để anh có thể tập trung vào việc lôi Oliver Prewitt ra công lý với sự có mặt của nàng ngay trước mũi.

Nàng là một cảm dỗ triền miên, một lời nhắc nhở về những điều anh đã bị đánh cắp. Là niềm vui, sự ngây thơ, niềm lạc quan yêu đời và tất cả những gì đã thiếu vắng trong trái tim anh từ rất lâu, rất lâu rồi. Chính xác thì là kể từ khi Marabelle bị giết. Toàn bộ khung cảnh đẫm máu đó như để chứng minh cho sự hiện diện của một quyền lực cao hơn - người mà mục đích duy nhất chỉ là khiến Blake Ravenscroft hoàn toàn và không thể thoát được việc phát điên.

Blake bước ra khỏi phòng ngủ với khuôn mặt u ám.

“Tôi có thể thấy cậu mới vui vẻ làm sao!”

Anh ngược lên và trông thấy James đang đứng ở cuối hành lang. “Có phải cậu đang ẩn nấp trong cái góc tối thui đấy chỉ để chờ đợi được chế giễu tôi hay không?” anh gầm gừ.

James cười lớn. “Tôi có đầy người quan trọng hơn cậu nhiều để mà chế giễu, Ravenscroft. Tôi chỉ đang trên đường xuống dùng bữa sáng mà

thôi.”

“Tôi đã suy nghĩ về *cô ta*.”

“Tôi không ngạc nhiên chút nào về chuyện này.”

“Cậu có ý quái quỷ gì khi nói thế?”

James nhún vai, vẻ mặt còn hơn cả vô tội.

Blake ấn mạnh tay lên vai bạn mình. “Nói,” anh ra lệnh.

“Chỉ là,” James trả lời, gạt tay Blake khỏi vai, “Ánh mắt cậu lúc nào cũng hướng đến cô nàng mà thôi.”

“Đừng có ngu ngốc như thế!”

“Tôi sở hữu rất nhiều những đức tính và tiêu chuẩn tồi tệ, nhưng ngu ngốc không bao giờ được phép nằm trong số đó.”

“Cậu điên rồi!”

James lờ tịt đi câu nói của Blake mà đáp lời, “Nàng ta có vẻ tử tế. Có lẽ cậu nên 'tìm hiểu' về cô nàng nhiều hơn một chút.”

Cơn giận dữ trong Blake dâng lên. “Cô ta không phải loại mà ai đó có thể 'tìm hiểu' nhiều hơn một chút,” anh gầm lên, giễu cợt ở hai từ cuối cùng. “Cô Trent là một quý cô đấy.”

“Tôi chưa bao giờ nói rằng cô ấy không phải một quý cô. Blake của tôi ơi, cậu nghĩ tôi đang ám chỉ cái gì thế?”

“Riverdale,” Blake cảnh cáo.

James chỉ xua tay. “Tôi chỉ đang nghĩ rằng lần cuối cùng cậu ve vãn phụ nữ cũng đã khá lâu rồi, và thuận tiện là cô nàng lại đang ở ngay tại đây, tại trang viên Seacrest...”

“Tôi không có chút hứng thú lãng mạn nào với Caroline,” Blake đáp lời. “Và kể cả là có đi chăng nữa, cậu thừa biết là tôi sẽ không bao giờ kết hôn.”

“*Không bao giờ* là một từ rất nặng nề đấy. Thậm chí ngay cả tôi còn chẳng chạy loăng quăng và tuyên bố là mình sẽ không bao giờ kết hôn, anh

bạn ạ, và Chúa biết là tôi có nhiều lý do để lần tránh việc đó hơn cậu nhiều.”

“Đừng có khơi mào mọi chuyện, Riverdale,” Blake lại cảnh cáo.

James nhìn thẳng vào mắt bạn mình. “Marabelle đã chết rồi.”

“Cậu nghĩ tôi không biết sao? Cậu cho rằng tôi không nhớ điều đó trong mỗi một ngày đầm máu của cuộc đời mình hay sao?”

“Có lẽ đã đến lúc cậu thôi nhớ đến điều đó mỗi ngày. Đã năm năm trôi qua rồi, Blake. Gần sáu năm. Hãy thôi làm những việc để đền bù cho một tội ác mà cậu không hề dính dáng gì vào đi.”

“Không dính dáng cái chết tiệt gì chứ! Lẽ ra tôi nên ngăn cản cô ấy. Tôi đã biết rằng chuyện đó nguy hiểm thế nào. Tôi đã biết rằng cô ấy không nên...”

“Marabelle có suy nghĩ riêng của cô ấy,” James nói bằng giọng dịu dàng đến kinh ngạc. “Cậu không thể ngăn nổi cô ấy. Cô ấy đã tự có những quyết định riêng. Cô ấy luôn luôn là như thế.”

“Tôi đã thề sẽ bảo vệ cô ấy,” Blake nhỏ giọng.

“Khi nào?” James hỏi một cách khiếm nhã. “Tôi không nhớ là đã tham dự vào đám cưới giữa hai người các cậu.”

Trong tích tắc, Blake đã ghim chặt James vào tường. “Marabelle là vị hôn thê của tôi,” anh bật ra những tiếng rên rỉ. “Tôi đã tự nhủ với bản thân rằng mình sẽ bảo vệ cô ấy, và quan điểm của tôi là lời thề đó còn nhiều ràng buộc hơn bất cứ một lời tuyên thệ trước Chúa và tổ quốc nào khác.”

“Marabelle không ở đây. Mà là Caroline.”

Blake đột ngột mặc kệ lời nói của James. “Chúa giúp chúng ta.”

“Chúng ta phải giữ cô ấy lại trang viên Seacrest cho đến khi cô ấy không còn dưới quyền giám hộ của Prewitt,” James nói, xoa hai vai nơi bị Blake chộp lấy. “Đó là điều tối thiểu chúng ta có thể làm sau khi cô ấy bị cậu bắt cóc và trói vào thành giường. Trói vào thành giường, há? Lẽ ra tôi nên thích thú khi thấy điều đó mới đúng.”

Blake trừng mắt nhìn James với vẻ tàn bạo đến mức có thể hạ gục một con hổ.

“Và bên cạnh đó,” James thêm vào, “Cô nàng rất có thể sẽ hữu ích cho chúng ta.”

“Tôi không muốn lợi dụng phụ nữ. Lần cuối cùng chúng ta làm điều đó dưới danh nghĩa của Bộ Chiến tranh, cô ta sẽ kết thúc bằng cái chết.”

“Lạy Chúa, Ravenscroft, điều gì sẽ xảy đến với cô ấy ở đây, trong trang viên Seacrest này? Chẳng ai biết nơi cô ấy đang ở, và cũng chẳng phải là như thể chúng ta sẽ giao nhiệm vụ cho cô ấy. Cô ấy sẽ ổn. Chắc chắn sẽ an toàn hơn là việc chúng ta đuổi cô ấy đi và để cô ấy tự lo lấy thân mình.”

“Cô ta sẽ lo liệu mọi việc tốt hơn nếu như tôi và cậu tổng khứ cô ta cho một trong số những người họ hàng nhà tôi,” Blake cầu nhàu.

“Ồ, và cậu định sẽ giải thích chuyện đó ra sao? Ai đó sẽ bắt đầu tự hỏi làm thế nào mà cậu lại dính dáng đến người dưới quyền giám hộ của Prewitt được cơ chứ, và rồi bất cứ hy vọng nào mà chúng ta đang có trong việc khám phá những bí mật của gã sẽ bị phá hủy đến tan tành.”

Blake cầu nhàu trong cơn tức giận. James nói đúng. Anh không thể để mối liên quan của mình với Caroline Trent bị lộ ra ngoài. Nếu muốn bảo vệ nàng khỏi Prewitt, anh phải làm điều đó ở đây, tại trang viên Seacrest này. Chỉ có thể là như thế hoặc là đuổi nàng đi. Anh rùng mình khi nghĩ đến những gì có thể xảy đến với nàng, một thân một mình đơn độc trên những con phố ở Portsmouth - nơi nàng đang trên đường chạy trốn cho đến khi anh tóm được nàng. Một thành phố cảng gai góc, đầy những thủy thủ chắc chắn không phải là nơi an toàn nhất đối với một cô gái trẻ.

“Tôi có thể thấy là cậu đã thừa nhận quan điểm của tôi,” James nói.

Blake gật đầu cộc lốc.

“Rất tốt. Vậy thì... chúng ta có thể dùng bữa sáng được rồi chứ? Tôi bắt đầu thấy mình đang chết đói khi nghĩ đến món trứng ốp lết của bà Mickle rồi đấy. Chúng ta có thể thảo luận những gì cần làm với vị khách dễ thương của mình trong bữa ăn.”

Blake để James dẫn đường xuống cầu thang, nhưng khi đến tầng trệt, họ không hề thấy bóng dáng của Caroline.

“Cậu có nghĩ cô nàng vẫn đang ngủ hay không?” James hỏi. “Tôi cho

là cô ta chắc phải mệt chết đi được sau những thử thách mà cô ta phải trải qua.”

“Đấy không phải thử thách.”

“Đôi với cậu thì có lẽ thế. Cô gái tội nghiệp đã bị bắt cóc.”

“‘Cô gái tội nghiệp’, như cái cách ngọt ngào cậu đã gọi cô ta, khiến đầu óc tôi quay mòng mòng trong suốt mấy ngày liền đấy. Nếu có ai đó phải chịu đựng một thử thách,” Blake nói chắc nịch, “Thì hẳn phải là tôi.”

Khi họ vẫn đang thảo luận về sự vắng mặt của Caroline, bà Mickle liền hối hả chạy vào phòng với một đĩa trứng ốp lết. Bà mỉm cười và nói, “Ồ, ngài đây rồi, ngài Ravenscroft. Tôi đã gặp vị khách mới của ngài.”

“Cô ta đã ở đây ư?”

“Thật là một cô gái đáng yêu. Rất lịch sự!”

“Caroline á?”

“Thật tốt khi được gặp một người trẻ tuổi với tính cách ngọt ngào đến thế. Rõ ràng là cô ấy đã được dạy dỗ cách cư xử một cách cẩn thận.”

Blake chỉ nhíu mày. “Quý cô Trent đã được nuôi dạy bởi những con sói đấy.”

Bà Mickle đánh rơi những quả trứng. “Sao cơ?”

Blake nhắm nghiền mắt, làm bất cứ điều gì để không phải nhìn thấy lòng đỏ của những quả trứng bám đầy trên đôi giày đã được đánh xi một cách tuyệt hảo của mình. “Bà Mickle, ý tôi là cô ta cũng có thể đã được nuôi dạy bởi những con sói được mang đến dưới danh nghĩa người giám hộ.”

Cho đến lúc đó, người quản gia đã quỳ trên sàn nhà cùng một chiếc khăn ăn bằng vải, cố lau cho sạch đống hỗn độn mà mình đã gây ra. “Ồ, thế nhưng lại là một cô gái tội nghiệp,” bà nói với vẻ quan tâm thấy rõ. “Tôi không biết rằng cô ấy lại có một tuổi thơ khó khăn đến thế. Tôi sẽ phải chuẩn bị cho cô ấy một cái bánh pudding đặc biệt cho buổi tối hôm nay thôi.”

Blake há hốc miệng kinh ngạc khi cố nhớ lại lần cuối cùng bà Mickle đã làm điều đó cho mình.

James, người đang cười tủm tỉm một mình bên ngưỡng cửa, tiến về phía trước và hỏi, “Bà có biết cô ấy đi đâu không, bà Mickle?”

“Tôi tin là cô ấy đang làm việc ngoài vườn. Cô ấy mang theo khá nhiều dụng cụ.”

“Dụng cụ ư? Dụng cụ gì?”

Tâm trí Blake hiện lên một loạt hình ảnh khủng khiếp về những bụi cây bị tia nham nhở và những cái cây bị tấn công một cách bạo tàn. “Cô ta tìm được mấy cái dụng cụ đấy ở đâu thế?”

“Tôi đã đưa chúng cho cô ấy.”

Blake quay gót bước ra ngoài. “Chúa phù hộ chúng con.”

Anh đã không chuẩn bị tinh thần cho những gì mình nhìn thấy.

Những cái hố.

Những cái hố to, trống toác xuất hiện trên bãi cỏ nguyên sơ trước đây của anh. Hoặc ít nhất anh đã tưởng rằng chúng hoang sơ. Thật sự thì anh cũng chưa từng chú ý đến chúng. Nhưng anh BIẾT chắc chắn rằng chúng không có dáng vẻ như bây giờ, với những bãi đất màu nâu nằm rải rác trên cỏ. Anh không thấy Caroline, nhưng biết nàng phải ở đâu đó quanh đây.

“Cô làm cái quái gì thế này?” Anh gầm lên.

Một cái đầu nhô ra phía sau cái cây. “Ngài Ravenscroft?”

“Cô đang làm gì thế? Đây đúng là một thảm họa. Và cậu,” anh nói với James - người đã không gây bất cứ một tiếng động nào, “Ngừng ngay nụ cười của cậu lại.”

Caroline xuất hiện từ sau cái cây, váy nàng bám đầy những vết bẩn. “Tôi đang sửa sang lại khu vườn cho ngài.”

“Cô đang sửa... cô đang cái gì cơ? Cái đồng này chẳng có chút nào giống như cô đang sửa sang lại cho tôi.”

“Cho đến khi tôi hoàn thành công việc của mình thì nó sẽ trông không đẹp mắt cho lắm, nhưng khi tôi đã...”

“Công việc của cô ư? Tất cả những gì tôi thấy là cả tá lỗi.”

“Hai tá.”

“Nếu tôi là cô thì tôi sẽ không nói như thế đâu,” James đứng từ xa với một khoảng cách đủ an toàn để buông lời bình luận.

Caroline cầm chiếc xẻng xuống đám đất bản và dựa vào nó khi đáp trả Blake, “Một khi ngài chịu nghe lời giải thích của tôi, tôi đảm bảo là ngài sẽ hiểu...”

“Tôi không hiểu gì cả!”

“Đúng thế,” nàng thở dài. “Đàn ông thường chẳng hiểu.”

Blake bắt đầu nhìn một lượt quanh khu vườn, đầu anh quay điên cuồng từ bên này sang bên khác trong nỗ lực đánh giá tổng thiệt hại. “Tôi sẽ phải mời một chuyên gia từ London đến để khắc phục hậu quả mà cô đã gây ra mất thôi. Chúa lòng lành ơi, đúng là đồ đàn bà, cô đang khiến tôi mất trắng một khoản kinh khủng đấy.”

“Đừng có ngốc thế!” nàng trả lời. “Toàn bộ những cái hồ này sẽ được lấp lại trước buổi tối. Tôi chỉ đang cố dời những cây hoa đến vị trí có nhiều ánh nắng hơn thôi. Chúng sẽ tươi tốt hơn nhiều. Tất nhiên là ngoại trừ những bệnh nhân đằng kia,” nàng thêm vào, chỉ tay đến những bông hoa xinh đẹp màu trắng và hồng được trồng ngay cạnh ngôi nhà. “Chúng thích hợp với bóng râm hơn.”

“Tôi nói này, Ravenscroft,” James lên tiếng, “Có lẽ cậu buộc phải để cô ấy tiếp tục thôi.”

“Chúng hứng quá nhiều nắng,” Caroline giải thích. “Những chồi non sẽ bị đốt cháy trước khi có cơ hội nở rộ.”

James quay sang Blake. “Nghe như thể cô ấy biết mình đang làm gì.”

“Tôi không quan tâm liệu cô ta có tám bằng tiến sĩ vĩ đại chết tiệt nào trong nghề làm vườn hay không. Cô ta không có quyền phá tan hoang khu vườn của tôi.”

Caroline chống bàn tay còn tự do của nàng lên hông. Nàng đang bắt đầu cảm thấy một chút giận dữ với thái độ của anh. “Trông không có vẻ gì là

anh thềm để mắt đến khu vườn trước khi tôi bắt đầu công việc của mình ở đây.”

“Và tại sao cô lại nghĩ như thế?”

“Bất cứ ai chỉ cần có một tí ý thức làm vườn đều sẽ phải kinh hoàng khi nhìn thấy tình trạng hiện tại của những bụi hồng của ngài,” nàng chế giễu, “và những hàng rào thì cần phải được xén bớt.”

“Cô không được chạm vào những hàng rào của tôi,” anh cảnh cáo.

“Tôi không có kế hoạch sửa sang gì cho bọn chúng. Dù sao thì chúng đã mọc cao đến mức tôi không đủ khả năng để có thể với đến ngọn. Tôi sẽ yêu cầu anh làm điều đó.”

Blake quay sang James. “Có phải tôi đã thực sự đồng ý để cho cô ta ở lại đây không?”

James gật đầu.

“Chết tiệt!”

“Tôi chỉ đang cố gắng giúp đỡ,” nàng nói, hiên ngang trước những lời lăng mạ của anh dành cho nàng.

Anh há hốc miệng nhìn nàng, sau đó lại há hốc miệng nhìn những chiếc hồ.

“Giúp đỡ ư?”

“Tôi nghĩ rằng sẽ thật lịch sự để làm gì đó hữu ích cho anh khi tôi ở lại đây.”

“Làm gì đó hữu ích cho tôi ư? Sau vụ thiệt hại này, cô sẽ tốn những mười năm để có thể làm giúp tôi những chuyện hữu ích đấy.”

Caroline cố giữ bình tĩnh. Trên thực tế, nàng còn thầm chúc mừng bản thân khi vẫn giữ được điềm tĩnh và vẻ mặt tươi cười khi đối diện với cơn giận dữ của anh.

Nhưng không lâu hơn được nữa.

“Ngài,” nàng bùng nổ, hầu như không cưỡng lại được thôi thúc muốn

táng cái xẻng vào người anh, “là kẻ thô lỗ và bất lịch sự nhất trong lịch sử loài người!”

Anh nhú mày. “Chắc chắn là cô có thể chửi bới tốt hơn như thế.”

“Tôi có thể,” nàng găm gù, “nhưng tôi đang có một người bạn lịch sự ở đây.”

“Cô không định nói tới Riverdale đó chứ?” Blake hỏi kèm theo một tiếng cười lớn khi hất đầu về phía người bạn đang cười toe toét. “Cậu ta là người kém lịch sự nhất mà tôi từng biết.”

“Tuy nhiên,” vị hầu tước cắt ngang. “Tôi sẽ phải đồng ý với quý cô đây trong việc đánh giá về nhân phẩm của cậu, Ravenscroft.” Anh ta quay sang Caroline. “Cậu ta là một tên vũ phu.”

“Chúa cứu tôi khỏi hai người,” Blake lẩm bẩm.

“Điều tối thiểu mà ngài có thể làm,” Caroline khịt mũi nói, “là cảm ơn tôi.”

“Cảm ơn!?”

“Không có gì,” nàng nói nhanh. “Giờ thì các ngài có muốn giúp tôi di chuyển những đám cây này sang vị trí mới không?”

“Không.”

Jame tiến về phía trước. “Tôi sẵn lòng.”

“Ngài quá tốt bụng, thưa ngài,” nàng trả lời với một nụ cười tỏa nắng.

Blake cau mày nhìn bạn mình. “Chúng ta còn có việc phải làm, Riverdale.”

“Có sao?”

“Việc quan trọng,” Blake thực sự găm lên.

“Có chuyện gì quan trọng hơn việc phụ giúp một quý cô khi nàng đang phải làm việc dưới cái nắng gay gắt cơ chứ?”

Caroline quay sang Blake với một nụ cười đầy ẩn ý và ánh mắt tinh

ngịch. “Đúng thế, thưa ngài Ravenscroft, còn gì có thể quan trọng được hơn cơ chứ?”

Blake nhìn chăm chăm nàng trong nỗi hoài nghi tột độ. Nàng là khách trong nhà anh - một vị khách! Và nàng không chỉ đang xới tung khu vườn của anh lên mà còn la mắng anh giống như la mắng một học sinh cứng đầu. Còn Riverdale, người được coi là bạn thân nhất của anh, lại đang đứng về phía nàng, và cười như một gã ngốc.

“Tôi phát điên rồi,” anh lầm bầm. “Tôi điên mất rồi, hoặc là các người điên rồi, hoặc là, có lẽ là cả thế giới này đều điên hết rồi.”

“Tôi bỏ phiếu cho cậu,” James đùa. “Tôi khá tỉnh táo, và Quý cô Trent thì hoàn toàn không có dấu hiệu xáo trộn nào.”

“Thật không thể tin nổi điều này. Tôi thật không tin nổi điều này.” Blake vung tay khi sải bước rời đi. “Đào hết cả khu vườn đi! Thêm một cái cánh mới cho ngôi nhà này đi! Tôi thì quan trọng gì chứ? Tôi chỉ là người sở hữu cái nơi này thôi.”

Caroline quay sang James với vẻ quan tâm khi Blake biến mất sau lối rẽ. “Anh đoán xem ngài ấy sẽ tức giận đến thế nào nhỉ?”

“Thước đo từ 1 đến 10 ư?”

“À thì... nếu như anh cho rằng tâm trạng của ngài ấy phù hợp với chuẩn mực đó.”

“Không đâu.”

Nàng khẽ cắn môi dưới. “Tôi sợ điều đó.”

“Nhưng tôi có lo lắng gì đâu,” James trả lời cùng một cái xua tay trấn an nàng. “Cậu ấy sẽ quay lại thôi. Ravenscroft không phải dạng người có thể để cuộc sống của cậu ta bị gián đoạn. Cậu ta có chút gắt gỏng nhưng không phải là người không hiểu lý lẽ.”

“Anh chắc chứ?”

James nhìn nhận câu hỏi của nàng như một sự khoa trương quá mức và lấy chiếc xẻng khỏi tay Caroline. “Giờ thì,” anh ta nói, “Cho tôi biết mình phải làm gì đây.”

Caroline hướng dẫn anh ta đào quanh khóm hoa màu tím và quỳ xuống để theo dõi công việc của anh. “Chú ý đừng làm đứt những chiếc rễ nhé,” nàng dặn. Sau đó nói tiếp, “Anh cho là tại sao ngài ấy lúc nào cũng tức giận với tôi như thế chứ?”

James không trả lời nàng suốt một lúc lâu, chiếc xẻng nằm yên trong tay anh ta rõ ràng cho thấy anh ta đang suy nghĩ phải trả lời câu hỏi của nàng như thế nào. “Cậu ta không phải là nỗi giận với cô,” cuối cùng anh ta cũng cất lời.

Nàng buông một tiếng cười nhỏ. “Rõ ràng là lúc này chúng ta đang không cùng nói về một người đúng không.”

“Ý tôi chính là như thế. Cậu ta không phải đang nổi giận với cô.” Anh ta giẫm lên cạnh của chiếc xẻng để ấn sâu nó xuống đất hơn. “Cậu ta là đang lo sợ về cô.”

Caroline bắt đầu ho sặc sụa đến mức James buộc phải vỗ lên lưng nàng. Khi lấy lại bình tĩnh, nàng nói, “Anh có thể lặp lại những gì mình vừa nói được không?”

Một sự im lặng kéo dài giữa bọn họ, sau đó James trả lời, “Cậu ta đã từng đính hôn.”

“Tôi biết.”

“Cô có biết chuyện gì đã xảy ra sau đó không?”

Nàng lắc đầu. “Tôi chỉ biết rằng cô ấy đã mất.”

“Blake yêu cô ấy còn nhiều hơn chính cuộc sống của cậu ta.”

Caroline nuốt xuống, cảm thật kinh ngạc trước nỗi đau đớn đang đè nặng trong tim nàng trước những gì James nói.

“Họ đã ở bên nhau rất rất lâu,” anh ta tiếp tục. “Họ cũng cùng làm việc cho Bộ Chiến tranh.”

“Ôi, không,” nàng nói, tay giơ lên bịt chặt miệng.

“Marabelle bị một tên phản gián sát hại. Cô ấy đang đảm nhận thay nhiệm vụ của Blake lúc đó dù cậu ta đã phản đối đến cùng.” James dừng lại một chút để lau mồ hôi trên trán. “Cậu ta đã cảm cô ấy đi, cảm tuyệt đối,

nhưng cô ấy không phải kiểu người biết lắng nghe những tội hậu thư. Cô ấy chỉ bật cười và nói với cậu ta rằng họ sẽ gặp lại nhau và buổi tối.”

Caroline tiếp tục nuốt nước miếng, nhưng hành động đó chẳng giúp nàng giảm cơn đau trong cổ họng là bao. “Ít nhất thì gia đình Marabelle cũng được an ủi chút ít rằng cô ấy đã hy sinh vì tổ quốc,” nàng nói.

James lắc đầu. “Họ không biết điều đó. Họ được thông báo rằng... tất cả mọi người đều được thông báo rằng... Marabelle chết trong một tai nạn sân bắn.”

“Tôi... Tôi không biết nên nói gì nữa.”

“Chẳng có gì để nói hoặc làm ở đây cả. Đó chính là vấn đề.” James nhìn đi nơi khác một lúc, mắt anh ta tập trung vào một số điểm nơi đường chân trời, rồi hỏi, “Cô có nhớ tôi từng nói với cô rằng cô khiến tôi nhớ đến một người hay không?”

“Vâng,” Caroline đáp chậm rãi, vẻ kinh hoàng hiển hiện trong ánh mắt nàng. “Ôi, không... không phải là cô ấy.”

James gật đầu. “Tôi không chắc chắn là tại sao, nhưng cô thực sự khiến tôi liên tưởng đến cô ấy.”

Nàng cắn môi và nhìn chằm chằm xuống chân mình. Chúa ơi, đó là lý do tại sao Blake lại hôn nàng ư? Chỉ bởi vì bằng cách nào đó, nàng khiến anh nhớ lại vị hôn thê đã qua đời của mình ư? Đột nhiên nàng cảm thấy mình thật nhỏ bé và vô giá trị. Và rất phiền phức.

“Thực sự là chẳng có gì đâu,” James nói, rõ ràng quan tâm tới biểu hiện không vui vẻ gì của nàng.

“Tôi sẽ không bao giờ mạo hiểm cuộc sống của mình như thế,” Caroline nói chắc nịch. “Không kể cả khi tôi có một ai đó để yêu.” Nàng nuốt xuống. “Không kể cả khi có ai đó yêu tôi.”

James chạm vào tay nàng. “Cô đã rất cô đơn trong những năm tháng vừa qua, phải không?”

Nhưng Caroline không sẵn sàng cho những bình luận đầy thông cảm. “Điều gì đã xảy ra với Blake thế?” nàng hỏi. “Sau khi cô ấy chết.”

“Cậu ta chết lặng. Say xỉn liên tiếp ba tháng. Cậu ta kết tội chính mình.”

“Vâng, tôi chắc chắn là ngài ấy sẽ như thế. Ngài ấy là kiểu người luôn chịu trách nhiệm về mọi người, đúng không?”

James gật đầu.

“Nhưng chắc chắn là lúc này, ngài ấy đã nhận ra rằng đó không phải là lỗi của ngài ấy.”

“Trong đầu cậu ta thì... có lẽ... nhưng không phải là trong tim cậu ta.”

Lại một sự im lặng kéo dài giữa hai người khi họ cùng nhìn chăm chăm vào mặt đất. Cuối cùng, khi Caroline cất lời, giọng nàng yếu đuối và ngập ngừng đầy miễn cưỡng, “Anh có thực sự cho rằng ngài ấy nghĩ tôi giống với Marabelle hay không?”

James lắc đầu. “Không. Và vẻ bề ngoài của cô cũng không. Trên thực tế, Marabelle có mái tóc màu vàng và một đôi mắt màu xanh nhạt, và...”

“Vậy tại sao anh lại nói...”

“Bởi vì tôi rất hiếm khi gặp một phụ nữ nghị lực như cô.” Khi Caroline không nói lời nào, James cười toe toét và thêm vào, “Nhân tiện thì đó là một lời khen ngợi đấy.”

Môi nàng vặn xoắn thành điệu bộ nửa như nhăn mặt, nửa như cười.

“Cảm ơn anh. Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao ngài ấy lại cứ như một con quái vật vậy.”

“Hãy xem xét đến tình hình từ góc nhìn của cậu ta. Đầu tiên, cậu ta nghĩ cô là một điệp viên phản gián - ả đàn bà chết tiệt đã gây ra cái chết của Marabelle. Sau đó cậu ta lại phát hiện ra rằng mình đang ở vị trí là người bảo vệ cô - vị trí nhắc cậu ta nhớ đến vị hôn thê của mình đã chết như thế nào.”

“Nhưng ngài ấy không phải là người khiến cô ấy thất bại cơ mà!”

“Dĩ nhiên là thế,” James nói. “Nhưng cậu ta không biết điều đó đâu. Hơn nữa, rõ ràng là cậu ta còn phát hiện ra rằng mình bị cô thu hút quá nhiều.”

Caroline đỏ mặt và ngay lập tức nổi giận với chính mình vì đã để điều đó xảy ra.

“Tôi cho rằng đó là,” James tiếp tục, “những gì khiến cậu ta sợ nhất. Giả sử trường hợp tồi tệ nhất là cậu ta yêu cô thì sao?”

Caroline không hề cho rằng đó là điều tồi tệ nhất trên thế giới, nhưng nàng giữ suy nghĩ đó lại cho riêng mình.

“Thậm chí cô có thể đếm được có bao nhiêu cách mà cậu ta nghĩ rằng mình đang phản bội Marabelle hay không? Cậu ta sẽ không bao giờ có thể sống tiếp được nữa.”

Nàng không biết phải đáp trả lại James ra sao, vì thế chỉ có thể giơ tay về phía một chiếc hồ trên mặt đất và nói “Đặt khóm cây vào đây.”

James gật đầu. “Cô sẽ không kể cho cậu ta những gì chúng ta đã nói hôm nay chứ?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Tốt.” Sau đó anh ta bắt đầu thực hiện những gì Caroline yêu cầu.

Chương 7

Di-a-crit-i-cal (Tinh từ): Phân biệt; độc đáo.

Người ta không thể phủ nhận rằng sự thiếu trật tự là một điểm nhấn trong khu vườn của ngài Ravenscroft.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Vào cuối ngày hôm đó, Caroline đã sửa sang lại khu vườn theo cái cách mà nàng nghĩ rằng nó cần phải như thế. James hoàn toàn đồng ý với nàng và khen ngợi sự nhạy bén của nàng trong việc thiết kế cảnh quan. Mặt khác, Blake lại không thể ngăn lại thói thúc thốt ra những lời mà có miễn cưỡng mấy cũng không thể xem đó là một lời khen ngợi. Trên thực tế, âm thanh duy nhất mà anh phát ra là một tiếng rên rỉ có âm điệu giống như: “Những bông hoa hồng của tôi”.

“Những bông hoa hồng của ngài đã không còn hoang dã nữa,” nàng đáp trả, vô cùng tức giận với người đàn ông này.

“Tôi thích sự hoang dã của chúng,” anh cũng không vừa.

Và mọi thứ đã kết thúc như thế. Nhưng anh lại khiến nàng ngạc nhiên khi đặt cho nàng hai chiếc váy mới để thay cho chiếc váy nàng mặc từ lúc rời dinh thự Prewitt. Chiếc váy tội nghiệp đó đã chịu đựng đủ những gì nó phải chịu đựng khi nàng bị bắt cóc, mặc nó ngủ trong nhiều ngày, và bị kéo lê với đám bùn đất. Caroline không chắc anh có thể kiếm được hai chiếc váy có thể sẵn-sàng-để-mặc như thế khi nào và ở đâu, nhưng chúng dường như vừa vặn hoàn hảo với nàng, vì thế nàng đã cảm ơn anh một cách duyên dáng và không hề phàn nàn nửa lời rằng gấu váy hơi dài một chút đủ để nàng phải nhắc chúng khỏi sàn nhà.

Nàng mang bữa tối vào phòng, không hề cảm thấy sẽ có một trận chiến tinh thần tiếp theo nào đó sẽ diễn ra trong đầu mình. Bên cạnh đó, bà Mickle đã đưa cho nàng kim chỉ để nàng có thể khâu những chiếc váy mới ngắn bớt đi một chút.

Vì lúc này đang là giữa mùa hè, mặt trời vẫn chưa chịu lặn mà treo

cao trên bầu trời qua cả bữa tối của nàng, và khi những ngón tay bắt đầu mỏi, nàng liền đặt chiếc váy đang được khâu xuống rồi bước đến cửa sổ. Các hàng rào đã được sửa sang và những khóm hồng cũng đã được cắt tỉa. Nàng và James rõ ràng đã thực hiện xuất sắc công việc làm vườn. Caroline cảm thấy có chút tự hào vì đã một thời gian dài trôi qua kể từ lần cuối nàng được trải nghiệm cảm giác đó. Đã quá lâu kể từ khi nàng tìm thấy niềm vui trong việc bắt đầu và hoàn thành một nhiệm vụ có thể khiến mình cảm thấy hứng thú.

Nhưng nàng lại không chắc liệu Blake có đánh giá cao nàng như một vị khách hữu ích và lịch sự hay không; trên thực tế nàng khá chắc chắn rằng câu trả lời là chưa. Vì thế ngày hôm sau, nàng sẽ phải tìm cho mình một công việc khác, tốt nhất là một công việc tốn nhiều thời gian hơn công việc làm vườn một chút.

Anh đã cho nàng biết nàng có thể ở lại trang viên Seacrest cho đến ngày sinh nhật thứ hai mươi một của mình và nàng sẽ là một con ngốc nếu để anh tìm ra cách nào đó phá vỡ lời hứa ấy.

Sáng sớm hôm sau, Caroline thám hiểm khắp trang viên Seacrest với cái bụng no căng. Bà Mickle - người mà giờ đây chính là nhà vô địch vĩ đại nhất của nàng - gặp nàng trong phòng ăn và thiết đãi nàng những món ăn ngon lành đến không tưởng. Ngoài trứng tráng, xúc xích, bánh nướng, Caroline thậm chí đã không nhận ra rằng trên tủ búp phê vẫn còn bày vài đĩa thức ăn nữa. Bà Mickle hình như đã chuẩn bị thức ăn cho cả một đội quân.

Sau bữa sáng, nàng bắt đầu tìm cho mình một kế hoạch mới nhằm để bản thân trở nên bận rộn trong suốt thời gian ở lại đây. Nàng chăm chú quan sát căn phòng và cuối cùng dừng chân ở thư viện. Nơi này không rộng như thư viện của các trang viên thuộc về những gia đình quyền quý khác, nhưng cũng đủ rộng để chứa vài trăm cuốn sách. Những gáy da ánh lên trong ánh mặt trời buổi sớm, còn căn phòng có mùi gỗ chanh tươi mát. Tuy nhiên sau khi xem xét kỹ hơn các giá sách, nàng có thể kết luận rằng chúng chẳng được sắp xếp theo một thứ tự nào cả.

Tốt lắm!

“Rõ rồi,” nàng nói với căn phòng trống. “Anh ta cần phải sắp xếp những cuốn sách này lại theo thứ tự bảng chữ cái.”

Nàng kéo một chồng sách xuống, đặt phịch chúng lên sàn nhà, và

nhàn rồi xem xét tiêu đề của chúng. “Thật không hiểu nổi tại sao anh ta có thể xoay xở với đồng hỗn độn này lâu đến thế.”

Ngày càng nhiều cuốn sách tìm được đường xuống sàn nhà. “Tất nhiên rồi,” nàng vừa nói vừa phẩy tay, “Mình chẳng cần phải sắp xếp lại toàn bộ chỗ này ngay bây giờ. Mình có hàng tá thời gian để làm điều đó sau khi kết thúc việc dỡ hết toàn bộ sách khỏi kệ. Suy cho cùng thì mình sẽ ở lại đây những năm tuần nữa cơ mà.”

Nàng dừng lại một chút để nhìn những cuốn sách được sắp xếp ngẫu hứng. Đó là một quyển luận toán học. “Thật hấp dẫn,” nàng lẩm bẩm, lật các trang sách và lướt qua các dòng nội dung mà mình không thể hiểu nổi. “Cha luôn dặn mình phải học toán nhiều hơn nữa.”

Rồi nàng cười khúc khích. Thật ngạc nhiên khi một người lại có thể làm việc chậm đến thế lúc thực sự đặt hết tâm trí vào nó.

~*~

Khi rời khỏi phòng ngủ và xuống dùng bữa sáng vào ngày hôm đó, Blake thấy một bữa tiệc mà người như anh chưa bao giờ chứng kiến kể từ khi chuyển đến sống tại trang viên Seacrest. Bữa sáng của anh thường gồm một đĩa trứng chiên, một hoặc hai lát giăm bông và một vài lát bánh lạnh. Những món đó thì hiển nhiên là có mặt trên bàn rồi, nhưng lại đi kèm với cả thịt bò nướng, những lát cá dover, và một loạt các loại bánh ngọt, bánh tráng miệng có thể khiến tâm trí một người trở nên mù mẫm.

Bà Mickle hiển nhiên là đã tìm được nguồn cảm hứng mới cho đam mê âm thực của mình, và Blake không chút nghi ngờ nào rằng nguồn cảm hứng đó chính là Caroline Trent.

Anh quyết tâm không để bản thân trở nên tức giận với cái cách mà người quản gia đang đùa giỡn với những sở thích của anh, mà thay vào đó anh chỉ quyết định một cách đơn giản là ăn hết đĩa của mình và tận hưởng bữa sáng. Trong khi anh đang nhai chiếc bánh tạc dâu tây cực ngon thì James tản bộ vào phòng.

“Chào buổi sáng,” hầu tước nói. “Caroline đâu?”

“Thật chết tiệt nếu tôi biết được, nhưng một nửa giăm bông đã biến mất, vì thế tôi cho là cô ta đã đến đây và đi rồi.”

James huýt sáo. “Bà Mickle chắc chắn là đã rất nỗ lực trong sáng nay rồi, phải không? Lẽ ra cậu phải để Caroline chuyển về đây sớm hơn.”

Blake bắn cho anh ta một cái nhìn giận dữ.

“Ồ, cậu phải thừa nhận rằng quản gia nhà cậu chưa từng có tiền lệ bỏ nhiều công sức đến thế để giữ cho *cậu* được ăn ngon mặc đẹp như vậy.”

Blake thích cái ý nghĩ rằng anh đã có thể đáp trả bạn mình bằng câu nói gì đó gượng gạo và cụt ngủn, nhưng trước khi anh có thể nghĩ đến bất cứ điều gì đó dù chỉ với chút ít dí dỏm thôi, tiếng của một vụ tai nạn khủng khiếp đã vang lên và đập vào tai họ, theo sau là tiếng thét đầy nữ tính của... Liệu là của nỗi ngạc nhiên? Hay là vì đau nhĩ?... Dù là cái gì đi chăng nữa thì chắc chắn tiếng thét đó là của Caroline, tim Blake đập điên cuồng khi anh lao về phía thư viện và mở toang cánh cửa.

Anh từng nghĩ rằng mình bị sốc sau vụ khu vườn bị xới tung ngày hôm qua. Nhưng thứ này còn tồi tệ hơn nhiều.

“Cái quái gì đây?” anh thì thầm, quá kinh hãi để có thể nói bằng giọng bình thường.

“Chuyện gì đã diễn ra?” James ra lệnh, lùi về phía sau một chút. “Lạy Chúa, chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Caroline đang ngồi giữa thư viện, bao quanh nàng là những cuốn sách. Hoặc có lẽ sẽ chính xác hơn nhiều nếu như nói rằng nàng đang nằm dài trên sàn thư viện, và được bao phủ bởi sách. Có một chiếc thang gấp nằm cạnh nàng, những chồng sách cao được xếp chồng lên nhau trên bàn và phần lớn là trên thảm.

Thực tế thì chẳng còn một chồng sách nào được đặt trên kệ nữa. Trông như thể vị khách của Blake bằng cách nào đó đã thành công trong việc tạo ra một cơn lốc với mục đích duy nhất là xé toang thư viện của anh ra từng mảnh.

Caroline ngược lên nhìn họ và chớp mắt. “Tôi cho là hai anh đang có chút tò mò.”

“À... ừ,” Blake trả lời, cho rằng mình nên hét vào mặt nàng điều gì đó, nhưng lại không chắc được điều mình muốn quát mắng là gì, và cổ họng anh vẫn còn quá tắc nghẽn vì kinh ngạc tột độ để có thể xô ra một tràng nào

đó.

“Tôi đang nghĩ đến việc sắp xếp lại những cuốn sách của anh theo thứ tự.”

“Ừ,” anh nói chậm, cố gắng bao quát toàn bộ đồng hồ độn trước mặt. “Chúng trông như đã được sắp xếp rất tốt đấy.”

Đằng sau anh, James bật ra một tiếng khịt mũi vì không nhịn được cười, còn Caroline đã chống tay lên hông và nói, “Đừng có chọc ghẹo tôi!”

“Ravenscroft đây sẽ không mơ đến việc trêu chọc cô đâu,” James nói, “Phải không?”

Blake lắc đầu. “Sẽ không đâu.”

Caroline cau mày nhìn cả hai người bọn họ. “Một trong hai anh có thể vui lòng giúp tôi đứng lên được không?”

Blake đang định dẹp sang bên để Riverdale bước qua, nhưng vị hầu tước đã đẩy anh về phía trước cho đến khi anh buộc phải cho nàng mượn tay của mình hoặc dường như thô lỗ một cách không thể chịu đựng nổi.

“Cám ơn,” nàng nói, lúng túng đứng lên.

“Tôi xin lỗi về việc... ối!” Nàng ngã nhào vào vòng tay Blake, và trong một khoảnh khắc, anh có thể đã quên mất mình là ai, quên mất những gì mình đã làm, mà chỉ đơn giản là tận hưởng cảm giác có nàng trong vòng tay.

“Có đau không?” anh hỏi một cách thô lỗ, miễn cưỡng thả nàng ra một cách kỳ quặc.

“Chắc chắn là tôi bị sai mắt cá chân rồi!”

Anh nhìn xuống nàng với vẻ thích thú. “Đây chắc không phải là một nỗ lực ngu ngốc khác của cô để buộc chúng tôi phải giữ cô lại đây chứ?”

“Tất nhiên là không rồi!” nàng trả lời, hiển nhiên là cảm thấy bị xúc phạm. “Cứ như thể tôi cố tình làm tổn thương cơ thể mình để...” nàng ngượng ngùng nhìn lên. “Ồ, đúng thế, tôi đã tự khiến họng bị đau vào một hôm nào đó, đúng không nhỉ?”

Anh gật đầu, khóe miệng run rẩy vì cô nhin cười.

“Đúng thế, tôi có một lý do rất hay... Ôi, ngài đang trêu tôi đúng không?”

Anh lại gật đầu.

“Thật khó mà diễn tả nổi, ngài biết đấy.”

“Khó diễn tả điều gì?”

“Rằng ngài lại có thể trêu tôi,” nàng trả lời “Ngài lúc nào cũng nghiêm túc.”

“Cô sẽ phải ở yên một chỗ với cái mắt cá chân đấy,” Blake đột nhiên đổi đề tài. “Ít nhất cho đến khi vết sưng xẹp xuống.”

Nàng dịu dàng đáp, “Ngài chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Cô không hỏi câu nào cả.”

“Tôi không ư? Tôi đoán là đúng thế. Nhưng ngài đã thay đổi chủ đề.”

“Một người đàn ông không thích nói về việc anh ta nghiêm túc đến thế nào.”

“Đúng thế, tôi biết.” Nàng thở dài. “Các anh thích nói về những quân bài, chó săn, ngựa, và cả về việc các anh mất bao nhiêu tiền trên bàn faro đêm hôm trước. Tôi chưa từng gặp một quý ông thực sự có trách nhiệm nào. Dĩ nhiên là ngoại trừ người cha đáng kính của tôi.”

“Chúng tôi không tệ đến thế,” anh nói, quay sang James để ép anh ta phải giúp đỡ mình trong việc bảo vệ danh dự cho phe của họ. Nhưng James đã biến mất từ lúc nào.

“Chuyện gì xảy ra với hầu tước thế?” Caroline hỏi, rướn chiếc cổ xinh đẹp của mình lên.

“Chết tiệt nếu tôi biết.” Khuôn mặt anh biến sắc khi nhớ lại cách cư xử của mình. “Xin lỗi về lời nói của tôi.”

“Anh có vẻ như không gặp bất cứ vấn đề nào khi chửi thề trước Carlotta De Leon.”

“Tôi cho là Carlotta De Leon thật có thể dạy mình một hoặc hai điều về việc chửi thề.”

“Tôi cũng không nhạy cảm như vẻ ngoài của mình cho lắm,” nàng nhún vai nói. “Tai tôi sẽ không nóng ran mỗi khi có dịp nghe ai đó chửi *chết tiệt* đâu. Chúa biết lưỡi tôi đã không ít lần buông ra những lời như thế.”

Môi anh miễn cưỡng cong lên thành một điệu cười chân thật. “Quý cô Caroline Trent, có phải cô đang nói rằng mình không có lấy một milimet nào là một quý cô hay không?”

“Cũng không hẳn,” nàng nói vòng vèo. “Tôi chắc chắn mình đúng là một quý cô. Một người đơn giản chỉ là... ờ thì... thi thoảng sử dụng những ngôn ngữ ít thích hợp hơn một chút.”

Anh bất ngờ bật cười thật to.

“Những gã giám hộ của tôi không phải lúc nào cũng là những người đàn ông cần trọng,” nàng giải thích.

“Tôi hiểu.”

Nàng nghiêng đầu nhìn anh đầy tự lự. “Anh nên cười nhiều hơn.”

“Có rất nhiều điều tôi nên làm,” anh chỉ đơn giản trả lời.

Caroline không biết phải bình luận gì với câu nói này nữa. “Ồ... chúng ta có nên tìm xem hầu tước đang ở đâu không?”

“Rõ ràng là cậu ta không muốn bị tìm thấy.”

“Tại sao lại không?”

“Tôi chẳng có chút manh mối nhỏ nào,” anh nói, với tông giọng ám chỉ rằng thực ra mình thừa biết lý do. “Riverdale khá xuất sắc trong việc biến mất khi tâm trí cậu ta cố tình muốn làm vậy.”

“Tôi cho rằng điều này khá hữu ích trong công việc của hai anh.”

Blake không trả lời. Anh không muốn thảo luận về công việc của Bộ Chiến tranh với nàng. Phụ nữ thường có xu hướng phát hiện ra sự quyến rũ cũng như hấp dẫn của nó, và anh biết rằng chẳng có bất cứ yếu tố nào như thế. Không có hấp dẫn, không có quyến rũ nào về cái chết cả.

Caroline cuối cùng là người phá vỡ sự im lặng. “Tôi chắc chắn là giờ anh có thể buông tôi ra rồi.”

“Cô đi được chứ?”

“Dĩ nhiên!... Ồi!”

Nàng hầu như không tiến nổi một bước trước khi rú lên đau đớn lần nữa. Blake ngay lập tức giữ lấy nàng trở lại vòng tay mình và nói, “Tôi sẽ đưa cô vào phòng khách.”

“Nhưng sách của tôi!” nàng phản đối.

“Tôi tin rằng chúng là sách của *tôi*,” anh nói với một nụ cười khế. “Tôi sẽ kêu một trong số những người hầu trong nhà đến và dọn chúng trở lại.”

“Không, không, làm ơn đừng làm thế! Tôi sẽ tự mình xếp chúng trở lại.”

“Quý cô Trent, nếu cô muốn tôi nhắc lại một lần nữa thì cô thậm chí còn không thể tự đi. Làm cách nào cô có thể sắp xếp lại thư viện?”

Caroline xoay đầu lại để nhìn vào đồng hồ độn mà nàng đã gây ra khi anh bế nàng ra khỏi phòng. “Anh không thể để chúng như thế này trong vài ngày được à? Tôi hứa sẽ sắp xếp chúng khi mắt cá chân lành lại. Như anh thấy đây, tôi đã có một kế hoạch vĩ đại cho cái thư viện này.”

“Thật sao?” anh hỏi đầy hoài nghi.

“Đúng thế, tôi đã nghĩ đến việc xếp tất cả các cuốn sách lý thuyết luận về khoa học của anh lại với nhau, nhóm những quyển tiểu sử lên một kệ, và, đúng thế, tôi chắc chắn là anh hiểu ý tưởng của tôi. Nó sẽ dễ dàng hơn nhiều cho anh khi muốn tìm một cuốn sách nào đó.”

“Nó chắc chắn là sẽ dễ dàng hơn nhiều so với bây giờ, khi mà mọi thứ đều nằm trên sàn nhà.”

Caroline cau mày nhìn anh. “Tôi đang dành cho anh một đặc ân to lớn đấy. Nếu anh không thấy một chút biết ơn, ít nhất anh cũng nên xoay xử làm sao để không hoàn toàn tỏ ra vô ơn như thế.”

“Rất tốt, tôi tuyên bố sự biết ơn vĩnh hằng và bất diệt của mình.”

“Nghe thiếu chân thành kinh khủng!” nàng lẩm bẩm.

“Đương nhiên,” anh thừa nhận, “Nhưng sẽ phải như thế thôi. Chúng ta đến nơi rồi.” Anh đặt nàng lên sofa trong phòng. “Chúng ta có cần nâng chân cô lên cao một chút không?”

“Tôi không biết. Tôi chưa bị sai mắt cá chân bao giờ. Làm thế có tác dụng gì không?”

Anh gật đầu và chát một đồng gói mềm dưới chân nàng. “Nó sẽ khiến chân cô bớt sưng.”

“Làm phiền những vết sưng làm gì. Cái tôi muốn là giảm bớt cơn đau cơ.”

“Nó sẽ bớt đi cùng nhau.”

“Ồ Tôi sẽ phải giữ chân như thế này trong bao lâu?”

“Ít nhất cho đến hết ngày hôm nay, tôi nên nghĩ thế. Cũng có thể là cả ngày mai nữa.”

“Hừmmm. Quá là khủng khiếp! Tôi không cho là anh có thể lấy giúp tôi một tách trà.”

Blake lúi lại và nhìn nàng. “Trông tôi giống vú em lắm sao?”

“Không hề,” nàng trả lời, rõ ràng là kiềm chế một nụ cười khúc khích. “Chỉ là vì bác Mickle đã vào làng sau khi chuẩn bị bữa sáng đáng yêu hôm nay, nên có Chúa mới biết được bác ấy đang ở chỗ nào, và tôi thì không nghĩ rằng người hầu của anh lại pha trà giúp mình.”

“Nếu tôi có thể pha trà, thì chết tiệt là anh ta cũng có thể,” Blake lẩm bẩm.

“Ồ thật tốt!” nàng vừa kêu to vừa vỗ tay. “Vậy anh sẽ giúp tôi chứ?”

“Tôi cho là mình phải làm vậy thôi. Và làm thế quái nào cô lại có thể tạo được mối quan hệ tốt đến vậy với đám người hầu của tôi chỉ sau một ngày cơ chứ?”

Nàng nhún vai. “Thực ra thì tôi mới chỉ gặp bác Mickle thôi. Anh có biết bác ấy có một cháu gái chín tuổi sống trong làng hay không? Bác ấy đã mua cho cô bé một con búp bê cực kỳ đáng yêu nhân ngày sinh nhật của nó. Lẽ ra tôi cũng có một con đáng yêu như thế khi còn nhỏ.”

Blake lắc đầu kinh ngạc. Bà Mickle đã làm việc cho anh được gần ba năm, và chưa từng đề cập với anh về việc mình có một cô cháu gái. “Tôi đi chuẩn bị trà và sẽ quay lại ngay,” anh nói.

“Cảm ơn. Và đừng quên pha cả cho anh nữa nhé!”

Anh dừng lại ở ngưỡng cửa. “Tôi sẽ không dùng trà cùng cô.”

Mặt Caroline ửng đỏ. “Không sao?”

“Không, tôi...” anh rên rỉ. Anh từng đương đầu với những tên tội phạm xảo quyệt nhất trên thế giới này, nhưng lại bất lực khi đối mặt với cái cau mày của nàng. “Tốt thôi, tôi sẽ dùng trà cùng cô, nhưng chỉ một lúc thôi đấy.”

“Tuyệt! Tôi chắc chắn là anh sẽ có một khoảng thời gian thú vị. Và anh sẽ phát hiện ra là trà mang đến những điều tuyệt vời cho tính khí của anh.”

“Tính khí của tôi?”

“Quên điều tôi vừa nói đi,” nàng lầm bầm.

Blake không thể tìm được bà Mickle trong bếp. Sau khi hô to tên của người quản gia trong một vài phút, anh mới nhớ ra rằng Caroline đã nói hôm nay bà vào thị trấn.

“Phụ nữ thật chết tiệt!” anh lầm bầm, không chắc liệu mình đang đề cập đến Caroline hay bà Mickle.

Blake đun một ít nước và lục tìm trà trong tủ ly. Không giống như đa số cánh đàn ông trong vùng, anh biết mình phải làm gì khi đứng trong bếp. Những người lính và các điệp viên phải học cách nấu nướng nếu họ muốn có đồ ăn, Blake không phải là ngoại lệ. Những món cho người sành ăn thì hơi vượt khả năng của anh nhưng anh chắc chắn có thể pha được trà và làm bánh bích quy. Đặc biệt là khi bà Mickle đã nướng sẵn bánh và tất cả những gì Blake cần làm chỉ là đặt chúng vào khay.

Cảm giác khi làm những điều này cho Caroline Trent thật lạ lẫm. Đã rất lâu rồi kể từ khi anh chăm sóc cho ai đấy vì chính mình muốn vậy, và dường như có gì đó rất dễ chịu khi anh lắng nghe tiếng rít của nước sôi. Vừa thoải mái lại vừa đáng lo ngại. Pha trà và chăm sóc mắt cá chân cho nàng không phải những hành động quá thân mật, nhưng anh có thể cảm nhận được rằng chúng đã kéo mình lại gần nàng hơn.

Anh chiến đấu với thôi thúc muốn tự đập vào đầu mình. Anh đang trở nên triết lý một cách ngớ ngẩn và thái quá. Anh không trở nên gần gũi hơn với Caroline Trent, và chắc chắn là mình không hề mong muốn điều này. Họ đã hôn nhau, và nụ hôn đó xuất phát từ động lực ngu ngốc nào đó từ phía anh. Đối với Caroline, nàng có lẽ không hề biết tới điều gì tuyệt hơn như thế. Anh có thể cược cả ngôi nhà và toàn bộ tài sản của mình rằng nàng chưa từng hôn ai bao giờ.

Nước bắt đầu sôi, Blake rót chúng vào một tách trà bằng sứ, thêm một chút hương nhài khi trà bắt đầu ngấm. Sau đó anh tiếp tục đặt một bình sữa nhỏ và một bát đường lên khay rồi bê chúng lên và hướng trở lại phòng khách. Anh không thực sự để tâm đến việc chuẩn bị trà; có điều gì đó khá trôi chảy trong việc thực hiện một nhiệm vụ thường xuyên trong vô thức. Nhưng cái hộp sọ cứng đầu của Quý cô Trent sẽ không cho rằng anh sẽ chơi trò bảo mẫu, sẽ trao cho nàng những gì nàng thích và mong muốn trong thời gian nàng sống tại trang viên Seacrest.

Anh không muốn hành động như những chú chó nhỏ dễ thương, cũng không muốn Caroline nghĩ rằng anh đang cư xử giống một chú chó nhỏ tương tự, và càng chắc chắn là mình không muốn bị James xem hành động của mình giống như một chú chó nhỏ si tình.

Vấn đề không phải là anh không có chút si tình nào, mà là James sẽ không bao giờ để anh buông tình cảm đó ra.

Blake rẽ sang lối ngoặt cuối cùng và tiến vào phòng khách, nhưng khi ánh mắt anh hướng đến chỗ sofa, nơi Caroline đã ngồi chỉ còn là khoảng trống cùng một mớ hỗn độn trên sàn nhà.

Sau đó, anh nghe được một giọng nói khê khàng và bẽn lẽn: “Đó là một tai nạn. Tôi thề!”

Chương 8

Quaff (Động từ): Uống một hơi dài; viết một bản dự thảo dài.

Tôi phát hiện ra rằng khi một quý ông mắc bệnh nóng tính, đôi lúc thuốc giải độc tốt nhất là mời anh ta nhấp một hớp trà thật dài.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Những bông hoa tươi cắm trong bình vương vãi khắp nơi trên sàn nhà, một chiếc bình vô giá bị lộn ngược nhưng may mắn là không vỡ, còn một vệt ẩm ướt thấm qua tấm thảm Aubusson mới và đắt tiền của Blake.

“Tôi chỉ muốn ngửi mùi hương của chúng,” Caroline nói từ vị trí của nàng trên sàn nhà.

“Cô được yêu cầu là phải ở yên một chỗ cơ mà!” Blake hét lên.

“Đúng, tôi biết điều đó nhưng...”

“Không NHƯNG gì cả!” anh gầm lên, kiểm tra xem mắt cá chân của nàng có tệ hơn chút nào không.

“Anh không cần phải hét lên như thế.”

“TÔI SẼ HÉT LÊN NẾU TÔI...” anh dừng lại, hắng giọng, và tiếp tục bằng tông giọng bình thường, “tôi sẽ hét lên nếu tôi thích và cũng sẽ nói bằng cái giọng này nếu muốn. Còn nếu tôi muốn nói thầm...”

“Tôi chắc chắn là mình hiểu ý anh.”

“Tôi có cần nhắc cô rằng đây là nhà tôi và tôi có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn hay không?”

“Anh không cần phải nhắc tôi,” nàng nói mát

Tông giọng đồng tình và thân thiện của nàng chọc tức anh. “Quý cô Trent, nếu cô tiếp tục ở lại nơi này...”

“Tôi biết ơn sâu sắc rằng anh đã để tôi ở lại đây,” nàng cắt ngang.

“Tôi không quan tâm đến sự biết ơn của cô...”

“Tuy nhiên, tôi rất vui lòng dành nó cho ngài!”

Anh nghiêng rằng, “Chúng ta cần phải thiết lập một số quy tắc.”

“Ồ, vâng, đúng thế, thế giới luôn cần một vài quy tắc. Nếu không thì sự hỗn loạn sẽ xảy ra ngay lập tức, và thì...”

“Cô có thể thôi ngắt lời tôi không?”

Nàng ngửa đầu về phía sau một chút. “Tôi tin là ngài vừa mới ngắt lời tôi.”

Blake đếm đến năm trước khi mở miệng trở lại, “Tôi sẽ không truy cứu việc này.”

Môi nàng xoắn lại thành điều gì đó mà người nào lạc quan có thể gọi là một nụ cười. “Anh có thể cho tôi mượn một tay đợc chứ?”

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ không hiểu.

“Tôi cần phải đứng dậy,” Caroline giải thích. “Tôi...” nàng dừng lại, không định nói với người đàn ông này rằng chiếc váy của nàng đã ướt. “Chỗ này cũng bị ẩm,” cuối cùng nàng đành lẩm bẩm.

Blake lăm bằm điều gì đó mà nàng ngờ rằng mình hiểu rồi đặt phịch khay trà xuống - thứ mà anh rõ ràng đã quên bếng là mình vẫn đang giữ trên tay. Trước khi Caroline có thời gian để chớp mắt trước cú va chạm của khay trà và mặt bàn, tay phải của anh đã chìa ra trước mặt nàng.

“Cám ơn,” nàng nói với tất cả sự nghiêm túc mà mình có thể gom được - thứ mà phải thừa nhận là không nhiều nhận cho lắm.

Anh giúp nàng quay trở tại sofa. “Đừng có đứng lên nữa đấy!”

“Không đâu, thưa ngài!” Nàng dành cho anh điệu chào vui vẻ - một hành động dường như không có bất cứ tác dụng nào trong việc cải thiện tính khí của anh.

“Cô có bao giờ nghiêm túc đợc không?”

“Gì cơ?”

“Cách cô chào tôi, quăng tất cả sách của tôi xuống đất, những con chim giấy nhỏ... cô không thể làm bất cứ việc gì một cách nghiêm túc sao?”

Caroline híp mắt lại để quan sát trong lúc điên cuồng khua tay nói. Nàng chỉ mới biết anh có vài ngày, song chừng đó cũng quá đủ để nàng hiểu rằng sự bùng nổ cảm xúc này không phải là tính cách thông thường của anh. Thế nhưng nàng cũng không đánh giá cao những cố gắng trong việc tạo dựng một tình bạn và tình hữu nghị của mình lại bị ném trả vào mặt giống như một vũng nước tắm bẩn thỉu.

“Anh có biết tôi định nghĩa *ng nghiêm trọng* là như thế nào không?” nàng hỏi bằng giọng thấp trầm và tức giận. “Nghiêm trọng là một người đàn ông ra lệnh cho con trai ông ta đi hiệp dâm người được bảo hộ. Nghiêm trọng là một người phụ nữ trẻ không có nơi nào để đi. Nghiêm trọng *không* phải là một chiếc bình bị đổ và một chiếc thảm bị ướt.” Anh chỉ cau mày nhìn nàng đáp trả, vì thế, nàng thêm vào, “Và về lời chào hỏi nhỏ bé của tôi, tôi chỉ đang cố trở nên thân thiện.”

“Tôi không muốn làm bạn với cô,” anh buột miệng.

“Đúng thế, giờ thì tôi hiểu rõ điều đó rồi.”

“Cô ở đây vì hai lý do, chỉ *hai* lý do thôi, và tốt nhất là cô đừng bao giờ quên điều đó.”

“Có lẽ anh nên nói rõ một chút chẳng?”

“Một là: Cô ở đây để hỗ trợ chúng tôi tóm được Oliver Prewitt. Hai là...” anh hắng giọng và thực sự đỏ mặt trước khi lặp lại. “Hai là: Cô ở đây bởi vì sau khi bắt nhầm cô và cô không có lỗi gì trong chuyện đó thì... ờ, tôi nợ cô khá nhiều.”

“À, vậy nên tôi không có nhiệm vụ phải cố giúp đỡ điều gì đó trong nhà cũng như trong vườn của anh, hay làm bất cứ cách nào để thân thiện với những người hầu của anh?”

Anh trừng mắt nhìn nàng nhưng không trả lời. Caroline xem phản ứng đó như một lời khẳng định, và gạt đầu – hành động có thể khiến cả nữ hoàng cũng phải tự hào. “Tôi hiểu. Trong trường hợp này, có lẽ anh tốt nhất là không nên dùng trà cùng tôi.”

“Cô nói gì cơ?”

“Anh thấy thói quen khùng khiếp này của tôi rồi đây.”

“Chỉ một thôi ư?”

“Chỉ một cũng đã có thể xúc phạm đến ngài rồi, thưa ngài,” nàng đáp trả, giọng không tốt đẹp chút nào. “Khi dùng trà với người nào đó, tôi có xu hướng trò chuyện với họ. Và tôi có khả năng làm điều đó một cách lịch sự và thân thiện. Rồi sau đó sẽ là...”

“Mia mai không phải là tính cách của cô.”

“Rồi sau đó sẽ là,” nàng nói to hơn, “Điều lạ lùng nhất sẽ xuất hiện. Nhắc cho ngài nhớ rằng không phải lúc nào cũng thế, và có thể là chẳng phải với ngài, ngài Ravenscroft, nhưng tôi chắc chắn rằng ngài sẽ không có cơ hội có nó.”

“Cơ hội gì?”

“Chà, trở thành bạn của tôi.”

“Ôi, vì Chúa,” anh thì thào.

“Chỉ cần đẩy khay trà lại cho tôi, nếu ngài vui lòng.”

Blake nhìn nàng chăm chăm một lúc trước khi làm theo lời nàng.

“Ngài có cần mang một tách đi không?”

“Không cần,” anh trả lời. “Tôi sẽ ở lại.”

“Hậu quả có thể kinh khủng lắm đây.”

“Có vẻ như với tôi, hậu quả còn kinh khủng hơn nếu tôi để đồ đạc của mình ở lại với cô.”

Caroline nhìn anh trừng trừng và đặt mạnh một tách trà lên đĩa. “Sữa không?”

“Có. Không đường. Và hãy cố nhẹ nhàng với đồ sứ. Nó là vật gia truyền. Và giờ thì tôi đang nghĩ đến nó...”

“Giờ anh đang nghĩ đến cái gì cơ?” nàng ngắt lời.

“Tôi thực sự nên làm gì đó với đồng hồ độn trên tấm thảm.”

“Tôi sẽ tự dọn dẹp chúng,” nàng nói ngọt ngào. “Nhưng anh đã yêu cầu tôi không được nhúng tay vào việc gì quanh căn nhà này.”

Blake lờ tịt nàng đi và đứng dậy, rảo bước đến cánh cửa đang mở. “Perriwick!” anh gầm lên.

Perriwick hiện ra như thể Blake vừa triệu hồi ông ta. “Vâng, ngài Ravenscroft?”

“Vị khách của chúng ta gặp một tai nạn nhỏ,” Blake nói, khoát tay về phía vết ướt trên tấm thảm.

“Vị khách vô hình của chúng ta, ý ngài là thế ư?”

Caroline nhìn người quản gia với vẻ thích thú không che giấu. Tất cả những gì Blake làm chỉ là hỏi: “Gì cơ?”

“Nếu tôi có thể bạo gan làm một khoản khấu trừ dựa trên những hành vi của ngài trong vài ngày qua, ngài Ravenscroft...”

“Vào thẳng vấn đề đi, Perriwick.”

“Ngài rõ ràng là không muốn công khai rằng Quý cô... À... Quý cô... Ồ... Tôi có thể gọi cô ấy là Quý cô Vô hình hay không...?”

“Quý cô Trent,” Caroline tiếp lời đầy giúp đỡ.

“...Quý cô Trent đang ở đây.”

“Đúng thế, cô ta đang ở đây, và chính là thế,” Blake nói một cách giận dữ. “Ông không cần phải giả vờ như không thấy cô ta.”

“Ôi, không đâu, ngài Ravenscroft, cô ấy rõ ràng là đang ở đây.”

“Perriwick, một ngày nào đó tôi sẽ bóp cổ ông.”

“Tôi không nghi ngờ gì về điều đó, thưa ngài. Nhưng tôi có thể bạo gan mà...”

“Sao nữa, Perriwick?”

“Tôi chỉ muốn hỏi ngài là không biết chuyến viếng thăm của Quý cô Trent tại trang viên Seacrest lúc này có thể được công khai hay chưa?”

“Không!” Caroline lớn tiếng trả lời. “Tôi sẽ thích việc ông giữ thông tin này lại cho riêng mình hơn. Ít nhất là cho đến vài tuần nữa.”

“Dĩ nhiên rồi,” Perriwick trả lời với cái cúi chào khéo léo. “Giờ thì, nếu ngài thứ lỗi cho tôi, tôi sẽ xem xét tai nạn vừa rồi.”

“Cảm ơn, Perriwick,” Blake đáp lời.

“Nếu tôi có thể bạo gan, ngài Ravenscroft...”

“Giờ thì lại gì nữa đây, Perriwick?”

“Tôi chỉ muốn đề nghị rằng ngài và Quý cô Trent có thể sẽ cảm thấy thoải mái hơn nếu dùng trà ở một căn phòng khác trong khi tôi dọn dẹp căn phòng này.”

“Ồ, ngài ấy sẽ không dùng trà cùng tôi đâu,” Caroline nói.

“Có, tôi có đây,” Blake nghiêng rằng.

“Tôi không hiểu tại sao. Chính ngài nói rằng ngài chẳng có việc gì để làm với tôi cả.”

“Đó không hẳn là sự thật,” Blake đáp trả. “Tôi rất thích qua mặt cô.”

“Vâng, điều đó hẳn là rõ ràng rồi!”

Đầu Perriwick quay qua quay lại như một khán giả đang theo dõi trận cầu lông bậc nhất, rồi người đàn ông già cả đó đã thực sự mỉm cười.

“Ông!” Blake ngắt lời, chỉ vào Perriwick. “Im lặng!”

Perriwick đưa tay lên trái tim mình trong một cử chỉ đầy tính kịch tính biểu thị sự mất tinh thần. “Nếu như tôi có thể...”

“Perriwick, ông là người quản gia chết tiệt bạo gan nhất cái nước Anh này, và ông biết rõ điều đó.”

“Tôi chỉ định,” người quản gia trả lời, trông khá tự mãn, “hỏi rằng liệu ngài có muốn tôi rời khay trà sang phòng khác hay không. Và nếu hai vị còn nhớ thì tôi cũng đã đề nghị là hai vị sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi ở chỗ

khác.”

“Thật là một ý kiến tuyệt vời, Perriwick,” Caroline đáp lời bằng một nụ cười rạng rỡ.

“Quý cô Trent, cô rõ ràng là một phụ nữ thật lịch thiệp, hài hước và tốt bụng.”

“Ôi, lạy Chúa,” Blake lẩm bẩm.

“Chưa kể đến,” Perriwick tiếp tục, “một khẩu vị xuất sắc và tinh tế. Có phải cô chính là người đã chịu trách nhiệm giúp khu vườn trở nên đáng yêu ngày hôm qua hay không?”

“Vâng, đúng thế,” nàng nói đầy vui mừng. “Ông có thích cách bố trí mới hay không?”

“Quý cô Trent, rõ ràng là nó phản ánh một bàn tay với trực giác hiếm có về thẩm mỹ, thực sự tỏa sáng, và một kỹ năng khác thường.”

Blake trông như thể đã sẵn sàng để quăng người quản gia của mình đến London. “Perriwick, Quý cô Trent không phải là một ứng cử viên để được ông phong Thánh đầu.”

“Đáng buồn thay là không,” Perriwick thừa nhận. “Tuy nhiên, không phải vì tôi chưa từng cân nhắc nhà thờ như một phán xét hoàn hảo. Khi nghĩ tới một số người đã được phong Thánh, tại sao ư, tôi...”

Tiếng cười của Caroline lấp đầy căn phòng. “Perriwick, tôi nghĩ rằng mình yêu ông mất rồi. Ông đã ở đâu suốt bấy lâu nay thế?”

Ông ta mỉm cười đầy khiêm tốn. “Phục vụ ngài Ravenscroft, và bác của ngài ấy trước khi ngài ấy ra đời.”

“Tôi thực sự hy vọng rằng bác của ngài đây vui vẻ hơn ngài đây một chút.”

“Ồ, ngài Ravenscroft không phải lúc nào cũng nóng tính đâu. Tại sao ư, khi ngài ấy còn là một thanh niên trẻ tuổi...”

“Perriwick,” Blake gầm lên, “ông đang ở cảnh giới của việc bị tống đi mà không có một tờ giới thiệu nào đây.”

“Ngài Ravenscroft!” Caroline quở trách mở lời. “Ngài không thể nghĩ đến việc đuổi...”

“Ồ đừng lo lắng, Quý cô Trent,” Perriwick ngắt lời. “Ngài ấy đe dọa sẽ chấm dứt công việc của tôi ở đây gần như mỗi ngày.”

“Lần này tôi thực sự có ý đó đấy.” Blake không thể chịu nổi nữa.

“Ngài ấy cũng nói như vậy mỗi ngày,” Perriwick nói với Caroline - người thưởng cho ông bằng một tiếng cười khúc khích.

“Tôi không cảm thấy có gì đáng cười,” Blake tuyên bố, nhưng dường như chẳng ai thèm lắng nghe lời anh nói.

“Tôi sẽ chỉ rời trà sang phòng khác,” Perriwick quay trở lại và chồng những tách trà lên khay. “Trà sẽ được chuyển sang phòng xanh lá, hai vị nên cùng nhau thưởng thức.”

“Tôi thậm chí còn chưa được hợp ngum nào,” Caroline lẩm bẩm trong khi dõi theo người giúp việc đang biến mất ngoài đại sảnh, “Ông ấy rất... ôi!”

Không nói một lời, Blake tóm lấy cô và hằm hằm bước ra khỏi cửa. “Nếu muốn trà,” anh gầm gừ, “thì cô sẽ có trà. Thậm chí là khi tôi phải đuổi theo ông lão giúp việc chết tiệt kia đến tận Bournemouth.”

“Tôi không có ý kiến gì về việc anh lại có thể dễ chịu đến thế,” nàng nói bằng giọng châm biếm.

“Đừng có chọc tôi, Quý cô Trent. Phòng khi cô không để ý thì tinh khí của tôi đang được treo lơ lửng trên một sợi chỉ đấy.”

“Ồ, tôi biết rồi!”

Blake nhìn nàng chăm chăm một cách khó tin. “Thật kỳ diệu là tới tận bây giờ vẫn chưa có ai đó giết cô.” Anh sải bước ngang qua đại sảnh, Caroline ôm lấy vai anh, và họ bước vào phòng xanh lá.

Không có dấu hiệu nào của khay trà.

“Perriwick!” Blake lại gầm lên.

“Ồ, ngài Ravenscroft!” giọng nói quái gở của người giúp việc vang

lên.

“Ông ấy ở đâu thế?” Caroline không thể ngăn nổi mình đặt câu hỏi, ngoái đầu nhìn lại phía sau.

“Chúa mới biết,” Blake lẩm bẩm và tiếp tục hét, “Ông đang ở cái chỗ chết tiệt... Ồ, ông đây rồi, Perriwick.”

“Ông vừa mới chà đạp lên một tâm hồn đấy,” Caroline vừa cười vừa nói.

“Đó là một trong những tài năng hữu ích nhất của tôi,” Perriwick đáp từ ngưỡng cửa. “Tôi đã tự tiện chuyển trà vào phòng xanh da trời. Tôi cho là Quý cô Trent có thể sẽ cảm thấy yêu thích khung cảnh đại dương.”

“Ôi, tôi sẽ thích nó nhiều hơn bất kỳ điều gì khác,” Caroline vui vẻ trả lời Perriwick. “Cảm ơn ông, Perriwick. Ông quả là một người chu đáo.”

Perriwick mỉm cười rạng rỡ.

Blake cau mày.

“Tôi có thể làm gì khác để cô được thoải mái hay không, Quý cô Trent?” Perriwick tiếp tục hỏi.

“Cô ta ổn rồi,” Blake găm gừ.

“Rõ rồi, cô ấy...”

“Perriwick, có phải chái phía tây cháy rồi không?”

Perriwick chớp mắt rồi hít vào một hơi và nhìn chăm chăm vào ông chủ của mình với nỗi thất vọng. “Tôi không biết, thưa ngài!”

“Nếu không có ngọn lửa nào cần phải dập tắt,” Blake tiếp lời. “Thì chắc chắn là ông có thể tìm ra vài nhiệm vụ khác để hoàn thành đấy.”

“Vâng, tất nhiên rồi, ngài Ravenscroft.” Người quản gia khẽ cúi chào rồi rời khỏi phòng.

“Anh không nên quá khắt khe với ông ấy,” Caroline nói.

“Có không nên dạy tôi phải điều hành ngôi nhà của mình như thế nào.”

“Tôi sẽ không làm bất cứ điều gì như thế. Tôi chỉ đang nói với anh làm sao để trở thành một người tử tế hơn.”

“Cái này thậm chí còn xác láo hơn.”

Nàng nhún vai, cố lờ đi cái cách mình bị dúi vào người anh khi anh bế nàng băng qua căn nhà. “Tôi thường xác xược mà.”

“Một người chẳng cần phải ở bên cạnh cô quá lâu để đánh giá cao sự thật đó.”

Caroline duy trì sự im lặng. Có lẽ nàng không nên bạo gan mà tiếp tục nói chuyện với chủ nhà của mình nữa, nhưng miệng nàng thường thốt ra những từ mà không hề có sự chỉ đạo của bộ não. Bên cạnh đó, nàng khá chắc chắn rằng nơi ở của mình hiện nay ở trang viên Seacrest đủ an toàn trong vòng năm tuần tới. Blake Ravenscroft có thể không muốn nàng ở lại, cũng có thể không thích nàng nhưng chắc chắn là anh ta cảm thấy có lỗi vì sự nhầm lẫn của mình khi bắt nàng về đây, và ý thức danh dự khiến anh ta phải cho nàng một nơi ở cho đến khi nàng được an toàn khỏi Oliver Prewitt.

Caroline mỉm cười với chính mình. Một người đàn ông trọng danh dự thực sự là điều rất tốt.

Vài giờ sau, Caroline vẫn tiếp tục ngụ lại trong căn phòng xanh da trời, nhưng ở đó không có bất cứ điều gì nhiều hơn sự tương đồng với căn phòng mà nàng đã vào trước đó.

Với mong muốn được làm cho “Quý cô Trent đáng yêu và duyên dáng” được thoải mái và vui vẻ hết mức có thể, Perriwick đã mang cho nàng vài khay thức ăn, một chồng sách báo đã được chọn lọc, một hộp màu vẽ cùng một cây sáo. Khi Caroline chỉ ra rằng nàng không biết thổi sáo, Perriwick đã đề nghị được dạy nàng.

Blake cuối cùng cũng mất sạch toàn bộ kiên nhẫn khi Perriwick đề nghị được chuyển cây đàn piano vào trong hay tệ hơn là còn đề nghị Blake - người thực sự trẻ trung và khỏe mạnh hơn ông - làm điều đó. Như thế đã đủ tệ lắm rồi nhưng khi Caroline hỏi liệu Perriwick có thể chơi đàn cho nàng nghe được hay không thì Perriwick đã trả lời, “Chúa ơi, không. Tôi không biết đánh đàn, nhưng tôi chắc chắn là ngài Ravenscroft sẽ vui vẻ mà giúp cô giải khuây vào buổi chiều.”

Ngay lúc ấy, Blake liền vung tay mà rời khỏi phòng, lầm bầm điều gì đó về việc người hầu của anh chưa từng có thái độ lịch sự và quan tâm đến như thế dành cho anh.

Và đó cũng là lần cuối cùng Caroline nhìn thấy bóng dáng Blake. Tuy nhiên, nàng đã thành công trong việc giữ cho bản thân được vui vẻ suốt buổi chiều bằng việc nhai bánh ngọt và ngấu nghiến qua gần như tất cả các ấn bản của tờ *London Times*. Thực sự thì nàng có thể làm quen với một cuộc sống như thế này. Thậm chí mắt cá chân cũng không còn khiến nàng thấy đau đớn nữa.

Nàng hoàn toàn bị mê hoặc bởi những trang tin xã hội, nhắc cho bạn nhớ là không phải nàng có bất cứ hiểu biết nào về những người mà bài báo nhắc đến, ngoại trừ có thể là “Hầu tước Nguy hiểm và Bảnh bao...” - người mà Caroline bắt đầu ngờ rằng đó chính là người bạn mới của nàng - James - khi vị hầu tước đó đích thân bước vào phòng.

“Anh đã biến mất một thời gian khá lâu đấy,” nàng nói. “Anh có muốn chút bánh ngọt không?”

James nhìn quanh căn phòng với vẻ tò mò không che đậy. “Chúng ta đã chuẩn bị cho một ngày lễ nào khác mà tôi không biết hay chăng?”

“Perriwick chỉ muốn chắc chắn rằng tôi được thoải mái,” Caroline giải thích.

“À, hoá ra thế. Những người hầu trong ngôi nhà này dường như bị cô làm cho u mê rồi.”

“Nó khiến Blake phát điên.”

“Tốt,” James nhặt một chiếc bánh khỏi khay và nói, “Đoán xem tôi tìm thấy thứ gì?”

“Có lẽ là tôi không thể.”

Anh giơ lên một mảnh giấy. “Cô.”

“Gì cơ?”

“Người giám hộ của cô dường như đang tìm kiếm tung tích của cô.”

“Ồ, tôi không ngạc nhiên cho lắm,” nàng bình luận, hướng sự chú ý

về phía mảnh giấy và nhìn xuống nó. “Tôi chỉ đáng giá một ít tiền với gã. Ồ, điều này thật buồn cười!”

“Gì cơ?”

“Đây này!” Cãrolme chỉ tay vào bức tranh vẽ nàng được đặt phía dưới tiêu đề: CÔ GÁI MẮT TÍCH. “Percy vẽ bức này.”

“Percy ư?”

“Đúng thế, lẽ ra tôi nên biết rằng Oliver sẽ bắt Percy làm điều đó. Gã ta quá ki bo để chi tiền cho một hoạ sĩ thích hợp.”

James nghiêng đầu và quan sát bức vẽ một cách cẩn thận. “Nó không hẳn là một bức chân dung tốt cho lắm.”

“Không, đương nhiên là không rồi. Nhưng tôi cho là Percy cố tình vẽ như thế. Anh ta thực sự rất có năng khiếu với bút và giấy. Nhưng nhớ lại thì anh ta không muốn tôi bị phát hiện còn nhiều hơn là tôi muốn.”

“Thằng ngốc,” James lầm bầm.

Caroline kinh ngạc ngẩng lên nhìn anh ta, chắc chắn rằng nàng vừa mới nghe nhầm. “Anh nói gì cơ?”

“Percy. Tôi thấy khá rõ rằng những gì mà cô vừa nói có nghĩa là hẳn ta chẳng làm được bất cứ thứ gì tốt hơn cô đang làm. Nếu là hẳn ta, tôi chắc chắn sẽ không phàn nàn về lựa chọn cô dâu của cha mình.”

“Nếu anh là Percy,” Caroline nói bằng giọng chế giễu, “Percy có thể sẽ trở thành một người đàn ông tốt hơn nhiều.”

James cười khùng khục.

“Ngoài ra,” nàng tiếp tục, “Percy nghĩ rằng tôi rất thiếu hấp dẫn, quan tâm một cách bệnh hoạn đến sách vở, và anh ta không bao giờ hết phàn nàn rằng tại sao tôi lại không thể ngồi yên.”

“Ồ, cô chẳng thể đâu!”

“Ngồi yên ư?”

“Đúng thế. Cứ nhìn mắt cá chân của cô mà xem!”

“Chẳng có gì phải đề cập đến nó cả...”

“Có đây thứ đề đề cập đến nó...”

“Ôi, ôi,” một giọng kéo dài vang lên từ ngưỡng cửa. “Không phải chúng ta đang quá thân mật đấy chứ?”

James nhìn lên. “Ồ, chúc một ngày tốt lành, ngài Ravenscroft”

“Và cậu đã biến đâu cả buổi sáng thế hả?”

James giơ tấm poster mà anh ta mang về từ thị trấn lên. “Tôi ra ngoài để điều tra về Quý cô Trent của chúng ta.”

“Cô ta không phải là Quý cô Trent của *chúng t...*”

“Thứ lỗi cho tôi,” James nói với một điệu cười tính quái. “Là Quý cô Trent của *cậu*.”

Caroline ngay lập tức phản bác. “Tôi không...”

“Đây đúng là cuộc đối thoại cực kỳ vớ vẩn,” Blake ngắt lời.

“Chính xác như những gì tôi nghĩ,” Caroline lẩm bẩm. Rồi nàng chỉ vào tờ thông cáo về mình và nói, “Nhìn xem hầu tước đã mang gì về kia.”

“Tôi nghĩ mình đã nói rằng cô có thể gọi tôi là James,” James nói.

“Hầu tước cũng được,” Blake càu nhàu. “Và đây là cái quái gì thế?”

James đưa tờ giấy cho anh.

Blake lập tức gạt nó đi. “Cái thứ này chẳng giống cô ta chút nào.”

“Cậu không nghĩ thế ư?” James hỏi, vẻ mặt quả quyết.

“Không. Bất cứ kẻ ngốc nào cũng thấy rằng tên họa sĩ đã đặt hai mắt cô ta quá gần nhau, và miệng thì hoàn toàn sai bét. Nếu thực sự muốn tóm cô ta qua tranh thì hẳn nên vẽ lúc cô ta mỉm cười mới đúng.”

“Anh nghĩ như thế sao?” Caroline hỏi với tâm trạng vui vẻ.

Blake cau mày và nổi giận với chính mình. “Tôi sẽ không lo lắng về việc có ai đó sẽ tìm ra cô dựa trên cái thứ này. Bên cạnh đó, chẳng ai biết

rằng cô đang ở đây, và tôi thì không mong chờ việc có thêm bất cứ vị khách nào nữa.”

“Đúng rồi,” James lầm bầm.

“Và,” Blake thêm vào, “Tại sao phải có ai quan tâm đến cái này chứ? Chẳng có bất cứ đề cập nào đến phần thưởng cả.”

“Không phần thưởng ư?” Caroline kêu lên. “Tại sao tên khốn rẻ tiền...”

James bật cười thật lớn, và thậm chí cả Blake hay gắt gỏng cũng phải phá lên cười.

“Ồ, tôi không quan tâm,” nàng tuyên bố. “Tôi cũng chẳng quan tâm đến việc hắn còn không đưa ra một đồng tiền thưởng nào. Trên thực tế thì tôi vui vì điều đó. Ở đây, tôi còn hạnh phúc hơn là ở với bất cứ một gã giám hộ nào.”

“Tôi cũng sẽ như thế,” Blake nhấn nhó. “Nếu Perriwick và Mickle đối xử với tôi theo cái cách như thế này.”

Caroline quay sang anh với một nụ cười xấu xa, thôi thúc được trêu chọc anh quá mạnh mẽ để nàng có thể lờ chúng đi. “Xem nào, xem nào, đừng có ghen tỵ vì người hầu của anh thích tôi nhất.”

Blake định nói gì đó nhưng rồi chỉ bật cười. Caroline cảm thấy nỗi thỏa mãn đầy hạnh phúc lập tức lan rộng trong nàng, như thể trái tim nàng nhận ra rằng nàng vừa mới làm được việc gì đó rất tốt đẹp khi khiến anh có thể cười to như vậy. Nàng cần Blake và nơi trú ẩn trong nhà anh, nhưng cũng cảm thấy rằng có lẽ anh cũng cần nàng, dù chỉ một chút.

Anh là một linh hồn bị tổn thương hơn nàng rất nhiều. Nàng mỉm cười khi nhìn vào mắt anh và thì thầm, “Tôi ước gì anh có thể thường xuyên cười tươi như thế này.”

“Được,” anh nói thô lỗ. “Cô cứ nói mãi thế.”

“Về điểm này thì tôi đúng.” Trong cơn bốc đồng, nàng vỗ vào tay anh. “Tôi sẽ cho là mình sai trong một giao dịch lớn, nhưng chắc chắn rằng mình đúng trong chuyện này. Một cơ thể không thể nào tồn tại mà thiếu đi nụ cười như cái cách mà anh vẫn làm.”

“Và làm sao cô biết được điều đó?”

“Biết rằng một cơ thể không thể sống mà thiếu nụ cười hay là anh đã không cười trong một thời gian rất, rất lâu rồi?”

“Cả hai.”

Nàng nghĩ về điều này một lúc rồi nói, “Đối với anh, chắc, tất cả những gì tôi có thể nói chỉ là những gì tôi có thể nói. Trông anh luôn có chút ngạc nhiên khi cười, như thể anh không mong được vui vẻ.”

Mắt Blake mở to hơn một chút, và không cần phải suy nghĩ, anh thì thầm, “Đúng thế.”

“Và về câu hỏi còn lại...” Caroline nói với một nụ cười buồn và vẻ tiếc nuối lướt qua khuôn mặt. Một khoảng im lặng kéo dài khi nàng cố nghĩ làm sao để diễn đạt cho thật đúng. “Tôi biết sẽ thế nào khi không cười. Tôi biết nó đau như thế nào.”

“Cô biết ư?”

“Và tôi biết rằng anh đã phải học cách tìm thấy tiếng cười cũng như sự bình yên ở bất cứ nơi nào có thể. Tôi có thể tìm thấy nó trong...” nàng đỏ mặt. “Thôi bỏ đi.”

“Không,” anh khấn trương nói. “Cho tôi biết.”

Caroline nhìn quanh. “Chuyện gì đã xảy ra với hầu tước thế? Anh ấy lại biến mất nữa rồi.”

Blake lờ câu hỏi của nàng đi. Tài năng của James là biến mất khi thuận tiện. Anh thừa biết bạn mình đang chơi trò mai mối. “Cho tôi biết đi!”

Caroline nhìn chằm chằm vào một điểm ngay bên phải khuôn mặt anh, không hiểu nổi tại sao lại cảm thấy mình buộc phải vạch trần linh hồn với người đàn ông này. “Tôi tìm thấy sự bình yên trong bầu trời đêm. Đó là điều mẹ từng dạy tôi. Không có gì nhiều hơn sự đánh lừa nho nhỏ, nhưng...” nàng hướng ánh nhìn vào mắt anh. “Có thể anh sẽ cho rằng tôi thật ngốc nghếch.”

“Không,” Blake nói, cảm thấy thứ gì đó ấm áp và rất lạ lẫm bủa vây trái tim mình. “Tôi nghĩ rằng đó là điều ít ngốc nghếch nhất mà mình từng

nghe được trong nhiều năm qua.”

Chương 9

E-gre-gious (Tính từ): Rõ ràng trong một dự cảm tội tệ; hiển nhiên, trắng trợn, thái quá.

Tôi thường thốt ra những lời vô tâm trước những suy xét chín chắn, sự thận trọng và bất cứ tình huống tốt đẹp nào khác.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Mắt cá chân của Caroline đã khá hơn nhiều trong ngày tiếp theo mặc dù nàng vẫn cần sự hỗ trợ của một cái gậy mỗi khi đi lại. Tuy nhiên, hoàn thành công việc trong thư viện lại vượt quá khả năng của nàng; nàng đủ vụng về mà không cần bất cứ nỗ lực nào trong việc vừa di chuyển một đồng sách lớn vừa giữ thăng bằng với một chân. Chẳng cần phải kể tới những hỗn độn mà nàng có thể gây ra khi vẫn cà nhắc với cái mắt cá chân sưng vù.

Vào bữa tối của đêm trước, James đã đề cập đến việc liệu nàng có thể vẽ một tấm bản đồ sơ bộ lối đi trong nhà Prewitt hay không. Blake - người kín đáo nhất trong suốt bữa ăn - đã cầu nhàu một cách chắc nịch khi nàng hỏi anh rằng liệu anh có nghĩ đó là một ý tưởng hay ho không. Háo hức được gây ấn tượng với vị chủ nhà của mình, nàng đã ngồi xuống bàn trong căn phòng xanh dương và vẽ bản phác thảo.

Tuy nhiên, thực tế đã chứng minh cho nàng thấy rằng việc vẽ bản đồ tòa dinh thự khó hơn những gì nàng nghĩ, và chẳng bao lâu sau, sàn nhà đã rải rác đầy những tờ giấy nhàu nát mà nàng đã vẽ nhưng không ưng ý. Sau ba mươi phút nỗ lực không thành, cuối cùng, nàng cũng đành phải tuyên bố thật to với chính mình rằng, “Tôi có sự đánh giá cao mới mẻ và tôn trọng dành cho các kiến trúc sư.”

“Cô vừa nói gì cơ?”

Caroline nhìn lên trong nỗi tủi nhục vì đã bị bắt quả tang khi đang nói chuyện một mình. Blake đang đứng ở ngưỡng cửa, nhưng nàng không thể đọc được vẻ mặt của anh là buồn cười hay giận dữ.

“Tôi chỉ đang đọc thoại thôi,” nàng lấp bắp.

Anh mỉm cười, và nàng quyết định với sự nhẹ nhõm là anh cảm thấy thích thú. “Chà, rõ là thế rồi,” anh nói. Điều gì đó về kiến trúc ư, tôi tin là thế?”

“Tôi đang cố phác thảo tòa nhà của Prewitt cho anh và hầu tước,” nàng giải thích, “chỉ là tôi không tài nào vẽ cho đúng được.”

Anh bước đến cạnh bàn, rướn người qua vai nàng để xem bản vẽ nàng đang phác thảo. “Vấn đề ở đây là gì?”

“Dường như tôi không thể nào ước tính được chính xác kích thước của những căn phòng. Tôi... tôi...” nàng nuốt xuống. Anh đang ở rất gần nàng, và mùi hương của anh gợi lại cho nàng ký ức mạnh mẽ về nụ hôn bị đánh cắp giữa họ. Anh có mùi đàn hương lẫn bạc hà và một mùi thơm nào đó nàng không thể xác định được.

“Sao nào?” anh thúc giục.

“Tôi... à... Thì, anh thấy đấy, miêu tả lại hình dạng và kích thước của các căn phòng cùng một lúc là một việc khó khăn khiếp.” Nàng chỉ vào phác đồ của mình. “Tôi bắt đầu bằng việc vẽ tất cả những căn phòng ở phía tây nhà chính, và tôi đã tưởng là mình vẽ đúng...”

Anh nghiêng người gần hơn một chút khiến nàng dứt mắt mạch suy nghĩ. “Rồi sao nữa?” anh thì thầm.

Nàng lại nuốt xuống. “Rồi tôi vẽ đến căn phòng cuối cùng trước bức tường phía nam, và nhận ra rằng mình đã không chừa lại đủ khoảng trống.” Nàng chỉ ngón tay đeo găng của mình vào căn phòng nhỏ phía sau. “Trông nó chẳng giống bất cứ thứ gì ngoại trừ như một cái tủ quần áo nhỏ ở đây, nhưng thực tế nó còn to hơn căn phòng này.” Nàng lại chỉ vào một ô vuông khác trên bản đồ.

“Đây là phòng gì?”

“Cái này ư?” Caroline hỏi, ngón tay chỉ vào ô vuông lớn hơn.

“Không, căn phòng mà cô nói rằng nó lẽ ra phải to hơn cơ.”

“Ồ, đó là phòng khách phía nam. Tôi không biết gì nhiều về căn phòng đó ngoài việc nó phải lớn hơn những gì mình đã vẽ. Tôi không được

phép bước chân vào đó.”

Blake lập tức đỏng tai. “Cô không nhầm đấy chứ?”

Nàng gật đầu. “Oliver gọi nó là Ngôi nhà Châu báu - cái tên mà tôi luôn cho rằng nghe mới ngu ngốc làm sao, xét đến việc nó hoàn toàn không phải là một căn nhà mà chỉ là một căn phòng.”

“Gã cất vật báu gì trong đó?”

“Đó là một thứ kỳ lạ,” Caroline trả lời. “Tôi không biết. Mỗi khi gã mua một thứ gì đó mới - điều mà gã thường làm, và tôi thường có xu hướng nghĩ rằng gã đã dùng tiền của tôi...” Nàng chớp mắt, hoàn toàn quên mất mình đang nói gì.

“Khi mà gã mua một thứ gì đó mới,” Blake lại giục, với điều mà anh nghĩ là một sự kiên nhẫn đáng kinh ngạc.

“Ôi, được thôi!” nàng trả lời. “Chà, khi mua một thứ gì đó mới, gã thích ôm nó ngủ và chiêm ngưỡng nó hàng tuần trời. Gã cũng luôn luôn đảm bảo rằng Percy và tôi cũng phải ngưỡng mộ nó. Vì thế nếu gã mua một cây nến mới, ai đó có thể phải đảm bảo rằng nó sẽ được bày trong phòng ăn tối. Và nếu gã mua một chiếc bình vô giá, sau đó... chà, tôi chắc là anh hiểu ý của tôi đúng không? Sẽ chẳng giống gã một chút nào khi mua một thứ gì đó quý hiếm và đắt tiền rồi lại giấu tiệt chúng đi.” Blake không nói một lời nào, vì thế nàng tiếp tục, “Tôi đã lan man quá phải không?”

Anh chăm chú nhìn tấm bản đồ, sau đó nhìn vào mắt nàng. “Và cô nói rằng gã luôn khóa trái căn phòng ư?”

“Luôn luôn.”

“Cả Percy cũng không được phép bước vào?”

Nàng lắc đầu. “Tôi không nghĩ Oliver dành cho Percy nhiều sự tôn trọng cho lắm.”

Blake thở hắt ra, cảm thấy một thôi thúc quen thuộc của niềm phẫn khích đang chảy trong anh. Chính những thời điểm như thế này đã khiến anh nhớ được lý do tại sao mình lại đồng ý tham gia vào Bộ Chiến tranh, và tại sao mình lại ở đó lâu đến thế, thậm chí là khi nó đã lấy đi của anh quá nhiều.

Từ rất lâu trước đó, anh đã nhận ra rằng mình thích giải quyết các vấn đề đến thế nào, anh thích đặt những mảnh ghép lại với nhau cho đến khi bức tranh toàn cảnh hiện ra trong tâm trí. Và Caroline Trent vừa tiết lộ cho anh biết nơi Oliver Prewitt đang giấu những bí mật của gã.

“Caroline,” anh nói mà không suy nghĩ. “Tôi sẽ hôn em mất.”

Nàng ngược lên nhìn anh. “Anh sẽ sao?”

Nhưng tâm trí Blake đã lập tức trôi lơ lửng, và anh thậm chí không chỉ không nghe thấy những gì Caroline nói mà còn chẳng nhận ra rằng mình vừa nói với nàng rằng mình có thể sẽ hôn nàng. Tâm trí anh lúc này đang đặt ở căn phòng nhỏ trong dinh thự Prewitt, cái cách mình từng nhìn thấy nó từ bên ngoài khi anh theo dõi căn nhà, và đâu là cách tốt nhất để đột nhập vào bên trong, và...

“Ngài Ravenscroft!”

Anh chớp mắt nhìn Caroline. “Tôi nghĩ là mình đã bảo cô gọi tôi là Blake,” anh lơ đãng nói.

“Tôi đã gọi,” nàng trả lời. “Nhưng ba lần.”

“Ồ, thực sự xin lỗi.” Anh lại nhìn xuống tám bản đồ và lờ tịt nàng đi.

Caroline cắn môi, nhãn mặt với vẻ vừa giận dữ, vừa buồn cười rồi nhặt lấy cây gậy và tiến thẳng ra cửa. Blake quá mải mê với những suy nghĩ của mình và có thể đã không nhận ra rằng nàng đang rời đi. Nhưng khi tay nàng chạm vào tay nắm cửa, nàng nghe thấy tiếng anh.

“Có bao nhiêu cửa sổ trong căn phòng này?”

Nàng quay đầu lại với vẻ bối rối. “Gì cơ?”

“Căn phòng bí mật của Prewitt. Có bao nhiêu cửa sổ trong đó?”

“Tôi không nhớ chính xác cho lắm vì khó lòng được vào trong. Nhưng tôi biết khá rõ địa hình bên ngoài, à, để tôi nghĩ xem nào.” Caroline bắt đầu giơ ngón tay lên và đếm đốt, thậm chí tính những ô cửa sổ bên ngoài dinh thự Prewitt. “Giờ thì có ba chiếc ở phòng ăn,” nàng lầm bầm. “Hai cho phòng... Một!” nàng kêu lên.

“Chỉ một thôi ư? Còn căn phòng ở góc?”

“Không, tôi muốn nói là chỉ có một cửa sổ ở bức tường phía tây, nhưng còn phía nam...” ngón tay nàng tiếp tục đung đưa trong không trung một lần nữa. “Tường phía nam cũng chỉ có một.”

“Tuyệt vời,” anh nói, gần như là với chính mình.

“Nhưng anh sẽ phải tốn cả tá thời gian để đột nhập vào đây, nếu như đó là ý định của anh.”

“Tại sao?”

“Dinh thự của Prewitt không được xây trên vùng đất bằng phẳng,” nàng giải thích. “Nó dốc xuống ở phía nam và phía tây. Vì thế ở hai góc này sẽ có tầm nhìn bao quát xung quanh. Dĩ nhiên là từ khi tôi đảm nhận nhiệm vụ trồng một số bụi hoa để giấu nó đi, nhưng...”

“Caroline.”

“Đúng thế, dĩ nhiên,” nàng ngượng ngùng nói tiếp, kết thúc câu chuyện lạc đề của mình. “Những gì tôi muốn nói là những ô cửa sổ khá cao so với mặt đất và rất khó để trèo lên.”

Anh trao cho nàng một nụ cười bí hiểm. “Caroline, trời sinh voi ắt sinh cỏ.”

“Anh thực sự tin vào điều đó ư?”

“Đây là loại câu hỏi gì vậy?”

Nàng đỏ mặt và nhìn đi nơi khác. “Tôi cho rằng đó là kiểu xâm phạm đời tư. Làm ơn quên những gì tôi vừa hỏi đi.”

Lại một sự im lặng kéo dài, và trong suốt khoảng thời gian đó, anh nhìn chăm chăm vào nàng một cách khá thiếu thoải mái. Cuối cùng anh lên tiếng, “Chúng cao khoảng bao nhiêu so với mặt đất?”

“Gì cơ? À, những chiếc cửa sổ. Theo như tôi đoán thì khoảng mười đến mười hai feet.”

“Mười? Hay mười hai feet?”

“Tôi không chắc lắm!”

“Chết tiệt,” anh lầm bầm.

Anh có vẻ thất vọng đến mức Caroline cảm giác như mình vừa mới khiến đất nước bại trận. “Mình không thích trở thành một mắt xích mỏng manh tẹo nào,” nàng nói với chính mình.

“Đây là gì?”

Nàng chống cây gậy xuống sàn nhà. “Đi theo tôi.”

Anh phẩy tay với nàng đồng thời quay trở lại với việc chăm chú xem xét kế hoạch đột nhập của mình.

Caroline nhận ra nàng không hề thích việc bị người đàn ông này lờ tịt như thế. Rầm! Nàng giậm mạnh cây gậy lên sàn nhà.

Anh ngược lên nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. “Cô vừa làm gì thế?”

“Khi tôi nói 'Đi theo tôi' thì nghĩa là tôi muốn anh làm như thế.”

Blake chỉ nhìn nàng chăm chăm trong vài giây, rõ ràng là đang cảm thấy bối rối trước thái độ độc đoán của nàng lúc này. Cuối cùng anh chỉ khoanh tay nhìn nàng bằng ánh mắt chính xác là của cha mẹ dành cho con của mình và nói, “Caroline, nếu cô sẽ trở thành một phần của hoạt động này trong tuần tới hoặc là...”

“Năm tuần tới,” nàng nhắc anh.

“Đúng, chính là thế, cô phải học được rằng những mong muốn của mình không thể lúc nào cũng được ưu tiên hàng đầu.”

Caroline cho rằng lúc này anh đang khá hạ mình với nàng, và nàng định nói cho anh biết điều đó, nhưng thay vì vậy, những lời sau đây đã phun ra khỏi miệng nàng: “Ngài Ravenscroft, anh không biết cả những mong muốn nhỏ nhất của tôi.”

Anh đứng thẳng người dậy, một tia quý quái mà nàng chưa từng chứng kiến ánh lên trong đôi mắt anh. “Tốt thôi,” anh nói chậm rãi. “Chuyện đó cũng không đúng cho lắm.”

Hai má nàng gằn như bốc hỏa. “Cái miệng ngu xuẩn cực kỳ ngu xuẩn,” nàng lầm bầm, “Toàn phát ngôn...”

“Cô đang nói với tôi ư?” anh hỏi, thậm chí còn chẳng buồn che giấu nụ cười khinh khinh.

Chẳng có gì khác để đáp trả ngoại trừ trắng trợn thú nhận, “Tôi thật vô cùng bối rối, thưa ngài Ravenscroft!”

“Thật ư? Tôi không nhận thấy điều đó đâu.”

“Và nếu ngài có chút nào đó là một quý ông,” nàng rên rỉ, “Ngài nên...”

“Tiếc là không phải lúc nào tôi cũng là một quý ông,” anh ngắt lời. “Trừ khi tôi cảm thấy hài lòng.”

Rõ ràng là lúc này, anh đang thấy không hài lòng. Nàng khẽ lăm bầm vai từ vô nghĩa và nói, “Tôi nghĩ chúng ta có thể cùng ra ngoài và tôi có thể so sánh độ cao của cửa sổ ở đây với dinh thự Prewitt.”

Anh đột ngột đứng lên. “Ý kiến tuyệt vời, Caroline.” Anh đưa tay về phía nàng. “Có cần hỗ trợ không?”

Sau phản ứng đáng xấu hổ của nàng về nụ hôn của anh vài ngày trước, Caroline đã hình thành quan điểm rằng chạm vào anh luôn là một ý tưởng tồi tệ, nhưng đó lại là một bình phẩm đáng xấu hổ để có thể nói ra miệng, vì thế nàng chỉ lắc đầu và nói, “Không cần, tôi có thể xoay sở tốt với cây gậy này.”

“À, đúng thế, chiếc gậy. Nó trông hoàn toàn giống với cây gậy mà bác George của tôi mang về từ phương Đông. Cô lấy nó ở đâu thế?”

“Perriwick cho tôi mượn.”

Blake lắc đầu khi mở cửa cho nàng. “Tôi lẽ ra nên đoán được ngay từ đầu mới đúng. Perriwick chắc sẽ đưa nốt cả giấy tờ căn nhà này cho cô nếu ông ta biết nó ở đâu đấy.”

Nàng ném một nụ cười tinh quái qua vai khi khập khiễng bước vào đại sảnh. “Và ngài nghĩ là nó sẽ ở đâu được chứ?”

“Cô nàng ưa lén lút, tôi đã phải cất kỹ và khóa trái nó lại kể từ ngày cô xuất hiện ở đây rồi.”

Miệng Caroline há hốc vì sốc và bật cười, “Anh thiếu tin tưởng vào

tôi đến thế sao?”

“Cô thì tôi tin. Nhưng còn Perriwick...”

Trước khi họ rời ra khu vườn sau nhà, Caroline đã cười nhiều đến mức phải ngồi nghỉ trên một bậc cầu thang. “Anh phải công nhận rằng,” nàng nói cùng cái khoát tay hào hùng, “rằng khu vườn trông thực sự lộng lẫy đi.”

“Tôi cho là mình buộc phải làm thế.” Anh nửa càu nhàu nửa mỉm cười, và vì thế, Caroline biết rằng anh không thực sự điên tiết với nàng.

“Tôi biết mới chỉ hai ngày,” nàng nói, nheo mắt nhìn cỏ trong vườn, “nhưng tin chắc rằng những bông hoa sẽ tươi tốt hơn khi ở vị trí mới.” Khi nàng nhìn Blake, mặt anh dường như dịu dàng đến kỳ lạ. Trái tim nàng trở nên ấm áp, và bỗng nhiên nàng cảm thấy xấu hổ. “Đi kiểm tra cửa sổ thôi,” nàng vội vàng nói rồi đứng dậy. Nàng tập tễnh giẫm lên cỏ và dừng lại trước một chiếc cửa sổ để nghiên cứu.

Blake quan sát nàng nghiêng đầu để đánh giá chiều cao của chiếc cửa sổ. Khuôn mặt nàng sáng bừng sức sống và hồng hào trong không khí ban mai, mái tóc nàng gần như vàng hoe dưới ánh mặt trời mùa hè. Trông nàng nghiêm túc và ngây thơ một cách chết tiệt đến nỗi trái tim anh nhói lên một cơn đau nhẹ.

Nàng nói với anh rằng anh cần phải cười nhiều hơn. Anh nhận ra rằng nàng đã đúng. Cùng cười đùa với nàng trong buổi sáng ngày hôm nay cảm giác mới tuyệt vời làm sao. Nhưng nó chẳng là gì khi so với niềm vui mà anh cảm nhận được khi khiến nàng cười. Lần cuối cùng anh mang lại niềm vui cho ai đó là từ rất lâu rồi, và anh cũng đã quên mất rằng điều đó lại tuyệt như thế.

Việc cho phép bản thân chỉ thỉnh thoảng được ngu ngốc một cách đơn giản cũng có sự tự do nhất định. Blake kiên quyết sẽ không để mất cả điều đó một khi anh chấm dứt hoàn toàn ràng buộc với Bộ Chiến tranh. Có lẽ cũng đã đến lúc anh phải chấm dứt việc lúc nào cũng cảnh giác và nghiêm trọng hóa mọi chuyện cũng như tự cho phép mình được hưởng thụ một chút niềm vui. Có lẽ...

Có lẽ anh chỉ đang mộng tưởng. Caroline có thể là người khá thú vị, nàng có thể ở trang viên Seacrest này trong vài tuần nữa, nhưng rồi nàng sẽ

ra đi. Và nàng không phải là mẫu phụ nữ anh nên dính líu tới; nàng là mẫu phụ nữ muốn một gia đình.

Blake sẽ không kết hôn. Không bao giờ. Vì thế anh buộc phải để nàng yên. Tuy nhiên, anh vẫn nghĩ bằng tư duy điển hình của đàn ông rằng chỉ nhìn thôi thì sẽ chẳng gây tác hại nào cả...

Không một chút xấu hổ, anh liền nhìn chăm chăm vào thân hình nàng khi nàng mải mê nghiên cứu cửa sổ, cánh tay phải của nàng di chuyển lên xuống để ước lượng độ cao. Đột nhiên nàng quay sang đối mặt với anh và suýt mất thăng bằng mà ngã lên bãi cỏ mềm. Miệng nàng há hốc rồi khép vào, rồi lại mở ra và nói, “Anh đang nhìn cái gì đấy?”

“Em.”

“Tôi ư?” nàng kêu lên. “Tại sao?”

Anh nhún vai. “Cũng chẳng có nhiều thứ để quan sát cho lắm vào lúc này. Chúng ta đã thỏa thuận rằng tốt hơn là tôi không nên đặt quá nhiều sự chú ý vào khu vườn.”

“Blake!”

“Hơn nữa, tôi khá là thích ngắm em làm việc.”

“Anh mới nói... nhưng tôi đang không làm việc. Tôi chỉ thăm đo đạc chiếc cửa sổ này thôi.”

“Đó là công việc. Em không biết rằng vẻ mặt của mình rất biểu cảm sao?”

“Không, tôi... Nhưng cái đó thì có gì để làm với nó chứ?”

Blake mỉm cười. Nàng còn thú vị hơn khi nàng bối rối. “Chẳng có gì,” anh trả lời. “Chỉ là tôi có thể gần như theo dõi được những gì đang diễn ra trong tâm trí em khi em kiểm tra cửa sổ.”

“Ồ. Nó tệ lắm sao?”

“Không hề. Mặc dù tôi dám chắc là em sẽ không muốn thử kiếm tiền như một tay cờ bạc chuyên nghiệp.”

Nàng bật cười trước câu trả lời của anh. “Chắc chắn là không rồi,

nhưng tôi...” Mắt nàng nheo lại. “Nếu có thể đọc được những gì tôi đang nghĩ thì anh cho rằng chính xác là tôi đang nghĩ gì?”

Blake cảm thấy điều gì đó trẻ trung và vô tư đang vây lấy anh, một điều gì đó anh chưa từng cảm nhận được trong suốt nhiều năm kể từ sau cái chết của Marabelle, và dù biết mọi thứ chẳng thể đi đến đâu, anh vẫn bất lực trong việc ngăn bản thân mình tiến lên một bước và nói, “Em đang nghĩ rằng mình muốn hôn tôi một lần nữa.”

“Tôi không hề!”

Anh gật đầu chậm rãi. “Em có.”

“Không dù chỉ một chút. Có lẽ khi chúng ta đang nghiên cứu...” nàng cắn môi.

“Ở đây và nghiên cứu. Nó có thực sự quan trọng không?”

Nàng chống tay còn lại lên hông. “Tôi đang cố trở thành một người phụ tá cho nhiệm vụ hoặc hoạt động của anh hay bất cứ tên gọi gì mà anh muốn, còn anh thì lại đứng đây và tán gẫu về việc *hôn* tôi!”

“Không đúng. Thực sự thì tôi đang nói về việc *em* hôn *tôi*.”

Miệng nàng há hốc. “Anh điên rồi!”

“Có lẽ thế,” anh đồng ý, rút ngắn khoảng cách giữa họ. “Chắc chắn là tôi đã không làm điều này từ rất lâu rồi.”

Nàng nhìn lên khuôn mặt anh, miệng run rẩy thì thầm, “Thật sao?”

Anh nghiêm túc lắc đầu. “Em đã tác động đến tôi một cách kỳ lạ, Quý cô Caroline Trent.”

“Tác động tốt hay xấu?”

“Đôi khi,” anh cười trừ và nói. “Thật khó để nói. Nhưng tôi có xu hướng nghĩ rằng đó là tác động tốt.” Anh cúi xuống, lướt môi mình lên môi nàng. “Em định nói gì về chiếc cửa sổ với tôi thế?” anh thì thầm.

Nàng chớp mắt. “Tôi quên mất rồi!”

“Tốt.” Và rồi anh hôn nàng, lần này sâu hơn, với nhiều cảm xúc hơn

anh nghĩ là còn sót lại trong trái tim mình. Nàng thở dài rồi tựa vào anh, để vòng tay anh ôm lấy nàng trọn vẹn.

Caroline đánh rơi chiếc gậy, vòng tay quanh cổ anh, hoàn toàn từ bỏ mọi cố gắng để suy nghĩ. Khi môi anh áp lên môi nàng, và nàng thì ảm áp trong vòng tay anh, nàng dường như quên mất việc phải đoán xem liệu hôn anh có phải một ý tưởng hay ho hay không. Tâm trí nàng - thứ mà chỉ mới vài giây trước còn ngoan cố muốn suy diễn rằng anh sẽ khiến trái tim nàng tan vỡ - thì giờ đây đã hoàn toàn bận rộn với việc làm sao để giữ nụ hôn này tiếp diễn mãi mãi, kéo dài thật lâu...

Nàng tiến lại gần anh hơn, kiễng chân lên, và rồi...

“Ồi!” Nàng suýt ngã nếu Blake không giữ chặt nàng trong tay.

“Caroline?” anh hỏi, vẻ mặt bàng hoàng.

“Cái mắt cá chân ngu ngốc, cực ngu ngốc của tôi,” nàng lầm bầm. “Tôi quên bég mất nó, và đã cố...”

Anh dịu dàng đặt một ngón tay lên môi nàng. “Thế này tốt hơn!”

“Tôi không nghĩ thế,” nàng buột miệng.

Blake cẩn thận gỡ tay nàng khỏi cổ mình và bước đi. Với một điệu vươn tay duyên dáng, anh cúi xuống và nhặt lấy cây gậy đã bị nàng bỏ quên trên cỏ. “Tôi không muốn lợi dụng em,” anh nói nhẹ nhàng, “và với tình trạng đầu óc lẫn cơ thể thế này, tôi chỉ có khả năng làm việc này cho em mà thôi.”

Caroline muốn hét lên rằng nàng không quan tâm nhưng kịp kìm lại. Họ đã lấy lại cân bằng một cách tê nhị, và nàng không muốn làm bất cứ điều gì gây nguy hiểm đến nó. Nàng có cảm giác kỳ lạ mỗi khi ở gần người đàn ông này - điều gì đó ảm áp, tử tế và tốt bụng, và nếu đánh mất nó nàng biết rằng mình sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân. Đã rất lâu rồi nàng mới có cảm giác phụ thuộc, và Chúa giúp nàng, nàng thuộc về vòng tay anh.

Chỉ là anh vẫn chưa nhận ra điều đó.

Nàng hít một hơi thật sâu. Nàng có thể kiên nhẫn. Tại sao ư, nàng thậm chí còn có một người họ hàng mang tên Kiên nhẫn. Chắc chắn rằng nó nên được dùng để làm việc nào đó. Dĩ nhiên, Kiên nhẫn sống cách người cha

khất khe của nàng ở Massachusetts khá xa, nhưng mà...

Nàng suýt nữa tự đập vào đầu mình. Nàng đang làm cái quái gì khi nghĩ đến Patience Merriwether^[1] lúc này cơ chứ?

[1. Ở đây tác giả chơi chữ với từ Patient (kiên nhẫn - tính từ) và Patience (kiên nhẫn - danh từ) và cũng là tên của em họ của Caroline - Patience Merriwether.]

“Caroline? Em ổn chứ?”

Nàng nhìn lên và chớp mắt. “Ổn. Tốt. Chưa bao giờ tốt hơn. Tôi chỉ là... chỉ đơn giản là...”

“Chỉ là làm sao?” anh hỏi.

“Đang suy nghĩ.” Nàng cắn môi dưới. “Đôi khi tôi vẫn thế.”

“Một trò tiêu khiển đáng khen ngợi,” anh nói, từ tốn gật đầu.

“Tôi thường có xu hướng nghĩ ngợi lan man về điều gì đó nếu có dịp.”

“Tôi đã thấy điều đó.”

"Anh cũng thấy ư? Ôi, tôi xin lỗi!"

“Không cần làm thế. Nó khá là đáng yêu.”

"Anh thực sự cho là như vậy sao?"

“Tôi hiếm khi nói dối.”

Môi nàng xoắn lại thành một cái nhăn mặt đầy mơ hồ. “Hiếm khi nghe có vẻ không chắc chắn lắm.”

“Một người làm công việc của tôi khó có thể sống sót mà không thường xuyên nói dối.”

“Hừmmmm. Tôi cho là trong trường hợp nếu lợi ích của quốc gia đang bị đe dọa...”

“Ồ, đúng thế,” anh nói bằng giọng chân thành tuyệt đối mà nàng khó có thể tin nổi. Nàng thực sự không nghĩ ra bất cứ thứ gì khác để nói ngoài

trừ, “Đúng là đàn ông!” và chẳng nói thêm một câu hài hước hay an ủi nào khác.

Blake cười và nắm lấy cánh tay nàng để quay mặt nàng về phía tòa nhà. “Giờ thì em muốn nói với tôi điều gì về những chiếc cửa sổ?”

“Ôi vâng, dĩ nhiên. Tôi có thể sai sót một chút, nhưng ước tính rằng gờ dưới của cửa sổ ở rìa phía nam phòng khách của Prewitt cao khoảng bằng song cửa sổ thứ ba của phòng học.”

“Từ dưới lên hay từ trên xuống?”

“Từ trên xuống.”

“Hừm.” Blake xem xét cảnh cửa với con mắt của một chuyên gia. “Vậy độ cao sẽ là khoảng mười feet. Không hẳn là một nhiệm vụ bất khả khi nhưng vẫn hơi khó nhằn một chút.”

“Dường như cách miêu tả về công việc của anh rất kỳ lạ.”

Anh quay sang nàng với vẻ mệt mỏi. “Caroline, hầu hết những công việc mà tôi thực hiện đều khó nhằn.”

“Thật sao? Lẽ ra tôi nên nghĩ rằng nó khá là thú vị.”

“Không hề,” anh cay nghiệt đáp. “Về điều này thì em hoàn toàn có thể tin tôi. Và đó không phải là một công việc.”

“Không sao?”

“Không,” anh nói, giọng khắc nghiệt hơn. “Nó chỉ là gì đó mà tôi làm và sẽ sớm chẳng làm nữa.”

“Ồ!”

Một khoảng im lặng diễn ra, rồi Blake hắng giọng hỏi, “Mất cá chân thế nào rồi?”

“Nó ỏn.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc chắn. Chỉ là lẽ ra tôi không nên kiễng chân làm gì. Có vẻ như nó sẽ hoàn toàn bình phục vào ngày mai.”

Blake cúi xuống bên cạnh nàng, và trước vẻ ngạc nhiên lẫn ngỡ ngàng của nàng, anh giữ mắt cá chân nàng trong tay rồi dịu dàng vuốt ve nó trước khi đứng lên trở lại.

“Ngày mai có lẽ là hơi lạc quan. Nhưng vết sưng đã giảm đi đáng kể.”

“Đúng vậy.” Nàng ngậm miệng lại, đột nhiên cảm thấy không biết phải nói gì. Đây là trạng thái bất thường nhất của một mối quan hệ. Nàng còn biết phải nói gì trong tình huống như thế này? *Cảm ơn anh vì nụ hôn dễ thương. Chúng ta có thể hôn thêm một cái khác nữa không?*

Bằng cách nào đó, Caroline không cho rằng điều này có vẻ đặc biệt thích hợp, thậm chí nó có thể là chân thành nhất. *Kiên nhẫn, kiên nhẫn, kiên nhẫn*, nàng tự dặn mình.

Blake nhìn nàng kỳ lạ. “Trông em có vẻ đang băn khoăn điều gì đó.”

“Tôi sao?”

“Thứ lỗi cho tôi,” anh lập tức nói. “Chỉ là vì trông em cực kỳ nghiêm túc.”

“Tôi đang nghĩ về người em họ của mình,” nàng buột miệng, nghĩ rằng mình mới ngu ngốc làm sao.

“Em họ của em?”

Nàng mơ hồ gật đầu. “Tên cô ấy là Patience.”

“Tôi hiểu rồi.”

Caroline e là anh thực sự hiểu.

Khóe môi anh run rẩy. “Cô ấy chắc chắn là một hình mẫu cho em.”

“Không hẳn. Patience là một con người cực kỳ ngộ ngáo,” nàng nói dối.

Trên thực tế, Patience Merriwether là sự kết hợp cực kỳ khó chịu của đạo đức, tử tế và đàng hoàng. Caroline chưa từng gặp mặt cô nàng, nhưng những lá thư của cô nàng luôn đầy tính thuyết giáo ngoài sức tưởng tượng,

hoặc theo như ý kiến của Caroline thì là cực kỳ lịch sự. Nhưng Caroline đã giữ liên lạc với cô ấy trong nhiều năm liền, kể từ khi những lá thư của một ai đó là điều đáng hoan nghênh để nàng quên đi những gã giám hộ tàn bạo.

“Hừm...” anh nói, “Tôi nghĩ rằng đặt cái tên đó cho một đứa trẻ thì khá là tàn nhẫn.”

Caroline nghĩ về điều này trong một lúc. “Đúng thế. Sống theo cha mẹ cũng đã đủ khó rồi. Anh có thể tưởng tượng nổi sẽ thế nào khi phải sống theo ai đó không? Tôi cho là có thể tệ hơn nhiều nếu được đặt tên là Công lý, Hy vọng, hay là Từ thiện đấy.”

Anh lắc đầu. “Không. Tôi cho là đối với em thì Patience sẽ là cái tên khó nhất.”

Nàng tinh nghịch đâm vào vai anh. “Nói về những cái tên đặc biệt, bằng cách nào anh lại có cái tên đó thế?”

“Ý em là Blake ư?”

Nàng gật đầu.

“Đó là tên thời con gái của mẹ tôi. Gia đình tôi có truyền thống đặt cho con trai thứ tên thời con gái của mẹ.”

“Con thứ ư?”

Blake nhún vai. “Con trai cả thường nhận thứ gì đó quan trọng từ người cha.”

Trent Ravenscroft, Caroline nghĩ. Nó không có vẻ gì là tệ cho lắm. Nàng mỉm cười.

“Em đang cười cái gì thế?” anh hỏi.

“Tôi ư?” nàng nuốt nước miếng. “Không có gì cả, chỉ là, ờ...”

“Nói xem, Caroline, đừng ậm ờ nữa.”

Nàng lại nuốt xuống, đầu óc quay cuồng nhanh gấp ba lần. Nàng không có cách nào để thú nhận với anh rằng mình đang tưởng tượng đến mùa xuân tươi đẹp của bọn họ. “Tôi đang nghĩ,” nàng nói chậm.

“Sao?”

Dĩ nhiên rồi! “Tôi đang nghĩ,” nàng lặp lại, giọng nghe có vẻ tự tin hơn một chút, “Rằng anh thật may mắn khi họ của mẹ anh không có dấu gạch nối nào. Anh có tưởng tượng nổi nếu như anh mang một cái tên nào đó kiểu Fortescue-Hamilton Ravenscroft hay không?”

Blake cười toe toét. “Em nghĩ tôi sẽ bị gọi là Fort hay Ham cho ngắn gọn?”

“Hoặc là,” Caroline vừa cười vừa tiếp tục nói, vô cùng thích thú. “Giả sử họ của bà là Welsh thì sao? Anh sẽ hoàn toàn không có nổi một nguyên âm.”

“Aberystwyth Ravenscroft,” anh nói, lấy tên một lâu đài nổi tiếng. “Chắc chắn là một cái tên hấp dẫn.”

“À, nhưng rồi mọi người nên gọi anh là Stwyth, và tất cả chúng ta đều nghe như thể nói ngọng hết vậy.”

Blake cười khùng khục. “Có lần tôi phải lòng phát điên lên được với một cô gái có tên Sarah Wigglesworth. Nhưng anh trai tôi đã thuyết phục tôi rằng tôi phải hà khắc một chút và để cô ấy đi.”

“Đúng thế,” Caroline trầm ngâm. “Tôi có thể thấy những khó khăn mà một đứa trẻ mang tên Wigglesworth Ravenscroft sẽ gặp phải.”

“Tôi thà nghĩ là David chỉ muốn chiếm lấy cô ấy cho riêng mình thôi. Chưa đầy sáu tháng sau họ đã đính hôn rồi.”

“Ồ, hoàn hảo làm sao!” Caroline thốt lên với một tiếng cười giòn giã. “Nhưng giờ thì liệu anh ấy có phải đặt tên đứa nhỏ là Wigglesworth hay không?”

“Không, chỉ có chúng tôi - những đứa con thú - mới phải tuân theo luật lệ đó.”

“Nhưng không phải cha anh là một tử tước hay sao? Tại sao ông ấy lại phải tuân theo luật lệ đó?”

“Cha tôi thực ra cũng là con thú. Anh trai ông mất hồi lên năm. Ông đã ra đời trước lúc đó và cũng được đặt tên rồi.”

Caroline cười toe toét. “Vậy tên ông là gì?”

“Tôi e là cha không thực sự may mắn như mình. Tên thời con gái của bà nội tôi là Petty.”

Nàng giơ tay lên để bịt miệng lại. “Ôi, Chúa ơi. Ôi, tôi không nên cười.”

“Có. Em nên cười. Chúng ta cùng cười.”

“Anh thường gọi ông là gì?”

“Tôi gọi ông là Cha. Những người khác chỉ đơn giản gọi ông là Damsby, đó là biệt hiệu của ông.”

“Ông đã làm gì trước khi có biệt hiệu đó?”

“Tôi tin là ông đã hướng dẫn mọi người gọi mình là Richard.”

“Đó có phải là một trong những cái tên mà ông được đặt không?”

“Không,” Blake nhún vai nói, “Nhưng ông thích nó hơn Petty nhiều.”

“Ôi, thật thú vị làm sao.” nàng nói, lau một giọt nước khỏi khóe mắt. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một Ravenscroft không có con trai thú?”

Anh vươn người về phía trước với ánh mắt kiên định ngang tang. “Chúng tôi chỉ cố gắng và cố gắng cho đến khi có.”

Má Caroline như có lửa đốt. “Anh có biết,” nàng nói vội vàng. “Nhưng tôi đột nhiên cảm thấy mệt mỏi kinh khủng. Tôi tin là mình nên vào trong và nghỉ ngơi một chút. Dĩ nhiên là anh được chào đón tham gia cùng tôi.”

Tuy nhiên, nàng không chờ anh đáp lời mà chỉ quay gót và khập khiễng bước, thực tế là khá nhanh so với một người phải chống gậy.

Blake dõi theo bóng nàng cho đến khi nàng biến mất vào nhà, không thể ngừng cười trong suốt cuộc trao đổi của họ. Đã khá lâu rồi anh không nghĩ về tục lệ đặt tên của gia đình. Họ của Marabelle là Geogre, và họ luôn đùa rằng đó là lý do duy nhất cho việc kết hôn của mình.

Geogre Ravenscroft. Cậu bé gàn như đã trở thành một con người có

thực trong tâm trí Blake, với những lọn tóc xoắn và đôi mắt màu xanh nhạt của Marabelle.

Nhưng sẽ chẳng có một Geogre Ravenscroft nào cả. “Anh xin lỗi, Marabelle,” anh thì thầm. Anh đã làm nàng thất vọng bằng nhiều cách. Anh đã không thể bảo vệ nàng, và mặc dù tâm trí anh cố chung thủy với nàng, anh đã không thể luôn luôn thành công trong việc đó.

Và hôm nay... hôm nay, sự thiếu thận trọng đã vượt quá như cầu của cơ thể anh. Anh đã thực sự tận hưởng cảm giác ở bên Caroline và say sưa trong niềm vui tuyệt đối bên cô. Cảm giác tội lỗi đâm vào tim anh.

“Anh xin lỗi, Marabelle,” anh lại thì thầm.

Nhưng khi tản bộ về nhà, anh nghe thấy chính mình lên tiếng. “Trent Ravenscroft.”

Anh lắc đầu, nhưng ý nghĩ đó sẽ không biến mất.

Chương 10

Um-laut (Danh từ): 1. Sự thay đổi trong âm thanh của một nguyên âm được phát ra bởi phân đồng hóa với âm thanh xung quanh; 2. Dấu phụ (ví dụ: ü) được đặt trên một nguyên âm để chỉ sự thay đổi trong cách phát âm, đặc biệt là bằng tiếng Đức.

Với những hiểu biết của mình về ngài Ravenscroft, tôi thực sự phải cảm ơn cha mẹ đã không sinh ra tôi ở Đức, với một cái tên mang dấu phụ bên mình.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Trước giữa chiều, Caroline đã ngộ ra hai điều. Một là, James lại biến mất một lần nữa, có lẽ là tới nơi nào đó để điều tra về Oliver và các hoạt động phản gián của hắn. Và hai là, nàng đã phải lòng Blake Ravenscroft mất rồi.

Chà, điều này không hẳn là sự thật. Nói chính xác hơn thì nàng nghĩ mình có lẽ đã yêu Blake Ravenscroft mất rồi. Nàng vấp phải chút khó khăn trong việc tin tưởng vào chính mình, nhưng dường như chẳng có bất cứ lời giải thích hợp lý hơn cho những thay đổi gần đây trong tính cách và thái độ của nàng.

Caroline cũng đã quen với việc thường xuyên lỡ miệng mà không nghĩ ngợi gì về những lời mình nói, nhưng hôm nay, hình như nàng đã buột miệng nói toàn những lời cực kỳ vô nghĩa. Hơn nữa, nàng còn hoàn toàn mất cảm giác ngon miệng với những bữa ăn thịnh soạn hằng ngày của mình. Chưa kể đến việc nàng liên tục bắt được chính mình đang cười toe toét như thể một con ngốc nhất trên đời.

Và nếu như thế vẫn chưa đủ coi là bằng chứng, thì nàng thậm chí còn bắt quả tang mình đang thì thầm, “Caroline Ravenscroft. Caroline Ravenscroft, mẹ của Trent Ravenscroft. Caroline Ravenscroft, vợ của... ôi, dừng lại ngay!”

Thậm chí cả nàng cũng phải mất kiên nhẫn với bản thân mình.

Nhưng nếu đáp trả lại bất cứ cảm giác nào của nàng, Blake cũng không cho nàng biết. Anh chắc chắn sẽ chẳng ngênh ngang trong nhà như một kẻ ngốc si tình hay hét lên những lời ca ngợi về sắc đẹp, sự duyên dáng lẫn trí thông minh của nàng. Nàng cũng khá nghi ngờ về việc liệu anh có đang ngồi sau bàn làm việc của mình và vẽ nguệch ngoạc những dòng kiểu như “Ông và bà Blake Ravenscroft” hay không.

Và kể cả nếu anh làm thế, thì thực sự chẳng có lý do gì để nghĩ rằng nàng có thể trở thành “Bà Ravenscroft”. Chúa biết được có biết bao nhiêu phụ nữ ở London này mơ tưởng về tình yêu với anh. Và sẽ thế nào nếu anh cũng tưởng tượng rằng mình yêu một ai đó trong số họ?

Ý nghĩ đó mới đau đớn làm sao!

Dĩ nhiên, một người không thể nào hoàn toàn quên đi những nụ hôn. Anh hẳn đã rất thích thú với nụ hôn của họ. Nhưng đàn ông khác với phụ nữ. Mặc dù Caroline từng được sống trong sự che chở, nhưng thực tế cũng dạy cho nàng biết ngay từ đầu và rõ ràng rằng một người đàn ông có thể muốn hôn một cô gái mà không có một chút tình cảm nào dành cho cô ta cả.

Một người phụ nữ thì ngược lại, chà, Caroline không dám áp đặt điều này cho tất cả phụ nữ trên đời, nhưng nàng biết rằng mình không thể nào hôn một người nào đó theo cái cách từng hôn Blake chiều hôm đó mà không có cả tá cảm xúc dành cho anh ta.

Điều này mang nàng quay trở lại với giả thuyết chủ yếu của mình: Rằng nàng đã yêu Blake Ravenscroft.

~*~

Trong khi Caroline bận rộn với việc đào bới cái vòng luẩn quẩn của trái tim mình, Blake lại đang ngồi dựa vào mép bàn và phi tiêu trong phòng làm việc - nỗ lực phù hợp một cách hoàn hảo với tâm trạng của anh lúc này.

“Mình sẽ không,” trúng, “hôn cô ấy nữa.”

“Mình đã,” trúng, “tận hưởng nó.”

“Ôi, thôi được rồi, mình đã, nhưng chỉ hoàn toàn là vì,” trúng, “đòi hỏi thể xác.”

Anh đứng dậy, mặt đầy vẻ quyết tâm. “Cô ấy đúng là một cô gái tử tế

nhưng chẳng có nghĩa lý gì với mình hết.”

Anh nhắm mục tiêu để ném và dỗi theo chiếc phi tiêu cắm vào cái lỗ đen ngòm trên bức tường trắng xoá

“Chết tiệt, chết tiệt,” anh lẩm bẩm, sải bước để rút chiếc phi tiêu ra. Sao anh lại ném trượt được chứ? Anh chưa bao giờ ném trượt. Hầu như mỗi ngày anh đều luyện tập và chưa từng ném trượt. “Khốn kiếp.”

“Hôm nay chúng ta có chút bực bội, phải không nhỉ?”

Blake nhìn lên và thấy James đang đứng nơi ngưỡng cửa. “Cậu đã biến đi đâu cả ngày hôm nay thế?”

“Mở rộng điều tra về Oliver Prewitt, tôi chỉ có thể nói với cậu như thế thôi.”

“Tôi thì có ba đầu sáu tay ra cũng không hứng nổi cái con người được gã giám hộ.”

“Chà, tôi cũng cho là vậy.”

Blake giật chiếc phi tiêu ra khỏi tường khiến một mảng thạch cao nhỏ rơi xuống. “Cậu biết ý tôi là gì rồi đấy.”

“Đúng thế,” James cười từ tốn và trả lời, “Nhưng tôi không hoàn toàn chắc *cậu* biết ý của mình là gì.”

“Thôi cái trò phiền nhiễu chết tiệt đó đi, Riverdale, và cho tôi biết cậu đã tìm được những gì.”

James nằm dài trên ghế da và nói lỏng cà vạt. “Tôi đã thử giám sát một chút quanh dinh thự của Prewitt.”

“Sao cậu không thông báo với tôi?”

“Chắc chắn là cậu sẽ muốn lẻo đẻo theo sau tôi đến đó.”

“Chết tiệt là cậu nói đúng. Tôi...”

“Ai đó,” James ngắt lời, “Phải ở lại đây cùng với vị khách của chúng ta.”

“Vị khách của chúng ta,” Blake trả lời đầy mỉa mai, “Là một phụ nữ

trưởng thành. Cô ta sẽ không chết vì bị bỏ bê nếu chúng ta để lại cho cô ta đồng dụng cụ chỉ trong vài giờ.”

“Đúng thế, nhưng khi trở về, có lẽ cậu sẽ phát hiện ra một căn phòng khác của mình trở nên hỗn độn.”

“Đừng có tự biến mình thành một thằng khốn như thế, Riverdale.”

James giả vờ sẫm soi những chiếc móng tay của mình. “May cho cậu là tôi không tự ái với kiểu ý kiến như thế đấy.”

“May cho cậu là tôi không đâm thọt cái lưỡi chết tiệt của cậu xuống cổ họng đấy.”

“Thật cảm động khi thấy cậu quá cảnh giác trước một phụ nữ,” James nói với một điệu cười lười biếng.

“Tôi không cảnh giác. Và thôi cái trò mờ chài tôi đi.”

James nhún vai. “Dù thế nào đi nữa thì khi do thám, một người bao giờ cũng kiếm được nhiều thông tin hơn là hai người. Tôi không muốn gây bất cứ sự chú ý nào.”

“Riverdale, cậu sống kín đáo quá nhỉ!”

“Đúng thế, biến mất mỗi khi có dịp chẳng phải khá là vui sao? Những gì mọi người nói sẽ khá kinh ngạc khi họ không biết cậu đang ở đâu. Hoặc là,” anh ta thêm vào với nụ cười xấu xa, “khi họ thậm chí còn không biết là cậu vẫn đang ở đây.”

“Cậu phát hiện ra điều gì sao?”

“Chẳng có gì quan trọng cả, dù Prewitt hoàn toàn đang sống vượt quá khả năng kiếm chác của lão. Hoặc ít nhất là quá so với những gì lão kiếm được.”

Blake nhặt một chiếc phi tiêu lên và nhắm mục tiêu. “Lùi ra.”

James làm theo lời anh, lơ đãng dõi theo khi chiếc phi tiêu bay từ tay Blake đến hồng tâm.

“Thế này mới đúng chứ,” Blake lầm bầm. Anh quay lại với James và lên tiếng, “Vấn đề là chúng ta không thể tự động giả định rằng tiền mà gã

kiếm được là từ những hoạt động phản gián. Nếu thực sự gã đang chuyển thông tin cho Carlotta De Leon, tôi đảm bảo với cậu là gã sẽ được trả một khoản hậu hĩnh. Tuy nhiên, chúng ta đều biết rằng gã buôn lậu rượu và lưa; và gã đã sống bằng cách này trong nhiều năm rồi. Chắc chắn gã còn có thể cướp một phần thừa kế của Caroline mà cô ta không hay biết.”

“Tôi sẽ ngạc nhiên đến chết mất nếu gã không làm thế.”

“Nhưng khi điều đó xảy ra,” Blake nói với nụ cười tự mãn, “Tôi đã tự mình điều tra một ít.”

“Cậu ư?”

“Hóa ra Prewitt có một căn phòng luôn được khóa kín. Caroline cũng không được phép bước vào, thậm chí con trai gã cũng thế.”

James nở một nụ cười rộng đến mang tai. “Hồng tâm.”

“Chính xác.” Blake lại ném chiếc phi tiêu nhưng lần này, nó cách hồng tâm khá xa. “Chà, không phải lúc nào cũng chính xác.”

“Có lẽ đã đến lúc thực hiện một chuyến viếng thăm bí mật tới nhà Prewitt rồi nhỉ,” James gợi ý.

Blake gật đầu. Anh chẳng muốn gì hơn ngoài việc đóng tập hồ sơ này lại, rời khỏi Bộ Chiến tranh để bắt tay vào cuộc sống mới đáng trọng và nhàn chán của mình. “Tôi hoàn toàn đồng ý.”

Họ tìm thấy Caroline đang ngồi dưới gầm một chiếc bàn trong thư viện.

“Cô đang làm cái quái gì dưới này thế?” Blake hỏi.

“Gì cơ? Ồ, chào ngày tốt lành.” Nàng bò ra. “Những người hầu của ngài có bao giờ quét bụi dưới gầm không thế. Tôi bị hắt hơi dữ dội.”

“Cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Tôi chỉ đang kiểm tra vài chồng sách thôi. Tôi đang cố thu thập tất cả những cuốn sách về lịch sử.”

“Tôi tưởng cô sẽ thực hiện công việc này cho đến khi chân cô lạnh hẵn cơ mà.” Blake nói với vẻ khá cáo buộc trước ý kiến của nàng.

“Tôi không đặt sách trở lại giá,” nàng trả lời. “Tôi chỉ đang phân nhóm chúng theo chủ đề. Nhân tiện thì tôi cũng chẳng dùng một tẹo nào đến mắt cá chân của mình - thứ mà đã gần như lành hẳn rồi. Thậm chí hôm nay, có lúc tôi còn không cần dùng đến gậy mà vẫn chẳng đau chút nào.” Nàng quay sang James và tươi cười, “Ồ, thật đáng yêu làm sao khi được gặp lại ngài, thưa ngài!”

Hầu tước mỉm cười và cúi đầu về phía nàng. “Luôn là một vinh dự đối với tôi, Caroline thân yêu.”

Blake cau mày. “Chúng tôi tới đây có mục đích, Quý cô Trent.”

“Tôi chưa bao giờ cho là ngài sẽ không có mục đích gì cả.” Nàng hướng cái nhìn trở lại với James. “Anh có nhận ra rằng anh ta luôn thích gọi tôi là Quý cô Trent khi nổi giận với tôi không?”

“Caroline,” Blake nói, giọng đầy cảnh báo.

“Dĩ nhiên là,” nàng vô tình nói thêm, “Khi thực sự nổi giận, anh ta sẽ quay trở lại gọi tôi là Caroline. Có lẽ anh ta cảm thấy quá khó khăn khi gầm gừ đầy đủ tên họ của tôi chẳng?”

James phải đưa tay lên che miệng, có lẽ hòng ngăn tiếng cười của mình.

“Caroline,” Blake nâng tông giọng cao và to hơn, tuyệt nhiên lờ tịt sự mỉa mai của nàng. “Chúng tôi cần sự giúp đỡ của cô.”

“Các anh sao?”

“Đã đến lúc chúng tôi phải tập hợp những bằng chứng vững vàng nhất để chống lại Prewitt.”

“Tốt,” Caroline trả lời “Tôi nên thích thú khi được chứng kiến cảnh ông ta phải trả giá cho những tội ác của mình.”

James cười khùng khục đáp lời, “Ôi, một cô nàng khát máu.”

Nàng quay sang anh với vẻ tổn thương. “Nói ra điều đó thật kinh khủng. Tôi không khát máu chút nào. Đó chỉ là vì nếu như Oliver đang làm những điều kinh khủng mà anh nói...”

“Caroline, tôi chỉ đùa thôi,” James nói.

“Ồ, vậy thì tôi xin lỗi vì đã phản ứng thái quá. Lẽ ra tôi nên biết rằng anh sẽ không cố ý...”

“Nếu hai người có thể tạm bỏ qua việc bày tỏ thái độ ngưỡng mộ dành cho nhau,” Blake nói gay gắt. “Chúng ta có việc quan trọng để thảo luận đây.”

Caroline và James quay sang anh với biểu hiện tức giận y như nhau

“Riverdale và tôi sẽ đột nhập vào nhà Prewitt,” Blake nói với nàng. “Chúng tôi cần cô cung cấp mọi chi tiết về lịch trình của gia đình và những người hầu, như thế chúng tôi sẽ tránh được việc bị phát hiện.”

“Anh sẽ không cần mọi chi tiết,” nàng nói với một cái nhún vai thờ ơ. “Anh chỉ cần đến đó trong đêm nay.”

Cả hai quý ông đồng loạt rướn người về phía trước và nhìn nàng chằm chằm với ánh mắt hoài nghi.

“Tối thứ Tư tuần nào Oliver cũng ra ngoài chơi bài. Ông ta chưa bao giờ bỏ lỡ dù chỉ một buổi. Lúc nào ông ta cũng thắng. Tôi cho là ông ta ăn gian.”

James và Blake nhìn nhau, Caroline hoàn toàn có thể nhận ra tâm trí họ đang bắt đầu hoạt động và lên kế hoạch cho nhiệm vụ của mình.

“Nếu các anh nhớ,” nàng tiếp tục, “Thì hôm tôi chạy trốn là vào đêm thứ Tư. Chính xác là một tuần trước. Rõ ràng là Oliver đã chọn cái đêm ông ta đi đánh bài để tạo cơ hội cho Percy làm nhục tôi. Không nghi ngờ gì là ông ta không muốn đình tai bởi những tiếng hét của tôi.”

“Liệu Percy có nhà không?” James hỏi.

Caroline lắc đầu. “Hắn ta gần như lúc nào cũng đi chơi rồi say mèm. Oliver không thể chấp nhận việc ham mê quá mức những loại rượu mạnh. Ông ta cho rằng nó sẽ làm đàn ông trở nên yếu ớt. Vì thế, Percy chọn đêm thứ Tư để được giải phóng khỏi sự giám sát của cha mình.”

“Còn những người hầu thì sao? Trong nhà có bao nhiêu người?” Lần này Blake là người đặt câu hỏi.

Caroline cân nhắc một hồi. “Tổng cộng là năm. Đa số đều sẽ về nhà. Tuần trước, Oliver cho phép mọi người được nghỉ một đêm, nhưng tôi chắc chắn là ông ta chỉ làm thế để không ai có thể xông vào hỗ trợ tôi khi Percy tấn công tôi. Ông ta ki bo một cách khủng khiếp với bất cứ ai ngoài bản thân mình, nên tôi ngờ là ông ta sẽ cho họ nghỉ thêm lần nữa mà không có lý do chính đáng.”

“Thật tốt làm sao khi biết rằng vụ hãm hiếp cô lại có thể là một lý do đủ chính đáng,” Blake lẩm bẩm.

Caroline ngược lên, đầy ngạc nhiên và có một chút vui mừng khi thấy anh tức giận thay cho nàng. “Nhưng nếu cẩn thận,” nàng nói, “Các anh sẽ chẳng gặp rắc rối gì trong việc tránh được bọn họ. Có một chút rối khi các anh tìm đường quanh đại sảnh, nhưng nếu mang tôi đi cùng...”

“Chúng tôi sẽ không đưa cô đi cùng,” Blake cấm cản.

“Nhưng...”

“Tôi nói rồi, chúng tôi sẽ *không* đưa cô đi cùng.”

“Tôi đảm bảo là nếu các anh chỉ cần xem...”

“*Cô sẽ KHÔNG đi,*” anh gầm lên, và thậm chí cả James cũng chớp mắt đầy ngạc nhiên với âm lượng trong câu trả lời của bạn mình.

“Tốt thôi,” Caroline đáp bằng giọng đầy giận dữ. Nàng tin chắc rằng Blake đã sai, nhưng phản đối anh về bất cứ điều gì có vẻ là điều chẳng mấy khôn ngoan hay có lợi cho sức khỏe của nàng.

“Đừng quên rằng cô còn có một mắt cá chân bị thương,” James nhẹ nhàng nói. “Cô sẽ không thể di chuyển được bằng tốc độ thông thường đâu.”

Caroline cảm giác rằng James đã hoàn toàn đồng ý với Blake, và anh ta chỉ đang cố làm nàng cảm thấy khá hơn, đặc biệt là từ khi nàng nói với họ rằng mắt cá chân của mình đã hoàn toàn hồi phục, nhưng dù sao thì nàng cũng đánh giá cao nỗ lực này. “Quản gia trong nhà ông ta điếc đạng và sẽ sớm nghỉ hưu thôi,” nàng nói với họ, “Các anh không cần phải lo lắng về bà ta.”

“Tuyệt!” Blake nói. “Số còn lại thì sao?”

“Có hai người hầu gái, nhưng họ sống trong làng và về nhà ngủ mỗi

tôi. Họ sẽ rời đi khá lâu trước khi Oliver đến sòng bạc. Người dọn dẹp thì ngủ trong chuồng ngựa, thế nên các anh sẽ không làm phiền đến anh ta nếu tiếp cận ngôi nhà từ hướng đối diện.”

“Người quản việc vặt thì sao?” Blake nhắc.

“Farnsworth là cửa ải khó khăn nhất. Tai ông ta rất thính và trung thành một cách khủng khiếp với Oliver. Phòng của ông ta ở tầng ba.”

“Vậy thì đó sẽ không phải là vấn đề quá lớn,” James nói.

“Ồ, không, nhưng mà...” giọng Caroline nhỏ dần, và nàng mím chặt môi thành một đường dữ tợn. Blake và James đang tranh luận sôi nổi với nhau, tất cả sự chú ý họ dành cho nàng chỉ giống như dành cho một món đồ trang trí.

Rồi không một lời tạm biệt, họ bước vào phòng làm việc của Blake, bỏ lại Caroline chỏng chơ giữa đống sách của mình.

“Trong tất cả những loại thô lỗ...”

“Ồ, Caroline?”

Nàng ngược mắt nhìn lên đầy hy vọng. Blake đang thò đầu vào thư viện. Có lẽ anh đã quyết định rằng nàng có thể đi cùng bọn họ đến dinh thự của Prewitt. “Sao thế?”

“Cô có biết là tôi đã quên không hỏi cô về cuốn sách nhỏ kỳ lạ mà cô mang theo không?”

“Gì cơ?”

“Quyển sách nhỏ đầy những từ ngữ kỳ quái ấy. Nó có gì hữu ích về Prewitt không?”

“Ôi, không hề! Thực ra thì tôi đã nói với anh sự thật khi anh hỏi tôi điều đó lần đầu tiên. Đây chỉ là một cuốn nhật ký cá nhân riêng tư mà thôi. Tôi thích viết những từ mới. Vấn đề duy nhất là tôi thường xuyên quên mất nghĩa của chúng sau khi viết ra.”

“Cô thử sử dụng chúng trong các ngữ cảnh cụ thể xem. Đó là cách tốt nhất để nhớ nghĩa của từ.” Rồi anh quay gót và biến mất.

Caroline buộc phải đồng ý rằng ý kiến của anh thật không tồi, nhưng điều đó cũng khiến nàng có một khát vọng cháy bỏng là được gói gọn tất cả *việc không thể chịu đựng nổi, kiêu ngạo và giận dữ* của mình trong một câu.

~*~

Sáu giờ sau, Caroline ở trong tâm trạng cực kỳ gắt gỏng. Blake và James đã dành cả buổi chiều nhốt chặt mình trong phòng làm việc của Blake để lên kế hoạch cho “cuộc tấn công” vào dinh thự Prewitt.

Mà không hề có nàng.

Và giờ thì họ đã ra khỏi ngôi nhà, cưỡi ngựa rời đi dưới bầu trời đêm không trăng. Thậm chí cả những ngôi sao cũng đã thuận tiện ẩn mình sau những đám mây.

Hai gã đàn ông chết tiệt! Họ nghĩ mình là bất khả chiến bại, nhưng Caroline biết rõ rằng bất cứ ai cũng có thể đổ máu.

Phần tệ nhất trong câu chuyện là họ hành động như thể đó là điều rất thú vị. Họ thảo luận về kế hoạch của mình rất sôi nổi, tranh cãi về thời gian và phương thức di chuyển cũng như cách tốt nhất để tiếp cận ngôi nhà. Và để thêm dầu vào lửa, họ thậm chí còn chẳng buồn quan tâm đến việc đóng cửa phòng lại. Caroline đã nghe rõ từng từ một trong thư viện.

Ngay lúc này, có lẽ họ đã đến cận kề nơi mình muốn và chuẩn bị để đột nhập vào phòng khách phía nam...

Mà không hề có nàng.

“Những gã đàn ông ngu ngốc, hết sức ngu ngốc,” nàng càu nhàu. Nàng xoay mắt cá chân mà chẳng thấy đau đớn chút nào. “Rõ ràng là mình có thể đi theo mà không làm vướng chân họ.”

Với cả cơ thể vận toàn đồ đen, trông cả hai diễn trai đến mức có thể khiến tim nàng ngừng đập. Khi dõi theo bóng họ rời đi, Caroline cảm thấy mình nhếch nhác đến không thể chịu nổi. Nàng đang mặc một trong những bộ váy mới nhất mà Blake mua cho nàng, nhưng vẫn cảm thấy mình như một chú chim bồ câu nhợt nhợt đứng cạnh hai con chim công bảnh bao.

Nàng ngồi xuống chiếc bàn chất toàn bộ số sách tiểu sử trong thư viện. Nàng tính dành cả buổi tối để sắp xếp chúng theo vần với từng chủ đề -

một nhiệm vụ mà nàng đang hoàn thành với sự hăng hái nhiều hơn cần thiết.

Plato trước Socrates, Cromwell trước Fawkes... Ravenscroft và Sidwell trước Trent.

Caroline ném phích quyền về Milton lên trên quyền về Machiavelli. Không đúng. Lẽ ra họ không nên rời đi mà không có nàng. Nàng đã phác thảo bản đồ dinh thự Prewitt cho họ, nhưng chẳng gì có thể thay thế cho kinh nghiệm thực tế. Không có nàng, họ sẽ gặp nguy hiểm nếu vào nhầm phòng, hoặc chẳng may đánh thức một người đầy tớ, nàng sợ hãi nuốt xuống, hay họ có thể bị giết.

Ý nghĩ mất đi những người bạn mới giống như băng giá bao bọc lấy trái tim nàng. Cả đời nàng sống thiếu vắng gia đình; và cuối cùng khi đã tìm được hai người thực sự cần đến mình, dù đó thậm chí chỉ đơn thuần là vì an ninh quốc gia, nàng cũng không muốn ngồi im một chỗ và chứng kiến cảnh họ dần thân vào chốn hiểm nguy.

Chính hầu tước cũng nói rằng nàng rất quan trọng đối với cuộc điều tra của họ. Và về phần Blake... ôi, thậm chí cả Blake - người chẳng thích thú chút nào khi phải thừa nhận rằng nàng có chút nào đó dính dáng vào công việc của họ ở Bộ Chiến tranh - cũng khen nàng đã hoàn thành tốt việc tóm tắt cho họ về thói quen của những người sống trong nhà Prewitt.

Nàng *biết* rằng họ sẽ làm tốt hơn với sự hỗ trợ trực tiếp của nàng. Tại sao ư, họ thậm chí còn chẳng biết về...

Caroline đưa tay bịt miệng trong nỗi kinh hoàng. Làm sao nàng lại quên không nói với họ về những bữa tiệc trà buổi tối của người quản gia - Farnsworth - cơ chứ? Đó chính là một nghi lễ đối với ông ta. Mỗi đêm, đều đặn như một cỗ máy, ông ta sẽ uống trà vào lúc mười giờ. Đó là một thói quen kỳ lạ, nhưng Farnsworth vẫn khăng khăng muốn làm.

Trà được đun nóng với sữa và đường, bơ và mút dâu; ông ta rất khát khe với bữa ăn đêm của mình và bất cứ ai làm gián đoạn cũng sẽ bị trừng phạt. Caroline từng mượn ông ta một ấm trà và phát hiện ra chính mình không có nổi một tấm chăn trong suốt một tuần liền. Giữa tháng 12.

Ánh mắt Caroline hướng tới chỗ chiếc đồng hồ quả lắc. Giờ là chín giờ mười lăm. Blake và James đã rời đi được mười lăm phút. Họ sẽ đến dinh thự của Prewitt vào...

Ôi Chúa lòng lành, họ có thể sẽ đến đó đúng lúc Farnsworth đang chuẩn bị bữa ăn đêm của ông ta. Người quản gia có thể đã già, nhưng chắc chắn không hề yếu ớt, thậm chí ông ta còn sử dụng vũ khí khá thành thạo. Và từ phòng ngủ, ông ta sẽ phải đi thẳng qua phòng khách phía nam để có thể đến được nhà bếp.

Caroline đứng dậy, đôi mắt mở to và vẻ mặt kiên quyết. Họ cần nàng. Nàng có thể sẽ không thể nào sống tiếp nếu không đến và cảnh báo cho họ về điều đó.

Không chút để tâm đến mắt cá chân, nàng lao ra khỏi phòng và hướng thẳng về phía chuồng ngựa.

Caroline cười ngựa lao đi như xé gió. Nàng không phải là tay cưỡi ngựa kỳ khôi; sự thật thì đa số những gã giám hộ đều chẳng cho nàng nhiều cơ hội để tập luyện, nhưng nàng có thể điều khiển được và giữ vững mình trên lưng ngựa.

Và chắc chắn là chưa bao giờ nàng có một lý do hợp lý như thế này để phi nước đại.

Ngay lúc nàng đến được sát rìa vùng đất thuộc về Oliver, chiếc đồng hồ bỏ túi mà nàng giật khỏi bàn của Blake điểm đúng mười giờ. Nàng buộc chặt ngựa - thứ mà nàng cũng “mượn” của Blake - vào một cái cây và bò về phía ngôi nhà, ẩn mình sau hàng rào cao chạy dọc đường xe chạy. Khi men vào đến dinh thự, nàng bò thật thấp. Nàng ngờ rằng ai đó có thể vẫn còn thức, ngoại trừ Farnsworth đang trong bếp, và nàng thận trọng không để bóng mình bị phát hiện qua cửa sổ.

“Tốt hơn là Blake nên đánh giá cao điều này,” nàng thì thầm với bản thân. Nàng không những trông ngu ngốc kinh khủng khi bò bằng tứ chi, mà còn nhận ra rằng hiện tại, nàng đang ở ngay sau dinh thự Prewitt - nơi mà nàng không hề muốn xuất hiện chút nào trong năm tuần tới. Và giờ thì nàng đã tự nguyện dẫn thân đến đây! Thật ngu ngốc! Nếu Oliver tóm được nàng thì...

“Oliver đang chơi bài. Oliver đang gian lận trên bàn cờ bạc lúc này. Oliver sẽ không về nhà trong vài giờ nữa.” Thật dễ dàng khi lâm bẫm những suy nghĩ như thế, nhưng điều đó cũng chẳng khiến nàng thấy bớt lo lắng chút nào. Thực tế, nàng cảm thấy như mình vừa nuốt cả một cái xương gà to bự

vào bụng.

“Hãy nhắc mình không được để tâm đến chuyện bị bỏ rơi nữa,” nàng nói với chính mình. Nàng cảm thấy hơi khó chịu khi Blake và James không cho nàng đi cùng, nhưng giờ thì nàng đã ở đây, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tất cả những gì nàng muốn là quay trở lại trang viên Seacrest, có lẽ là với một tách trà ấm và một lát bánh mì nướng thật dày...

Khi đối mặt với thực tế, Caroline quyết định rằng mình không sẵn sàng để sống cuộc sống của một gián điệp.

Nàng tiến đến góc phía tây bắc của ngôi nhà và nhìn xung quanh, quét ánh mắt xuống chiều dài của bức tường phía tây. Nàng không thấy Blake và James - điều này có thể cho biết họ đang đột nhập vào căn phòng từ cửa sổ phía nam.

Nếu họ vẫn chưa vào đến nơi.

Caroline cắn môi. Nếu họ đang ở trong phòng khách phía nam, Farnsworth chắc chắn sẽ nghe thấy tiếng họ. Và Oliver thì luôn cất một khẩu súng trong ngăn tủ. Nếu nghi ngờ có kẻ xâm nhập, Farnsworth chắc chắn sẽ đem theo súng trước khi đi do thám; Caroline khá hoài nghi việc người quản gia già sẽ đặt ra những câu hỏi trước khi bấm cò.

Cơn hoảng loạn lại dâng lên, nàng linh qua đám cỏ với tốc độ nhanh hơn nàng từng nghĩ một người đang bò có thể làm được.

Sau đó, nàng quẹo sang góc.

~*~

“Cậu có nghe thấy tiếng gì không?”

James đang đứng trên vai Blake, vừa nhìn xuống vừa cố mở chốt cửa sổ rồi lắc đầu.

Khi James tiếp tục công việc của mình, Blake nhìn ra tứ phía. Và rồi anh nghe thấy tiếng động một lần nữa - tiếng chạy gấp gáp. Anh vỗ nhẹ lên chân James và đặt ngón tay trở lên môi. James gật đầu rồi tạm ngừng công việc đang gây ra những tiếng lạch cạch khi anh ta luồn dụng cụ vào chốt khóa. Anh ta khẽ nhảy xuống đất khi Blake cúi xuống, rồi lập tức giữ tư thế cảnh giác.

Blake đã rút khẩu súng lục ra trong lúc dịch sát vào góc rồi ép lưng vào tường. Một cái bóng nhỏ đang tiếp cận đến gần họ. Chẳng có gì rõ rệt lắm ngoại trừ ai đó đã thả một cây nến trên cửa sổ phía tây.

Và chiếc bóng đó ngày càng di chuyển gần đến họ.

Ngón tay Blake ép chặt lên cò súng.

Một bàn tay xuất hiện từ góc đó.

Và Blake lập tức vô lấy.

Chương 11

Pleth-o-ra (Danh từ): Quá đầy đủ trong bất cứ sự tôn trọng hay dòi dào nào.

Blake cứ cố chấp rằng có một lý do to đùng trong việc không nên viết bất cứ thứ gì quan trọng ra giấy, nhưng tôi lại chẳng thấy bất cứ điều gì trong cuốn nhật ký của mình có thể dùng để buộc tội.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Trong một khoảnh khắc, Caroline đang bò bằng tứ chi, và khoảnh khắc kế tiếp, nàng thấy mình nằm đẹp như một con tép, với một trọng lượng lớn và âm áp đến kỳ lạ trên lưng. Tuy nhiên, nàng gần như không quá bối rối khi nòng súng lạnh như băng áp chặt lên xương sườn mình.

“Không được cử động,” một giọng nói quen thuộc găm gù vào tai nàng.

“Blake?” nàng cất giọng khàn khàn.

“Caroline?” Sau đó, anh thốt ra một từ bậy bạ mà nàng chưa bao giờ nghe thấy trước đây dù nàng từng cho rằng mình đã được thưởng thức hết những lời thô tục từ những gã giám hộ của mình.

“Đúng là tôi,” nàng nuốt xuống và đáp, “Và dù sao thì tôi thực sự cũng không thể cử động. Anh khá là nặng.”

Anh lăn người khỏi nàng và chĩa ánh mắt vào nàng với chỉ một phần trên cơ thể là hoài nghi, còn ba mươi một phần còn lại là giận dữ. Caroline thấy chính mình đang ước rằng giá mà nàng đã đi đường khác. Blake Ravenscroft chắc chắn không phải người đàn ông nàng có thể gây trở ngại.

“Tôi sẽ giết cô,” anh rít lên.

Nàng nuốt xuống. “Chẳng phải anh muốn giảng đạo cho tôi trước hay sao?”

Anh lại nhìn nàng chằm chằm với vẻ kinh ngạc tột độ. “Tôi rút lại lời

nó vừa rồi,” anh nói chính xác và rõ ràng từng từ. “Đầu tiên tôi sẽ siết cổ cô, sau đó sẽ giết cô.”

“Ồ đây sao?” nàng hỏi đầy nghi ngờ, đưa mắt nhìn quanh. “Thi thể của tôi trông sẽ không đáng ngờ vào sáng hôm sau chứ?”

“Cô đang làm cái quái gì ở đây thế? Cô đã được chỉ thị rõ ràng là ở...”

“Tôi biết,” nàng khấn trương thì thào, ép ngón tay lên môi, “nhưng tôi đã nhớ ra vài điều, và...”

“Tôi không quan tâm liệu cô có nhớ được cả quyền Kinh Thánh thứ hai hay không. Cô đã được dặn...”

James đặt một tay lên vai Blake và nói, “Nghe cô ấy nói, Ravenscroft.”

“Người quản gia,” Caroline chen vào thật nhanh trước khi Blake thay đổi ý định và quyết định siết cổ nàng, “Farnsworth. Tôi đã quên khuấy mất tiệc trà của ông ta. Ông ta có một thói quen kỳ lạ, các anh thấy đấy. Ông ta uống trà vào mười giờ hằng đêm. Và ông ta sẽ tản bộ ngay trước...” giọng nàng nhỏ dần khi thấy một vệt sáng di chuyển trong phòng ăn tối. Hẳn là Farnsworth đang cầm chiếc đèn lồng đi ngang qua sảnh lớn. Cửa phòng ăn thường để mở, vì thế nếu đèn của ông ta sáng, họ có thể nhìn thấy ánh lập lòe của nó qua cửa sổ.

Trừ khi ông ta nghe được gì đó và đã thực sự bước vào phòng ăn để xem xét...

Cả ba người nhanh chóng đồng loạt rạp xuống mặt đất.

“Tai ông ta rất thính,” Caroline thì thầm.

“Vậy thì ngậm miệng lại,” Blake lại rít lên.

Nàng nín thính.

Anh sáng biến mất một lúc rồi lại xuất hiện ở phòng khách phía nam.

“Tôi tưởng cô nói Prewitt luôn đóng cửa phòng này,” Blake thì thầm.

“Farnsworth có một chiếc chìa khóa,” Caroline thì thầm đáp trả.

Blake giơ tay ra hiệu cho nàng rời khỏi cửa sổ phòng khách phía nam, và vì thế, nàng liền trườn bằng bụng cho đến khi tới sát cạnh phòng ăn. Blake ở ngay sau nàng. Nàng nhìn quanh để tìm kiếm James, nhưng anh ta hẳn đã men theo lối rẽ về hướng ngược lại.

Blake chỉ vào tòa nhà và mấp máy môi, “Đến gần bức tường hơn.” Caroline làm theo hướng dẫn của anh cho đến khi người nàng ép vào lớp đá mát lạnh bên ngoài dinh thự Prewitt. Tuy nhiên, cùng lúc đó, phía bên kia của nàng lại ép lên cơ thể ấm áp của Ravenscroft.

Caroline thở hắt hển. Người đàn ông này đang nắm sát nàng. Nàng lẽ ra sẽ khiến anh đình tai, nhưng cũng biết mình phải giữ giọng thật nhỏ. Chưa kể đến sự thật rằng nàng đang úp mặt xuống đất và không hề mong muốn là nó sẽ đầy cỏ.

“Ông ta bao nhiêu tuổi?”

Nàng gần như thở hắt hển. Hơi thở ấm áp của anh phả lên má nàng, và Caroline có thể thề rằng nàng cảm thấy môi anh chạm nhẹ lên tai mình.

“Ít nhất là năm mươi,” nàng thì thào. “Nhưng ông ta là một tay súng cừ khôi.”

“Người quân gia ư?”

“Ông ta từng phục vụ cho quân đội,” nàng giải thích. “Ở các thuộc địa. Tôi tin là ông ta từng được trao tặng huân chương dũng cảm.”

“Thật may mắn làm sao,” Blake lẩm bẫm. “Tôi cho rằng ông ta không thành thạo bắn cung.”

“Đúng là không, nhưng tôi đã có lần thấy ông ta đập một con dao trúng thân cây từ khoảng cách hai mươi bước.”

“Gì cơ?” Blake thấp giọng chửi thề - một trong những câu chửi thề hiếm hoi thực sự gây ấn tượng với nàng.

“Tôi chỉ đùa thôi,” nàng nói nhanh.

Cả cơ thể anh căng ra vì giận dữ. “Giờ *không* phải lúc hoặc chỗ cho...”

“Đúng, giờ thì tôi nhận ra rồi,” nàng lẩm bẫm.

James xuất hiện từ một góc khác, bò trên hai tay và đầu gối. Anh ta nhìn họ với vẻ thích thú. “Tôi không biết là hai người vui vẻ thế này ở đây.”

“Chúng tôi không vui vẻ,” Blake và Caroline cùng lúc rít lên.

James lắc đầu với vẻ trang nghiêm đến nỗi đó rõ ràng là sự chế nhạo anh ta dành cho họ. “Không, rõ ràng là các vị không thấy thế.” Sau đó, anh ta tập trung ánh mắt lên Blake - người vẫn đang nằm sát Caroline. “Hãy quay trở lại với công việc thôi nào. Gã quản gia đã quay lại phòng của hắn rồi.”

“Cậu chắc chứ?”

“Tôi thấy ánh đèn đã biến mất khỏi phòng khách, sau đó lên trên lầu.”

“Ở cầu thang bên có một cửa sổ,” Caroline giải thích. “Anh có thể thấy nó từ phía nam.”

“Tốt,” Blake nói, lặn khỏi người nàng. “Quay lại với việc mở những chiếc cửa sổ thôi.”

“Quả là một ý tồi,” Caroline nói. Cả hai đều quay lại nhìn nàng, trong bóng tối, nàng không thể chắc liệu về mặt của họ là quan tâm hay khinh khỉnh.

“Farnsworth sẽ nghe thấy tiếng các anh từ phòng của ông ta,” nàng nói. “Hai phòng chỉ cách nhau một chút, và từ khi thời tiết bớt nóng nực, ông ta thích mở cửa sổ. Nếu đội nhiên nhìn ra ngoài, rất có khả năng ông ta sẽ thấy các anh.”

“Lẽ ra cô nên nói điều này trước khi chúng tôi định đột nhập,” Blake cắt ngang.

“Tôi vẫn có thể dẫn các anh vào,” nàng đáp trả.

“Bằng cách nào?”

“Cảm ơn, Caroline,” nàng nói một cách mỉa mai. “'Cô thật là chu đáo'. 'Sao cơ, anh khách sáo rồi, Blake, không thành vấn đề khi tôi trợ giúp các anh'.”

Trông anh chẳng thích thú chút nào. “Chúng ta không có thời gian để đùa cợt, Caroline. Nói cho chúng tôi biết chúng tôi cần làm gì?”

“Anh có thể mở ổ khóa không?”

Trông anh như bị mất thể diện vì câu hỏi của nàng. “Dĩ nhiên, dù Riverdale làm nhanh hơn tôi.”

“Tốt, theo tôi.”

Tay anh giữ chặt vai phải của nàng. “Cô sẽ không vào trong.”

“Tôi có bốn phận phải ở yên đây ngoài này một mình ư? Nơi mà bất cứ ai đi ngang qua đều có thể nhận ra và trả tôi về cho Oliver? Chưa kể đến những tên trộm, cướp...”

“Thứ lỗi cho tôi, Caroline,” James cắt ngang, “Nhưng chúng ta chính là những tên trộm và kẻ cướp trong hoàn cảnh này.”

Caroline kìm lại tiếng cười.

Blake thì nổi giận.

James nhìn họ tới lui với vẻ thích thú không che đậy. Cuối cùng, anh ta nói, “Cô ấy nói đúng, Ravenscroft. Chúng ta không thể để cô ấy lại đây một mình. Dẫn đường đi, Caroline.”

Blake buông một tiếng chửi thề nhưng vẫn lê bước sau James và Caroline mà không còn thốt ra lời phàn nàn tiêu cực nào.

Nàng đưa họ đến cánh cửa hông bị một cây thích rất cao che khuất. Sau đó, nàng cúi xuống và đặt ngón tay lên môi, ra hiệu cho họ đứng yên. Hai người đàn ông nhìn nàng đầy bối rối và thích thú khi nàng đập mạnh vai vào cánh cửa. Họ nghe thấy tiếng chốt bật ra và Caroline vung tay mở cửa.

“Tên quản gia sẽ không nghe thấy sao?” James hỏi.

Nàng lắc đầu. “Phòng ông ta rất xa chỗ này. Người duy nhất sống ở phía bên này đại sảnh là bà quản gia điếc đần. Tôi đã lén ra lén vào bằng đường này cả tỉ lần mà không bị ai bắt quả tang.”

“Lẽ ra cô nên nói với chúng tôi điều này từ trước,” Blake nói.

“Anh sẽ không bao giờ làm đúng cách. Tôi tốn mấy tuần liền mới học được cách đập vào cánh cửa như thế đấy.”

“Và cô chuồn ra ngoài vào ban đêm làm gì?” anh tò mò.

“Tôi không thể hiểu làm thế nào mà đây lại là việc của anh.”

“Cô trở thành việc của tôi kể từ khi cô ở lại trong nhà tôi rồi.”

“Ồ, tôi đã không thèm đến đó nếu như anh không bắt cóc tôi!”

“Tôi đã không bắt nhầm cô nếu cô không lang thang về vùng nông thôn giữa đêm hôm khuya khoắt mà chẳng nghĩ gì đến sự an toàn của mình.”

“Và anh biết thừa là tôi chắc hẳn sẽ an toàn khi chạy về vùng nông thôn hơn là ở nhà Prewitt.”

“Cô có ở trong tu viện thì cũng chẳng an toàn đâu,” anh lầm bầm.

Caroline đảo mắt. “Nếu đó không phải là thứ lỗi bịch nhất... Ồ, thôi bỏ đi. Nếu như anh quá thất vọng về chuyện tôi không để anh mở cánh cửa đó thì đây, tôi sẽ đóng nó lại và anh có thể làm gì với nó thì tùy.”

Anh tiến về phía trước một bước đầy đe dọa. “Cô có biết rằng nếu lúc này, tôi bóp cổ cô ở đây thì không có một bồi thẩm đoàn nào có thể kết tội...”

“Nếu đôi uyên ương các cậu có thể ngừng cắn xé lẫn nhau một chút,” James xen ngang, “thì tôi muốn tìm hiểu về phòng làm việc trước khi Prewitt quay về.”

Blake trừng mắt nhìn Caroline như thể toàn bộ sự chậm trễ này là lỗi của nàng, điều đó khiến nàng rít lên, “Đừng quên rằng nếu như không có tôi...”

“Nếu như không có cô...” anh bắn trả, “Tôi sẽ là một người đàn ông thực sự, thực sự hạnh phúc.”

“Chúng ta đang lãng phí thời gian đây,” James nhắc họ. “Cả hai người có thể ở lại đây nếu không thể ngừng đấu đá với nhau, nhưng tôi sẽ tìm hiểu về phòng khách phía nam.”

“Tôi sẽ đi trước,” Caroline tuyên bố, “vì tôi biết đường.”

“Cô sẽ đi sau tôi,” Blake phản đối. “Và chỉ đường cho tôi khi chúng ta đi cùng nhau.”

“Ôi, lạy Thánh Peter,” James cuối cùng cũng lớn tiếng, nổi bực tức hiển hiện trên từng phân cơ thể. “Tôi sẽ đi đầu, nếu điều đó có thể khiến hai người im miệng lại. Caroline cô theo sau và chỉ đường cho tôi. Blake, cậu bảo vệ cô ấy từ phía sau.”

Bộ ba bắt đầu tiến vào trong ngôi nhà, thật đáng ngạc nhiên là không có bất cứ lời nào được thốt ra ngoài trừ những tiếng thì thầm hướng dẫn của Caroline. Không lâu sau, họ đã thấy chính mình đang ở phía cửa trước của phòng khách phía nam. James lấy ra một dụng cụ phẳng lì kỳ lạ và nhét nó vào ổ khóa.

“Nó có thể mở khóa sao?” Caroline thì thầm hỏi Blake.

Anh gật đầu cộc lốc. “Riverdale là số một. Cậu ta có thể mở một cái khóa nhanh hơn bất cứ ai khác. Đây, xem kìa. Hơn ba giây. Một, hai...”

Cạch. Cánh cửa bật mở.

“Ba,” James nói với điệu cười tự mãn.

“Làm tốt lắm,” Caroline nói.

Anh ta mỉm cười đáp trả nàng. “Trong đời mình, tôi chưa từng gặp bất cứ người phụ nữ hay ổ khóa nào không yêu mình.”

Blake lẩm bẩm điều gì đó rồi sai bước theo họ. “Cô,” anh nói, xoay người và chỉ vào Caroline, “đừng có chạm vào bất cứ thứ gì.”

“Anh có muốn tôi nói cho anh biết rằng Oliver cũng không muốn tôi chạm vào bất cứ thứ gì không?” nàng hỏi, nụ cười hiển nhiên là giả dối.

“Tôi không có thời gian chơi bời lúc này, Quý cô Trent.”

“Ồ, tôi sẽ không mơ đến chuyện lãng phí thời gian của anh đâu.”

Blake quay sang James. “Tôi sẽ giết cô ta.”

“Còn tôi sẽ giết cậu,” James trả lời. “Cả hai người các cậu.” Anh ta bước qua họ và tiến thẳng đến bàn làm việc. “Blake, cậu kiểm tra giá sách.

Caroline, cô... chà, tôi không biết cô có thể làm gì, nhưng hãy cố gắng đừng la mắng Blake.”

Blake cười tự mãn.

“Anh ta đã mắng tôi trước,” Caroline lầm bầm, biết thừa rằng mình hành động thật bốc đồng.

James lắc đầu và trở lại với công việc phá khóa những ngăn kéo trên bàn. Anh ta cẩn thận mở từng chiếc khóa một, kiểm tra đồ đạc bên trong rồi sắp xếp lại như cũ để Oliver không nhận ra họ đã đụng vào chúng.

Tuy nhiên sau khoảng một phút, Caroline cảm thấy thương hại cho anh ta và nói, “Anh có thể muốn tập trung vào cái dưới cùng phía bên trái.”

Anh ta quay lại và nhìn nàng đầy thích thú.

Nàng nhún vai, đầu nghiêng về hướng vừa chỉ, “Oliver luôn phát điên vì cái ngăn kéo đó. Có lần ông ta đã suýt cắt phăng đầu Farnsworth chỉ để đánh bóng lại ổ khóa.”

“Cô không thể nói điều này với cậu ta trước khi cậu ta dò xét tất cả những ngăn kéo khác hay sao?” Blake hỏi đầy giận dữ.

“Tôi đã cố,” nàng vắn lại, “Và anh dọa sẽ giết tôi.”

James bỏ qua sự xỉa xối của họ và mở khóa chiếc ngăn kéo mà Caroline đã chỉ. Ngăn kéo trượt mở và để lộ một xấp tài liệu, tất cả đều được dán nhãn gọn gàng kèm ngày tháng.

“Gì thế?” Blake hỏi.

James khẽ huýt sáo. “Tám vé đưa Prewitt đến giá treo cổ.”

Blake và Caroline tập trung lại, vui mừng quan sát các tập hồ sơ. James mở một trong số chúng và đặt trên bàn, lướt nhanh nội dung với vẻ vô cùng quan tâm.

“Nó nói gì thế?” Caroline hỏi.

“Là những tài liệu về hoạt động bất hợp pháp của Oliver,” Blake trả lời. “Gã thật ngu ngốc khi viết hết chúng ra như thế này.”

“Oliver là người ngăn nắp một cách khủng khiếp,” nàng nói. “Mỗi khi nghĩ ra bất cứ kế hoạch nào, ông ta đều viết chúng ra giấy và làm theo mà không hề có ngoại lệ.”

James chỉ vào một câu bắt đầu với những chữ cái CDL. “Đó chắc chắn là Carlotta,” anh thì thầm. “Nhưng còn đây là ai?”

Mắt Caroline dõi theo tay anh ta vào chữ MCD. “Miles Dudley,” nàng nói.

Cả hai người đàn ông đồng loạt quay sang nàng. “Ai cơ?” họ hỏi.

“Tôi nghĩ là Miles Dudley. Tôi không biết tên đệm của người này, nhưng ông ta là người duy nhất có chữ MD trong những người mà tôi nghĩ đến. Ông ta là một trong số tay chân thân cận nhất của Oliver. Họ biết nhau rất lâu rồi.”

Blake và James liếc nhau.

“Tôi thấy hẳn khá là đáng ghét,” Caroline tiếp tục. “Hắn chẳng lúc nào ngừng thèm thuồng những cô hầu gái. Và tôi. Tôi thường kiểm soát vắng mặt khi hắn xuất hiện.”

Blake quay sang hầu tước. “Tài liệu đó có đủ thông tin bắt Dudley hay không?”

“Có lẽ có,” James trả lời. “Nếu chúng ta có thể chắc chắn rằng MCD chính là Miles Dudley. Ai đó không thể bị tổng giam chỉ vì tên họ có những chữ cái đầu trùng với thứ này.”

“Nếu các anh bắt Oliver,” nàng nói, “Tôi chắc chắn là ông ta sẽ buộc tội ngài Dudley. Họ là bạn khá tốt của nhau, nhưng tôi nghi ngờ lòng trung thành của Oliver có thể giữ vững được trong những trường hợp như vậy. Khi điều đó diễn ra, Oliver sẽ không giữ trung thành với bất cứ ai ngoại trừ bản thân ông ta.”

“Tôi không sẵn sàng để nhận rủi ro đó,” Blake nói dứt khoát. “Tôi sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi nhìn thấy cả hai gã phản bội này vào tù hoặc bị treo cổ. Chúng ta phải tóm gọn cả hai bọn chúng.”

“Các anh có cách nào xác định thời điểm Oliver lên kế hoạch cho chuyến buôn lậu tiếp theo của ông ta không?” Caroline hỏi.

“Không,” James đáp, trở tay lên đóng tài liệu. “Trừ khi hẳn ta thực sự là kẻ ngu dốt.”

Caroline cúi người về phía trước. “Thế còn cái này?” nàng hỏi, nhắc một tập dữ liệu gần như trống không được đánh dấu 31-7-14 lên.

Blake tóm lấy nó từ nàng và đọc lướt qua nội dung. “Một gã ngu xuẩn!”

“Chắc chắn tôi sẽ không tranh cãi với anh về chủ đề sự ngu dốt của Oliver,” Caroline xen vào, “Nhưng phải nói rằng tôi đảm bảo là ông ta không hề ngờ đến việc văn phòng của mình bị lục lọi.”

“Một người không bao giờ nên viết loại thông tin này ra giấy.” Blake nói.

“VẬY sao, Ravenscroft,” James nói với một cái nhướn mày tinh nghịch, “Với lối tư duy như thế, cậu nên thực hiện một tội ác xuất sắc nào đó.”

Blake quá mải mê với đóng tài liệu đến nỗi chẳng muốn liếc nửa con mắt về phía bạn mình. “Prewitt đang dự tính làm vụ lớn. Nhìn cái này thì biết, nó sẽ lớn hơn bất cứ thương vụ nào gã đã từng làm trước đây. Gã đề cập đến CDL, MCD và 'phần còn lại'. Gã đồng thời cũng đặt tên cho một món tiền khá lớn.”

Caroline nhìn chăm chú qua cánh tay anh vào những con số được ghi trong tài liệu. “Ôi Chúa lòng lành,” nàng thốt lên. “Với số tiền này, ông ta còn muốn gì ở tài sản của tôi nữa?”

“Có vài người luôn thấy mình không bao giờ đủ,” Blake đáp hờ hững.

James hắng giọng, “VẬY thì tôi nghĩ chúng ta nên chờ đến cuối tháng này và tấn công khi có khả năng tóm gọn bọn chúng. Xóa sổ một vòng chỉ với một cú càn quét sạch trơn.”

“Kế hoạch này nghe có vẻ hợp lý đây,” Caroline đồng ý. “Thậm chí nếu chúng ta buộc phải chờ trong ba tuần.”

Blake quay sang nàng với vẻ giận dữ. “Cô sẽ không tham gia.”

“Anh nói cái khi gì đây?” nàng vừa chông nạnh vừa trả miếng. “Nếu không có tôi, anh thậm chí sẽ chẳng biết rằng ông ta sẽ lên kế hoạch cho vài việc vào thứ Tư.” Nàng chớp mắt và suy nghĩ. “Tôi nói này, anh có cho rằng ông ta không chơi bạc vào thứ Tư hằng tuần hay không? Tôi tự hỏi hay là ông ta thường buôn lậu vào ngày hôm đó cũng nên.”

Nàng lướt qua các tập tài liệu, kiểm tra ngày tháng và nhằm phép tính cộng trừ bậy với từng tập dữ liệu một. “Xem này! Tất cả đều vào cùng một ngày trong tuần.”

“Tôi ngờ là gã thực hiện việc buôn lậu vào mỗi thứ Tư,” James trầm ngâm. “Nhưng đó chính là vỏ bọc tuyệt vời cho những lần gã tham gia vào các hoạt động phi pháp. Với gã sẽ chơi bài cùng ai cơ chứ?”

“Miles Dudley.”

Blake lắc đầu. “Toàn bộ bàn chơi đều có thể dính dáng vào. Còn ai nữa chứ?”

“Bernard Leeson. Ông ta là bác sĩ giải phẫu địa phương.”

“Tôi ghét mấy gã lang băm,” Blake lầm bầm.

“Và Francis Badeley,” nàng kết thúc. “Thảm phán.”

“Vậy thì tôi cho rằng chúng ta không nên tìm hãn để hỗ trợ cho cuộc bắt giữ này,” James nói.

“Có thể gã sẽ tự sa lưới,” Blake đáp lời. “Chúng ta cần huy động người từ London.”

James gật đầu. “Moreton sẽ muốn một vài bằng chứng trước khi triển khai lực lượng trên quy mô lớn như thế này. Chúng ta sẽ cần một vài tài liệu.”

“Nếu là các anh, tôi sẽ không mang tất cả theo đâu,” Caroline xen vào. “Hầu như ngày nào Oliver cũng vào phòng này. Tôi đảm bảo ông ta sẽ chú ý nếu tài liệu bị mất tích.”

“Cô thực sự làm tốt việc này đây,” James trả lời với một nụ cười. “Cô có chắc là không muốn đăng ký vào lực lượng của chúng tôi?”

“Cô ta sẽ không làm việc cho Bộ Chiến tranh,” Blake gầm gừ.

Caroline có cảm giác anh sẽ găm lên để tuyên bố, bất chấp việc họ đang rình mò trong phòng làm việc của Oliver.

“Chúng ta sẽ chỉ lấy một hai tập,” James đáp, lờ đi những gì Blake nói. “Nhưng chúng ta không thể mang cái này theo.” Anh nhắc tập tài liệu về nhiệm vụ sắp tới. “Hắn sẽ xem qua cái này sớm thôi.”

“Đưa cho Caroline một tờ,” Blake dài giọng. “Tôi chắc là cô nàng sẽ vui vẻ mà sao chép lại thông tin này. Suy cho cùng thì cô nàng có giọng văn tinh tế lắm.”

“Tôi không biết Oliver để giấy ở đâu,” nàng đáp lại, mặc kệ lời mỉa mai của anh. “Ông ta chẳng bao giờ cho phép tôi bước vào phòng này. Tuy nhiên, tôi biết có thể tìm được một vài tờ ở trong đại sảnh. Cả một chiếc bút lông và mực nữa.”

“Ý kiến không tồi,” James nói. “Chúng ta lục soát nơi này càng ít thì cơ hội để Oliver chú ý tới việc ai đó đã lục lợi đồ đạc của gã càng giảm. Caroline, lấy giấy và bút đi.”

“Luôn đây.” Nàng trao cho anh ta một nụ cười vui vẻ và lao khỏi cửa.

Nhưng Blake đã nhanh chóng bám sát gót nàng. “Cô sẽ không đi một mình,” anh rít lên, “Từ từ thôi.”

Caroline không giảm tốc độ, nàng cũng không nghi ngờ gì việc anh sẽ theo sau mình xuống đại sảnh và đi vào phòng khách phía tây. Đó là căn phòng nàng từng sử dụng để mua vui cho những quý cô hàng xóm. Không có nhiều người đến đây để yêu cầu chúng, nhưng vẫn có, và Caroline đã cất giấy, bút cùng mực ở đây phòng trường hợp ai đó cần viết vài dòng ghi chú hay thư từ.

Nhưng ngay khi chuẩn bị lao vào phòng, nàng nghe thấy tiếng động nghe khá giống tiếng chìa khóa tra vào ổ vọng ra từ cửa trước. Nàng quay sang Blake và rít lên, “Là Oliver!”

Anh thậm chí không thêm phí thời gian để cất lời. Trước khi Caroline kịp có bất cứ ý tưởng nào về những chuyện sẽ diễn ra, nàng đã được đẩy vào phòng khách phía đông và thu mình lại sau sofa. Tim nàng đập mạnh đến mức nàng thực sự ngạc nhiên khi nó lại không thể đánh thức cả căn nhà.

“Còn James thì sao?” nàng thì thào.

Blake đặt ngón tay lên môi nàng. “Cậu ta biết phải làm gì. Giờ thì im lặng nào, gã ta đang đến.”

Caroline nghiêng rặng để giữ chúng không lập cập vì sợ hãi khi lắng nghe tiếng giày của Oliver gõ từng bước xuống đại sảnh. Nếu James không nghe thấy gã đang vào thì sao? Nếu James nghe thấy nhưng lại không thể trốn kịp thì sao? Nếu như anh ta trốn kịp nhưng lại quên đóng cửa thì sao?

Đầu nàng đau nhức với vô số những thảm họa có khả năng sẽ xảy ra.

Nhưng gót giày của Oliver không di chuyển về phía phòng khách phía nam. Chúng đang tiến gần về phía nàng! Caroline nén tiếng hỗn hển và huých vào sườn Blake. Anh không phản ứng lại mà chỉ giữ chắc tư thế cảnh giác.

Caroline liếc qua chiếc bàn bên góc, mắt dán vào chai rượu brandy. Oliver thường thích uống một ngụm trước khi lên giường.

Nếu không quay lại khi tu chúng, gã sẽ không thấy họ, nhưng nếu gã quay lại...

Hoảng sợ tột độ, nàng kéo mạnh cánh tay Blake. Thật mạnh.

Blake không nhúc nhích.

Bằng những chuyển động điên cuồng, nàng thúc vào ngực anh và chỉ chai rượu.

“Cái gì?” anh mấp máy môi.

“Brandy,” nàng mấp máy môi đáp trả, giận dữ trở ngón tay vào cái chai.

Mắt Blake mở to và anh nhanh chóng nhìn quanh căn phòng để tìm kiếm một nơi ẩn náu dù ánh sáng trong phòng mờ mờ và khó để nhìn rõ.

Tuy nhiên, Caroline lại có lợi thế hơn trong việc hiểu rõ căn phòng như lòng bàn tay. Nàng hất đầu sang bên, ra hiệu cho Blake bò theo mình ra sau một chiếc sofa khác, cảm tạ sâu sắc Đấng sinh thành rằng Oliver đã đặt ở đó một tấm thảm. Sàn nhà không thảm có thể khiến mỗi cử động của nàng đều gây ra tiếng ồn, rồi họ chắc hẳn sẽ bỏ mạng.

Cùng lúc đó, Oliver bước vào phòng và rót cho mình một ly brandy. Vài giây sau, nàng nghe tiếng gã đặt chiếc cốc lên bàn, kéo theo tiếng rót một cốc brandy nữa. Caroline cắn môi bối rối. Thật không giống Oliver một chút nào khi uống nhiều hơn một ly trước khi đi ngủ.

Nhưng Oliver chắc hẳn đã có một buổi tối vất vả khi gã thờ dài, “Chúa ơi, thật là một thảm họa!”

Sau đó, nỗi kinh hoàng nối tiếp nỗi kinh hoàng khi gã thả người xuống chiếc sofa mà họ đang ăn náu ngay phía sau và đặt phịch chân lên bàn.

Caroline đông cứng người. Hoặc nàng sẽ như vậy nếu không bị tê liệt vì sợ hãi, nàng điên cuồng nghĩ. Chẳng thể nghi ngờ gì về điều đó.

Họ đã mắc kẹt.

Chương 12

Pal-lia-a-tive (Danh từ): Điều mang đến sự trấn an tạm thời hoặc thoảng qua.

Tôi đang học được rằng nụ hôn chỉ là một cách xoa dịu sự yếu đuối khi trái tim ai đó vỡ vụn.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Blake bịt chặt tay lên miệng Caroline. Anh biết cách giữ im lặng và có nhiều năm kinh nghiệm trong việc giữ cho ai đó hoàn toàn im lặng. Nhưng Chúa mới biết Caroline có thể gây ra chuyện gì. Người phụ nữ điên rồ này có thể hất hơi bất cứ lúc nào. Hoặc nấc. Hoặc cựa quậy.

Nàng nhìn anh trừng trừng. Blake nghĩ nàng đúng là một kẻ nhát gan. Anh giờ bàn tay còn lại lên để giữ chặt bắp tay nàng nhằm khiến nàng bất động. Anh không quan tâm liệu nàng có bị bầm tím đến cả tuần hay không; chẳng ai biết Prewitt sẽ làm gì nếu biết kẻ ương ngạnh được mình giám hộ đang núp sau ghế trong phòng khách. Sau cùng thì khi chạy trốn khỏi nơi này, Caroline cũng đã mang toàn bộ số tài sản của mình ra khỏi nhà hẳn.

Prewitt ngáp dài rồi đứng dậy, và trong một khoảnh khắc, tim Blake đập mạnh với những hy vọng. Nhưng tên đàn ông chết tiệt đó lại chỉ đi ngang qua bàn và rót thêm một ly brandy khác.

Blake nhìn Caroline. Không phải nàng từng nói với anh rằng Prewitt không bao giờ để tinh thần bị lú lẫn bởi rượu hay sao? Nàng nhún vai, rõ ràng là chẳng hề biết người giám hộ của mình đang làm gì.

Prewitt lại ngồi phịch xuống sofa rồi lẩm bầm, “Con bé chết tiệt!”

Mắt Caroline mở lớn.

Blake chỉ vào nàng và mấp máy môi, *Cô ư?*

Nàng nhún vai và chớp mắt.

Blake nhắm mắt lại một lúc, cố đoán xem Prewitt ám chỉ ai. Chẳng

có cách nào có thể chắc chắn được điều này. Đó có thể là Caroline, cũng có thể là Carlotta De Leon.

“Nó có thể ở chỗ quý nào cơ chứ?” Prewitt nói theo sau hẳn là âm thanh của một cú hớp brandy cực lớn.

Caroline chỉ vào mình và Blake cảm thấy miệng nàng đang mấp máy thành từ, *Tôi á* dưới tay anh. Dù thế, anh cũng không phản ứng lại. Anh quá bận rộn với việc hoàn toàn tập trung vào Prewitt. Nếu lúc này, tên khốn phản gián đó phát hiện ra họ thì nhiệm vụ của họ sẽ đổ bể.

Ồ, không hoàn toàn. Blake chắc chắn là anh và James có thể dễ dàng tóm được Prewitt vào đêm đó nếu cần, nhưng như vậy có nghĩa là anh và bạn mình có thể sẽ phải rời đi tay không. Tốt hơn hết là kiên nhẫn và chờ thêm ba tuần nữa. Sau đó vòng quay gián điệp sẽ được đóng lại mãi mãi.

Và chỉ khi Blake cảm thấy chân bắt đầu tê dại, Prewitt mới đặt mạnh chiếc cốc lên bàn rồi bước ra khỏi phòng. Blake đếm đến mười rồi mới bỏ tay khỏi miệng Caroline và thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cũng thở phào thật nhanh kèm theo một câu hỏi, “Anh có nghĩ rằng hẳn đang nói đến tôi không?”

“Tôi không biết,” Blake trả lời thành thật, “Nhưng tôi sẽ chẳng ngạc nhiên chút nào nếu sự thật đúng là như thế.”

“Anh có cho rằng hẳn đã phát hiện ra James không?”

Anh lắc đầu. “Nếu có, chúng ta sẽ nghe thấy vài tiếng xô xát. Dù vậy thì điều đó cũng không có nghĩa là chúng ta đã được an toàn. Và tất cả những gì chúng ta biết là Prewitt đang tán bộ xuống đại sảnh trước khi bước vào phòng khách phía nam.”

“Giờ chúng ta phải làm sao?”

“Chờ đợi.”

“Chờ đợi cái gì?”

Anh quay ngoắt sang đối mặt với nàng. “Cô hỏi nhiều quá đấy.”

“Đó là cách duy nhất để học được những thứ hữu ích.”

“Chúng ta đợi,” Blake trả lời với vẻ thiếu kiên nhẫn, “cho đến khi nhận được thêm bất cứ dấu hiệu nào từ Riverdale.”

“Nếu anh ấy đang chờ dấu hiệu của chúng ta thì sao?”

“Cậu ta sẽ không.”

“Làm sao anh biết chắc được?”

“Riverdale và tôi đã làm việc cùng nhau bảy năm rồi. Tôi biết kiểu của cậu ta.”

“Tôi không thực sự hiểu làm thế nào anh có thể sẵn sàng cho tình huống đặc thù này.”

Anh bắn cho nàng một cái nhìn khó chịu đến nỗi nàng phải ngậm chặt miệng lại. Nhưng nàng chỉ làm thế sau khi đã đảo mắt nhìn anh.

Blake mặc kệ nàng trong vài phút, đây quả là điều không dễ dàng gì với anh. Chỉ tiếng thở của nàng cũng khiến anh bị kích thích. Phản ứng lúc này không phù hợp với hoàn cảnh cho lắm, và anh cũng chẳng có chút kinh nghiệm nào với nó, kể cả cùng Marabelle. Thật không may là dường như anh chẳng thể làm gì được với nó, và điều đó khiến tâm trạng anh càng dần sâu vào khó chịu.

Sau đó nàng cử động, cánh tay nàng vô tình cọ vào hông anh, và...

Blake nhất định không để suy nghĩ đó đi xa hơn. Đột nhiên anh nắm lấy tay nàng và đứng dậy. “Đi thôi!”

Caroline nhìn quanh đầy bối rối. “Chúng ta đã nhận được dấu hiệu nào đó từ ngài hầu tước ư?”

“Không, nhưng chúng ta chờ đủ lâu rồi.”

“Nhưng tôi tưởng anh đã nói là...”

“Nếu muốn trở thành một phần trong vụ này,” anh rít lên, “Cô cần phải học cách tuân lệnh. Và không thắc mắc.”

Nàng nhướn mày. “Tôi rất vui vì cuối cùng anh cũng quyết định cho tôi cùng tham gia.”

Nếu có thể cắt lưỡi nàng vào lúc đó, Blake sẽ làm ngay. Hoặc ít nhất là sẽ thử. “Theo tôi,” anh quát.

Caroline chào anh rồi nhón từng bước nhỏ theo sau anh về phía cửa. Blake nghĩ mình xứng đáng được nhận huân chương vinh danh cho việc đã không nhắc nàng lên và ném nàng ra cửa sổ. Ít nhất thì anh sẽ phải yêu cầu một thù lao khổng lồ từ Bộ Chiến tranh. Nếu họ không đưa tiền cho anh, thì hẳn cũng sẽ giao cho anh vài cơ ngơi thu từ một tên tội phạm ở đâu đó.

Chắc chắn là anh xứng đáng được nhận thêm chút gì đó trong nhiệm vụ này. Caroline có thể khá thú vị để hôn, nhưng trong công việc thì nàng đúng là khó chịu khủng khiếp.

Anh tiến đến ngưỡng cửa đang mở và ra hiệu cho nàng đứng sau mình. Đặt tay lên cò súng, anh nhìn chăm chú vào đại sảnh, chắc chắn không có ai trong đó rồi mới bước ra Caroline theo sau anh mà không nhận được một hướng dẫn bằng lời nào, vì anh biết là nàng sẽ chủ động. Cô nàng đó chắc chắn là chẳng cần phải thúc giục để bước ra và đối diện với nguy hiểm.

Nàng quá cứng đầu, quá bất cần. Nó mang những ký ức quay về bên anh.

Marabelle.

Blake nhắm nghiền mắt lại trong vài giây, cố gạt hình ảnh vị hôn thê ra khỏi tâm trí. Nàng có thể vẫn sống trong trái tim anh, nhưng không có chỗ ở đây, tối nay, trong dinh thự Prewitt. Không nếu như Blake muốn đưa cả ba người họ ra ngoài một cách an toàn.

Tuy nhiên, ký ức về Marabelle nhanh chóng bị những cú chọc liên tục của Caroline vào bắp tay anh gạt sang một bên. “Lại sao nữa?” anh quát.

“Không phải là ít nhất thì chúng ta cũng nên lấy mực, bút và giấy sao? Đó không phải là lý do chúng ta đến đây ư?”

Blake cuộn chặt những ngón tay thành nắm đấm với vẻ căng thẳng và chậm rãi nói, “Đúng. Đúng, đó quá là một ý hay.”

Nàng lại lao ngang qua căn phòng và thu thập vật dụng cần thiết khi anh thềm nguyên rửa chính mình. Anh đang trở nên ủy mị và yếu đuối. Quên mất điều gì đó đơn giản như bút và mực thật không giống anh chút nào. Anh muốn thoát khỏi Bộ Chiến tranh, những hiểm nguy và những âm mưu nhiều

hơn bất cứ thứ gì. Anh muốn được sống một cuộc sống mà chẳng phải lo lắng về việc nhìn thấy những người bạn của mình bị giết, chẳng cần làm gì ngoài đọc sách và nuôi những chú chó săn lười biếng, nghịch ngợm và...

“Tôi đã có tất cả những thứ chúng ta cần,” Caroline thì thầm, cắt đứt những suy tư của anh.

Anh gạt đầu và họ tiến bước vào đại sảnh. Khi đến ngưỡng cửa dẫn vào phòng khách phía nam, Blake gõ bảy lần lên lớp gỗ, những ngón tay tìm thấy giai điệu quen thuộc mà anh và James đã cùng nhau nghĩ ra nhiều năm về trước, khi họ vẫn còn là những học sinh trung học ở Eton.

Cánh cửa được kéo vào trong, chỉ một inch nhỏ, sau đó Blake đẩy nó mở ra đủ để anh và Caroline có thể lách vào. James đang dựa lưng vào tường với ngón tay đặt trên cò súng. Anh ta thở dài một tiếng nhẹ nhõm khi thấy chỉ có Blake và Caroline bước vào phòng.

“Cậu không nhận ra tiếng gõ ư?” Blake hỏi.

James gạt đầu cộc lốc. “Không thể mất cảnh giác.”

“Tôi cũng nghĩ thế,” Caroline đồng ý. Công việc gián điệp khiến bao tử nàng nhộn nhạo. Nó chắc chắn là thú vị, nhưng chẳng có gì ở nó khiến nàng muốn được thường xuyên tham gia cả. Nàng không biết hai người họ có thể chịu đựng được lâu đến thế bằng cách nào mà không khiến thần kinh bị xói mòn.

Nàng quay về phía James. “Oliver có vào đây không?”

Anh ta lắc đầu. “Nhưng tôi nghe thấy tiếng gõ ở đại sảnh.”

“Gõ khiến chúng tôi mắc kẹt vài phút ở phòng khách phía tây.” Nàng rùng mình. “Thật đáng sợ!”

Blake bắn cho nàng cái nhìn đánh giá kỳ quặc.

“Tôi đã mang bút, mực và giấy đến đây,” Caroline nói tiếp, đặt những dụng cụ dùng để viết lên bàn của Oliver. “Chúng ta có nên sao chép toàn bộ dữ liệu bây giờ không? Tôi muốn làm ngay. Tôi thực sự không bao giờ có ý định dành quá nhiều thời gian ở dinh thự này đâu.” Chỉ có ba trang giấy trong tập dữ liệu, vì thế mỗi người cầm một tờ giấy và nhanh chóng sao chép nó sang một tờ giấy mới. Những trang giấy không sạch sẽ cho lắm vì

vết mực loang lổ, nhưng vẫn dễ đọc, và đó là tất cả những gì họ cần.

James cẩn thận đặt tập tài liệu vào lại ngăn kéo rồi khóa nó lại.

“Đã sắp xếp lại mọi thứ trong phòng chưa?” Blake hỏi.

James gật đầu. “Tôi đã làm xong xuôi khi hai người không có ở đây.”

“Tốt lắm. Chúng ta rời khỏi đây thôi!”

Caroline quay sang vị hầu tước. “Anh có nhớ mang theo một tài liệu cũ để làm bằng chứng không?”

“Tôi chắc chắn là cậu ta biết phải làm gì với vụ này,” Blake nói dứt ngùn. Rồi quay sang hỏi James, “Đúng không?”

“Chúa ơi!” James nói với giọng phẫn nộ. “Hai người còn tệ hơn cả hai đứa bé mới chập chững biết đi. Đúng, dĩ nhiên là tôi đã mang theo chúng, và nếu hai người không ngừng tranh cãi, tôi sẽ khóa cả hai lại đây và mặc kệ hai người với Prewitt cùng cái họng súng chết tiệt của gã.”

Cầm Caroline trở xuống trước cơn bột phát khỏi vẻ điềm đạm thông thường của hầu tước. Nàng liếc trộm Blake một cái, để ý rằng anh cũng khá ngạc nhiên trước điều này, và có lẽ còn có chút xấu hổ.

James cau mày nhìn hai người họ trước khi ghim ánh mắt về phía Caroline và hỏi, “Làm cách nào chúng ta ra khỏi đây được?”

“Chúng ta không thể ra bằng lối cửa sổ với lý do hết như lúc đi vào. Nếu Farnsworth vẫn thức, ông ta chắc chắn sẽ nghe thấy chúng ta. Nhưng chúng ta có thể rời đi bằng đường lúc này.”

“Vào sáng hôm sau, sẽ không ai nghi ngờ gì việc cánh cửa đó không được khóa hay sao?” Blake hỏi.

Caroline lắc đầu. “Tôi biết cách đóng để chốt cửa rơi xuống và đóng lại. Sẽ không một ai biết được đâu.”

“Tốt,” James nói. “Đi thôi!”

Bộ ba lặng lẽ di chuyển qua ngôi nhà, tạm dừng ở bên ngoài phòng khách phía nam để James có thể khóa cánh cửa về vị trí cũ rồi thoát ra bằng đường sân bên trái. Vài phút sau, họ đã có mặt ở nơi buộc ngựa.

“Ngựa của tôi ở đằng kia,” Caroline nói chỉ vào đám cây nhỏ trông cạnh vườn.

“Tôi đoán là cô đang ám chỉ đến con ngựa của tôi,” Blake cắt ngang, “con mà cô đã thuận tiện mượn đi.”

Nàng hừ nhẹ. “Hãy thứ lỗi cho cách sử dụng tiếng Anh không chính xác của tôi, thưa ngài Ravenscroft. Tôi...”

Nhưng bất kể điều nàng đang định nói là gì, và tự bản thân nàng thậm chí còn không chắc chắn mình định nói gì, tất cả đều mất tích sau tiếng nguyên rủa của James. Trước khi nàng hay Blake có thể nói thêm một từ nào khác, anh ta đã gọi cả hai là những kẻ đầu óc bã đậu, là đồ ngốc, và thứ gì đó hết như thế - thứ mà Caroline cũng không thực sự hiểu. Tuy nhiên, nàng lại khá chắc chắn rằng đó là một lời xúc phạm. Rồi trước khi một trong số bọn họ có cơ hội để đáp trả, James đã nhảy lên ngựa và phi khỏi ngọn đồi.

Caroline chớp mắt và quay sang Blake. “Anh ấy khá là khó chịu với chúng ta, phải không?”

Blake phản ứng lại bằng cách nhắc nàng lên con ngựa của mình rồi nhảy lên phía sau nàng. Họ cưỡi ngựa theo vòng ngoài của dinh thự Prewitt cho đến khi tới chỗ cái cây mà nàng buộc ngựa. Caroline đã sớm ngồi trên lưng chú ngựa của riêng mình.

“Theo tôi,” Blake hướng dẫn và phi ngựa rời đi.

~*~

Một hoặc hai giờ sau, Caroline theo sau Blake băng qua cửa trước của trang viên Seacrest. Nàng đã quá mệt mỏi, đau nhức và chẳng muốn gì khác ngoài bò lên giường, nhưng trước khi nàng có thể lao lên cầu thang, anh đã giữ khuỷu tay nàng lại và kéo nàng vào phòng làm việc của mình.

Hoặc có lẽ *đấy* mới là một thuật ngữ chính xác hơn cho hành động này.

“Không thể đợi đến sáng mai được sao?” nàng vừa ngáp dài vừa hỏi.

“Không.”

“Tôi buồn ngủ chết đi được.”

Không có phản ứng gì.

Caroline quyết định thử một chiến thuật khác. “Anh cho rằng chuyện gì đã xảy ra với hầu tước thế?”

“Tôi không quan tâm nhiều đến việc đó.”

Nàng chớp mắt. Thật kỳ lạ. Rồi nàng lại không thể ngăn nổi mình ngáp một lần nữa. “Anh định mắng tôi sao?” nàng hỏi. “Bởi vì nếu đúng là thế, thì có thể tôi cũng phải cảnh cáo anh rằng tôi thực sự không đủ sức chống lại đâu và...”

“Cô không ư?” anh rõ ràng là găm lên.

Nàng lắc đầu và hướng về phía cửa. Sẽ chẳng có tác dụng gì trong việc cố nói lý lẽ với anh khi anh đang ở trong tâm trạng như thế này. “Tôi sẽ gặp lại anh vào sáng mai. Tôi đảm bảo là dù anh có khó chịu về cái gì đi chăng nữa thì nó cũng sẽ kéo dài cho đến tận lúc đó.”

Blake tóm lấy váy nàng và kéo nàng trở lại giữa phòng. “Cô sẽ không đi đâu cả,” anh găm gù.

“Phiền anh nhắc lại xem nào.”

“Chỉ là tôi nay cô đã nghĩ cái quái quỷ gì khi làm những chuyện vừa rồi thế?”

“Giữ cho anh một mạng sống thì sao?” nàng đùa.

“Đừng có đùa.”

“Tôi không đùa. Tôi đã cứu anh một mạng. Và tôi nhớ là mình đã không được nghe bất cứ lời cảm ơn nào từ anh.”

Anh lảm bảm điều gì đó trong miệng cùng câu nói, “Cô không cứu tôi. Và cô đã tự đe dọa mạng sống của chính mình.”

“Tôi không nguy hiểm cho câu thứ hai, nhưng chắc chắn đêm nay, tôi đã cứu anh một mạng. Nếu tôi không phi đến dinh thự Prewitt để cảnh báo cho các anh về Farnsworth và tiệc trà lúc mười giờ đêm của ông ta, chắc chắn ông ta đã bắn chết các anh rồi.”

“Đó là điểm đáng bàn đây, Caroline.”

“Tất nhiên rồi,” nàng đáp kèm tiếng khịt mũi khinh khỉnh. “Tôi đã cứu rỗi mạng sống khốn khổ của anh, và Farnsworth cũng sẽ không bao giờ có được cơ hội để bắn anh.”

Anh nhìn nàng chăm chăm dữ dội một lúc lâu. “Tôi chỉ nói điều này một lần duy nhất. Cô sẽ không dính dáng gì tới công việc đưa người giám hộ của mình ra công lý nữa.”

Caroline vẫn giữ im lặng.

Một lúc sau, Blake đã mất sạch kiên nhẫn với thái độ chẳng thèm phản ứng của nàng, vì thế anh yêu cầu, “Sao? Sao cô không trả lời?”

“Tôi đã trả lời nhưng anh không thích nó.”

“Chết tiệt nhà cô, Caroline!” anh bùng nổ. “Cô thậm chí không nghĩ đến sự an toàn của mình lấy một lần sao?”

“Tất nhiên là tôi có. Anh tưởng tôi thích trò mạo hiểm với cái cổ của mình tối nay lắm hả? Tôi thậm chí còn có thể bị giết. Hay tệ hơn là anh đã có thể bị giết. Hoặc Oliver có thể đã tóm được tôi và ép tôi phải cưới Percy.” Nàng nhún vai. “Chúa lòng lành, có lẽ tôi sẽ gặp ác mộng về cái viễn cảnh cuối cùng đó trong vài tuần mắt.”

“Chắc chắn là cô dường như đã rất thích thú.”

“Chà, tôi không thích một chút nào. Tôi thấy phát ốm lên được khi biết rằng chúng ta đang đối mặt với nguy hiểm.”

“Nếu quá sợ hãi, tại sao cô không khóc hoặc hành động như một phụ nữ bình thường chứ?”

“Một phụ nữ *bình thường* ư? Thưa ngài, ngài đang xúc phạm tôi và toàn bộ phái nữ đây.”

“Cô phải thừa nhận rằng đa số phụ nữ đều sẽ cần muối người^[1] trong đêm nay.”

[1. Cách chữa theo dân gian để giữ tỉnh táo khi gặp chuyện sợ hãi hay bất ngờ.]

Nàng trừng mắt nhìn anh, cả người run lên vì giận dữ. “Tôi được mong chờ phải xin lỗi vì đã không suy sụp khóc lóc và phá hỏng toàn bộ kế hoạch của các anh ư? Tôi đã rất sợ... Không, tôi đã chết điếng người, nhưng tôi sẽ trở nên tốt đẹp thế nào nếu không giữ vững sự can đảm của mình chứ? Ngoài ra,” nàng thêm vào với vẻ mặt ngày càng ủ rũ, “Hầu hết thời gian, tôi đã quá tức giận với anh đến mức quên cả sợ.”

Blake nhìn đi nơi khác. Nghe nàng thú nhận nỗi sợ hãi khiến anh thậm chí còn thấy tội tệ hơn. Nếu như có bất cứ điều gì xảy ra với nàng đêm nay thì đó đã chính là lỗi của anh. “Caroline,” anh nói bằng giọng thấp trầm. “Tôi sẽ không để cô gây nguy hiểm cho chính mình. Tôi nghiêm cấm đấy.”

“Anh không có quyền cấm đoán tôi bất cứ điều gì.”

Mạch ở cổ họng anh bắt đầu co giật. “Chỉ cần cô đang sống trong nhà tôi...”

“Ồ, lạy Chúa, anh có vẻ chẳng khác gì những tên giám hộ của tôi.”

“Giờ thì cô đang xúc phạm tôi đấy.”

Nàng thở dài đầy thất vọng. “Tôi không biết bằng cách nào anh lại có thể chịu đựng nổi chuyện phải liên tục sống trong nguy hiểm như thế. Tôi cũng không biết bằng cách nào gia đình anh có thể chịu đựng nổi nó. Hẳn là họ sẽ lo lắng cho anh chết đi được.”

“Gia đình tôi không biết chuyện này.”

“Sao cơ?” nàng rít lên. “Làm sao có thể chứ?”

“Tôi chưa bao giờ nói với họ về điều đó.”

“Thật tội tệ,” nàng thốt lên với cảm giác kinh khủng, “Thật sự tội tệ. Nếu có một gia đình, tôi sẽ không bao giờ đối xử với họ thiếu tôn trọng đến thế.”

“Chúng ta không ở đây để bàn luận về gia đình tôi,” anh nghiêng răng. “Chúng ta ở đây để bàn luận về hành vi kỳ ngu xuẩn của cô.”

“Tôi dứt khoát không thừa nhận hành vi của mình là cực kỳ ngu xuẩn đâu. Nếu anh là tôi, anh cũng sẽ làm chính xác những công việc như thế mà thôi.”

Nhưng tôi không phải cô vì cô quá rắc rối, và hơn nữa, tôi đã có gần chục năm kinh nghiệm trong chuyện này. Cô thì không.”

“Anh muốn gì ở tôi? Muốn tôi hứa sẽ không bao giờ xen vào chuyện của anh nữa ư?”

“Đó sẽ là một khởi đầu khôn ngoan.”

Caroline chống tay lên hông và hếch cằm về phía trước. “Ồ, không đâu. Tôi không nên thích thứ gì đó nhiều hơn là tránh xa khỏi nguy hiểm cho đến cuối đời, nhưng anh lại đang gặp nguy hiểm, và nếu có thể làm gì đó để giúp đỡ, tôi chắc chắn là sẽ không đứng yên đâu. Làm sao tôi có thể sống tiếp khi anh bị thương chứ?”

“Em là người phụ nữ cứng đầu nhất mà tôi bất hạnh gặp phải.” Anh cào tay qua mái tóc và lẩm bầm gì đó trước khi nói, “Em không thấy là tôi đang bảo vệ em sao?”

Caroline cảm thấy điều gì đó khá ám áp đang len lỏi trong nàng, và những giọt lệ bắt đầu dâng lên trong khóe mắt. “Có,” nàng nói, “Nhưng anh lại không thể nhìn ra rằng tôi cũng đang cố làm điều tương tự.”

“Đừng!” Giọng anh lạnh lẽo, cộc lốc và khắc nghiệt đến mức thực sự đã khiến Caroline phải lùi lại một bước.

“Tại sao anh lại có thể thô lỗ đến thế?” nàng thì thầm.

“Lần cuối cùng một người phụ nữ nghĩ đến việc bảo vệ tôi...”

Giọng anh nhỏ dần, nhưng Caroline chẳng cần nghe hết mới có thể hiểu được nỗi thống khổ đang hằn rõ trên khuôn mặt anh. “Blake,” nàng nói dịu dàng, “Tôi không muốn tranh cãi về điều này.”

“Vậy hãy hứa với tôi.”

Nàng nuốt xuống, biết rằng anh đang muốn yêu cầu một điều mà nàng không thể nào đồng ý.

“Đừng đặt bản thân vào nguy hiểm một lần nữa. Nếu có chuyện gì đó xảy đến với em. Tôi... tôi không thể chịu nổi Caroline.”

Nàng quay mặt đi, mắt đăm lẹ. Và nàng không muốn anh nhìn thấy phản ứng xúc động của mình trước lời yêu cầu khẩn thiết của anh. Có điều gì

đó trong giọng anh đã chạm đến đáy tim nàng, điều gì đó trong cái cách đôi môi anh cử động dù chỉ một chút trước khi anh lên tiếng, như thể anh đang tìm kiếm trong tuyệt vọng những từ ngữ có thể diễn tả đúng tâm trạng của mình.

Nhưng rồi anh lại nói, “Tôi sẽ không để bất cứ một phụ nữ nào khác phải chết,” và nàng biết rằng đó không phải là về nàng. Mà là về anh, về cảm giác tội lỗi mà anh đang phải gánh chịu cho cái chết của vị hôn thê của mình. Nàng không biết rõ về cái chết của Marabelle, nhưng những gì James nói đủ nhiều để nàng có thể hiểu rằng Blake vẫn tự kết án mình cho cái chết đó.

Caroline nghẹn ngào trong tiếng nấc. Làm sao nàng có thể tranh giành với một phụ nữ đã khuất cơ chứ?

Chẳng nhìn anh lấy một cái, nàng chạy về phía cửa. “Tôi xuống lầu đây. Nếu còn bất cứ điều gì muốn nói, anh có thể nói vào sáng mai.”

Nhưng trước khi có thể nắm lấy núm cửa, nàng đã nghe thấy tiếng anh vang lên, “Chờ đã!”

Chỉ một từ, nhưng nàng lại không đủ sức chống lại. Nàng chậm rãi quay lại nhìn anh.

Blake chăm chú nhìn nàng, không thể dời mắt khỏi khuôn mặt nàng. Anh muốn nói với nàng điều gì đó, có trăm ngàn từ ngữ đang vỡ vụn trong tâm trí, nhưng anh lại chẳng nghĩ nổi một câu để nói cho nàng nghe. Và rồi không nhận ra mình đang làm gì, anh chỉ tiến một bước về phía nàng rồi lại một bước nữa, một bước nữa, cho đến khi nàng nằm gọn trong vòng tay anh.

“Đừng bao giờ khiến tôi lo lắng một lần nữa,” anh thì thầm vào mái tóc nàng.

Nàng không trả lời, nhưng anh cảm nhận được cơ thể ấm áp và mềm mại của nàng đang dựa vào người mình. Rồi anh nghe thấy tiếng nàng thở dài. Đó là thứ âm thanh nhẹ nhàng và gần như không nghe rõ, nhưng ngọt ngào và nói với anh rằng nàng muốn anh. Có thể không phải theo cái cách anh muốn nàng, chết tiệt, anh ngờ rằng điều đó là có thể; anh không thể nhớ nổi mình đã bao giờ từng khao khát một phụ nữ với nhu cầu mãnh liệt đến thế này hay chưa. Nhưng nàng cũng muốn anh. Anh có thể chắc chắn về điều đó.

Môi anh tìm thấy môi nàng, anh ngấu nghiến nàng với tất cả những sợ hãi và khao khát mà mình đã cảm thấy suốt cả đời. Nàng có vị như mỗi giấc mơ của anh và thuần khiết tựa thiên đường.

Blake biết mình thật đáng nguyên rủa.

Anh có thể không bao giờ có nàng, không bao giờ yêu nàng theo cách mà nàng xứng đáng được yêu, nhưng anh lại quá ích kỷ khi để nàng ra đi. Chỉ khoảnh khắc này thôi, anh có thể và sẽ vờ rằng anh là của nàng, còn nàng là của anh, và trái tim anh vẫn còn lạnh lặn.

Họ ngã xuống sofa, Caroline hạ mình nhẹ nhàng trên người anh, và anh chẳng tốn thời gian cho việc đổi vị trí với nàng. Anh muốn cảm nhận nàng loay hoay phía dưới mình, quần quai trong những khao khát hết như anh - thứ đang xâm chiếm anh. Anh muốn được nhìn thấy đôi mắt nàng cũng tối lại và rực cháy những ngọn lửa đam mê.

Tay anh lần xuống phía dưới vạt váy nàng, mạnh dạn dịu dàng xoa lên bắp chân mềm mại của nàng trước khi trượt lên đùi nàng. Nàng rên rỉ phía dưới anh, âm thanh ngọt lịm mà rất có thể là tên anh, hoặc cũng có thể chỉ là một tiếng rên rỉ, nhưng Blake chẳng quan tâm. Tất cả những gì anh cần, anh muốn, và anh quan tâm chính là anh muốn nàng.

Toàn bộ nàng.

“Chúa giúp anh, Caroline,” anh nói, hầu như không còn nhận ra giọng mình. “Anh cần em. Đêm nay. Ngay lúc này. Anh cần em.” Tay anh đã chạm đến thắt lưng mình, điên cuồng cử động để tự giải phóng bản thân. Dù thế, anh vẫn phải ngồi dậy mới có thể tháo được chúng ra, và khoảng thời gian đó cũng vừa đủ để nàng nhìn anh, thực sự nhìn vào anh. Chỉ một khoảnh khắc đó đã xóa đi đám mây mù của đam mê đang bao phủ lấy nàng, nàng lao đảo ngồi dậy và rời khỏi ghế.

“Không,” nàng hỗn hên. “Không phải như thế này. Không... Không.”

Blake chỉ dõi theo bóng nàng rời đi, căm ghét chính mình vì đã đến gần nàng như một tên cầm thú. Nhưng nàng khiến anh ngạc nhiên khi chợt dừng lại bên ngưỡng cửa.

“Đi đi,” giọng anh khàn khàn. Nếu như nàng không rời khỏi căn phòng này ngay lập tức, anh biết mình sẽ đuổi theo nàng, và nàng sẽ chẳng

thể chạy thoát.

“Anh ổn chứ?”

Anh nhìn nàng chăm chăm, choáng váng. Suýt nữa anh đã làm nhục nàng. Đã cướp đi trinh tiết của nàng mà không hề liếc mắt nhìn lại.

“Sao em lại hỏi thế?”

“Anh ổn chứ?”

Nàng sẽ không bỏ đi mà không có câu trả lời, vì thế anh gật đầu.

“Vậy thì tốt. Gặp lại anh ngày mai.”

Và rồi nàng thực sự rời đi.

Chương 13

Dith-er (Danh từ): Trạng thái hưng phấn hoặc lo sợ đến run rẩy; sự do dự; tình trạng bối rối.

Chỉ một lời của anh khiến tôi run lên, và tôi thề là mình không thích nó dù chỉ một chút.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Mong muốn mãnh liệt nhất của Caroline chính là tránh mặt Blake cho đến tận mười lăm năm tiếp theo, nhưng cứ như thể là trò đùa của định mệnh, nàng đúng là đã đâm sầm vào anh trong buổi sáng tiếp theo.

Thật không may cho lợi ích về nhân phẩm của nàng, cú “đâm sầm” đó đã khiến nàng đánh rơi khoảng nửa tá sách khá dày xuống sàn nhà, một vài cuốn trong số đó đã hạ cánh lên chân Blake. Anh rú lên đau đớn, và nàng chẳng muốn gì hơn là rú lên vì xấu hổ, nhưng thay vì làm thế, nàng chỉ lảm bảm vài câu xin lỗi rồi quỳ sụp xuống thảm để có thể nhặt lại những cuốn sách. Ít nhất thì đó là cách để anh không nhìn thấy vết đỏ ửng trên má nàng khi va vào anh.

“Tôi tưởng cô đang hạn chế việc dọn dẹp lại thư viện cơ mà,” anh nói. “Cô ôm đống sách này ra ngoài hành lang làm cái quái gì thế?”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt xám của anh. Nếu như buộc phải gặp anh sáng nay, tại sao nàng lại phải bò trên hai tay và đầu gối thế này chứ? “Tôi không trang hoàng lại,” nàng nói bằng giọng kiêu căng nhất, “Tôi mang những cuốn sách này về đọc ở phòng.”

“Cả sáu quyển ư?” anh hoài nghi hỏi.

“Tôi khá là hay chữ.”

“Tôi chưa từng nghi ngờ điều đó.”

Nàng mím môi, muốn nói rằng mình đã quyết định đọc sách và vì thế, nàng có thể lưu lại trong phòng của mình mà không bao giờ gặp anh một

lần nữa, nhưng nàng lại có cảm giác rằng câu nói này có thể dẫn đến một cuộc tranh cãi lê thê - thứ cuối cùng mà nàng muốn.

“Ngài có đang mong chờ điều gì khác nữa không, ngài Ravenscroft?”

Rồi nàng đỏ mặt, thực sự đỏ mặt. Đêm qua, anh đã thể hiện rõ ràng những gì mình khao khát.

Anh xua tay phóng khoáng - một hành động khiến nàng cảm thấy mình bị hạ thấp đến mức khó chịu. “Không gì cả,” anh nói. “Không một chút nào. Nếu cô muốn đọc thì hãy đọc đi. Đọc hết cả cái thư viện nếu nó hợp với cô. Nếu không làm gì khác, cô sẽ tránh xa được mọi rắc rối.”

Nàng cắn môi định trả đũa, nhưng thật khó khăn cho nàng để giữ miệng lưỡi thận trọng. Ôm sách vào lòng, nàng hỏi, “Hầu tước đã dậy chưa?”

Mặt Blake tối sầm lại trước khi nói, “Cậu ta đi rồi.”

“Đi rồi.”

Và như thế nàng không thể hiểu nổi từ đó nghĩa là gì anh liền nói thêm, “Đi thật rồi.”

“Nhưng anh ấy đi đâu?”

“Tôi nghĩ có lẽ cậu ta chỉ là muốn kiếm bất cứ chỗ nào có thể thoát khỏi sự hiện diện của tôi và cô cùng lúc. Nhưng như lần này thì cậu ta đã đến London.”

Miệng nàng há hốc vì kinh ngạc. “Nhưng như vậy nghĩa là anh ấy đã bỏ chúng ta lại một mình.”

“Chỉ hai chúng ta,” anh gạt đầu và lôi ra một tờ giấy. “Cô có muốn đọc cái này không?”

Nàng gạt đầu rồi cầm tờ giấy và đọc:

Ravenscroft,

Tôi tới London để thông báo về kế hoạch của chúng ta cho Bộ. Tôi đã mang theo tờ sao chép tài liệu của Prewitt. Tôi nhận ra rằng việc này sẽ

để cậu lại một mình với Caroline, nhưng thực sự thì nó cũng không bất hợp lý hơn việc để cô ấy ở lại trang viên Seacrest với cả hai chúng ta.

Ngoài ra thì hai người khiến tôi phát điên lên được.

Riverdale.

Caroline ngược lên nhìn Blake với vẻ cảnh giác. “Anh không tài nào thích nổi tình hình này đâu.”

Blake nói ra suy nghĩ của mình. Không, anh không “thích” tình trạng này. Anh không “thích” có nàng dưới mái nhà của mình, chỉ cách mình một sải tay. Anh cũng không “thích” việc biết rằng đối tượng cho những khao khát của anh lại chính là thứ anh chẳng dễ gì có được.

“Tôi chẳng sao cả,” anh nói.

“Thực đáng chú ý khi anh có thể phát âm tốt như thế ngay cả lúc rít qua kẽ răng. Nhưng dù vậy thì trông anh cũng không hề ổn. Có lẽ tôi phải đưa anh về giường mất.”

Căn phòng đột nhiên trở nên nóng nực và ngột ngạt, Blake buột miệng, “Đó là một ý tưởng rất tồi, Caroline.”

“Tôi biết, tôi biết. Đàn ông luôn là những bệnh nhân tệ nhất. Anh có thể tưởng tượng nổi không nếu anh phải đỡ những đứa trẻ? Lẽ ra nhân loại không nên khiến nó đi quá xa như thế này.”

Anh quay gót rời đi. “Tôi về phòng đây.”

“Ồ tốt. Anh nên thế. Tôi đảm bảo anh sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều nếu nghỉ ngơi một chút.”

Blake không trả lời nàng mà chỉ sải bước lên cầu thang. Tuy nhiên khi chạm đến bậc cầu thang đầu tiên, anh nhận ra rằng nàng đang ở ngay phía sau mình. “Cô đang làm gì ở đây thế?” anh quát.

“Tôi theo anh vào phòng.”

“Có lý do cụ thể cho hành động này không?”

“Tôi muốn xem anh nghỉ ngơi.”

“Xem chỗ khác đi.”

“Điều đó,” nàng nói chắc chắn, “là hoàn toàn không thể.”

“Caioline,” anh rên rỉ. “Cô đang thử thách tính kiên nhẫn của tôi đấy.”

“Dĩ nhiên là thế. Bất cứ ai cũng sẽ như thế nếu ở trong tình trạng của anh. Anh rõ ràng là đang mắc phải loại bệnh nào đó.”

Anh giẫm lên cầu thang thêm hai bước. “Tôi không ốm,”

Nàng bước lên một bước. “Dĩ nhiên là anh đang ốm. Anh có thể đang sốt hoặc viêm họng.”

Anh xoay người lại. “Tôi nhắc lại này. Tôi không ốm.”

“Đừng có khiến tôi cũng phải nhắc lại lời mình. Chúng ta đang cư xử khá là trẻ con đấy. Và nếu không cho phép tôi chăm sóc anh, anh sẽ chỉ ốm hơn thôi.”

Blake cảm thấy áp lực dâng lên trong anh - một điều gì đó mà anh hoàn toàn bất lực để kìm nén lại. “Tôi không ốm.”

Nàng thở hắt ra đầy giận dữ. “Blake tôi...”

Anh nắm lấy bắp tay nàng và nhắc nàng lên cho đến khi mũi họ cọ vào nhau, còn chân nàng bất lực lơ lửng trong không trung. “Tôi không ốm, Caroline,” anh nói, giọng nhỏ dần. “Tôi cũng không hề sốt, tôi không bị viêm họng, và tôi cũng cóc cần cô chăm sóc tôi. Hiểu rồi chứ?”

Nàng gật đầu. “Anh có thể đặt tôi xuống không?”

“Tốt.” Anh đặt nàng xuống sàn bằng sự dịu dàng đáng kinh ngạc, rồi xoay người và bước tiếp lên cầu thang.

Tuy nhiên, Caroline vẫn ở ngay sau anh.

“Tôi nghĩ cô muốn tránh mặt tôi cơ mà,” anh quát, xoay lại một vòng nữa để đối mặt với nàng ngay khi lên đến tầng trên.

“Tôi đã làm thế. Ý tôi là tôi đang làm thế. Nhưng anh bị ốm, và...”

“Tôi không ốm!” anh nổi khùng.

Nàng không nói thêm nữa lời, và rõ ràng là chẳng hề tin anh.

Anh chống tay lên hông, rướn về phía trước cho đến khi mũi họ chỉ còn cách nhau vài phân. “Tôi sẽ nói điều này đủ chậm để cô có thể hiểu. Tôi đang về phòng mình. Và đừng có theo tôi nữa!”

Nàng chẳng buồn nghe.

“Chúa ơi, phụ nữ!” anh thốt lên, không đầy hai giây sau khi nàng va vào anh khi họ rẽ sang hướng khác, “Làm sao để có thể khiến một yêu cầu có thể chui vào não cô được hả? Cô cứ như bệnh dịch hạch ấy, cô... Ôi, lạy Chúa, giờ thì lại là chuyện gì nữa đây?”

Lúc này, khuôn mặt Caroline trông như đang ra trận với quyết tâm sẽ trở thành y tá cho anh đã cực kỳ nhăn nhó. “Không gì cả,” nàng sụt sịt mũi nói.

“Rõ ràng là có.”

Nàng nhún vai đầy vẻ tự ti. “Percy cũng từng nói tôi như thế. Tôi biết anh ta là một tên ngốc, nhưng điều đó vẫn khiến tôi cảm thấy tổn thương. Và đó chỉ là vì tôi đã nghĩ rằng...”

Blake có cảm giác như mình là một gã vũ phu tồi tệ nhất trong vũ trụ. “Em đã nghĩ gì, Caroline?” anh hỏi dịu dàng.

Nàng lắc đầu và bắt đầu rời đi.

Anh dõi theo nàng chỉ một lúc, bị cám dỗ để nàng rời đi. Sau cùng thì nàng là cái gai bên sườn anh, chưa kể đến những phần khác trên cơ thể, cả sáng hôm nay. Cách duy nhất mà anh sẽ làm để có được sự yên tĩnh là để nàng đi cho khuất mắt. Nhưng đôi môi nàng đang run rẩy, đôi mắt nàng dường như hơi ươn ướt, và...

“Chết tiệt,” anh lầm bầm. “Caroline, quay lại đây ngay!”

Nàng không nghe anh, vì thế anh tiến về phía hành lang, bắt lấy nàng đúng lúc nàng chuẩn bị đặt chân xuống những bậc cầu thang. Bằng những bước nhanh gọn, anh đặt mình chắn giữa nàng và cầu thang. “Dừng lại, Caroline. Ngay lập tức!”

Anh nghe tiếng nàng sụt sịt, và rồi nàng xoay người đi. “Chuyện gì

nữa, Blake? Tôi thực sự nên rời đi. Tôi chắc chắn là anh có thể tự chăm sóc bản thân. Anh đã nói thế và anh hẳn là không cần đến tôi...”

“Tại sao tự nhiên trông em lại như thể sắp khóc đến nơi rồi thế?”

Nàng nuốt xuống nghẹn ngào. “Tôi không khóc.”

Anh khoanh tay lại và trao cho nàng một cái nhìn như nói với nàng rằng anh không tin nàng dù chỉ một giây.

“Tôi nói là không có gì mà,” nàng lầm bầm.

“Tôi sẽ không để em xuống lâu cho đến khi em cho tôi biết có chuyện gì.”

“Tốt thôi. Vậy tôi sẽ lên phòng mình vậy.” Nàng xoay người, bước một bước rời đi, nhưng anh đã tóm chặt lấy váy nàng và kéo nàng trở lại. “Tôi cho là anh đang chuẩn bị nói rằng anh sẽ không để tôi rời đi nếu tôi không mờ miện nói cho anh biết,” nàng gầm gừ.

“Em đang trở nên quá sâu sắc so với tuổi của mình đấy.”

Nàng khoanh tay lại một cách kiêu ngạo. “Ôi, vì Chúa, anh thật nực cười!”

“Tôi từng nói với em rằng em là trách nhiệm của tôi, Caroline. Và tôi không phải người hời hợt với trách nhiệm.”

“Ý anh là gì?”

“Ý là nếu như em đang khóc, tôi muốn ngăn điều đó lại.”

“Tôi không khóc,” nàng lầm bầm.

“Em đang sắp khóc.”

“Ôi...” nàng thốt lên, vung tay với vẻ cáu tiết. “Đã ai nói với anh rằng anh cứng đầu như là... như là...”

“Như em sao?” anh tốt bụng gợi ý.

Môi nàng mím lại thành một đường thẳng khi nàng bắn cho anh một cái nhìn giận dữ.

“Nói cho tôi nghe nào, Caroline. Tôi sẽ không để em rời đi cho đến khi em nghe lời.”

“Tốt! Anh muốn biết vì sao tôi lại buồn ư? Tốt thôi. Tôi sẽ cho anh biết,” nàng nói, lấy hết can đảm mà mình không hề cảm thấy rồi trả lời, “Anh có tình cờ nhận ra rằng mình đã so sánh tôi với bệnh dịch hạch không?”

“Ồ, Lạy Ch...” anh cắn môi, có lẽ là để giữ cho mình không thốt ra những câu chửi thề trước mặt nàng. “Em phải biết là,” anh nói, “Tôi không thực sự có ý đó.”

“Nó vẫn khiến tôi bị tổn thương.”

Anh nhìn nàng chăm chăm một cách chăm chú. “Tôi sẽ thừa nhận rằng đó không phải là lời bình luận tốt đẹp nhất mà mình từng đưa ra, và tôi xin lỗi em về điều đó, nhưng tôi biết em đủ rõ để hiểu là chỉ chừng đó thôi không đủ để khiến em phải khóc.”

“Tôi không khóc,” nàng nói, hoàn toàn là phản ứng vô thức.

“Em suýt khóc,” anh sửa lại, “vì thế tôi muốn em kể cho tôi toàn bộ mọi chuyện.”

“Ồ, tốt quá. Percy cũng luôn luôn gọi tôi là bệnh dịch hạch và đồ tai họa. Đó là trò sỉ nhục yêu thích của anh ta.”

“Em đã đề cập đến chuyện này. Và tôi sẽ coi đó là một dấu hiệu về cách nói ngu ngốc của mình.”

Nàng nuốt xuống và quay mặt đi. “Tôi chưa bao giờ để ý đến những lời anh ta nói. Vì sau cùng thì đó là Percy - một tên ngốc đủ mọi đường. Nhưng rồi cả anh cũng nói thế, lại còn...”

Blake nhắm nghiền mắt lại một lúc, biết rằng chuyện này đang đến và cảm thấy khiếp sợ nó.

Một âm thanh ghen ngào thoát ra từ cổ họng Caroline trước khi nàng nói tiếp, “Và rồi tôi nghĩ rằng đó rất có thể là sự thật.”

“Caroline, tôi...”

“Và vì tôi biết anh không phải là đồ ngốc còn nhiều hơn biết Percy là

một đồ ngốc.”

“Caroline,” anh nói chắc nịch. “Tôi là một thằng ngốc. Một thằng cực kỳ, cực kỳ ngu ngốc và dốt nát khi lại đi so sánh em với bất cứ điều gì khác mà không phải là những lời ca ngợi đẹp nhất”

“Anh không cần phải nói dối để khiến tôi cảm thấy tốt hơn.”

Anh cau mày nhìn nàng. Hoặc đúng hơn là nhìn đỉnh đầu nàng, vì lúc này nàng đang cúi gằm mặt để nhìn xuống chân. “Tôi đã nói với em rằng tôi không bao giờ nói dối.”

Nàng ngược lên nhìn anh một cách nghi ngờ. “Anh chỉ nói là mình *hiếm khi* nói dối.”

“Tôi chỉ nói dối khi an ninh quốc gia bị đe dọa chứ không phải là cảm giác của em bị đe dọa.”

“Tôi không chắc đó có phải là sự xúc phạm hay không.”

“Chắc chắn là không, Caroline. Và tại sao em lại cho rằng tôi đang nói dối?”

Nàng đảo mắt nhìn anh. “Tôi hôm qua, anh đã chẳng có chút thương xót nào với tôi.”

“Tôi qua, tôi đúng là đã muốn siết cổ em,” anh thừa nhận. “Em khiến tính mạng của mình rơi vào nguy hiểm mà không có lý do nào thích hợp.”

“Tôi cho rằng cứu anh là một lý do quan trọng đối với bản thân mình,” nàng đáp trả.

“Tôi không muốn tranh cãi về vấn đề đó lúc này. Em có chấp nhận lời xin lỗi của tôi hay không?”

“Xin lỗi vì chuyện gì?”

Anh nhướn mày. “Câu hỏi đó có phải ngụ ý rằng tôi đã làm sai nhiều hơn điều mà mình phải xin lỗi hay không?”

“Ngài Ravenscroft, tôi không thể đếm nhiều đến mức đủ để...”

Anh cười toe toét. “Nếu em có thể đùa như thế này thì tôi biết là em

đã tha thứ cho tôi rồi.”

Lần này đến lượt nàng nhú mày, và anh chú ý rằng nàng đã thành công trong việc thể hiện vẻ ngoài kiêu ngạo không kém gì anh. Nàng nói, “Và điều gì khiến anh nghĩ rằng đó là một trò đùa?” nhưng sau đó lại bật ra một nụ cười phá hỏng mọi hiệu quả.

“Tôi được tha thứ rồi chứ?”

Nàng gật đầu. “Percy chưa bao giờ xin lỗi.”

“Percy rõ ràng là một tên đầu heo.”

Rồi nàng mỉm cười, khẽ và buồn bã đến mức suýt làm trái tim anh tan chảy.

“Caroline,” anh nói, hầu như không nhận ra giọng của chính mình.

“Vâng?”

“Chết tiệt!” Anh cúi xuống, chạm một nụ hôn nhẹ tựa lông hồng lên môi nàng. Đó không phải là vì anh muốn hôn nàng. Mà là anh cần hôn nàng. Anh cần nó theo cái cách cần không khí để thở, cần nước để uống, và cần ánh nắng ban chiều chiếu trên khuôn mặt mình. Một nụ hôn gần như là cả tâm hồn; cơ thể anh run rẩy trước sự đụng chạm trần trụi nhất của đôi môi họ.

“Ôi, Blake,” nàng thở dài, giọng cũng đầy hoang mang như những gì anh đang cảm thấy.

“Caroline,” anh thì thầm, rê môi dọc chiếc cổ thanh lịch của nàng. “Anh không biết tại sao... anh cũng không hiểu được nó, nhưng...”

“Em không quan tâm,” nàng nói, giọng nhất định là của một người đã bị đánh cắp mất hơi thở. Nàng choàng tay quanh cổ anh và đáp lại nụ hôn của anh bằng sự vụng về chân thật.

Hơi ấm từ cơ thể nàng áp vào cơ thể anh nhiều hơn những gì anh có thể chịu đựng, và anh kéo nàng vào vòng tay, bế nàng lên lầu rồi xuyên qua hành lang vào phòng mình. Anh giơ chân đá cánh cửa đóng lại cho đến khi họ ngã lên giường, cơ thể anh bao bọc lấy nàng bằng sự chiếm hữu mà anh chưa từng mơ rằng mình có thể cảm thấy một lần nữa.

“Anh muốn em,” anh thì thầm. “Anh muốn em ngay lúc này, bằng mọi cách.” Hơi ấm mềm mại của nàng ra hiệu cho anh, và ngón tay anh rê dọc theo những chiếc cúc trên váy nàng, tháo chúng ra một cách dễ dàng và gấp gáp.

“Nói cho anh biết em muốn gì,” anh thì thầm.

Nhưng nàng chỉ lắc đầu. “Em không biết. Em không biết mình muốn gì nữa.”

“Đúng thế,” anh nói, tụt váy nàng xuống để trần một bên vai mềm mại. “Em không biết.”

Ngay lập tức, đôi mắt nàng dán chặt lấy khuôn mặt anh. “Anh biết là em chưa từng...”

Anh dịu dàng đặt một ngón tay lên môi nàng. “Anh biết. Nhưng nó chẳng thành vấn đề. Em vẫn biết những gì mà mình cảm thấy đúng đắn.”

“Blake, em...”

“Suýt.” Anh ghim chặt môi nàng lại bằng một nụ hôn nồng cháy, rồi tách chúng ra một lần nữa bằng chiếc lưỡi nóng bỏng của mình. “Ví dụ như,” anh thì thầm trên môi nàng, “Em có muốn nhiều hơn thế này không?”

Nàng bất động một lúc, rồi anh cảm thấy môi nàng mấp máy khi nàng gật đầu.

“Vậy thì em sẽ có nó.” Anh lại hôn nàng mãnh liệt, thưởng thức vị bạc hà tinh tế của nàng.

Nàng rên rỉ bên dưới anh, định đặt tay lên má anh. “Anh có thích thế này không?” nàng bẽn lẽn hỏi.

Anh gầm gừ khi tháo bỏ cà vạt. “Em có thể chạm vào anh ở bất cứ đâu. Em có thể hôn anh bất cứ chỗ nào. Sự hiện diện của em khiến anh bị thiêu đốt. Em có thể tưởng tượng nỗi sự đụng chạm của mình là thế nào không?”

Với chút do dự ngọt ngào, nàng trượt xuống và hôn lên chiếc cằm mịn màng đã được cạo sạch râu của anh. Rồi nàng chuyển đến tai anh, xuống cổ anh cho đến lúc Blake nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ chết trong tay nàng

nếu như cơn đăm mê của anh không được lấp đầy. Anh thậm chí còn đẩy váy nàng xuống thấp hơn, để lộ bộ ngực mà theo ý kiến của anh là nhỏ nhưng hoàn hảo.

Anh cúi đầu xuống và ngậm lấy nụ hoa của nàng, ép chặt nó giữa đôi môi mình. Nàng rên rỉ bên dưới anh, gọi tên anh và cho anh biết rằng nàng cũng muốn anh.

Nhận thức này khiến anh vui mừng.

“Ôi Blake, Blake...” nàng rên rỉ. “Anh *có thể* làm thế ư?”

“Anh đảm bảo với em là mình có thể,” anh vừa cười vừa thấp giọng trả lời.

Nàng thở hổn hển khi anh mút mạnh một cái. “Không, nhưng chúng ta được phép làm chuyện này sao?”

Tiếng cười khùng khục của anh trở thành một nụ cười khàn đặc. “Mọi thứ đều được cho phép, bé cưng ngọt ngào của anh.”

“Vâng, nhưng em... ôi...”

Blake cười toe toét với vẻ bảnh bao cực nam tính khi những lời của nàng lạc trong sự gắn kết giữa họ. “Và bây giờ,” anh nói với cái liếc mắt tinh quái. “Anh có thể làm điều tương tự với bên còn lại.”

Tay anh trở lại với công việc cởi nốt chiếc váy khỏi bên vai còn lại của nàng, nhưng ngay trước lúc kịp say sưa với phần thưởng của mình, anh nghe thấy âm thanh kinh hoàng nhất.

Perriwick.

“Thưa ngài? Thưa ngài?” Tiếng gọi được theo sau bởi những tiếng gõ cửa dai dẳng đầy khó chịu.

“Blake!” Caroline hổn hển.

“Suýt!” Anh bịt miệng nàng lại. “Ông ta sẽ rời đi thôi.”

“Ngài Ravenscroft! Đây là chuyện cấp bách nhất!”

“Em không nghĩ là ông ấy sẽ rời đi đâu,” nàng thì thầm, lời nói bị

bóp nghẹt trong lòng bàn tay anh.

“Perriwick!” Blake gầm lên. “Tôi đang bận. Biến đi. Ngay lập tức!”

“Vâng, tôi đã nghĩ đến chuyện đó,” người quản gia nói vọng qua cánh cửa. “Nhưng đây là những gì mà tôi sợ nhất.”

“Ông ấy biết em đang ở đây,” Caroline rít lên. Sau đó, hoàn toàn bất ngờ, mặt nàng đỏ ửng như một quả mâm xôi. “Ôi, Chúa ơi, ông ấy biết em đang ở đây. Em đã làm gì thế này?”

Blake chửi thề trong miệng. Caroline đã ý thức trở lại và nhớ ra rằng không một quý cô biết nhận thức về hậu quả nào lại làm điều mà nàng đang làm. Và chết tiệt là Blake cũng đã nhớ ra điều đó, và anh không thể tiếp tục lợi dụng nàng khi anh vẫn còn là kẻ có lương tâm.

“Em không thể để Perriwick thấy mình,” nàng nói điên cuồng.

“Ông ta chỉ là một quản gia thôi,” Blake đáp lời, biết rằng đó không phải là thứ trọng điểm, nhưng lại là điều nhỏ bé quá bực bội để quan tâm.

“Ông ấy là bạn em. Và quan điểm của ông ấy về em mới là vấn đề.”

“Vấn đề với ai?”

“Với em.” Nàng cố sửa sang lại dáng vẻ cho tươi tắn vội vàng đến mức những ngón tay liên tục cài nhầm cúc.

“Đây,” Blake nói, khẽ đẩy nàng. “Vào phòng tắm đi.”

Caroline sốt sắng chạy như bay vào căn phòng nhỏ, không quên tóm lấy đôi dép lê của mình vào những giây cuối cùng. Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau, nàng nghe tiếng Blake kéo cánh cửa mở ra và nói một cách thô lỗ. “Ông muốn gì, Perriwick?”

“Nếu như tôi có thể mạn phép, thưa ngài...”

“Perriwick.” Giọng Blake sắc mùi cảnh cáo nghiêm trọng. Caroline lo sợ cho an nguy của người quản gia nếu ông ta không nhanh chóng đi vào trọng điểm. Cứ với tốc độ này, Blake hoàn toàn có thể quăng ông ta ngay ra ngoài cửa sổ.

“Đúng thế, thưa ngài. Chính là Quý cô Trent, Tôi không thể tìm thấy

cô ấy ở đâu cả.”

“Tôi không hề biết rằng Quý cô Trent lại cần phải thông báo cho ông về chuyện cô ta đang ở đâu đấy.”

“Không, dĩ nhiên là không, thưa ngài Ravenscroft nhưng tôi phát hiện ra thứ này ở trên lầu, và...”

Theo bản năng, Caroline nghiêng người sát vào cánh cửa, tự hỏi “cái này” là cái gì. “Tôi chắc chắn là cô ấy vừa mới đánh rơi nó,” Blake nói. “Ruy băng lúc nào cũng rơi khỏi tóc các quý cô.”

Nàng vội sờ tay lên đầu. Nàng làm mất sợi ruy băng từ lúc nào nhỉ? Có phải Blake đã luồn tay vào tóc nàng khi hôn nàng ở hành lang hay không?

“Tôi biết rõ điều đó,” Perriwick đáp lời, “nhưng dù sao thì tôi vẫn lo lắng. Nếu biết cô ấy đang ở đâu, chắc chắn là tôi có thể bớt lo lắng hơn.”

“Đúng thế,” giọng Blake vang lên, “Tôi biết chính xác Quý cô Trent đang ở đâu.”

Caroline thở hắt ra. Chắc chắn là anh sẽ không để nàng phải xuất hiện đấy chứ.

Blake tiếp tục, “Cô ấy đã quyết định tận dụng lúc thời tiết đẹp thế này để dạo chơi quanh vùng.”

“Nhưng tôi tưởng ngài đã nói sự có mặt của cô ấy ở trang viên Seacrest là một bí mật cơ mà.”

“Đúng thế, nhưng chẳng có lý do gì mà cô ấy lại không thể ra ngoài, miễn là không tản bộ quá xa khỏi vùng đất của chúng ta. Có rất ít phương tiện xe cộ qua lại trên đường này. Chẳng có khả năng ai đó bắt gặp cô ấy đâu.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy thì tôi sẽ không để ý đến cô ấy nữa. Có lẽ cô ấy sẽ thích ăn gì đó khi quay về.”

“Tôi đảm bảo là cô ấy sẽ thích nó hơn mọi thứ.”

Caroline đặt tay lên bụng. Nàng cảm thấy hơi đói một chút. Và hoàn toàn thành thật thì ý tưởng đi dạo dọc theo bờ biển có vẻ rất hay ho. Đó cũng

là cách có thể giúp nàng thanh tỉnh đầu óc - thứ mà Thánh thần đều biết cần phải được thực hiện ngay lúc này.

Nàng lùi một bước khỏi cánh cửa, giọng Blake và Perriwick nhỏ dần. Sau đó nàng phát hiện ra một cánh cửa khác bên phía đối diện phòng tắm. Nàng kiểm tra tay nắm cửa một cách thận trọng và ngạc nhiên đầy vui mừng khi thấy rằng nó có thể giúp nàng thoát ra cầu thang ngách dành cho người hầu. Nàng nhìn qua vai về phía Blake dù không thể trông thấy anh.

Anh đã nói rằng nàng có thể đi dạo một chút, thậm chí đó chỉ là một phần của câu chuyện phức tạp được dựng lên để đánh lừa Perriwick. Caroline chẳng thấy bất cứ lý do nào để không nên tiến thẳng về phía đó và làm theo lời anh nói.

Chỉ trong vài giây, nàng đã lao xuống cầu thang và ra ngoài. Một phút sau, nàng đã khuất khỏi tầm nhìn của ngôi nhà và tản bộ dọc theo rìa những vách đá - thứ trông như những con kênh màu xanh xám ở Anh quốc. Không khí bên bờ biển tiếp thêm sinh lực cho nàng, nhưng cũng chẳng nhiều như nhận thức về chuyện Blake sẽ hoang mang tột cùng ra sao khi mở cửa phòng tắm và không thấy nàng ở đó.

Dù sao thì cũng mặc kệ anh ta. Anh ta cũng nên gặp chút hoang mang trong cuộc đời mình chứ.

Chương 14

Nic-tale (động từ): nháy mắt.

Tôi phát hiện ra rằng những tình huống căng thẳng thường khiến mình bị nói lắp.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Khoảng một tiếng sau, Caroline cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn thư thái, ít nhất thì theo nghĩa sinh học. Không khí đượm vị muối khiến phổi nàng được phục hồi rõ rệt. Nhưng thật không may, nó lại không có tác dụng với trái tim và đầu óc nàng.

Nàng có yêu Ravenscroft không? Chắc chắn nàng hy vọng là có. Nàng thích nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ hành động một cách bừa bãi như thế với người đàn ông mà mình không có tình cảm sâu sắc và vĩnh cửu.

Nàng mỉm cười gượng gạo. Những gì nàng *phải* cân nhắc là liệu Blake có quan tâm đến *nàng* hay không. Nàng cho rằng anh có, ít nhất cũng có đôi chút. Sự quan tâm của anh đến lợi ích của nàng đêm hôm trước hẳn là đã quá rõ ràng, và khi anh hôn nàng... ôi, nàng không biết nhiều về hôn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự đói khát trong anh, và theo bản năng, nàng cũng biết là sự đói khát đó chỉ dành cho riêng nàng.

Và nàng cũng có thể khiến anh bật cười. Điều này hẳn phải có ý nghĩa gì đó.

Và rồi đúng lúc bắt đầu giải thích rõ ràng được toàn bộ tình trạng của mình, nàng nghe thấy tiếng va chạm khá lớn, theo sau là tiếng vỡ vụn của gỗ, sau nữa là tiếng thét chói tai đầy nữ tính.

Lông mày Caroline nhướn lên. Chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Nàng muốn kiểm tra, nhưng lại được yêu cầu là không để ai biết đến sự có mặt của mình ở Bournemouth. Chẳng có vẻ gì là một trong những người bạn của Oliver sẽ tình cờ thăm thú con đường ít được sử dụng này, song nếu nàng bị nhận ra, điều đó sẽ chẳng là gì khác hơn là ngoài một thảm họa. Thế nhưng, ai đó có lẽ đang vướng phải rắc rối...

Nỗi tò mò đã chiến thắng sự thận trọng của nàng và nàng chạy từng bước ngắn về nơi phát ra tiếng va chạm, giảm tốc độ khi đến gần chỉ để đề phòng việc mình thay đổi ý định và muốn tiếp tục ẩn náu.

Nàng nấp sau một thân cây và chăm chú nhìn ra phía con đường. Một cỗ xe lộng lẫy chìm trong bùn đất với một chiếc bánh xe đã vỡ tan tành. Ba người đàn ông và hai phụ nữ bị xây xát. Có vẻ như không có ai trong số họ bị thương, vì thế Caroline quyết định giữ nguyên vị trí sau thân cây cho đến khi có thể đánh giá được tình hình.

Cảnh tượng đó nhanh chóng trở thành một câu đố hấp dẫn. Những người này là ai và chuyện gì đã xảy ra? Caroline nhanh chóng tìm ra người chỉ huy là một quý cô với trang phục lộng lẫy hơn người còn lại. Cô ấy khá đáng yêu với những lọn tóc đen dài và đang đưa ra những mệnh lệnh có thể tiết lộ rằng cả cuộc đời cô ấy chỉ đưa ra giao dịch với các người hầu. Caroline ước chừng cô ấy khoảng ba mươi tuổi, có lẽ già hơn.

Cô gái còn lại có lẽ là người giúp việc của cô ấy, và những người đàn ông mà Caroline đoán là một đánh xe và hai phụ xe. Cả ba người đàn ông đều mặc bộ đồ màu xanh đậm. Những người này là ai đi chẳng nữa, chắc chắn họ phải đến từ một gia đình giàu có.

Sau khoảng một phút thảo luận, quý cô chỉ huy yêu cầu người đánh xe và một phụ xe tiến về phía bắc, có lẽ là để tìm sự giúp đỡ. Sau đó cô ấy nhìn vào những thùng đồ đã văng khỏi xe và nói, “Có lẽ chúng ta có thể dùng chúng làm ghế ngồi,” rồi ba người bọn họ ngồi phịch xuống chờ đợi.

Sau khoảng một phút ngồi xuống và chẳng có việc gì để làm, cô ấy quay sang người hầu gái rồi nói, “Ta cho là đồ thuê của mình được cất ở nơi nào đó không hề dễ lấy?”

Người hầu gái lắc đầu, “Nó nằm ở giữa chiếc thùng lớn nhất, thưa phu nhân.”

“Chà, kỳ diệu làm sao, có lẽ trên xe vẫn còn một bộ.”

“Đúng thế, thưa phu nhân.”

Người phụ nữ thở dài một tiếng, “Tôi cho là chúng ta sẽ phải cảm ơn vì trời lúc này không nóng lắm.”

“Hoặc mưa,” người phụ xe thêm vào.

“Hoặc có tuyết,” người hầu gái nói.

Quý cô chỉ huy gửi cho cô ta một ánh mắt khó chịu, “Sally, thực sự chuyện đó rất khó xảy ra vào thời điểm này của năm.”

Người hầu gái rùng mình, “Những điều kỳ lạ vẫn xảy ra. Sau cùng thì ai có thể nghĩ được rằng chúng ta lại mất luôn một bánh xe trên đường đi cơ chứ. Và đây là chiếc xe đắt tiền nhất mà ai đó có thể mua được.”

Caroline mỉm cười rồi rời đi. Rõ ràng là những người này không bị thương, và những người cùng đi còn lại sẽ quay về khi tìm được sự trợ giúp. Tốt hơn là nàng nên nấp trong bóng tối. Càng ít người biết nàng đang ở đây càng tốt. Suy cho cùng thì sẽ thế nào nếu người phụ nữ này là bạn của Oliver? Dĩ nhiên là khó có thể như thế. Quý cô đây dường như có một chút hài hước và cá tính – điều sẽ khiến nàng ngay lập tức loại Oliver khỏi nhóm bạn của cô ấy. Nhưng một người không thể lúc nào cũng quá cẩn thận.

Trớ trêu thay, đó chính xác là những gì Caroline đang nói về chính mình – *một người không thể lúc nào cũng quá cẩn thận* – khi nàng bước hụt và giẫm lên một cành cây khô khiến nó gãy đôi với một tiếng rắc lớn.

“Ai đang ở đó?” quý cô chỉ huy lập tức ra lệnh.

Caroline đông cứng người.

“Ra đây ngay!”

Nàng có thể chạy nhanh hơn người phụ xe không nhỉ? Có vẻ là không. Người đàn ông đã tiến về phía nàng, tay anh ta đặt lên chỗ phình ra trong túi, Caroline ngờ rằng đó là súng.

“Là tôi,” nàng nói nhanh, và bước ra ánh sáng.

Người phụ nữ nghiêng đầu, đôi mắt xám khẽ nheo lại. “Chào ngày tốt lành, thưa ‘tôi’. Cô là ai?”

“Chị là ai?” Caroline đáp trả.

“Tôi hỏi cô trước.”

“À, nhưng tôi chỉ có một mình, còn chị thì an toàn giữa những người

đồng hành cùng chị. Vì vậy, theo phép lịch sự thông thường thì chị phải giới thiệu bản thân trước.”

Người phụ nữ gật đầu về vói vẻ mặt đan xen giữa ngưỡng mộ và ngạc nhiên, “Cô gái thân mến của tôi, cô đang nói những lời vô nghĩa nhất trên đời. Tôi biết tất cả những gì cần thiết về phép lịch sự thông thường.”

“Hừm, tôi e là chị sẽ như thế.”

“Chưa kể đến,” người phụ nữ tiếp lời, “trong hai chúng ta, tôi là người duy nhất có người hầu trang bị vũ khí đi kèm. Vậy nên có lẽ cô sẽ phải là người tiết lộ danh tính trước.”

“Chị nói đúng trọng tâm rồi,” Caroline thừa nhận, nhả mặt cảnh giác nhìn về phía khẩu súng.

“Tôi hiếm khi mở miệng chỉ để nói nhiều hơn mức cần thiết.”

Caroline thở dài, “Tôi ước gì mình có thể nói điều tương tự. Tôi thường không bao giờ cân nhắc trước khi nói. Đó là một thói quen khủng khiếp.” Nàng cắn môi, nhận ra mình đang kể về thói xấu của bản thân với một người hoàn toàn xa lạ. “Giống như bây giờ,” nàng ngưng ngưng nói thêm.

Nhưng người phụ nữ chỉ bật ra một tiếng cười vui vẻ, thân thiện khiến Caroline cảm thấy thoải mái.

Đủ để nàng nói, “Tên tôi là... Dent.”

“Dent? Ta không quen thuộc với cái tên đó lắm.”

Caroline nhún vai. “Nó bất thường khủng khiếp.”

“Ta hiểu. Ta là nữ bá tước của Fairwich.”

Một nữ bá tước? Thật tốt làm sao khi dường như cái góc nhỏ bé này của Anh quốc phải có đến vài gia đình quý tộc. Đầu tiên là James, giờ thì là nữ bá tước. Và mặc dù không có tước hiệu, Blake cũng là con trai thứ của Tử tước Darnsby. Caroline ngược lên nhìn trời và thầm cảm ơn mẹ vì đã đảm bảo được việc dạy nàng những quy tắc và nghi thức đúng đắn trước khi bà qua đời. Bằng một nụ cười và khẽ nhún gối cúi chào, Caroline nói, “Rất vui được gặp phu nhân, thưa Phu nhân Fairwich.”

“Còn cô, Quý cô Dent. Cô cũng sống trong vùng này sao?”

Trời đất ơi, nàng nên trả lời câu hỏi này thế nào cho phải nhỉ? “Không xa nơi này lắm,” nàng cảnh giác. “Tôi thường tản bộ quanh đây khi thời tiết đẹp. Chị là người vùng này ư?”

Sau đó, Caroline ngay lập tức cắn môi. Câu hỏi của nàng mới ngu ngốc làm sao. Nếu như nữ bá tước thực sự đến từ vùng Bournemouth, hiển nhiên là tất cả mọi người đều biết điều đó. Và Caroline sẽ lập tức bị phát hiện là một kẻ mạo danh.

Tuy nhiên, may mắn đứng về phía nàng khi vị nữ bá tước đáp lời, “Fairwich thuộc Somerset. Nhưng ta mới từ London tới đây hôm nay thôi.”

“Thật sao? Tôi chưa từng đặt chân đến thủ đô của chúng ta. Một ngày nào đó tôi nên tới đó.”

Nữ bá tước nhún vai, “Vào mùa hè, thời tiết có chút nóng nực vì có quá nhiều đám đông. Chẳng gì có thể so sánh với không khí thoáng đãng trong lành của biển – thứ có thể khiến một người cảm thấy khỏe khoắn trở lại.”

Caroline mỉm cười với cô ấy. “Đúng thế, nhưng than ôi, giá mà có thể hàn gắn cả một trái tim đã vụn vỡ...”

Ồ, cái miệng ngu ngốc, ngu ngốc. Tại sao nàng lại nói ra điều đó cơ chứ? Nàng chỉ định đùa một chút, nhưng giờ đây nữ bá tước đang cười khúc khích và nhìn nàng đầy nhân hậu, như thể có nghĩa là cô ấy sẽ hỏi một câu cực kì riêng tư.

“Ôi, cô nàng thân mến. Vậy ra trái tim em đang bị tổn thương sao?”

“Hãy chỉ nói rằng nó bị bầm tím một chút,” nàng đáp, thầm nghĩ mình đã quá cao tay trong nghệ thuật nói dối rồi. “Chỉ là chàng trai mà tôi đã quen trong suốt cuộc đời mình. Cha chúng tôi đã hy vọng rằng chúng tôi sẽ thành một đôi, nhưng tiếc là...” Nàng nhún vai để nữ bá tước tự rút ra kết luận của riêng mình.

“Thật đáng thương. Em là một cô gái đáng yêu. Ta nên giới thiệu em cho em trai của ta. Thằng bé sống khá gần đây.”

“Em trai chị ư?” Caroline cất giọng khàn khàn, đột nhiên để ý đến

màu tóc của vị nữ bá tước. Mái tóc màu đen. Đôi mắt màu xám. Ôi, không!

“Đúng thế. Tên thằng bé là Blake Ravenscroft của trang viên Seacrest. Em có quen thằng bé không?”

Lưỡi Caroline cứng lại theo đúng nghĩa đen, cuối cùng nàng cũng cất nên lời, “Chúng tôi đã được giới thiệu.”

“Ta đang trên đường tới thăm thằng bé. Chúng ta có cách nhà thằng bé quá xa không nhỉ? Ta chưa từng đến đó.”

“Không. Không, nó chỉ... chỉ ở bên kia ngọn đồi.” Nàng chỉ về hướng trang viên Seacrest, sau đó vội vàng buông tay xuống khi nhận ra rằng nó đang run rẩy. Nàng đang làm gì thế này? Nàng không thể ở lại trang viên Seacrest trước sự hiện diện của chị gái Blake được. Ôi, người đàn ông chết giẫm này! Tại sao anh ta chưa từng nói với nàng rằng chị gái anh ta có thể sẽ ghé thăm cơ chứ?

Trừ khi anh không hề hay biết. Ôi, không đâu! Blake sẽ nổi điên lên mất. Caroline nuốt ực một cái trong cơn lo lắng và nói, “Tôi không biết ngài Ravenscroft lại có một người chị.”

Nữ bá tước phát tay bằng điệu bộ nhắc Caroline lập tức nhớ đến Blake. “Thằng bé là một kẻ khôn khổ luôn phớt lờ mọi người. Anh cả của chúng tôi mới có một bé gái. Và ta đến để thông báo cho thằng bé tin tức đó.”

“Ồ. Tôi... tôi... tôi đảm bảo là anh ấy sẽ rất vui mừng.”

“VẬY thì em sẽ là người duy nhất nói điều đó. Ta khá chắc chắn là thằng bé sẽ khó chịu ngoài sức tưởng tượng.”

Caroline chớp mắt giận dữ, không hiểu nổi người phụ nữ này dù chỉ một chút. “Tôi... chị vừa nói gì cơ?”

“David và Sarah đã có với nhau một bé gái. Sự ra đời của bé gái thứ tư này cũng có nghĩa là Blake vẫn tiếp tục là lựa chọn thứ hai cho tước vị tử tước.”

“Hóa... ra thế.” Trên thực tế, nàng chẳng hiểu gì cả, nhưng vẫn thấy vui vẻ làm sao khi đã không lộp bộp rằng mình chẳng thèm quan tâm đến điều đó.

Nữ bá tước thở dài. “Nếu trở thành Tử tước Darnsby - điều chắc hẳn sẽ diễn ra - thì Blake sẽ phải kết hôn và sinh người thừa kế. Nếu em sống ở vùng này thì ta chắc chắn là em đã biết chuyện thằng bé khăng khăng muốn sống độc thân.”

“Thực sự thì tôi không biết rõ ngài ấy lắm.” Caroline tự hỏi liệu giọng nàng nghe có chút nào là quá quả quyết khi nói về điếm đó hay không, vì thế nàng thêm vào, “Tôi chỉ biết... ngài ấy là người có quyền hành ở địa phương, kiểu đó. Chị biết đấy, trong những vũ hội... và những lễ hội tương tự.”

“Thật sao?” nữ bá tước hỏi với vẻ quan tâm không che giấu, “Em trai ta đã tham gia những lễ hội mai mối ư? Suy nghĩ luân quần rồi. Ta đoán là tiếp theo em sẽ cố nói với ta rằng mặt trăng đã rơi tòm xuống một cái kênh nào đó ở nước Anh rồi.”

“Ôi,” Caroline thêm vào, nuốt xuống khá đau đớn, “Ngài ấy chỉ tham dự có một lần. Đó là một... cộng đồng nhỏ gần Bournemouth, và vì thế tự nhiên tôi biết ngài ấy là ai. Mọi người đều biết đến ngài ấy.”

Nữ bá tước im lặng một lúc rồi đột ngột hỏi, “Em nói rằng nhà em trai ta cách không quá xa đúng không?”

“Đúng thế, thưa phu nhân. Sẽ không tốn nhiều hơn mười lăm phút để đi bộ đến đó.” Caroline nhìn những chiếc thùng. “Dĩ nhiên là chị sẽ phải để lại đồ đạc.”

Nữ bá tước phẩy tay - điều khiến Caroline liên tưởng ngay tới cá phẩy tay của Ravenscroft, “Chuyện này đơn giản, ta sẽ kêu em trai ta đưa người đến lấy chúng sau.”

“Ôi, nhưng ngài ấy...” Caroline bắt đầu ho điên cuồng, cô lập liếm đi sự thật rằng nàng đã định thốt lên rằng Blake chỉ thuê có ba người giúp việc, và trong số họ, chỉ có một người là đủ khỏe để làm công việc mang vác nặng nhọc.

Nữ bá tước vỗ lên lưng nàng, “Em có ổn không, Quý cô Dent?”

“Chỉ... chỉ là nuốt phải bụi thôi, chỉ thế thôi!”

“Giọng em nghe như sấm ấy.”

“Vâng, thỉnh thoảng tôi lại bị ho như thế này.”

“Thật sao?”

“Có lần tôi còn mất cả giọng.”

“Mất giọng ư? Ta không thể tưởng tượng nổi.”

“Tôi cũng thế,” Caroline nói chân thành, “Cho đến khi nó xảy ra.”

“Chà, ta đảm bảo là họng em phải đau chết đi được. Em nên theo chúng ta đến nhà em trai ta. Một chút trà sẽ giúp em hồi phục lại.”

Caroline lại ho tiếp, lần này là ho thật, “Không, không, không, không,” nàng nói, nhanh hơn nàng muốn, “Không cần đâu. Tôi không muốn làm phiền mọi người.”

“Ồ, nhưng em sẽ không làm phiền ai cả. Sau cùng thì ta cần em dẫn chúng ta đến trang viên Seacrest mà. Mời em dùng một tách trà và đồ ăn cùng ta là điều tối thiểu mà ta có thể làm để đền đáp lại sự tốt bụng của em.”

“Điều đó thật sự không cần thiết,” Caroline vội vàng nói. “Và việc chỉ đường đến trang viên Seacrest cũng rất đơn giản. Tất cả những gì chị cần làm là đi theo...”

“Khả năng xác định phương hướng của ta rất tệ hại,” nữ bá tước ngắt lời. “Tuần trước ta đã đi lạc trong chính ngôi nhà của mình.”

“Tôi thấy rất khó để tin vào điều này, Phu nhân Fairwich.”

Nữ bá tước nhún vai. “Đó là một tòa nhà khá rộng. Tính đến giờ, ta đã kết hôn với bá tước được mười năm, và ta còn chưa từng đặt chân tới phía đông của ngôi nhà.”

Caroline chỉ nuốt ứ một cái rồi mỉm cười yếu ớt, không biết phải đáp thế nào.

“Ta rất muốn em sẽ đi cùng chúng ta,” nữ bá tước nói tiếp, khoác tay Caroline, “Và ta có thể cảnh báo em rằng tranh luận sẽ chẳng có ích gì cả. Ta luôn có được mọi thứ theo cách của mình.”

“Phu nhân Fairwich, tôi thấy không khó để tin điều đó.”

Nữ bá tước phá lên cười, “Quý cô Dent, ta nghĩ em và ta sẽ hợp nhau lắm đấy.”

Caroline lại nuốt xuống, “VẬY chị có định lưu lại Bournemouth một thời gian không?”

“Ồ, khoảng một tuần. Đi một quãng đường dài đến đây rồi trở về ngay lập tức nghe có vẻ khá ngốc nghếch.”

“Cả một quãng đường dài ư? Không phải chỉ là vài trăm dặm thôi sao?” Caroline cau mày. Không phải là Blake đã nói như thế sáng nay sao?

“Một trăm dặm, hai trăm dặm, năm trăm dặm...” Nữ bá tước phẩy tay theo kiểu của Blake. “Nếu ta phải nhóm chúng lại thì sẽ có gì khác nhỉ?”

“Tôi... tôi... tôi chắc chắn là mình không biết,” Caroline đáp, cảm giác như thể mình vừa mới bị một cơn lốc càn quét.

“Sally!” nữ bá tước gọi lớn, quay đầu về phía người hầu gái. “Quý cô Dent sẽ chỉ cho ta nhà của em trai ta. Sao em không ở lại đây với Felix và trông coi đồ đạc nhỉ? Chúng ta sẽ cử ai đó tới đây nhanh nhất có thể.” Sau đó nữ bá tước tiến một bước về hướng trang viên Seacrest, kéo theo Caroline đi cùng. “Ta dám khẳng định là em trai ta sẽ ngạc nhiên làm sao khi thấy ta đấy!” cô ấy lú lo.

Caroline tiến về phía trước trên đôi chân loạng choạng. “Tôi dám khẳng định là chị đúng.”

~*~

Tâm trạng Blake lúc này chẳng tốt chút nào.

Rõ ràng là anh đã đặt sai vị trí cho từng mảnh ý thức mà mình từng sở hữu. Chẳng có lời giải thích nào khác cho việc anh đưa Caroline về phòng mình và gần như u mê trước vẻ đẹp rạng rỡ của nàng. Và nếu như điều này vẫn chưa đủ tệ, thì giờ anh đang đau đớn với dự vọng chưa được thoả mãn bởi sự can thiệp của người quản gia.

Nhưng phần tồi tệ *nhất* trong tất cả những điều đã xảy ra chính là giờ thì Caroline đã mất tích. Anh đã tìm khắp mọi ngõ ngách trong nhà từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, từ trong ra ngoài, mà chẳng thấy nàng ở bất cứ chỗ nào. Anh không cho rằng nàng đã chạy trốn, nàng còn lâu mới có ý định

đó. Có lẽ nàng chỉ đơn giản là đã ra ngoài đi dạo để đầu óc được tỉnh táo trở lại.

Điều này có lẽ hoàn toàn dễ hiểu và thực sự đáng khen nếu chân dung của nàng không bị in lên những tấm poster và dán khắp nơi trong khu vực. Đó chắc chắn là một bức chân dung xấu xí, Blake vẫn nghĩ rằng người họa sĩ lẽ ra nên vẽ nàng đang mỉm cười, nhưng nếu ai đó thấy nàng và trả nàng về với Prewitt...

Anh khó chịu nuốt xuống. Anh không thích cảm giác trống rỗng khi nghĩ tới việc nàng rời đi.

Quăng người phụ nữ đó đi! Anh chẳng có thời gian cho những rắc rối thế này, và chắc chắn trái tim anh cũng không còn chỗ cho một người phụ nữ khác.

Blake chửi thề trong miệng khi gạt bức rèm mỏng như sa sang một bên và quét mắt lên khu vườn bên hông căn nhà. Caroline hẳn đã rời đi bằng cầu thang dành cho người hầu, đó là lối thoát duy nhất mà nàng có thể tìm ra và cũng là lối vào thứ hai từ phòng tắm. Anh đã tìm kiếm toàn bộ khu vực quanh nhà, nhưng vẫn kiểm tra hướng đó; vì vài lý do mà anh cho rằng nàng có thể sẽ quay lại từ con đường mà nàng đã rời đi, Anh không biết tại sao. Chỉ là dường như nàng là kiểu người sẽ hành động như thế.

Tuy nhiên, chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy bóng dáng nàng sẽ xuất hiện trở lại. Blake tiếp tục chửi thề và buông tấm rèm xuống. Sau đó, anh nghe thấy giọng phụ nữ kèm theo tiếng gõ cửa gay gắt và ồn ào...

Blake chửi thề lần thứ ba, nổi điên mà không thể giải thích nổi trước dự đoán thiếu chính xác về hành vi của cô. Anh sai chân và nhanh nhẹn tiến về phía cánh cửa, tâm trí đầy những bài giảng mà mình sẽ phải dạy cho nàng. Trước khi anh xong việc với nàng, nàng sẽ không đời nào dám khơi dậy tâm trạng này ở anh một lần nữa.

Tay anh chạm vào núm cửa và vặn nó, miệng gầm gừ dữ. “Cô đã ở chỗ quái quỷ...”

Miệng anh há hốc.

Sau đó anh chớp mắt.

Rồi khép chặt miệng lại.

“Penelope?”

Chương 15

So-ror-i-cide (Danh từ): Hành động giết chị gái của một người.

Tôi đã lo sợ sẽ xảy ra việc này. Thực sự lo sợ.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Penelope cười hớn hở nhìn anh và bước vào đại sảnh. “Thật đáng yêu làm sao khi được gặp lại cậu, Blake. Tôi đảm bảo là cậu đang ngạc nhiên lắm!”

“Đúng, đúng thế, chị có thể nói thế.”

“Lẽ ra tôi đã tới sớm hơn...”

Sớm hơn?

“Nhưng xe ngựa của tôi gặp một tai nạn nhỏ, và nếu không có quý cô Dent đáng mến ở đây...”

Blake nhìn ra ngoài cửa và thấy Caroline.

Caroline ư?

“...Lẽ ra tôi đã bị mắc kẹt rồi. À, dĩ nhiên là tôi không biết rằng mình đã đến rất gần trang viên Seacrest, và như tôi đang nói đây, nếu không phải là nhờ Quý cô Dent...”

Anh lại nhìn về phía Caroline - người đang lắc đầu một cách điên cuồng với anh.

Quý cô Dent sao?

“...Người biết rằng tôi hẳn phải ngồi trên đồng hành lý của mình ở vệ đường mất bao lâu, dù chỉ cách điếm đến có vài phút.” Penelope ngừng lại để thở và tươi cười với anh. “Sự trớ trêu này có lấy nổi mạng cậu không?”

“Đấy chẳng phải điều duy nhất,” Blake lầm bầm.

Penelope kiễng chân và hôn vào má anh. “Cậu vẫn chẳng thay đổi tí gì, em trai thân mến. Chẳng hài hước chút nào cả.”

“Em chắc chắn là có khiếu hài hước một cách hoàn hảo,” anh đáp, đầy tự vệ. “Chỉ đơn giản là em không quen bị bất ngờ... có thể nói là hoàn toàn bất ngờ... bởi một vị khách bất ngờ. Và nếu chị đã kéo theo Quý cô...” À, khi thật! Penelope đã gọi nàng là gì nhỉ?

“Dent,” Caroline giúp đỡ đầy thiện chí. “Quý cô Dent.”

“À. Và chúng ta đã được giới thiệu sao?”

Chị gái anh gửi cho anh một ánh mắt giận dữ - hành động chẳng khiến anh ngạc nhiên dù chỉ một chút. Một quý ngài sẽ không được quên bém mắt một quý cô, và Penelope đã cư xử rất khéo léo. “Cậu không nhớ sao?” cô ấy nói lớn. “Mùa thu năm ngoái ở vũ hội kết duyên. Quý cô Dent đã kể cho chị nghe mọi chuyện rồi.”

Vũ hội kết duyên quái quỷ gì thế? Caroline đã bịa ra chuyện cổ tích gì về anh vậy? “Dĩ nhiên,” anh nói trơn tru. “Nhưng dù sao thì em cũng chẳng nhớ ai đã giới thiệu bọn em. Đó có phải là anh họ của cô không nhỉ?”

“Không,” Caroline dùng giọng điệu ngọt ngào như mật để trả lời, “Đó là người dì vĩ đại của tôi. Dì Mumblethorpe. Chắc là ngài vẫn nhớ dì ấy?”

“À, đúng vậy!” anh đáp cười mở, ra hiệu cho nàng bước vào đại sảnh. “Bà Mumblethorpe thật quyến rũ. Làm sao tôi lại quên được nhỉ? Một quý bà độc thân. Lần trước khi ăn tối cùng nhau, bà ấy đã chứng tỏ khả năng ca hát tuyệt vời của mình.”

Caroline bước hụt một bước. “Vâng,” nàng rít qua kẽ răng, bám vội vào khung cửa để không bị ngã, “Dì ấy đang có một chuyến đi tuyệt vời tới Thụy Sĩ.”

“Ừm, đúng thế. Bà ấy cũng nói với tôi chuyện đó rồi. Thực tế thì trước khi bà ấy kết thúc chuyến đi, tôi nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã biết bà ấy thích chúng đến thế nào.”

Penelope lắng nghe cuộc trao đổi của họ với vẻ thích thú. “Em nên giới thiệu ta với dì của em, Quý cô Dent. Bà ấy có vẻ khá thú vị. Ta muốn được gặp bà ấy trong thời gian ở Bournemouth.”

“Chính xác thì chị định ở đây tới bao giờ?” Blake cắt ngang.

“Tôi e rằng mình không thể giới thiệu chị với dì Hortense được,” Caroline nói với Penelope. “Dì ấy thích tới Thụy Sĩ đến mức đã lên kế hoạch cho một hành trình khác.”

“Tới đâu?” Penelope hỏi.

“Đúng thế, tới đâu?” Blake lặp lại, thích thú với vẻ hoảng sợ thoáng qua trên khuôn mặt Caroline khi nàng dò dẫm tìm một quốc gia phù hợp.

“Iceland,” nàng thốt lên.

“Iceland ư?” Penelope nói. “Thật kỳ lạ, ta chưa từng biết có ai đó từng đến Iceland.”

Caroline mỉm cười nhăn nhó và giải thích, “Dì ấy luôn có niềm đam mê bất tận với những hòn đảo.”

“Điều đó có thể giải thích cho,” giọng Blake khô khốc, “chuyến đi chơi gần đây nhất của bà ấy tới Thụy Sĩ.”

Caroline quay lưng về phía anh và nói với Penelope, “Chúng ta nên cân nhắc đến việc cử ai đó tới lấy đồ đạc của chị, thưa phu nhân!”

“Đúng thế, đúng thế,” Penelope lẩm bẩm, “Một chút nữa. Còn trước tiên, Blake, trước khi quên mất việc trả lời câu hỏi khá là thô lỗ của cậu, nói cho cậu biết là tôi tính ở lại đây khoảng một tuần, cũng có thể lâu hơn. Dĩ nhiên là nếu điều đó không làm phiền cậu.”

Blake liếc nhìn chị mình với vẻ hoài nghi thích thú, “Và từ khi nào mà sự đồng ý của em lại quyết định được hành động của chị thế?”

“Chưa bao giờ,” Penelope đáp với một cái nhún vai vô tư, “Nhưng tôi phải vờ lịch sự chút chứ, phải không?”

Chúng kiến cảnh chị em Blake tranh cãi, một cục ghen tị đầy tiếc nuối dâng lên trong cổ họng nàng. Rõ ràng là Blake đã bị chuyển viếng thăm không báo trước của chị gái làm bực bội, nhưng hiển nhiên là tình yêu anh dành cho cô ấy cũng không thể đong đếm được. Caroline chưa từng có được tình cảm triu mến ruột thịt đó; trên thực tế, nàng cũng chưa bao giờ được *chứng kiến* tình cảm này trước hôm nay.

Trái tim nàng đau nhói vì khao khát khi nàng lắng nghe cuộc trao đổi của họ. Caroline muốn có ai đó trêu chọc nàng, có ai đó nắm tay nàng khi nàng sợ hãi hoặc bất an.

Trên hết, nàng muốn ai đó có thể yêu thương mình.

Caroline hít một hơi thật sâu khi nhận ra mình đã suýt khóc. “Thực sự thì tôi không nên ở đây,” nàng cất lời rồi tiến thẳng ra cửa. Thoát khỏi đây là điều trước nhất trong tâm trí nàng. Điều cuối cùng mà nàng muốn là thấy chính mình đang thẫn thức ngay trước mặt Blake và Penelope trong sảnh trước của trang viên Seacrest.

“Nhưng em vẫn chưa dùng trà!” Penelope phản đối.

“Tôi thực sự không khát. Tôi... tôi... tôi phải về nhà. Mọi người đang chờ tôi.”

“Đúng thế, tôi chắc chắn rằng họ đang đợi cô đấy,” Blake dài giọng.

Caroline khựng lại ở bậc cầu thang trước nhà, tự hỏi mình sẽ đi đến nơi nào trên trái đất. “Tôi không muốn bất cứ ai phải lo lắng cho mình.”

“Đúng thế, tôi đảm bảo là cô không muốn,” Blake làm bầm.

“Blake yêu quý,” Penelope nói, “Tôi muốn cậu đưa Quý cô Dent về tận nhà.”

“Ý kiến không tồi,” anh đồng ý.

Caroline gật đầu đầy biết ơn. Nàng không thích phải đối mặt với những câu hỏi của anh lúc này cho lắm, nhưng đổi lại, nàng sẽ phải lang thang mà chẳng có nơi nào để đi. “Vâng, tôi đánh giá cao việc này.”

“Tốt lắm. Cô vừa nói rằng nhà cô cách đây không xa, đúng không?” Môi anh khẽ cong lên, Caroline ước gì nàng có thể biết được nụ cười của anh là mỉa mai hay giận dữ điên cuồng.

“Đúng thế,” nàng đáp lời. “Không xa chút nào!”

“Vậy tôi cho là chúng ta có thể đi bộ.”

“Vâng, như thế có lẽ là thuận tiện nhất.”

“VẬY ta sẽ chờ ở đây,” Penelope xen vào. “Ta xin lỗi vì không thể tiễn em về nhà, nhưng ta quá mệt mỏi sau chuyến đi vừa rồi. Gặp em thật sự rất thú vị, Quý cô Dent. Ôi! Nhưng ta thậm chí còn chẳng biết tên em nữa.”

“Chị có thể gọi em là Caroline.”

Blake bắn cho nàng một cái nhìn kỳ lạ, có chút kinh ngạc và tò mò khi nàng không sử dụng thêm bí danh nào khác.

“Nếu như em là Caroline,” Penelope trả lời, “VẬY thì ta là Penelope.” Cô ấy siết chặt tay Caroline một cách trù mến. “Ta có cảm giác rằng chúng ta sẽ trở thành những người bạn tốt.”

Caroline không chắc lắm, nhưng nghĩ mình đã nghe thấy Blake lẩm bẩm, “Chúa phù hộ cho tôi.” Sau đó họ mỉm cười với Penelope và rời khỏi căn nhà.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” Caroline thì thầm.

“Xuống địa ngục,” anh rít lên trả lời, liếc qua vai để chắc chắn rằng họ đã ra khỏi tầm nghe của ngôi nhà, kể cả khi biết mình đã đóng cánh cửa lại phía sau. “Em có phiền nếu kể cho anh nghe chuyện quái quỷ gì đang diễn ra không?”

“Đó không phải lỗi của em,” nàng đáp nhanh, bước theo anh.

“Sao anh lại thấy có chút khó khăn khi chấp nhận lời tuyên bố này nhỉ?”

“Blake!” nàng buột miệng, kéo mạnh cánh tay để bắt anh dừng lại. “Anh đang nghĩ gì thế, rằng em đã gửi cho chị gái anh một vài lời nhắn và mời chị ấy đến thăm anh ư? Em còn không biết chị ấy là ai. Em thậm chí còn không biết anh có một người chị gái, và chị ấy lẽ ra sẽ không thấy em nếu em không giẫm vào cái cành cây chết tiệt đó.”

Blake thở dài, bắt đầu nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Đó là một tai nạn cực kỳ lớn, vĩ đại, khổng lồ đến bực bội và phiền phức. Chúng dường như đã rải rác khắp cuộc đời anh trong suốt mấy ngày nay. “Giờ anh nên làm cái chết tiệt gì với em đây?”

“Em không biết. Em chắc chắn là không thể ở lại khi chị gái anh ở đó. Chính anh đã nói với em rằng gia đình anh không biết gì về công việc

của anh ở Bộ Chiến tranh. Em đảm bảo Penelope cũng nằm trong số đó?” Trước cái gật đầu cộc lốc của Blake, nàng thêm vào, “Nếu phát hiện ra em vẫn đang ở trang viên Seacrest, chị ấy chắc chắn sẽ tìm hiểu về những hoạt động bí mật của anh.”

Blake thấp giọng chửi thề.

“Em không chấp nhận việc anh giữ bí mật với gia đình,” Caroline nói, “Nhưng em tôn trọng những mong muốn của anh. Penelope là một phụ nhân đáng mến. Em không muốn chị ấy phải lo lắng về anh. Điều đó sẽ khiến cả anh và chị ấy đều buồn.”

Blake nhìn nàng chăm chú mà chẳng thể nói được gì. Trong tất cả những lý do mà Caroline không nên để chị gái anh biết rằng nàng đang sống tại trang viên Seacrest, nàng đã chọn ra lý do không ích kỷ duy nhất. Nàng có thể nói là nàng lo lắng cho danh tiếng của mình hay sợ Penelope có thể sẽ trả nàng về cho Oliver. Nhưng không, nàng chẳng hề lo lắng đến chúng; nàng chỉ sợ rằng những hành động của mình có thể khiến anh bị tổn thương.

Anh nuốt xuống, đột nhiên cảm thấy lúng túng trước sự hiện diện của nàng. Caroline quan sát vẻ mặt anh, rõ ràng là chờ đợi một lời đáp, còn anh thì chẳng biết phải nói gì. Cuối cùng, sau khi nàng giục anh bằng cách hỏi, “Blake?” anh mới trả lời, “Em thật chu đáo, Caroline.”

Nàng chớp mắt ngạc nhiên. “Ồ!”

“Ồ?” anh lặp lại, hơi hếch cằm về phía nàng vẻ nghi ngờ.

“Ồ... Ồ... Ồ...” nàng mỉm cười yếu ớt. “Em cứ nghĩ anh lại muốn quát em cơ.”

“Anh cũng đã nghĩ thế,” anh nói, giọng cũng đầy ngạc nhiên như nàng.

“Ôi!” Sau đó nàng kiểm chế được chính mình và nói “Xin lỗi!”

“Gạt 'Ồ' sang một bên đi, giờ phải nghĩ xem chúng ta nên làm gì với em đây.”

“Em không cho là anh có một chòi săn ở đâu đó quanh đây?”

Anh lắc đầu. “Anh không có chỗ nào như thế trong địa bàn mà em có

thể trốn. Anh cho là mình có thể đặt em vào một cỗ xe đến London.”

"Không!" Caroline đáp. Nàng nhăn mặt, có chút xấu hổ với vẻ gay gắt trong câu trả lời. "Em thực sự không thể đến London."

"Tại sao không?"

Nàng cau mày. Đó là một câu hỏi hợp lý, nhưng nàng sẽ không nói cho anh biết rằng nàng sẽ nhớ anh. Cuối cùng nàng đành nói, "Chị gái anh sẽ muốn gặp lại em. Em chắc chắn là chị ấy sẽ yêu cầu sự có mặt của em."

"Thực là một lý lẽ xảo quyệt, xét đến việc em chẳng có lấy một căn nhà để chị ấy gửi lời mời tới."

"Vâng, nhưng chị ấy không biết điều đó. Chị ấy chắc chắn sẽ hỏi anh về nơi em ở. Và rồi anh sẽ nói gì?"

"Anh luôn có thể nói rằng em đã đi London. Nói chung, sự thật luôn là lựa chọn tốt nhất."

"Điều đó không đáng yêu lắm nhỉ?" nàng nói với vẻ mỉa mai thấy rõ. "Với sự may mắn của em thì chị ấy sẽ quay lại và tiến thẳng tới London để tìm em cho xem."

Blake buông một tiếng thở dài giận dữ. "Đúng thế, chị gái anh đủ bướng bỉnh để làm thế."

"Em nghĩ cái tính này đã ăn sâu vào máu của cả gia đình anh rồi."

Anh chỉ bật cười. "Đúng thế đó, em yêu, nhưng nhà Ravenscroft bọn anh không thể sánh với nhà Trent khi nói về những cái đầu thích lừa phỉnh đâu."

Caroline cau mày, nhưng không cãi cộ với anh vì nàng biết anh đúng. Cuối cùng thì hoàn toàn cúi kính với nụ cười tự mãn của anh, nàng liền nói, "Chúng ta có thể tranh luận về những điểm xấu của riêng từng người nếu muốn, nhưng nó không giải quyết được vấn đề trước mắt. Em nên đi đâu bây giờ?"

"Anh nghĩ em sẽ phải quay lại trang viên Seacrest. Anh biết mình không thể nghĩ ra nổi một giải pháp thay thế hợp lý. Em có thể không?"

"Nhưng Penelope vẫn ở đây!"

“Em sẽ phải trốn đâu đó. Chẳng còn cách nào khác.”

“Ôi, Chúa lòng lành,” nàng lẩm bẩm. “Thật là một thảm họa. Một thảm họa khủng khiếp!”

“Caroline, về điếm này thì chúng ta có sự ăn ý hoàn hảo.”

“Người hầu trong nhà sẽ giữ bí mật chứ?”

“Anh nghĩ rằng họ sẽ phải như thế thôi. Họ đều biết em. Thật tốt khi chỉ có ba người hầu... Ôi Chúa ơi!”

“Sao?”

“Những người hầu. Họ vẫn chưa biết rằng mình được phép đề cập đến em với Penelope.”

Caroline tái mặt.

“Đứng yên đây. Đừng có nhúc nhích dù chỉ một phân. Anh sẽ quay lại ngay.”

Blake chạy thục mạng, nhưng anh chỉ chạy được khoảng mười mét thì một thảm họa tiềm tàng khác đã nảy ra trong tâm trí Caroline.

“Blake!” nàng hét lên. “Chờ đã!”

Anh giảm tốc độ và quay lại.

“Anh không thể đi về từ hướng cửa trước. Nếu thấy anh, Penelope sẽ thắc mắc tại sao anh có thể đưa em về nhà nhanh đến thế.”

Anh chửi thề. “Anh phải dùng cửa hông sao? Anh đảm bảo là em rất quen thuộc với chuyện này.”

Caroline bắn cho anh cái nhìn khó chịu. Anh thừa biết là nàng đã dùng lối phụ để trốn thoát.

“Em cũng có thể đi cùng anh luôn,” Blake nói. “Chúng ta sẽ để em đi qua lối cửa phụ và nghĩ xem nên gì tiếp theo.”

“Nói cách khác thì anh hẳn là muốn em phải tiếp tục chờ trong phòng tắm của anh chứ gì?”

Anh cười toe toét. “Anh không lên kế hoạch xa đến vậy đâu, nhưng vì em đã đề cập đến chuyện này nên đúng thế, đó quả là một ý kiến xuất sắc.”

Về điểm này, Caroline quyết định rằng miệng nàng thực sự là thảm họa. Thật may mắn là trước khi nàng có thể đề nghị thêm nhiều ý kiến tồi tệ hơn, Blake đã nắm lấy tay nàng và bắt đầu chạy, kéo theo nàng phía sau. Họ men theo vòng ngoài dinh thự của anh cho đến khi nấp vào giữa những tán cây đối diện với lối vào cửa phụ.

“Chúng ta sẽ phải chạy để tránh bị bắt gặp,” Blake nói.

“Anh nghĩ gì đến khả năng chị ấy đứng bên hông nhà?”

“Rất nhỏ. Chúng ta đã để chị ấy ở lại phòng khách phía trước, và nếu có di chuyển, thì rất có thể là chị ấy sẽ lên lầu và kiếm một cái phòng ngủ.”

Caroline thở hắt ra. “Nếu chị thấy phát hiện ra em thì sao? Quần áo của em đều ở đây hết. Em chỉ có ba bộ váy, nhưng chúng hiển nhiên không phải của anh.”

Blake lại chửi thề.

Nàng nhướn mày. “Anh biết không, em bắt đầu thấy anh chửi thề khá thoải mái rồi đó. Nếu anh không làm thế thì có vẻ như cuộc sống mới bất thường đấy.”

“Em là một phụ nữ kỳ lạ,” Blake kéo mạnh tay nàng, và trước khi nhận ra chuyện gì đang diễn ra, Caroline đã thấy mình ngã sõng soài trên bãi cỏ, tâm trí nàng bắt đầu vang lên một loạt những lời cầu nguyện rằng Penelope sẽ không trông thấy họ. Nàng chưa bao giờ là tín đồ của bất kỳ tôn giáo đặc biệt nào, nhưng dường như đây chính là thời điểm khá tốt để phát huy bản tính sùng đạo.

Họ luồn qua cửa phụ vào trong với tâm trạng nể khi đổ bộ lên cầu thang.

“Em,” Blake nói. “Lên phòng tắm trước. Anh sẽ đi tìm người hầu.”

Caroline gật đầu rồi chạy ù lên cầu thang và lặng lẽ chui vào phòng tắm của anh. Nàng nhìn quanh với vẻ thất vọng rõ rệt. Có Chúa mới biết

nàng sẽ phải mắc kẹt ở chỗ này bao lâu. “Chà,” nàng nói to, “còn có thể tồi tệ hơn cơ đấy.”

~*~

Ba tiếng sau, Caroline phát hiện ra rằng cách duy nhất để giảm bớt nỗi nhàm chán trong phòng tắm chính là tiêu khiển bản thân bằng cách liệt kê tất cả những tình huống còn tồi tệ hơn tình trạng của nàng hiện tại.

Điều này không dễ dàng cho lắm.

Nàng lập tức bác bỏ toàn bộ những giả định kỳ quặc như việc mình sẽ bị chà đạp bởi một con bò có hai đầu, thay vào đó, nàng tập trung cho những tình huống thực tế hơn.

“Anh ấy có thể có một cái phòng tắm nhỏ tí xíu,” nàng noi với bóng mình trong gương. “Hoặc có thể bản kinh lên đờc. Hoặc... hoặc... hoặc... anh ấy cũng có thể quên mất việc mang thức ăn cho mình.”

Môi nàng vặn xoắn thành một đường cau kính. Gã đàn ông chết tiệt đó *đã từng* quên không cho nàng ăn!

“Căn phòng có thể còn chẳng có cửa sổ,” nàng lại thử tiếp rồi liếc lên nhìn ô cửa kính. Sau đó nhắm mắt. Ai đó cần phải có tính cách cực kỳ lạc quan mới có thể gọi cái miếng kính nhỏ xíu kia là cửa sổ.

“Anh ấy có thể sẽ nuôi vật cưng là một chú nhím chẳng hạn,” nàng nói, “và nhốt nó trong này.”

“Trường hợp đó hơi khó xảy ra,” một giọng đàn ông vang lên, “nhưng không phải là không thể.”

Caroline nhìn thấy Blake ở ngưỡng cửa. “Anh đã ở đâu vậy?” nàng rít lên. “Em chết đói rồi đây này.”

Anh ném cho nàng một chiếc bánh nướng.

“Ngài thật quá tốt bụng,” nàng lẩm bẩm. “Đây là món chính hay chỉ là khai vị thế?”

“Đừng lo, em sẽ được ăn uống đầy đủ. Anh nghĩ Perriwick sẽ hỏi hốp lắm khi được thông báo về nơi em đang trốn. Anh cho là ông ta và bà Mickle đang chuẩn bị cả một bữa tiệc trong khi chúng ta đang nói chuyện ở đây

đấy.”

“Rõ ràng là Perriwick tốt bụng hơn *anh* nhiều!”

Anh nhún vai. “Chẳng có gì phải nghi ngờ cả!”

“Anh có ngăn được tất cả người hầu trước khi họ kịp nhắc đến em với Penelope không?”

“Có. Chúng ta an toàn rồi, không phải lo sợ gì nữa. Anh cũng đã lấy được đồ đạc của em và mang chúng vào phòng anh rồi.”

“Em sẽ không ở trong phòng anh!” nàng nói, hơi cau kính.

“Anh chưa từng nói là em sẽ ở lại phòng anh. Em chắc là sẽ được thoải mái ở lại trong phòng tắm. Anh sẽ tìm cho em một ít chăn gối. Với chút khéo léo, chúng ta có thể biến chỗ này trở thành nơi ở khá thoải mái.”

Đôi mắt nàng nheo lại một cách nguy hiểm. “Anh đang thích thú với chuyện này, đúng không?”

“Anh đảm bảo với em là chỉ một chút thôi.”

“Penelope có hỏi gì sau khi em rời đi không?”

“Thật ra là có. Chị ấy viết cho em một bức thư và mời em ghé thăm vào chiều mai.” Anh cho tay vào túi để lôi ra một chiếc phong bì nhỏ và đưa nó cho nàng.

“Đây hẳn là một khoản hời,” Caroline càu nhàu.

“Anh sẽ không phàn nàn nếu anh là em. Ít nhất thì nó cũng có nghĩa là em có thể thoát khỏi phòng tắm.”

Caroline nhìn anh chằm chằm, thực sự cảm thấy khó chịu với nụ cười của anh. Nàng đứng dậy và chống hai tay lên hông.

“Chà, chà, chúng ta đang tìm kiếm các trận chiến cho buổi chiều nay, phải không?”

“Đừng có hạ cổ em.”

“Nhưng nó rất thú vị!”

Nàng ném một cái chậu về phía anh. “Anh có thể dùng cái này trong phòng riêng của mình!”

Blake cúi xuống thật nhanh rồi bật cười khi chiếc chậu vỡ thành từng mảnh vì va vào tường. “Chà, anh cho rằng một người có thể thấy thoải mái với thực tế không được trọn vẹn.”

“Nếu trọn vẹn,” nàng rít lên, “thì lẽ ra em đã nhắm thẳng vào đầu anh.”

“Caroline, tình cảnh này không phải lỗi của anh.”

“Em biết, nhưng anh không cần phải vui vẻ đến chết tiệt như thế.”

“Bây giờ em đang hơi vô lý rồi đấy.”

“Em không quan tâm.” Nàng lại ném một bánh xà phòng về phía anh khiến nó dính chặt vào tường. “Em có mọi quyền để có thể vô lý.”

“Ồ?” Anh lại cúi xuống khi bộ đồ cạo râu lướt qua không trung.

Nàng trừng mắt lên nhìn anh. “Đối với những thông tin của anh trong tuần vừa qua, em đã... ồ, để xem nào, suýt bị hiếp, bị bắt, bị trói vào thành giường, bị ép phải ho đến mức lạc giọng...”

“Đó là lỗi của em.”

“Chưa kể đến sự thật là em đã phải dấn thân vào cuộc sống của một tên tội phạm khi đột nhập vào ngôi nhà cũ của mình rồi suýt bị gã bảo hộ ghé thăm làm mất kệt...”

“Đừng có quên mất cá chân bị trật của em nữa nhé.” anh nhắc.

“Ôi...! Em sẽ giết anh!” Một bánh xà phòng khác bay qua đầu Blake và sượt qua tai anh.

“Thưa cô, chắc chắn là cô đang rất nỗ lực nhỉ!”

“Và bây giờ!” nàng gằn như hét lên. “Còn bây giờ, nếu tất cả những chuyện đó vẫn chưa đáng, thì em đang bị buộc phải sống cả tuần trời trong một phòng tắm chết tiệt!”

Chết tiệt là Blake lại nghĩ điều đó mới buồn cười làm sao. Anh cắn

môi, cố nhịn cười.

Nhưng không thành công.

“Thôi ngay việc cười cợt em đi!” nàng rên rỉ.

“Blake?”

Chỉ trong một giây, anh hoàn toàn tỉnh táo trở lại. “Là Penelope!” anh thì thầm.

“Blake? Cậu đang la hét cái gì đấy?”

“Nhanh lên!” Anh rít lên, đẩy nàng về phía cầu thang phụ. “Trốn đi!”

Caroline bỏ chạy, và cùng lúc đó, Penelope đẩy cánh cửa dẫn vào phòng tắm ngay khi Caroline đóng cánh cửa dẫn đến cầu thang lại.

“Blake?” Penelope truy vấn lần thứ ba. “Những tiếng la hét đó là sao?”

“Không có gì, Penny. Em...”

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây thế?” cô ấy rít lên.

Blake nhìn quanh phòng và nuốt xuống. Anh đã quên khuấy mất tình trạng lộn xộn trên sàn nhà. Những mảnh chậu vỡ, bộ cạo râu, một hoặc hai chiếc khăn...

“Em... à...” Có vẻ như với anh, nói dối vì lợi ích và toàn quốc gia sẽ dễ dàng hơn với chị gái mình.

“Cái thứ đang dính trên tường kia có phải là xà bông không?” Penelope lại hỏi.

“À... vâng, có vẻ thế.”

Cô ấy lại chỉ tay xuống. “Và một bánh xà phòng khác nằm trên sàn nhà?”

“Ồ... vâng, chắc chắn là sáng nay em đã khá vụng về.”

“Blake, cậu đang giấu tôi điều gì?”

“Hiển nhiên là em sẽ muốn giấu chị vài thứ,” anh chân thành trả lời, cô không nghĩ đến chuyện Caroline đang ngồi ngoài cầu thang, cùng một nỗ lực kinh người để không bật cười trước tình cảnh khổ sở của anh lúc này.

“Còn cái gì trên sàn thế này?” Penelope cúi xuống và nhặt lên thứ gì đó màu trắng. “Cái gì đây, đây là bức thư tôi viết cho Quý cô Dent! Sao nó lại ở đây thế này?”

“Em vẫn chưa có cơ hội để gửi thư cho Quý cô Dent.” Ôn Chúa vì Caroline đã quên không mở nó ra.

“Chà, vì Chúa, đừng có bỏ quên nó trên sàn nhà của cậu đấy.” Cô ấy nheo mắt nhìn anh. “Tôi hỏi này, Blake, cậu thấy trong người không khỏe à?”

“Thực sự thì có một chút,” anh đáp lời, tận dụng cơ hội mà chị mình vừa mang đến. “Em thấy hơi chóng mặt suốt mấy tiếng rồi. Đó là lý do tại sao em làm vỡ mấy cái chậu.”

Cô ấy áp tay vào trán anh. “Cậu không sốt.”

“Em đảm bảo với chị là chỉ cần ngủ một giấc thì tình trạng này sẽ chấm dứt thôi.”

“Tôi cũng nghĩ thế,” Penelope bĩu môi. “Nhưng nếu ngày mai cậu vẫn không cảm thấy khá hơn, tôi sẽ mời bác sĩ đến.”

“Được.”

“Có lẽ cậu phải nằm nghỉ luôn đi.”

“Vâng,” anh vừa nói vừa và đẩy cô ấy ra khỏi phòng tắm. “Đó hẳn là một ý kiến hay ho.”

“Thế thì tốt. Đây, tôi sẽ giúp cậu giải quyết mớ lộn xộn này.”

Blake thở phào nhẹ nhõm khi đóng cửa phòng tắm lại sau lưng mình. Chắc chắn là anh chẳng vui vẻ gì với diễn biến mới nhất của chuyện này, điều cuối cùng mà anh muốn là chị gái sẽ phải lo lắng cho mình. Nhưng như vậy chắc chắn tốt hơn việc Caroline bị phát hiện giữa đống hỗn độn của những mảnh chậu vỡ và xà phòng.

“Ngài Ravenscroft?”

Anh nhìn lên. Perriwick đang đứng ở ngưỡng cửa, tay cầm chiếc khay bạc đựng một bữa tiệc thực sự. Blake lắc đầu điên cuồng, nhưng đã quá muộn. Penelope đã xoay người lại.

“Ồ, Perriwick,” cô ấy nói, “Đây là cái gì?”

“Đồ ăn ạ,” ông ta buột miệng, hoàn toàn bối rối trước sự xuất hiện của cô ấy. Rồi ông ta bắt đầu liếc mắt nhìn xung quanh.

Blake cau mày. Gã quản gia chết giấm này rõ ràng là đang tìm Caroline. Lẽ ra Perriwick đã có thể kín đáo hơn, nhưng ông ta lại vụng về một cách khôn khéo khi cố không thể hiện điều đó ra ngoài.

Penelope nhìn em trai bằng ánh mắt ngờ vực, “Cậu đói ư?”

“À... vâng, em cho là mình nên ăn một bữa nhẹ cho buổi chiều.”

Penelope nhắc nắp một trong những chiếc đĩa lên, để lộ ra một cái bánh nướng rất lớn. “Đây hẳn là một bữa ăn nhẹ đấy.”

Môi Perriwick kéo dài thành một nụ cười yếu ớt ngọt ngào. “Chúng tôi nghĩ đến việc mang cho ngài thứ gì đó bổ dưỡng một chút, vì ngài cũng đã yêu cầu một bữa tối nhẹ nhàng.”

“Thật chu đáo làm sao!” Blake gầm gừ. Anh muốn đặt cược cả hàm trước của mình rằng chiếc bánh này thực sự được chuẩn bị cho bữa tối. Perriwick và bà Mickle có lẽ đã lên kế hoạch gửi những món ăn tốt nhất cho Caroline, và để những người “thực sự” cư ngụ trong trang viên Seacrest ăn cháo. Hiên nhiên là họ chẳng thèm che đậy vẻ bất mãn của mình khi Blake thông báo cho họ về nơi cư trú mới của Caroline.

Perriwick quay sang Penelope khi ông ta đặt chiếc khay lên bàn. “Nếu như tôi có thể bạo gan một chút, thưa quý phu nhân...”

“Perriwick!” Blake gầm lên. “Nếu còn nghe thấy cái cụm 'Nếu như tôi có thể bạo gan' thêm một lần nữa, thì có Chúa là tôi sẽ ném ông xuống mương đấy!”

“Trời ơi,” Penelope nói. “Có lẽ thằng bé bị sốt mất rồi. Perriwick, ông nghĩ thế nào?”

Người quản gia giơ tay lên trán Blake, tuy nhiên chỉ gần như chạm

vào đó. “Thử chạm vào tôi đi, rồi ông sẽ chết ngay,” Blake gầm gừ.

“Chiều nay ngài có chút cáu kỉnh, phải không?” Perriwick nói và cười toe toét.

“Tôi hoàn toàn bình thường cho đến khi ông xuất hiện.”

Penelope nói với người quản gia, “Chiều nay thằng bé cư xử khá kỳ lạ.”

Perriwick gật đầu một cách trịnh trọng. “Có lẽ chúng ta phải để ngài ấy yên tĩnh. Nghỉ ngơi một chút sẽ tốt cho ngài ấy hơn.”

“Được thôi.” Penelope theo người quản gia ra cửa. “Chúng tôi sẽ để cậu yên. Nhưng nếu phát hiện ra cậu không ngủ, sẽ nổi cáu với cậu đấy.”

“Vâng, vâng,” Blake vội vàng trả lời, cố đẩy họ ra khỏi phòng. “Em hứa sẽ ngủ luôn đây. Chỉ cần chị đừng làm phiền em. Em rất thính ngủ.”

Perriwick buông một tiếng khịt mũi to đến nỗi chắc chắn là chẳng phù hợp chút nào với vẻ mặt trang nghiêm của ông ta.

Blake đóng cửa lại phía sau họ và dựa vào tường với tiếng thở dài nhẹ nhõm. “Lạy Chúa,” anh nói với chính mình, “với cường độ này thì mình sẽ thành một thằng ngốc trước sinh nhật thứ ba mươi mốt.”

“Hừm...” một giọng nói phát ra từ phòng tắm. “Em sẽ nói rằng anh đang suy nghĩ đúng hướng rồi đấy.”

Anh nhìn lên và thấy Caroline ở ngưỡng cửa, khuôn mặt tươi cười của nàng khiến anh cực kỳ khó chịu.

“Em muốn gì?” anh nói thẳng.

“Ồ, chẳng gì cả,” nàng đáp với vẻ vô tội. “Em chỉ muốn nói với anh rằng anh đã đúng.”

Mắt anh nheo lại ngờ vực. “Em có ý gì?”

“Hãy chỉ nói rằng em phát hiện ra điều hài hước về hoàn cảnh của chúng ta.”

Anh gầm lên với nàng rồi tiến một bước đầy đe dọa về phía trước.

Nhưng nàng lại chẳng có vẻ gì là sợ sệt. “Em không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình đã cười điên dại như thế này là bao giờ,” nàng nói, nhắc khay thức ăn lên.

“Caroline, coi chừng cái cốc của em!”

“Vâng, em khá là coi chừng nó. Nhưng tại sao lại phải thế nhỉ?”

“Vì nếu em không ngậm miệng lại, tôi sẽ vặn sái nó cho xem.”

Nàng lao ngược trở lại phòng tắm. “Sẽ là như thế.” Rồi nàng đóng sầm cửa, bỏ lại anh tức đến bốc khói trong phòng mình.

Và nếu như thế vẫn chưa đủ thì sau đó, anh lại nghe thấy một tiếng cạch lớn vọng ra.

Người phụ nữ chết tiệt đó đã nhốt anh ở ngoài. Nàng đã chiếm toàn bộ thức ăn và nhốt anh ở ngoài.

“Em sẽ phải trả giá cho chuyện này!” anh hét vào cánh cửa.

“Trật tự nào,” tiếng trả lời bị nghẹt lại. “Em đang ăn.”

Chương 16

Ti-ti-vate (Động từ): Thực hiện đôi chút những thay đổi hoặc bổ sung trong nhà vệ sinh.

Kẻ bị mắc kẹt trong một phòng tắm như tôi ít nhất cũng có thời gian để chỉnh trang... Tôi thì là trông tóc mình chưa bao giờ lịch sự đến vậy!

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Khi đang ăn bữa khuya vào đêm hôm đó, Blake nhận ra mình sẽ rất thích thú với việc giết quách Quý cô Caroline Trent đi. Anh cũng nhận ra rằng đây chẳng phải cảm xúc gì mới mẻ. Nàng không chỉ khiến cuộc sống của anh rối tung mà còn làm đảo lộn mọi thứ và chẳng thể tưởng tượng nổi số lần khiến anh như ngồi trên đồng lửa.

Thế nhưng anh lại rộng lượng nghĩ rằng có lẽ giết là một động từ hơi mạnh. Anh không quá kiêu hãnh đến mức không thừa nhận việc nàng đã trở nên gắn bó với cuộc sống của mình dù chỉ một chút. Nhưng anh chắc chắn muốn bịt miệng nàng lại.

Đúng thế, một cái rọ mõm là ý kiến không tồi. Như thế thì nàng sẽ chẳng thể nói. Hay ăn.

“Tôi hỏi này, Blake,” Penelope hỏi với vẻ sợ hãi hiện rõ nên khuôn mặt, “Đây là xúp sao?”

Anh gật đầu.

Cô ấy nhìn vào thứ nước dùng gần như trong suốt trong bát mình. “Thật à?”

“Nó có vị như nước muối,” anh kéo dài giọng, “Nhưng bà Mickle đã quả quyết với em rằng đó là xúp.”

Penelope do dự đặt chiếc thìa xuống, rồi hớp một ngụm rượu vang khá dài. “Tôi không cho rằng cậu còn lại chút bánh nướng nào từ bữa chiều của mình nhỉ?”

“Em có thể đảm bảo với chị rằng hai người chúng ta chia nhau một cái bánh là điều bất khả thi nhất.”

Nếu Penelope thấy những gì anh nói chỉ là chuyện kỳ lạ vặt vãnh, cô ấy cũng sẽ không nói ra. Thay vào đó, cô ấy đặt thìa xuống và hỏi, “Perriwick có mang cho cậu thêm chút gì không? Một chiếc bánh mì chẳng hạn.”

Blake lắc đầu.

“Có phải cậu lúc nào cũng ăn quá... nhẹ vào buổi tối không?”

Anh lại lắc đầu.

“Ồ. Vậy thì đây hẳn là một dịp đặc biệt chẳng?”

Anh không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, vì vậy chỉ cầm một chiếc thìa khác lên và khuấy mạnh bát xúp. Chắc chắn là trong này phải có một chút giá trị dinh dưỡng nào đó.

Nhưng sau đó, trước nỗi kinh ngạc của anh, Penelope bịt tay lên miệng, mặt đỏ bừng và nói, “Ôi, tôi xin lỗi!”

Anh từ từ đặt chiếc thìa xuống và hỏi, “Chị nói gì?”

“Dĩ nhiên đây là một dịp đặc biệt. Tôi đã quên bếng mắt. Tôi xin lỗi!”

“Penelope, chị đang nói về cái quái gì thế?”

“Marabelle.”

Một cảm giác kỳ lạ như bị ai đó bóp nghẹt lấy lồng ngực dâng lên trong Blake. Tại sao tự nhiên Penelope lại nói về cái chết của vị hôn thê của anh lúc này? “Marabelle làm sao?” anh hỏi, giọng lạnh lùng.

Nàng chớp mắt. “Ôi! Ôi, nghĩa là cậu không nhớ sao? Thôi quên đi. Quên những gì tôi vừa nói đi!”

Blake nhìn chị mình đầy nghi ngờ khi cô ấy tấn công bát xúp như thể nó là lộc Thánh ban. “Vì Chúa, Penelope, hãy nói bất cứ điều gì chị vừa nghĩ đến.”

Cô ấy cắn môi đầy do dự. “Hôm nay là ngày 11 tháng 7, Blake.” Giọng Penelope rất nhẹ và tràn đầy tiếc thương.

Anh nhìn chị gái mình chăm chăm một lúc với vẻ đầy khó hiểu, rồi chợt nhớ ra.

Ngày 11 tháng 7.

Ngày giỗ của Marabelle.

Anh đột ngột đứng dậy khiến chiếc ghế đổ nhào. “Gặp lại chị vào ngày mai,” anh nói, gọn lỏn.

“Chờ đã, Blake! Đừng đi!” Cô ấy vội vã đứng lên và đuổi theo em trai khi anh ra khỏi phòng. “Cậu không nên ở một mình lúc này.”

Anh dừng lại, nhưng không xoay người để đối mặt với chị mình. “Chị không hiểu đâu, Penelope. Em lúc nào cũng cô đơn.”

~*~

Hai tiếng sau, Blake đã say bí tỉ. Anh biết say xỉn sẽ chẳng giúp mình cảm thấy khá hơn nhưng vẫn ngoan cố nghĩ rằng càng uống nhiều bao nhiêu, anh sẽ cảm thấy nguôi ngoai đi bấy nhiêu.

Phương pháp này không hiệu quả

Làm sao anh lại quên mất điều đó? Mỗi năm anh đều đánh dấu sự ra đi của nàng bằng một thông báo đặc biệt, làm điều gì đó để tôn vinh cái chết của nàng theo cái cách mà anh đã cố gắng và thất bại trong việc tôn vinh cuộc sống của nàng. Năm đầu tiên là những bông hoa trên mộ nàng. Anh biết nó tầm thường, nhưng nỗi đau buồn vẫn còn nguyên đó, và anh còn quá trẻ nên chẳng biết phải làm gì khác nữa.

Năm tiếp theo, anh trồng một cái cây tại đúng nơi mà nàng đã ra đi để tưởng nhớ nàng. Bằng cách nào đó, nó có vẻ phù hợp hơn một chút; khi còn là một cô gái nhỏ, Marabelle có thể trèo cây nhanh hơn bất cứ cậu bé nào trong quận.

Những năm tiếp theo được đánh dấu bằng việc hiến một ngôi nhà cho các tổ chức từ thiện, tặng các cuốn sách cho ngôi trường cũ của nàng, và một tờ chi phiếu ngân hàng vô danh cho cha mẹ nàng - những người đã luôn phải

vật lộn để kiếm sống.

Nhưng năm nay... anh chẳng có gì.

Anh vấp ngã trên đường xuống bãi biển, chống một tay để giữ thăng bằng khi tay kia vẫn nắm chặt chai whisky. Khi bước đến cuối đường mòn, anh ngồi phịch xuống đất một cách thiếu lịch lãm. Ở đây có một đám cỏ trước khi mặt đất cứng như đường cho bãi cát mịn nổi tiếng của Bournemouth. Anh ngồi đó, nhìn chăm chăm ra con kênh, tự hỏi mình định làm cái chết tiệt gì với bản thân.

Anh ra ngoài để tìm chút không khí trong lành và sự giải thoát. Anh không muốn Penelope hay những câu hỏi đầy ý nghĩa của cô ấy xâm nhập vào nỗi đau của mình. Nhưng không khí mặn mặn của biển chẳng giúp cơn đau của anh nguôi ngoai nhiều lắm. Và nó thậm chí còn nhắc anh nhớ về Caroline. Nàng đã về nhà buổi chiều hôm đó với mùi của biển trên mái tóc và vết nắng trên làn da.

Caroline. Anh đau đớn nhắm mắt lại. Anh biết rằng Caroline chính là lý do khiến mình lãng quên Marabelle.

Blake dốc thẳng chai rượu vào cổ họng. Rượu đốt cháy một đường xuống dạ dày, nhưng anh đón chào cơn đau đó. Cảm giác nguyên vẹn và xấu xa, và bằng cách nào đó dường như phù hợp. Đêm nay anh không cảm thấy mình có chút nào giống một quý ông.

Anh nằm dài trên bãi cỏ và nhìn lên bầu trời. Đêm nay có trăng nhưng ánh sáng của nó chẳng đủ để khiến những ngôi sao bị lu mờ. Trông chúng thật hạnh phúc ở trên kia, lấp lánh như thể chẳng bận tâm chút nào về thế giới này. Anh gần như cảm thấy chúng đang chế nhạo mình.

Anh chửi thề. Anh đang trở nên mơ mộng hão huyền. Hoặc là ủy mị. Hoặc cũng có thể đó chỉ là do anh đã uống quá nhiều. Anh ngồi dậy và nháp thêm một ngụm nữa. Chật lảng làm mù mị giác quan và xáo trộn tâm trí anh - thứ có lẽ là lý do khiến anh không nghe thấy tiếng bước chân cho đến khi chúng gần như ở sát cạnh mình. “Ai?” anh lắp bắp, vụng về chống khuỷu tay để nâng người dậy. “Ai?”

Caroline tiến về phía trước, ánh sao lấp lánh trên mái tóc màu nâu nhạt của nàng. “Là em.”

“Em làm gì ở đây?”

“Em thấy anh từ cửa sổ của mình,” nàng mỉm cười gượng gạo. “Em xin lỗi, là từ cửa sổ của anh.”

“Em nên về đi.”

“Có lẽ thế.”

“Anh không phù hợp để bầu bạn với em lúc này.”

“Không,” nàng đồng ý. “Anh say thật rồi. Nhưng chẳng tốt chút nào khi uống say với cái dạ dày rỗng không.”

Anh bật ra một tràng cười trống rỗng. “Và toàn bộ lỗi lầm là từ chiếc dạ dày rỗng tuếch của anh sao?”

“Anh rất biết cách làm người khác thấy ác cảm, đúng không?”

“Thưa cô, tôi đảm bảo với cô rằng mình nhớ dai khủng khiếp đấy.” Anh nhăn mặt với câu nói của mình. Trí nhớ của anh đã luôn làm việc hiệu quả cho đến đêm nay.

Nàng cau mày. “Em mang cho anh một chút thức ăn.”

Anh không nói gì suốt một lúc, rồi mở lời bằng một giọng rất nhỏ, “Quay về đi!”

“Tại sao anh lại buồn như vậy?”

Anh không nói, chỉ dùng tay áo lau miệng sau khi tu một ngụm whisky lớn nữa.

“Em chưa từng thấy anh uống nhiều như thế này trước đây.”

“Có rất nhiều thứ em không biết về anh.”

Nàng lại tiến về phía trước thêm một bước, ánh mắt nàng khiến anh phải nhìn đi nơi khác. “Em biết về anh nhiều hơn những gì anh nghĩ.”

Câu nói này đã thu hút sự chú ý của anh. Mắt anh nhất thời bùng lên ánh lửa tức giận, rồi trở nên trống rỗng khi nói, “Vậy thì thật đáng tiếc cho cô.”

“Đây, anh nên ăn chút gì đó.” Nàng đưa cho anh thứ được bọc trong chiếc khăn ăn bằng vải. “Nó sẽ hút hết whisky.”

“Đó là điều cuối cùng mà tôi muốn.”

Nàng ngồi xuống cạnh anh. “Như thế này chẳng giống anh chút nào, Blake.”

Anh quay sang nhìn nàng, đôi mắt xám sáng rực đầy dữ dội. “Đừng có nói rằng như thế này giống hay không giống tôi,” anh rít lên, “Cô không có quyền.”

“Là bạn của anh,” nàng dịu dàng nói, “Em có quyền.”

“Hôm nay,” Blake tuyên bố cùng cái vung tay mắt thẳng băng, “Là ngày 11 tháng 7.”

Caroline không nói câu nào; nàng không biết phải nói gì với một tuyên bố rõ ràng như thế.

“Ngày 11 tháng 7,” anh lặp lại. “Nó sẽ xuống mồ cùng với sự ô nhục về truyền thuyết của Blake Ravenscroft, là cái ngày anh ta... là cái ngày tôi...”

Nàng rướn người về phía trước, kinh hoàng và xúc động trước những âm thanh nghẹn ngào trong giọng anh. “Là ngày gì, Blake?” nàng thì thầm.

“Là ngày mà tôi đã để một người phụ nữ phải chết.”

Nàng tái mặt trước nỗi đau đớn trong giọng anh. “Không. Đó không phải lỗi của anh.”

“Làm thế quái nào mà cô biết được chứ?”

“James đã nói với em về Marabelle.”

“Tên khốn thích can thiệp vào chuyện của người khác.”

“Em mừng vì anh ấy đã làm thế. Nó khiến em hiểu nhiều hơn về anh.”

“Cô muốn biết nhiều hơn làm quái gì chứ?” anh hỏi đầy cảnh giác.

“Bởi vì em y...” Caroline dừng lại, kinh hoàng trước những gì nàng

đã suýt nói ra. “Vì em thích anh. Vì anh là bạn của em. Cả cuộc đời em đã chẳng có nhiều bạn, có lẽ vì thế mà em nhận ra rằng tình bạn đặc biệt đến thế nào.”

“Tôi không thể làm bạn của em,” anh nói, giọng khắc nghiệt khùng khiếp.

“Anh không thể ư?” nàng nín thở, chờ đợi câu trả lời.

“Em không muốn tôi trở thành bạn của em.”

“Anh nghĩ rằng em là người quyết định điều đó hay sao?”

“Vì Chúa, người phụ nữ này, phải làm gì mới khiến em lắng nghe đây? Tôi nhắc lại lần cuối là tôi không thể trở thành bạn của em. Tôi sẽ không bao giờ là bạn của em.”

Sao lại không?

“Bởi vì tôi muốn em.”

Nàng buộc mình không được để bản thân bị lấn át. Anh đã quá thẳng thừng, quá trần trụi với nhu cầu của mình, nó gần như khiến nàng sợ hãi. “Đó là lời của rượu,” nàng nói nhanh.

“Em nghĩ như thế sao? Em biết quá ít về đàn ông rồi, bé cưng của tôi.”

“Em hiểu rõ *anh*.”

Anh cười lớn. “Chẳng bằng một nửa tôi biết về em, Quý cô Trent thân mến của tôi.”

“Đừng có nhạo báng em.” nàng thì thầm.

“À, nhưng tôi đã quan sát em. Tôi có nên chứng minh điều đó không? Tất cả những điều tôi biết, tất cả những thứ nhỏ nhặt tôi nhận ra. Tôi có thể viết kín cả một trong những cuốn sách mà em yêu thích.”

“Blake, em nghĩ là anh nên...”

Nhưng anh đã ngắt lời nàng bằng một ngón tay đặt lên môi nàng. “Tôi sẽ bắt đầu từ đây,” anh thì thầm, “từ miệng em.”

“Miệng e...”

“Suyt. Tới lượt tôi.” Tay anh bắt đầu lướt lên những đường nét tinh tế trên môi nàng. “Thật đầy đặn! Thật hồng hào! Em chưa bao giờ tô son, đúng không?”

Nàng lắc đầu, nhưng chuyển động này lại mang đến sự tra tấn đầy xúc cảm lên những ngón tay anh đang chà xát trên làn da nàng.

“Không,” anh thì thầm. “Em không cần phải làm thế. Tôi chưa từng thấy bất cứ đôi môi nào như thế này trước kia. Tôi đã bao giờ nói với em rằng chúng là điều đầu tiên tôi chú ý ở em chưa?”

Nàng ngòai bất động, quá lo lắng để có thể lắc đầu một lần nữa.

“Cánh môi dưới của em thật đáng yêu, nhưng còn cái này...” anh lại lướt ngón tay lên bờ môi trên của nàng, “thật tinh tế. Nó đang cầu xin được hôn. Thậm chí khi tưởng em là Carlotta... tôi cũng vẫn muốn được phủ môi mình lên môi em. Chúa ơi, tôi đã ghét chính mình về điều đó.”

“Nhưng em không phải Carlotta,” nàng thì thầm.

“Tôi biết. Như thế còn tệ hơn nhiều. Bởi vì giờ đây, tôi gần như có thể biện minh cho việc thèm muốn em. Tôi có thể...”

“Blake?” giọng nàng dịu dàng nhưng khẩn cấp, và nàng đã nghĩ rằng mình sẽ chết nếu anh không thực hiện ý nghĩ đó.

Nhưng anh chỉ lắc đầu. “Tôi lạc đề rồi.” Anh rê những ngón tay lên đôi mắt nàng, lướt nhẹ trên mi mắt khi nàng khép chúng lại. “Đây là một điều khác mà tôi biết về em.”

Nàng cảm thấy môi mình hé ra, và hơi thở ngày càng ngắt quãng.

“Đôi mắt em hệt như thiên đường. Chỉ sẫm màu hơn mái tóc của em một chút.” Anh lại rê những ngón tay trên từng đường nét của nàng. “Nhưng tôi nghĩ mình thích chúng mở hơn là nhắm lại.”

Nàng mở choàng mắt ra.

“À, thế này tốt hơn nhiều. Màu sắc tinh tế nhất trên đời này. Em đã từng đến biển bao giờ chưa?”

“Chưa kể từ khi em còn là một cô bé.”

“Nơi đây nước biển có màu xám và tối tăm, nhưng khi em tránh khỏi vết nơ của vùng đất này, nước biển trở thành một màu trong vắt. Em có biết tôi đang nói về điều gì không?”

“Em... em nghĩ là có.”

Anh bất ngờ nhún vai và buông nàng ra. “Nó vẫn chẳng thể sánh được với đôi mắt em. Tôi từng nghe rằng nước biển thậm chí còn hấp dẫn hơn ở những vùng nhiệt đới. Đôi mắt em chính xác là màu của đại dương chạy dọc theo đường viền xích đạo.”

Nàng do dự mỉm cười. “Em muốn được trông thấy đường xích đạo.”

“Em yêu, em không nghĩ rằng ít nhất thì em nên thử thăm London trước hay sao?”

“Giờ thì anh lại trở nên tàn nhẫn rồi, và anh không thực sự có ý như thế, đúng không?”

“Tôi không ư?”

“Không,” nàng nói, cố tìm kiếm trong mình một chút cam đảm mà nàng cần để nói rõ ràng với anh. “Anh không tức giận với em mà tức giận với chính bản thân mình, và em chỉ là một cái cớ thuận tiện mà thôi.”

Đầu anh hơi nghiêng về phía nàng. “Em nghĩ rằng mình rất tinh ý, phải không?”

“Làm sao em có thể trả lời câu hỏi này?”

“Em rất tinh ý, nhưng tôi lại nghĩ rằng nó không đủ để cứu rỗi chính em khỏi tôi.” Anh cúi người về phía trước với một nụ cười đầy nguy hiểm. “Em có biết tôi muốn em nhiều đến thế nào không?”

Giọng nàng ghen ngào, nàng lắc đầu.

“Tôi muốn em nhiều đến nỗi đêm nào cũng thao thức, cơ thể căng cứng và nhức nhối vì dục vọng.”

Cổ họng nàng khô khốc.

“Tôi muốn em nhiều đến mức mùi hương trên cơ thể em cũng có thể khiến da tôi nhứt nhối vì khao khát.”

Môi nàng hé ra.

“Tôi muốn em quá nhiều...” Màn đêm tràn ngập tiếng cười giận dữ của anh. “Chết tiệt, tôi muốn em nhiều đến mức quên mất cả Marabelle.”

“Ôi, không, Blake. Em xin lỗi.”

“Miễn cho tôi khỏi sự thương hại của em đi.”

Nàng bắt đầu đứng dậy. “Em sẽ đi. Đó là những gì anh muốn, và rõ ràng là anh không có tâm trạng để trò chuyện.”

Nhưng anh đã giữ lấy nàng và kéo nàng trở lại. “Em không nghe tôi nói gì sao?”

“Em nghe rõ từng từ,” nàng thì thầm.

“Tôi không muốn em đi.”

Nàng im lặng.

“Tôi muốn em.”

“Blake, đừng.”

“Đừng gì chứ? Đừng hôn em ư?” Anh lao tới và hôn mạnh lên môi nàng. “Quá muộn rồi!”

Nàng nhìn anh trừng trừng, không chắc mình nên sợ hãi hay phấn chấn. Nàng yêu anh, giờ đây nàng đã chắc chắn về điều đó. Nhưng anh lại đang hành động chẳng giống anh chút nào.

“Đừng chạm vào em sao?” Tay anh trượt trên bụng nàng và lướt dọc hông nàng. “Anh đã đi quá xa để có thể làm được điều đó rồi.”

Môi anh tìm thấy hàm của nàng, sau đó là cổ nàng, cắn nhẹ lên tai nàng. Nàng thật ngọt ngào và thuần khiết, nàng có mùi thơm tựa mùi bột xà phòng anh dùng để cạo râu. Anh tự hỏi nàng đã làm gì với cơ thể mình trong phòng tắm của anh, rồi quyết định rằng mình chẳng quan tâm đến chuyện đó nhiều lắm. Hẳn là phải có gì đó cực kỳ hài lòng khi mùi hương của anh đang

vương vấn trên cơ thể nàng.

“Blake,” nàng nói, giọng thiếu hẳn sự thuyết phục. “Em không chắc đây liệu có phải là những gì anh muốn hay không.”

“Chà, anh đảm bảo,” anh trả lời với một nụ cười nam tính. “Anh rất chắc chắn.” Anh vừa ấn môi lên môi nàng vừa tháo tung mái tóc nàng ra. “Em không cảm thấy anh chắc chắn như thế nào hay sao?”

Môi anh lướt trên môi nàng và nuốt lấy nó, đầu tiên lưỡi anh lướt dọc theo răng nàng, sau đó tiến đến làn da mềm mại bên trong hai má nàng.

“Anh muốn chạm vào em,” anh nói, phả hơi thở mềm mại lên môi nàng. “Ở khắp mọi nơi.”

Chiếc váy nàng mặc lúc này khá mỏng manh và chỉ có vài nút gài cùng dây buộc, anh chỉ tốn mấy giây cho việc kéo nó qua đầu nàng, để lại nàng chơ vơ với chiếc váy lót mỏng tang. Cơ thể anh lại căng cứng một lần nữa khi móc những ngón tay dưới những dây đai mỏng giữ chặt lớp vải lụa mềm mại.

“Anh đã mua chiếc váy này đúng không?” anh hỏi, giọng khàn đến mức chẳng thể nghe rõ.

Nàng gật đầu, hôn hên khi một bàn tay to lớn của anh phủ lên ngực mình. “Khi anh đưa cho em chiếc váy này, nó nằm trong một trong những chiếc hộp anh mang về từ thị trấn.”

“Tốt,” anh nói, rồi đẩy quai áo xuống một bên vai nàng. Lưỡi anh tìm thấy lớp ren khâu thanh lịch ôm lấy những đường nét tinh tế trên ngực nàng, và rê theo lớp ren để đẩy nó xuống, chỉ dừng lại khi chạm đến vùng hông hào quanh nụ hoa của nàng.

Nàng thì thầm tên anh khi anh hôn lên vầng hào quang màu sẫm, sau đó, nàng gằn như hét lên khi anh khép miệng trên nụ hoa và bắt đầu mút vào.

Caroline chưa bao giờ cảm thấy bất cứ thứ gì nguyên sơ và tuyệt vời như thế - thứ cảm giác đang cuộn tròn nơi bụng dưới của nàng. Khoái cảm và dục vọng đậm chồi trong nàng, lan tỏa ra từng phân trên cơ thể nàng, trên da thịt nàng. Nàng tưởng rằng mình đã khao khát anh khi anh hôn nàng buổi sáng hôm đó, nhưng nó chẳng là gì so với những thôi thúc đang nuốt chửng lấy nàng lúc này.

Nàng cúi đầu nhìn anh mãi mê với bầu ngực mình. Chứa lòng lạnh, anh thực sự đang ngấu ngiến nàng.

Nàng cảm thấy nóng, rất nóng, nàng nghĩ rằng hẳn là khắp nơi trên cơ thể mình đang bốc cháy ở mỗi chỗ anh chạm vào nàng. Một bàn tay khác của anh đã yên vị trên bắp chân nàng, đầu gối anh dùng một lực nhẹ nhàng để tách hai chân nàng ra. Anh đặt trọng lượng của mình lên giữa chúng và bằng chứng cho nỗi khao khát của anh đang cương cứng áp chặt vào nàng đầy thân mật.

Tay anh di chuyển lên cao hơn, qua đầu gối nàng, dọc theo làn da mềm mại của nàng ở phía đùi trong, sau đó dừng lại một chút, như thể cho nàng một cơ hội cuối cùng để từ chối.

Nhưng Caroline đã đi quá xa để có thể dừng lại. Nàng không thể từ chối anh làm mọi điều mà chính nàng cũng muốn. Có lẽ nàng là một kẻ buông thả, cũng có thể nàng thật đáng xấu hổ, nhưng trên hết, nàng cần những đụng chạm xấu xa từ tay anh, miệng anh. Nàng muốn cảm nhận sức nặng của anh áp lên nàng trên mặt đất. Nàng muốn nghe những nhịp đập gấp gáp của trái tim anh, và hơi thở hỗn hển, ngắt quãng của anh.

Nàng muốn trái tim anh và cũng muốn cả tâm hồn anh. Nhưng trên hết, nàng muốn hiến dâng chính mình cho anh, để hàn gắn tất cả những vết thương hẳn sâu trong anh. Cuối cùng, nàng cũng đã tìm được nơi mình thuộc về - với anh - và nàng muốn cho anh thấy niềm hạnh phúc tương tự.

Và vì thế, khi những ngón tay của anh tìm đến nơi riêng tư nhất của nàng, đã chẳng có một lời từ chối hay kháng cự nào vượt khỏi môi nàng. Caroline hiến dâng bản thân cho niềm khoái lạc trong khoảnh khắc này; nàng rên rỉ tên anh, ôm chặt lấy vai anh khi anh khơi lên dự vọng của nàng trong những vòng xoáy tàn nhẫn.

Nàng bám chặt lấy anh khi không còn kiểm soát nổi bản thân mình, những áp lực bên trong cơ thể nàng giống như một cơn sốt triền miên. Nàng cảm thấy căng thẳng, cứng người khi đạt đến giới hạn, và khi anh trượt một ngón tay vào trong nàng, ngón cái của anh tiếp tục tra tấn những nhục dục trên làn da nóng bỏng của nàng.

Thế giới của nàng lập tức bùng nổ.

Nàng nẩy lên phía dưới anh, hông nàng rướn khỏi mặt đất và thực sự cùng nâng anh lên. Nàng hét tên anh, điên cuồng vươn tới anh khi anh lăn khỏi nàng.

“Không,” nàng hỏn hển, “Trở lại đi.”

“Suýt...” Anh vuốt ve tóc nàng, sau đó là má nàng. “Anh ở đây.”

“Trở lại với em đi.”

“Anh quá nặng với em.”

“Không, Em muốn cảm nhận anh. Em muốn...” nàng nuốt xuống. “Em muốn làm anh hài lòng.”

Vẻ mặt anh căng thẳng. “Không, Caroline.”

“Nhưng...”

“Anh sẽ không cướp điều đó từ em,” giọng anh chắc chắn. “Lẽ ra anh không nên hành động như vừa rồi, nhưng anh sẽ còn đáng nguyên rủa hơn nếu cướp mất sự trinh trắng của em.”

“Nhưng em muốn hiến dâng nó cho anh,” nàng thì thầm.

Anh bất ngờ đẩy nàng ra một cách tàn bạo. “Không, em sẽ phải giữ điều đó cho chồng mình. Em quá tốt đẹp để có thể lãng phí điều đó cho một ai khác.”

“Em...” những từ ngữ của nàng vỡ vụn, không sẵn sàng để kiềm chế bản thân nói với anh rằng nàng đã hy vọng anh sẽ là người chồng đó.

Nhưng rõ ràng là anh đã đọc được những suy nghĩ của nàng khi xoay người khỏi nàng và nói, “Anh sẽ không cưới em làm vợ. Anh không thể cưới em.”

Nàng vợ lấy quần áo của mình, gửi một lời cầu nguyện đến Chúa rằng nàng sẽ không khóc. “Em chưa từng nói anh phải cưới em.”

Anh xoay người lại. “Em có hiểu anh nói gì không?”

“Em khá thành thạo tiếng Anh,” giọng nàng ghen ngào. “Em biết tất cả những từ ngữ to tát, anh nhớ chứ?”

Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng, nó không thực sự cứng cõi như những gì nàng hy vọng. “Chúa ơi, anh không bao giờ muốn làm em bị tổn thương.”

“Có lẽ hơi muộn một chút rồi.”

“Em không hiểu. Anh sẽ không thể nào kết hôn. Trái tim anh đã thuộc về người khác.”

“Trái tim anh thuộc về một phụ nữ đã chết,” nàng nói trắng ra. Ngay lập tức nàng đưa tay lên bịt miệng, kinh hoàng bởi giọng điệu ác độc của mình. “Thứ lỗi cho em!”

Anh nhún vai hờ hững khi đưa cho nàng đôi dép đi trong nhà. “Chẳng có gì phải xin lỗi cả. Anh đã lợi dụng em. Vì thế, anh xin lỗi. Anh chỉ hy vọng là mình đủ lý trí để dừng lại khi làm điều đó.”

“Ôi, Blake,” nàng buồn bã nói. “Cuối cùng thì anh sẽ phải cho phép bản thân thoát khỏi những tổn thương đó thôi. Marabelle đã ra đi rồi. Còn anh vẫn ở đây, và vẫn có những người yêu anh.”

Đó gần như một lời tuyên bố rằng nàng rất sẵn lòng để làm thế. Nàng nín thở, chờ đợi một câu trả lời từ anh, nhưng anh chỉ đưa cho nàng chiếc dép còn lại.

“Cảm ơn,” nàng lầm bầm. “Em vào nhà đây.”

“Ừ.” Nhưng khi nàng đã không rời đi ngay lập tức, anh nói. “Em có định ngủ trong phòng tắm không?”

“Em thực sự chưa nghĩ về điều đó.”

“Anh sẽ để em dùng giường của anh nhưng không tin là Penelope sẽ không xông vào và kiểm tra anh cả đêm. Chị ấy thường quên mất cậu em trai bé nhỏ của mình đã lớn rồi.”

“Thật tốt khi có chị gái.”

Anh nhìn đi nơi khác. “Lấy vài chiếc gối và chặn từ giường của anh đi. Anh chắc là em có thể thoải mái hơn với chúng.”

Nàng gật đầu và bắt đầu rời đi.

“Caroline?”

Nàng xoay người, hy vọng bùng lên trong ánh mắt.

“Đừng quên khóa cửa phòng.”

Chương 17

Es-cu-lent (Tinh từ): Phù hợp làm thực phẩm, có thể ăn được.

Tôi thường được nghe rằng thậm chí những thực phẩm độc hại nhất cũng trở nên tốt và có thể ăn được khi ai đó bị đói, nhưng tôi không đồng ý. Cháo vẫn là cháo, mặc kệ việc cái dạ dày của một người có thể réo to đến thế nào.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent

~*~

Caroline bị tiếng gõ lên cánh cửa phòng tắm đánh thức vào sáng hôm sau. Theo yêu cầu của Blake, nàng đã khóa cửa vào đêm hôm trước, không phải vì nàng nghĩ rằng anh sẽ cố chui vào và càn quấy nàng trong đêm, mà bởi nàng không muốn qua mặt anh nếu như anh muốn kiểm tra xem nàng có tuân theo mệnh lệnh của mình hay không. Và nàng chắc là mình không muốn cho anh một cơ hội thỏa mãn với việc mắng mỏ nàng.

Nàng mặc mỗi chiếc váy lót khi ngủ và quần chặn trước khi hé cửa nhìn trộm ra ngoài. Đôi mắt xám của Blake cũng ló vào nhìn đáp trả nàng.

“Anh có thể vào không?”

“Cái đó còn tùy.”

“Tùy vào cái gì?”

“Anh ăn sáng chưa?”

“Thưa cô, tôi đã không động vào thức ăn gần hai mươi tư tiếng đồng hồ rồi. Tôi đang hy vọng rằng Perriwick đã mang cho cô chút gì đó cơ đấy.”

Nàng mở rộng cánh cửa. “Những người hầu thật không công bằng khi trừng phạt chị gái của anh. Chị ấy hẳn là đang chết đói rồi.”

“Anh cho là chị ấy ăn đủ nhiều trong bữa chiều. Em vẫn nhớ là chị ấy đang mong em ghé thăm chứ?”

“Ồ vâng. Chúng ta làm thế nào bây giờ nhỉ?”

Anh dựa vào chiếc chậu rửa mặt làm từ đá cẩm thạch. “Penelope đã yêu cầu anh phải gửi cho em một chiếc xe ngựa tốt nhất.”

“Em nghĩ anh chỉ có duy nhất một chiếc xe ngựa thôi.”

“Thật là thế. Nhưng đó không phải vấn đề mấu chốt. Anh sẽ phải đưa xe ngựa đến... À, ừm, đến *nhà* em để đón em.”

Caroline đảo mắt. “Em rất thích thú với việc được chứng kiến cảnh này. Một cỗ xe đi vòng về phía phòng tắm. Cho em biết anh sẽ đưa nó đến đây từ đường đến phòng ngủ của anh hay là cầu thang của người hầu đây?”

Anh bắn cho nàng một cái nhìn cho thấy anh không hề hài lòng, “Anh phải đưa em trở lại đây đúng giờ cho một chuyến viếng thăm lúc bốn giờ chiều.”

“Vậy em sẽ phải làm gì trước đó?”

Anh nhìn quanh căn phòng. “Tắm rửa?”

“Chả buồn cười tẹo nào, Blake!”

Một khoảnh khắc im lặng xuất hiện, sau đó anh khẽ nói, “Anh xin lỗi vì những gì đã xảy ra đêm qua.”

“Đừng xin lỗi!”

“Nhưng anh phải làm thế. Anh đã lợi dụng em. Anh đã lợi dụng một tình huống mà có thể chẳng đi đến đâu cả.”

Caroline nghiêng rãnh. Trải nghiệm của nàng đêm hôm trước là những gì gần gũi với việc được yêu thương nhất mà nàng cảm thấy trong nhiều năm liền. Phải nghe lời xin lỗi của anh về nó khiến nàng không thể chịu nổi. “Nếu anh còn xin lỗi một lần nữa. Em sẽ hét lên đấy.”

“Caroline, đừng có...”

“Em thật sự làm như thế đấy!”

Anh gật đầu. “Được rồi. Anh sẽ để em yên.”

“À vâng,” nàng nói cùng một cái phẩy tay. “Em có quá nhiều thứ để làm với cuộc sống đầy hấp dẫn của mình. Em thực sự không biết nên bắt đầu

từ đâu nữa. Em nghĩ chắc mình nên rửa tay trước, sau đó là những ngón chân, và nếu thật sự có tham vọng thì em nên thử với cái lưng của mình nữa.”

Anh cau mày, “Em có muốn anh mang cho em vài cuốn sách không?”

Nàng lập tức thay đổi thái độ, “Ồ, thật nhé? Em chẳng nhớ đã để đồng sách mình định mang lên phòng ngày hôm qua ở đâu nữa.”

“Anh sẽ tìm chúng.”

“Cảm ơn anh. Vậy khi nào thì em... à... nên chờ xe của anh đến?”

“Anh cho là mình phải yêu cầu xe đến trước ba rưỡi chiều một chút, vì thế tại sao em không sẵn sàng trước lúc đó để anh có thể hộ tống em qua chuồng ngựa?”

“Em có thể tới đó một mình. Tốt nhất là anh nên đảm bảo rằng Penelope sẽ ở yên tại phía còn lại của căn nhà.”

Anh gật đầu. “Em nói đúng! Anh sẽ nói người đánh xe chờ em vào giờ đó.”

“Thế thì mọi người có biết việc lừa đảo của chúng ta không?”

“Anh nghĩ mình có thể hạn chế chuyện đó với ba người hầu, nhưng giờ thì có vẻ cả những người đánh xe cũng sẽ phải giữ bí mật.” Anh bước một bước chuẩn bị rời đi, rồi quay lại và bảo nàng, “Nhớ là phải đúng giờ đấy.”

Nàng liếc xung quanh với vẻ ngờ vực, “Em không cho là anh có bất cứ một cái đồng hồ nào trong phòng này.”

Anh đưa cho nàng chiếc đồng hồ bỏ túi của mình. “Dùng cái này đi. Tuy nhiên nó sẽ cần được chỉnh lại sau vài giờ nữa.”

“Anh sẽ mang sách tới cho em chứ?”

Anh gật đầu. “Anh sẽ không bao giờ để bị nói là không phải vị chủ nhà chu đáo nhất.”

“Ngay cả khi anh để vị khách thường xuyên nhất của mình sống

trong phòng tắm ư?”

“Thậm chí là như thế.”

~*~

Đúng bốn giờ chiều ngày hôm đó, Caroline gõ cánh cửa chính của trang viên Seacrest. Cuộc hành trình đến nơi này của nàng khá kỳ lạ, dù đã nói giảm hết mức có thể. Nàng lĩnh khỏi phòng tắm, chuồn xuống bằng cầu thang của người hầu, lao qua những bãi cỏ vào đúng ba giờ chiều rồi nhảy lên xe ngựa và bắt đầu quanh quẩn tới một nơi nào đó cho đến khi người đánh xe đưa nàng trở về nhà lúc bốn giờ.

Chắc chắn là sẽ nhanh hơn nếu như nàng thoát ra từ phòng ngủ của Blake, đi xuống nhà bằng cầu thang chính, nhưng sau khi dành cả ngày trời không có ai bầu bạn ngoại trừ chiếc chậu rửa mặt và bồn tắm, Caroline đã chẳng còn tâm trí nào với sự hứng thú và cảnh quan xung quanh.

Perriwick trả lời sau cánh cửa trong thời gian kỷ lục, nháy mắt với nàng và nói, “Thật vui vì được gặp lại cô, Quý cô Trent.”

“Quý cô Dent,” nàng rít lên.

“Phải rồi,” ông ta nói, trang trọng cúi chào.

“Perriwick! Ai đó có thể thấy đây.”

Ông ta lén lút nhìn xung quanh rồi nói. “Đúng thế.”

Caroline rên rỉ. Perriwick đã nhiễm một chút thói lừa gạt khi hăng giọng và nói đồng dục, “Cho phép tôi được dẫn cô vào phòng khách, Quý cô Dent.”

“Cảm ơn ông... ờ, ông nói tên ông là gì nhỉ?”

Ông cười toe toét với nàng đầy đồng tình, “Perristick, thưa quý cô.”

Lần này Caroline không thể ngăn mình đập vào vai ông ta. “Đây không phải là trò đùa,” nàng thì thầm.

“Tất nhiên là không phải rồi.” Ông ta mở cửa phòng khách, đó cũng là nơi ông ta thiết đãi nàng cả một bữa tiệc khi mắt cá chân của nàng bị đau. “Tôi sẽ báo với Quý cô Fairwich rằng cô đã đến.”

Nàng lắc đầu trước sự nhiệt tình của ông và tiến về phía cửa sổ. Thời tiết như thế sẽ mưa vào buổi tối – điều có vẻ sẽ tốt cho Caroline khi xét đến việc nàng có khả năng mắc kẹt trong phòng tắm của Blake cả đêm.

“Quý cô Dent... Caroline! Thật vui khi được gặp lại em.”

Quay lại và thấy chị gái của Blake đang tiến vào phòng. “Quý cô Fairwich, chị thật tốt bụng khi mời em tới đây.”

“Vớ vẩn, và chị tin là hôm qua mình đã nói rằng em có thể gọi chị là Penelope cơ mà.”

“À vâng... Penelope,” Caroline nói, sau đó dùng tay ra hiệu quanh mình. “Đây là một căn phòng đáng yêu!”

“Đúng thế, phong cảnh không đến mức nín thở nhỉ? Chị đang ghen tỵ với Blake chết đi được vì thằng bé được sống ngay cạnh bờ biển. Và giờ chị cho là mình cũng phải ghen tỵ với cả em nữa.” Cô ấy mỉm cười. “Em có muốn dùng chút trà không?”

Nếu thức ăn được gửi đến căn phòng trước kia của Caroline thì Blake bằng cách nào đó đã thành công trong việc ngăn chặn điều đó, và dạ dày của nàng đã kêu gào cả ngày trời. “Vâng,” nàng đáp, “Em rất thích trà.”

“Tuyệt. Chị sẽ yêu cầu vài chiếc bánh bích quy, nhưng...” Penelope nhòai người như thể muốn nói một bí mật, “Đầu bếp của Blake đáng sợ lắm. Chị nghĩ chúng ta nên dùng trà thôi, để an toàn ý mà.”

Trong khi Caroline vẫn còn bận rộn với việc tìm cách nào đó lịch sự để nói với nữ bá tước rằng nàng sẽ chết đói nếu cô ấy không để bà Mickle mang đến vài chiếc bánh thì Blake bước vào phòng.

“À, Quý cô Dent,” anh nói. “Chào mừng cô đến trang viên Seacrest. Tôi tin rằng hành trình đến đây khá thoải mái.”

“Thực sự là thế, thưa ngài Ravenscroft. Xe ngựa của ngài tốt đến khác thường.”

Anh điên cuồng gật đầu với nàng và liếc nhìn quanh căn phòng.

“Tôi nói này, Blake,” Penelope nói, “Cậu đang tìm cái gì thế?”

“Em chỉ đang thắc mắc liệu bà Mickle đã mang trà cho chị chưa. Và,” anh nhấn mạnh, “cả bánh nữa.”

“Tôi đang định rung chuông gọi ai đó đến đây, mặc dù chị không chắc chắn lắm về bánh. Sau bữa tối ngày hôm qua thì...”

“Bà Mickle làm bánh ngon *tuyệt hảo* đấy,” Blake nói. “Em nên gọi bà ấy mang cho chị một mẻ gấp đôi nhỉ.”

Caroline thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi cho là thế,” Penelope thừa nhận. “Sau cùng thì tôi đã được dùng một bữa sáng thật đáng yêu sáng nay.”

“Chị đã ăn sáng ư?” Blake và Caroline đồng thanh thốt lên.

Nếu như Penelope thấy lạ vì vị khách của mình lại hỏi mình về thói quen ăn uống thì cô ấy cũng không nói ra, hoặc có lẽ chỉ là cô ấy thực sự không nghe thấy. Cô ấy nhún vai và nói, “Đúng thế, đó thực sự là điều kỳ quặc nhất. Tôi phát hiện ra một chiếc khay ở gần phòng mình sáng nay.”

“Thật ư?” Caroline hỏi, cố ý khiến giọng mình nghe có vẻ như là quan tâm một cách lịch sự. Nàng có thể đánh cược mạng sống của mình rằng khay thức ăn đó hẳn là dành cho mình.

“Chà, nói thật thì nó không hẳn là gần phòng tôi. Nó gần phòng cậu hơn, Blake, nhưng tôi biết là cậu đã dậy từ sớm để ra ngoài rồi. Tôi cho là những người hầu không muốn đến gần cửa phòng tôi vì sợ tiếng bước chân có thể làm tôi tỉnh giấc.” Blake bắn cho Penelope một ánh nhìn đầy nghi ngờ đến mức cô ấy buộc phải giơ tay ra về chủ nhà và nói, “Tôi không biết phải nói gì nữa đâu.”

“Em nghĩ có lẽ bữa sáng của mình cũng nằm trên cái khay đó đấy,” anh nói.

“Ồ. Đúng thế, nghe có vẻ hợp lý đấy. Tôi chỉ đơn giản nghĩ là trên khay có khá nhiều đồ ăn, nhưng vì quá đói sau bữa tối ngày hôm qua nên thực sự đã không dừng lại một chút để suy nghĩ.”

“Chẳng có thiệt hại nào xảy ra.” Blake nói. Sau đó, cái dạ dày đã chứng minh rằng anh đang nói dối bằng một tiếng ọc ạch rất lớn. Anh nhăn mặt. “Em sẽ chỉ cần dùng trà và... à... vài cái bánh quy thôi.”

Caroline ho khù khụ.

Blake ngừng bài diễn thuyết của mình và quay sang nàng, “Quý cô Dent, cô có đói không?”

Nàng mỉm cười duyên dáng. “Rất đói. Chúng tôi gặp chút trục trặc trong nhà bếp nên tôi đã chẳng có gì bỏ vào bụng cả ngày rồi.”

“Ôi em thân yêu!” Penelope kêu lên, siết chặt lấy tay nàng. “Thật khủng khiếp làm sao! Blake, sao cậu không đi xem liệu đầu bếp có thể chuẩn bị chút gì đó đáng kể hơn là chỉ bánh quy không thôi? Nếu cậu nghĩ rằng bà ta có nhiệm vụ phải làm thế, thì hãy yêu cầu đi.”

Caroline nghĩ rằng nàng phải nói điều gì đó lịch sự tương tự, “Chị không cần phải tự làm khó mình như thế,” nhưng lại sợ rằng rất có thể Penelope sẽ nghiêm túc với câu chuyện của cô ấy.

“Ôi, còn nữa Blake!” Penelope gọi với theo. Anh dừng ở ngưỡng cửa và chậm rãi xoay người, hẳn nhiên là đã nổi điên với việc lại bị cản trở một lần nữa. “Không xúp đâu nhé!”

Anh thậm chí còn chẳng buồn bận tâm đến việc cho chị gái mình câu trả lời.

“Em trai chị có chút gắt gỏng,” Penelope nói, “Nhưng chị biết nó là người rất tốt. Blake không thực sự là người xấu,” Penelope tiếp tục, ra hiệu cho Caroline ngồi xuống cùng mình, “và thậm chí chị cũng phải thừa nhận là thằng bé điển trai đến tội lỗi.”

Caroline há hốc miệng kinh ngạc. Penelope đang thử chơi trò mai mối chẳng? Ôi Chúa ơi, chuyện này mới mới mới làm sao!

“Em có nghĩ thế không?”

Caroline chớp mắt và ngồi xuống. “Chị vừa nói gì cơ?”

“Em không cho rằng Blake đẹp trai sao?”

“À, vâng, dĩ nhiên rồi. Ai cũng sẽ phải công nhận là ngài ấy đẹp trai.”

Penelope cau mày, rõ ràng không hài lòng chút nào với câu trả lời

này.

Caroline được cứu khỏi việc phải nói thêm bất cứ điều gì bởi một chấn động nhỏ ngoài hành lang. Nàng cùng Penelope ngược lên và trông thấy bà Mickle ở ngưỡng cửa, theo sau đó là Blake đang cau có.

“Giờ thì bà hài lòng rồi chứ?” anh càu nhàu.

Bà Mickle nhìn thẳng vào Caroline trước khi nói, “Tôi chỉ muốn khẳng định lại thôi.”

Penelope quay sang Caroline thì thầm, “Em trai chị có những người hầu kỳ quặc nhất trên đời.”

Người quản gia quay bước rời đi, và Blake nói, “Bà ấy muốn chắc chắn rằng chúng ta thực sự có khách.”

Penelope nhún vai nói, “Em hiểu ý của chị rồi chứ?”

Blake quay trở lại phòng khách rồi ngồi xuống nói, “Đừng để sự có mặt của tôi làm phiền cuộc trò chuyện của hai người.”

“Vớ vẩn,” Caroline nói, “Chỉ là... Hmmm.”

“Tại sao mình lại không thích cái âm thanh đấy chút nào nhỉ?” Blake lẩm bẩm.

Penelope nhảy dựng lên. “Tôi có thể thứ này cần khoe với Caroline. Blake, cậu có thể bầu bạn với cô ấy khi tôi lên phòng và lấy nó xuống không?”

Trong chớp mắt, Penelope biến mất, Blake liền cất lời hỏi, “Chuyện này là sao?”

“Em e rằng chị gái anh có thể đang muốn chơi trò mai mối.”

“Với em ư?”

“Em không tệ đến thế chứ?” nàng cau kinh, “Ai đó thậm chí còn xem em là giải thưởng cho cuộc hôn nhân của họ.”

“Em nhắc lại xem nào,” anh nói nhanh. “Anh không có ý xúc phạm em. Chỉ là chuyện này có ý nghĩa là chị ấy sẽ phải nhận lại sự tuyệt vọng to

cùng cực rồi.”

Nàng há hốc miệng nhìn anh. “Anh không thể nhận ra điều đó nghe thô lỗ đến thế nào ư?”

Anh cảm thấy mặt mình hơi đỏ. “Một lần nữa, anh phải xin em thứ lỗi. Đó chỉ là vì trong nhiều năm nay, Penelope đã cố kiếm cho anh một cô vợ bằng mọi cách, nhưng lại hạn chế tìm kiếm với các quý cô thuộc những gia đình mà chị ấy cho là có thể truy nguyên đến cuộc xâm lược của người Norman. Không phải,” anh vội vàng nói, “như vậy nghĩa là gia đình em có gì đó không phù hợp. Chỉ là Penelope không thể biết được gia thế của em.”

“Em chắc chắn là nếu biết, chị ấy sẽ thấy rằng em không phù hợp với anh,” Caroline buồn bã nói. “Em có thể là một người thừa kế, nhưng cha em lại là một thương nhân.”

“Phải, thế nên em cứ tiếp tục. Lẽ ra đã chẳng có chuyện thế này diễn ra nếu Prewitt không cố câu bằng được một quý cô với món thừa kế khổng lồ cho con trai gã.”

“Em không cho là mình thích thú với việc bị so sánh với một con cá.”

Blake nhìn nàng đầy thông cảm. “Em phải biết rằng đó là cách mà mọi người chĩa ánh mắt lên một nữ thừa kế... như một con mồi bị tóm gọn.” Khi nàng không trả lời, anh thêm vào, “Tuy nhiên, điều đó cũng chẳng thành vấn đề. Anh không bao giờ kết hôn.”

“Em biết.”

“Thế những, em cũng nên cảm thấy hạnh diện. Điều đó có nghĩa là Penny rất thích em.”

Caroline bắn cho anh một ánh mắt lạnh lùng. “Blake,” cuối cùng nàng nói. “Em tin là anh đang nghệt thờ với tình cảnh này.”

Một khoảnh khắc im lặng đến khó chịu xuất hiện, và lần này, Caroline là người phá vỡ nó.

“Em biết anh trai anh mới sinh thêm một bé gái.”

“Đúng thế, đứa thứ tư.”

“Anh hẳn phải rất vui.”

Anh nhìn nàng dữ dội. “Tại sao em lại nói thế?”

“Em thường nghĩ rằng thật tốt làm sao khi có một cô cháu gái. Dĩ nhiên, vì là con một nên em sẽ không bao giờ có thể trở thành một người dì.” Ánh mắt nàng trở nên tiếc nuối. “Em yêu những đứa trẻ.”

“Em cũng có thể có một đứa cho riêng mình.”

“Em nghi ngờ điều đó lắm.” Caroline đã luôn hy vọng rằng nàng sẽ kết hôn vì tình yêu, nhưng vì người đàn ông mà nàng yêu đã có ý định sống độc thân đến già nên có vẻ như với nàng, không kết hôn là phương án tốt nhất.

“Đừng có ngốc thế. Em không thể biết tương lai sẽ mang đến cho mình những gì.”

“Tại sao lại không?” nàng phản đối. “Khi mà dường như anh cũng nghĩ là mình biết.”

“Thực lòng.” Anh nhìn nàng một lúc, sau đó ánh mắt chật chứa tâm sự gì đó mà nàng không nghi ngờ gì là vẻ tiếc nuối, và anh nói, “Anh khá thích những đứa cháu gái của mình.”

“Vậy tại sao anh lại quá thất vọng về cô bé này đến thế?”

“Tại sao em lại nghĩ vậy?”

Nàng chế giễu, “Ồ, làm ơn đi, Blake. Nó rõ ràng quá rồi.”

“Không phải là anh không có chút hài lòng nào với con bé. Anh chắc chắn là mình sẽ yêu thương nó,” anh hắng giọng và cười nhăn nhó. “Chỉ là anh ước gì nó là con trai.”

“Đa số đàn ông sẽ đều vui đến phát điên lên được khi có cơ hội trở thành người thừa kế cho tước hiệu tử tước.”

“Anh không phải là hầu hết đàn ông.”

“Đúng thế, cái này thì rõ quá rồi.”

Blake nheo mắt nhìn nàng chăm chú. “Em có ý gì?”

Nàng chỉ nhún vai.

“Caroline...” giọng anh sắc mùi cảnh cáo.

“Thì rõ ràng là anh yêu trẻ con, và cũng kiên quyết rằng sẽ không có một đứa cho riêng mình. Kiểu lý lẽ cụ thể đó thậm chí còn ít hợp lý hơn là những lý lẽ đã chứng minh bởi giống đực trong lịch sử loài người.”

“Giờ thì giọng em nghe giống chị gái anh rồi đây.”

“Em sẽ coi đó như một lời khen. Em thực sự thích chị gái anh.”

“Anh cũng thế, nhưng như vậy không có nghĩa là anh sẽ luôn luôn làm theo những gì chị ấy nói.”

“Tôi quay lại rồi đây!” Penelope sai bước vào phòng. “Mọi người đang nói chuyện gì thế?”

“Về những đứa trẻ,” Caroline thẳng thừng trả lời.

Penelope giật mình, rồi ánh mắt tràn ngập niềm vui không che giấu. “Thật sao? Quả là thú vị!”

“Penelope,” Blake kéo dài giọng, “Chị muốn khoe Caroline cái gì thế?”

“Ồ, cái đó,” Penelope vội nói. “Tôi không thấy nên sẽ tìm lại sau và chắc chắn sẽ mời Caroline tới nhà chúng ta vào ngày mai.”

Blake muốn phản đối, nhưng biết rằng tiệc trà với Caroline là cách duy nhất anh có thể kiếm được một bữa tươm tất.

Caroline mỉm cười rồi quay sang Penelope. “Vợ chồng anh trai chị đã đặt tên cho cô con gái mới sinh chưa?”

“Ồ, hóa ra các em đang nói đến đứa trẻ đó sao,” Penelope nói, giọng có chút thất vọng mơ hồ. “Họ đặt tên rồi. Con bé tên là Daphne Georgiana Elizabeth.”

“Tên dài thế sao?”

“Ồ, thế chưa là gì đâu. Những đứa lớn tên còn dài hơn thế nhiều – đứa cả tên là Sophie Charlotte Sybille Aurelia Nathanaele, nhưng David và Sarah đang cạn vốn mất rồi.”

“Nếu họ có thêm một đứa con nữa,” Caroline vừa cười vừa nói, “Họ sẽ phải đơn giản gọi cô bé là Mary và dừng lại ở đó.”

Penelope cười phá lên. “Ôi không, điều đó là không thể. Họ cũng đã dùng cái tên Mary mất rồi. Đứa thứ hai được đặt là Katharine Mary Claire Eveline.”

“Em không dám đoán tên đứa thứ ba đâu.”

“Alexandra Luccy Caroline Vivette.”

“A, Penelope! Thật đáng yêu làm sao!”

“Em ngạc nhiên là.” Blake nói, “Chị lại có thể nhớ toàn bộ họ tên của chúng. Tất cả những gì em có thể nhớ là Sophie, Katharine, Alexandra và giờ là Daphne.”

“Nếu cậu có một đứa cho riêng mình...”

“Em biết, em biết chị thân mến. Chị không cần phải nhắc lại nữa đâu.”

“Tôi chỉ định nói là nếu cậu có con thì cậu không nên gặp bất cứ khó khăn nào trong việc nhớ tên bọn chúng.”

“Em biết chị lại định nói gì tiếp rồi”

“Chị có con chưa, Quý cô Fairwich?” Caroline hỏi.

Một thoáng đau đớn vụt qua khuôn mặt Penelope trước khi cô ấy khẽ trả lời. “Không. Không. Chị không có.”

“Em xin lỗi,” Caroline lấp bắp. “Em lẽ ra không nên hỏi như thế.”

“Không có gì.” Penelope đáp lại bằng nụ cười run rẩy. “Chúa vẫn chưa ban phước cho Bá tước và chị một đứa con. Có lẽ đó là lý do tại sao chị lại yêu những đứa cháu gái của mình đến thế.”

Caroline nuốt xuống một cách thiếu thoải mái, ý thức sâu sắc rằng nàng đã vô tình khơi ra một chủ đề đau lòng. “Ngài Ravenscroft nói rằng ngài ấy cũng yêu những đứa cháu gái của mình.”

“Đúng thế, thằng bé là một người chú tuyệt vời. Nó nên quên vị...”

“Đừng có nói nữa, Penelope.” Blake ngắt lời.

Cuộc trò chuyện đi quá xa chủ đề này may mắn được ngăn lại bằng sự xuất hiện của Perriwick – người loạng choạng với trọng lượng của khay trà.

“Ôi Chúa ơi!” Penelope thốt lên.

“Chà,” Blake dài giọng. “Đó hẳn là một bữa tiệc tung bừng nhỉ?”

Caroline chỉ mỉm cười và thậm chí còn chẳng buồn cảm thấy xấu hổ trước cái cách dạ dày nàng đang kêu gào.

~*~

Trong vài ngày tiếp theo, rõ ràng là Caroline đã sở hữu một lợi thế quan trọng: Những người hầu từ chối chuẩn bị những bữa ăn thơm tât cho gia đình trừ khi biết chắc rằng nàng sẽ là một phần của bữa ăn đó.

Và vì thế, nàng phát hiện ra mình đã “được mời” tới trang viên Seacrest với tần suất gia tăng đều đặn. Penelope thậm chí đã đi xa đến mức đề nghị rằng nàng ở lại qua đêm khi trời đang mưa.

Thật ra thì mưa không quá nặng hạt, nhưng Penelope cũng chẳng phải đồ ngốc. Cô nhận ra sở thích kỳ lạ của những người hầu và thích bữa sáng đó như bất kỳ người nào khác.

Caroline sớm thành bạn thân của chị gái Blake, mặc dù câu chuyện này trở nên đôi chút khó khăn khi nàng phải tìm cách từ chối bất cứ khi nào cô ấy đề nghị một cuộc dạo chơi quanh Bourmouth. Có quá nhiều người có thể nhận ra nàng trong cái thành phố bé tí này.

Chưa kể đến sự thật rằng Oliver hiển nhiên là đã dán chân dung của nàng ở khắp hang cùng ngõ hẻm, và Blake cho nàng biết rằng lần cuối cùng xuống thị trấn, anh đã phát hiện ra một phần thưởng đã được đề nghị trao cho ai đó có thể mang Caroline an toàn trở về.

Caroline chẳng thích thú chút nào với ý nghĩ phải có *giải thích* điều đó cho Penelope.

Tuy nhiên, nàng không chạm mặt Blake quá nhiều. Anh không bao giờ bỏ lỡ bữa chiều, vì sau cùng đó là cơ hội duy nhất anh có thể ăn một bữa

tử tế. Nhưng ngoài chuyện đó ra thì anh tránh tất cả những cuộc bầu bạn với Caroline, bao gồm cả việc vào nhà tắm thường xuyên để mang sách mới cho nàng.

Vì thế, cuộc sống trôi đi trong yên bình và thoải mái một cách kỳ lạ cho đến một ngày – một tuần sau khi Penelope đến. Bộ ba đang hài lòng ngẫu nhiên những chiếc bánh trong phòng khách và mỗi người đều hy vọng người kia không để ý đến cách cư xử thiếu chuẩn mực của mình.

Caroline đang với tay chạm vào chiếc sandwich thứ ba, Penelope đang nhai chiếc thứ hai, và Blake đang trượt cái bánh thứ sáu vào túi thì họ nghe tiếng giày gõ trên hành lang.

“Có thể là ai thế nhỉ?” Penelope tự hỏi, hơi đỏ mặt khi một mẩu bánh nhỏ rơi khỏi miệng mình.

Câu hỏi của cô lập tức được trả lời chỉ vài giây sau đó khi Hầu tước Riverdale sai bước vào phòng. Anh ta đánh giá cảnh tượng trước mắt rồi chớp mắt trong nỗi kinh ngạc, và nói, “Penelope, thật tốt khi được gặp chị. Em không biết là chị quen với Caroline đây.”

Chương 18

Ar-is-tol-o-gy (Danh từ) Nghệ thuật hoặc “khoa học” ăn uống.

Là một lĩnh vực nghiên cứu và học tập, ẩm thực bị đánh giá thấp một cách trầm trọng.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent.

~*~

Sự im lặng khủng khiếp bao trùm lấy căn phòng, theo sau là một tràng những tiếng huyền thuyên lớn và mạnh mẽ đến mức Perriwick phải nhòm đầu vào phòng để xem chuyện gì đang diễn ra. Ông ta thực hiện phần việc này dưới danh nghĩa vào phòng để dọn dẹp phần trà và bánh quy còn thừa – hành động chẳng mang lại cho ông ta kết quả nào ngoài một cuộc nổi loạn khi Blake giật mạnh chiếc khay từ tay ông ta, đẩy ông ta ra khỏi phòng rồi đóng sầm cửa lại.

Nếu Penelope có nhận ra việc Hầu tước Riverdale đã gọi Quý cô Dent bằng tên thân mật của nàng quá nhanh thì cô ấy cũng không nhắc đến điều đó, thay vào đó, cô ấy lại nhận xét về việc mình đã ngạc nhiên kinh khủng thế nào khi thấy họ quen nhau.

Caroline nói rất to về việc nhà Sidwells là bạn bè lâu năm với nhà *Dents* như thế nào, và James hoàn toàn đồng ý với tất cả những điều nàng nói.

Người duy nhất không gây âm ĩ là Blake, mặc dù anh đã thốt ra một tiếng rên rỉ khá lớn. Anh không biết đâu là chuyện tồi tệ hơn: Sự thật là James đã đến và gần như thổi bay lớp vỏ bọc của Caroline, hay tia mai mối mới đang ánh lên trong đôi mắt chị gái mình. Giờ thì chị ấy đã phát hiện ra rằng gia đình Caroline, theo một cách nào đó, có mối quan hệ với nhà hầu tước, và rõ ràng đã quyết định rằng Caroline sẽ trở thành một cô dâu tuyệt vời nhất trong nhà Ravenscroft.

Anh dứt khoát cho rằng hoặc là như thế hoặc là chị ấy đã quyết định tập trung khả năng mai mối phi thường của mình sang Caroline và *James*.

Nhìn chung thì Blake vẫn cho rằng điều này có thể sẽ trở thành một

thảm họa. Anh từ từ quét mắt quanh căn phòng, quan sát Penelope, James lẫn Caroline, và quyết định rằng điều duy nhất giữ mình khỏi việc gây bạo lực chính là anh không biết mình sẽ siết cổ ai đầu tiên trong số ba người họ.

“Ồ, nhưng đó là chuyện từ rất lâu rồi nhỉ, Caroline.” James nói, rõ ràng đang vô cùng thích thú. “Cũng gần năm năm rồi, anh nghĩ thế. Em thay đổi rất nhiều so với lần cuối cùng anh gặp em đấy.”

“Thật sao?” Penelope truy vấn. “Thay đổi như thế nào James?”

Bị hỏi khó, James lắp bắp một lúc rồi nói. “Chà, mái tóc cô ấy lúc đó dài hơn, và...”

“Thật sao?” Penelope lại hỏi. “Thật thú vị làm sao. Tóc em hẳn đã bị cắt khá nhiều đấy, Caroline, vì giờ trong nó cũng không dài lắm nhỉ?”

“Đó là một tai nạn,” Caroline ứng biến, “Và em phải cắt cụt ngắn như thế này.”

Blake cắn môi để ngăn mình không buột miệng yêu cầu nàng kể cho bọn họ nghe về “vụ tai nạn”.

“À, đúng thế, anh nhớ ra rồi.” James hăng hái nói. “Điều gì đó liên quan đến mật ong và con chim nhỏ của anh trai em, đúng không?”

Caroline ho sặc sụa khi đang uống dở ngụm trà và phải tóm lấy khăn giấy để không phun hết vào Blake.

“Chị tưởng em không có bất kì anh chị em nào cơ mà,” Penelope nói, lông mày hơi nhíu lại.

Caroline lau miệng, dần xuống thôi thúc bật cười khi nói. “Thực ra đó là con chim của anh họ em.”

“Đúng thế,” James đáp, đập tay lên trán mình. “Anh mới ngu ngốc làm sao. Tên cậu ta là gì nhỉ?”

“Percy.”

“À, Percy. Cậu ta dạo này sao rồi?”

Nàng mỉm cười gượng gạo. “Em e là vẫn thế. Em luôn gắng hết sức có thể để tránh mặt anh ta.”

“Thật là một hành động khôn ngoan,” James đồng ý. “Anh nhớ cậu ta là một tên khá xấu bụng, lúc nào cũng thích giật tóc người khác và làm những điều tương tự.”

“Riverdale!” Penelope dùng tông giọng không tán thành để lên tiếng. “Cậu đang nói về họ hàng của Quý cô Dent đấy.”

“Ồ, em không để ý đâu,” Caroline trấn an cô ấy. “Em khá hài lòng với việc tránh xa Percy.”

Penelope lắc đầu một cách khó hiểu và nhìn về phía em trai mình với vẻ buộc tội yếu ớt. “Tôi không thể tin nổi là cậu lại không cho tôi biết rằng Caroline thân yêu của chúng ta lại là bạn với Riverdale đấy.”

Blake nhún vai và ép mình phải thả lỏng nắm đấm. “Em cũng không biết chuyện đó.”

Perriwick bước vào phòng với vẻ bất thường và bắt đầu dọn dẹp những tàn tích còn lại của bữa trà.

“KHÔNG!” cả Blake, Penelope và Caroline đồng thanh hét lên.

James nhìn họ bằng vẻ thích thú và bối rối. “Có chuyện gì không ổn ở đây chẳng?”

“Bọn tôi chỉ...” Penelope nói.

“Có chút...” Caroline xen vào.

“Đói...” Blake dứt khoát hoàn thành nốt câu nói.

James nháy mắt. “Hẳn rồi.”

Penelope lấp đầy sự yên ắng tạm thời của họ bằng cách quay sang James và hỏi, “Cậu sẽ lại ở đây với chúng tôi chứ?”

“Vâng, em cũng nghĩ như thế, nhưng chỉ khi ở đây còn căn phòng trống dành cho em.” Anh ta liếc về phía Caroline. “Em không biết rằng Quý cô Dent lại ở đây.”

Penelope nhăn mặt. “Nhưng chắc chắn là cậu cũng nhận ra rằng Caroline chỉ qua thăm chúng ta vào ban ngày. Cô ấy sống cách đây có mấy

dặm.”

“Cha em đã mua một căn nhà hóng mát ở gần Bournemouth vào mùa thu năm ngoái,” Caroline thốt lên. “Em e là bọn em vẫn chưa thông báo được hết cho mọi người rằng chúng em đã chuyển đi.”

“Hmmm.” Penelope trầm ngâm, mắt nheo lại. “Chị lại có ấn tượng rằng em đã ở Bournemouth khá lâu rồi.”

Caroline mỉm cười yếu ớt. “Gia đình em đến đây khá thường xuyên.”

“Đúng thế,” Blake nói, nghĩ xem mình phải làm gì để cứu vãn tình hình, mặc dù thực sự điên tiết với cả Caroline và James. “Không phải cô từng kể rằng cha cô đã thuê ngôi nhà đó vài mùa trước khi ông ấy quyết định mua hay sao?”

Caroline gật đầu. “Đúng thế.”

Blake bắn cho nàng một ánh mắt kiêu ngạo nhất trên đời. “Tôi có một trí nhớ rất tốt.”

“Về điều này thì tôi không nghi ngờ gì.” Lại một sự im lặng lúng túng nữa xuất hiện, rồi Caroline đứng dậy và nói, “Tốt nhất là em nên về nhà thôi. Trời đã khá tối rồi, và... à... em nghĩ đầu bếp đang chuẩn bị thứ gì đó đặc biệt cho bữa tối.”

“Em mới may mắn làm sao,” Penelope lẩm bẩm.

“Em xin lỗi?”

“Không có gì,” Penelope nói nhanh, liếc Blake và James. “Nhưng chị chắc là hai quý ông lịch lãm của chúng ta sẽ hộ tống em về.”

“Không cần đâu. Thực sự thì nhà em cũng rất gần đây.”

James nhảy dựng lên. “Vớ vẩn. Anh rất vui khi được đi dạo cùng em. Anh chắc là chúng ta có nhiều việc để làm đấy.”

“Vâng,” Caroline đồng ý. “Có thể là nhiều hơn những gì anh có thể tưởng tượng.”

Ngay khi cánh cửa trước đóng lại phía sau họ, Caroline liền quay sang James và nói, “Anh có cái gì ăn được trong xe không?”

“Một ít pho mát và bánh mì tôi mang theo từ quán trọ thì sao?”

Nhưng Caroline đã sớm lục tung chiếc xe của anh ta lên rồi. “Anh cất ở đâu rồi?” nàng hỏi, thò đầu ra ngoài.

“Chúa ơi, người phụ nữ này, họ không cho cô ăn sao?”

“Không hẳn, nhưng Penelope và Blake còn gặp chuyện tệ hơn nhiều, mặc dù tôi chẳng mấy thông cảm cho Blake.”

James trèo vào xe và lấy ra một miếng bánh mì từ ngăn gần ghế. “Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

“Mmmmm... Mummmmm...”

“Cô nói gì cơ?”

Nàng nuốt miếng bánh. “Tôi sẽ kể cho anh sau một phút nữa. Anh còn gì để uống không?”

Anh ta lấy một bình nhỏ trong túi ra. “Chỉ có ít brandy thôi, nhưng tôi nghĩ đây là thứ mà cô...” Nhưng nàng đã sớm tóm lấy nó và hớp một ngụm. James kiên nhẫn chờ trong khi nàng ho, lắp bắp bịt lấy miệng, sau đó anh ta nói, “Tôi định nói rằng mình không nghĩ brandy chính xác là những gì cô muốn.”

“Vớ vẩn,” nàng cất giọng khàn khàn. “Bất kì chất lỏng nào đều được hết.”

Anh ta lấy chiếc bình lại rồi vặn nút và nói, “Nói tôi nghe tại sao trông ba người lại gầy gò và đói khát như thế. Và tại sao Penelope lại ở đây? Chị ấy sẽ phá hỏng mọi kế hoạch của chúng ta mất.”

“Vậy nghĩa là anh đã được sự cho phép từ London để thực hiện kế hoạch của chúng ta sao?”

“Tôi sẽ không trả lời dù chỉ một câu hỏi nào của cô cho đến khi cô trả lời tôi trước.”

Nàng nhún vai. “Chúng ta nên giả vờ tản bộ đã. Tôi e là chuyện này

sẽ tốn khá nhiều thời gian đấy.”

“Giả vờ tản bộ ư?”

“Chắc chắn là nó sẽ không tốn mất của chúng ta cả giờ trước khi quay lại phòng tắm của Blake.”

Miệng James há hốc. “Cái gì cơ?”

Nàng thở dài. “Anh thích nghe phiên bản dài dòng hay phiên bản ngắn gọn?”

“Nếu bằng cách nào đó, tôi phải tốn mất cả tiếng đồng hồ để hộ tống cô về phòng tắm của Blake, thì tôi sẽ ưu tiên cho phiên bản dài dòng. Dù gì thì nó cũng có vẻ thú vị hơn nhiều, phải không?”

Nàng nhảy ra khỏi xe, tay nắm chặt miếng phô mai mình đã tìm thấy cùng bánh mì. “Anh không biết đâu.”

~*~

Hai giờ sau, Blake cảm thấy vô cùng bức bối.

Thực tế thì anh hết sức bất mãn.

James và Caroline đã ra ngoài lâu hơn thời gian cần thiết để quay trở lại phòng tắm.

Blake tự nguyện rửa chính mình. Thậm chí suy nghĩ của anh cũng bắt đầu trở nên ngớ ngẩn.

Tuy nhiên, James chỉ cần một tiếng đồng hồ để đưa Caroline về đến nhà an toàn. Không một a, kể cả Caroline, biết được “nhà của nàng” cách đây bao xa, nhưng Blake chưa từng tốn hơn một tiếng đồng hồ để giả vờ cùng nàng uống trà.

Anh tốn không ít thời gian đi tới đi lui trong phòng tắm đến nỗi Penelope ngờ rằng anh đang gặp vấn đề gì đó về dạ dày.

Cuối cùng, khi ngồi trên chiếc thành bồn rửa mặt, anh nghe thấy tiếng cười và tiếng bước chân tiếng đến gần cầu thang. Anh nhảy xuống, mím chặt môi thành một đường dữ tợn.

Một giây sau, cánh cửa bật mở. Caroline và James gần như ngã vào trong, cả hai đang cười nhiều đến mức đứng không vững.

“Các người đã ở nơi chết tiệt nào thế?” Blake gắng hỏi.

Trông cả hai như thể đang cố trả lời anh, nhưng anh không thể hiểu nổi họ đang nói cái gì trong khi cười to như vậy.

“Và điều chết tiệt gì khiến hai người cười như điên thế?”

“Ravenscroft, cậu thật sự đã làm những điều kỳ dị,” Jame thở hổn hển, “Nhưng mà lần này...” anh phẩy tay về phía phòng tắm, “Lần này thì đáng kinh ngạc thật.”

Blake chỉ quắc mắt nhìn anh ta.

“Mặc dù,” James tiếp lời, quay sang Caroline, “Cô đã xuất sắc hoàn thành công việc biến chỗ này thành nhà của mình. Chiếc giường thật sự rất hợp với nơi đây.”

Caroline nhìn xuống đồng chăn gói gọn gàng đặt trên sàn. “Cảm ơn, tôi đã gắng sức làm những gì phải làm.” Nàng lại cười khúc khích.

“Các người đã ở *đâu* thế?” Blake lặp lại.

“Tôi có thể trang trí thêm vài cây nến nữa.” Caroline nói với James.

“Đúng thế, tôi có thể nói nơi đây khá tối,” James trả lời. “Cửa sổ thì bé xíu.”

“Các người đã Ở ĐÂU?” Blake gầm lên. Caroline và James quay sang nhìn anh với vẻ mặt vô tội y hệt nhau.

“Cậu đang nói chuyện với bọn tôi sao?” James hỏi.

“Xin thứ lỗi?” Caroline cùng lúc lên tiếng.

“Các người,” Blake phun từng từ một qua kẽ răng, “Đã ở đâu?”

Họ nhìn nhau rồi nhún vai, “Tôi không biết.” James nói.

“À, thì loanh quanh đâu đó.” Caroline thêm vào.

“Cả hai tiếng đồng hồ ư?”

“Em phải nói cho anh ấy mọi chi tiết có thể,” nàng trả lời. “Sau cùng thì anh sẽ không muốn anh ấy nói với Penelope điều gì đó sai lầm đâu.”

“Tôi có thể kể cho cậu ta toàn bộ sự việc trong vòng chưa đầy mười lăm phút,” Blake càu nhàu.

“Tôi chắc chắn là cậu có thể,” James đáp lời. “Nhưng nó sẽ không được thú vị như thế này đâu.”

“Chà, Penelope biết cậu đã ở đâu,” Blake gất gông. “Chị ấy muốn làm cả một lễ hội tung bồng để chào đón cậu đấy, Riverdale.”

“Nhưng em tưởng chị ấy định hai ngày nữa định rời đi,” Caroline hỏi.

“Đúng thế,” anh ngắt lời, “Nhưng vì người bạn đáng mến James của chúng ta ở đây, chị ấy đã quyết định sẽ ở thêm vài ngày. Chị ấy nói rằng không phải ngày nào cũng có một vị hầu tước trú lại nơi này.”

“Chị ấy đã kết hôn với một bá tước khát máu,” James nói, “Chị ấy chỉ muốn chúng ta kết hôn đi cho xong thôi.”

“Với ai được chứ?”

“Tốt nhất là với nhau.”

“Cả ba chúng ta á?” Caroline nhìn từ người này qua người khác. “Không phải như vậy là bất hợp pháp ư?”

James phá lên cười. Blake chỉ bắn cho nàng cái nhìn khinh bỉ nhất trên đời. Sau đó anh nói, “Chúng ta phải để chị ấy đi thôi.”

Caroline khoanh tay. “Tôi nhất quyết không thực hiện bất cứ thủ đoạn nào với chị anh đâu. Chị ấy là một người tốt bụng và hiền lành.”

“Ha!” Blake kêu lên, “Hiền lành ư? Không đời nào. Chị ấy là người phụ nữ quả quyết và phiền phức nhất mà tôi quen, có lẽ ngoại trừ cô.”

Caroline lè lưỡi.

Blake lờ tịt nàng đi. “Chúng ta cần tìm cách để chị ấy quay về London càng sớm càng tốt.”

“Làm giả một lá thư từ chồng chị ấy là dễ dàng nhất,” James đề nghị.

Blake lắc đầu. “Không dễ như cậu nghĩ đâu. Anh ấy đang ở Caribbean.”

Caroline thấy tim mình đau nhói. Anh từng tả đôi mắt nàng có màu đại dương. Đó sẽ là ký ức nàng mang theo suốt quãng đời còn lại khi mọi thứ đang dần trở nên rõ ràng với nàng rằng nàng sẽ sớm chẳng còn người đàn ông này bên cạnh nữa.

“Chà, nếu vậy thì,” James nói, “Thư từ quản gia hoặc thư ký của chị ấy thì sao? Thứ gì đó thông báo rằng ngôi nhà bị cháy.”

“Thật quá tàn nhẫn,” Caroline nói. “Chị ấy sẽ vô cùng lo lắng.”

“Chính là như thế,” Blake xen vào. “Chúng tôi muốn chị ấy lo lắng đủ để rời đi.”

“Các anh không thể ám chỉ đến một con lũ ư?” Nàng hỏi. “Sẽ bớt lo lắng hơn một cuộc hỏa hoạn rất nhiều.”

“Trong khi tranh cãi về vấn đề này,” James nói, “thì tại sao chúng ta không quăng vào đó một loại găm nhảm phá hoại nhỉ?”

“Vậy thì chị ấy sẽ không bao giờ rời đi đâu,” Caroline kêu lên, “Ai mà muốn về một ngôi nhà có chuột cơ chứ?”

“Rất nhiều phụ nữ tôi quen muốn điều đó.” Blake nói khô khốc.

“Điều đó mới kinh khủng làm sao!”

“Nhưng nó là sự thật,” James đồng ý.

Không ai nói thêm gì suốt một lúc rồi Caroline đề nghị, “Tôi cho là chúng ta vẫn có thể tiếp tục với tình trạng hiện tại. Không quá tệ khi vẫn ở trong phòng tắm vì Blake vẫn mang sách cho tôi đọc hằng ngày. Mặc dù tôi sẽ rất cảm kích nếu chúng ta tiến hành vài sắp xếp mới cho những bữa ăn.”

“Tôi có cần nhắc cô rằng,” Blake nói, “Trong hai tuần tới, Riverdale và tôi sẽ tiến hành vụ tấn công Prewitt hay không?”

“Tấn công ư?” Caroline hét lên, vẻ hoảng sợ hiện rõ trên nét mặt.

“Tấn công, bắt giữ,” James nói cùng một cái phẩy tay, “Đại loại thế.”

“Dù gì đi nữa,” Blake nói to, cố thu hút sự chú ý của họ, “thì điều cuối cùng mà chúng ta muốn là sự hiện diện của chị gái tôi.” Anh quay sang Caroline, “Tôi không quan tâm nếu như cô ngón cả hai tuần tiếp theo chỉ để trối mình vào cái bồn rửa mặt trong phòng tắm của tôi, nhưng...”

“Anh mới hiểu khách làm sao...” nàng lẩm bẩm.

Anh mặc kệ nàng và nói, “Tôi sẽ là một thằng khốn nếu như Prewitt tuột khỏi tầm tay chỉ vì mong muốn em trai lập gia đình của chị gái tôi.”

“Tôi không thích ý tưởng phải chơi một trò đùa độc ác với Penelope,” Caroline nói. “Nhưng tôi chắc chắn là nếu cả ba cùng đồng tâm hiệp lực, chúng ta sẽ bày ra được một kế hoạch có thể chấp nhận được.”

“Tôi có cảm giác rằng định nghĩa về ‘có thể chấp nhận được’ của cô và tôi rất khác nhau,” Blake nhận xét.

Caroline cau mày nhìn anh, sau đó quay sang James và nói, “Anh nghĩ sao?”

Anh ta nhún vai, trông có vẻ thích thú với cái cách mà Blake đang nhìn chăm chăm vào cả hai bọn họ hơn là với những gì Caroline nói.

Nhưng ngay sau đó, họ nghe tiếng ai đó đập cửa.

Tất cả đông cứng người.

“Blake! Blake! Em đang nói chuyện với ai thế?”

Penelope.

Blake bắt đầu điên cuồng ra hiệu về phía cửa dẫn ra hành lang bên hông trong khi James đẩy Caroline ra ngoài. Ngay khi cánh cửa được chốt lại phía sau họ, Blake liền mở cửa phòng tắm, với vẻ mặt vô cùng ôn tồn, anh hỏi, “Sao thế chị?”

Penelope nhìn vào bên trong một cách chăm chú, quét mắt từ góc này qua góc khác, “Có chuyện gì ở đây thế?”

Blake chớp mắt, “Sao cơ?”

“Cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

James bước ra từ sau tấm màn che. “Vói em.”

Môi Penelope hé ra kinh ngạc, “Cậu đang làm gì ở đây thế này, Tôi không biết là cậu đã quay lại.”

Anh ta dựa vào tường như thể chuyện ở trong phòng tắm của Blake là điều tự nhiên nhất trên thế giới.

“Em về từ mười phút trước rồi.”

“Chúng em có vài chuyện cần thảo luận,” Blake thêm vào.

“Trong phòng tắm ư?”

“Hồi tưởng lại những kỷ niệm về Eton và tất cả những điều tương tự,” Jame nói cùng nụ cười gian xảo.

“Thật chứ?” Penelope không có vẻ gì là bị thuyết phục.

“Ở đây chẳng ai có bất kỳ sự riêng tư nào, chị biết đấy,” Blake nói. “Thật man rợ.”

Penelope chỉ vào đồng chắn màn trên sàn nhà và hỏi, “Thế còn chúng làm gì ở đây?”

“Cái gì cơ?” Blake hỏi, cố kéo dài thời gian.

“Đồng chắn này!”

Anh chớp mắt. “Mấy thứ này ư? Em không biết.”

“Cậu có một đồng chắn gối trên sàn phòng tắm và cậu không biết tại sao ư?”

“Em cho là có thể Perriwick đã bỏ chúng lại đây. Có lẽ ông ta định mang chúng đi giặt.”

Penelope cau mày. “Blake, cậu là một tên nói dối đáng sợ.”

“Thực sự thì em là một tên nói dối khá giỏi. Chỉ là em đang thử thực hành một chút.”

“Giờ thì cậu đang thừa nhận là mình nói dối tôi sao?”

“Em không nghĩ mình đã thú nhận bất cứ điều gì như thế,” Anh quay sang James với vẻ vô tội. “Tôi có nói sao, Riverdale?”

“Tôi không nghĩ vậy. Chị đang nghĩ gì thế, Penelope?”

“Tôi nghĩ là,” Penelope găm gù, “không ai trong số hai cậu được ra khỏi căn phòng này cho đến khi các cậu cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra.”

~*~

Caroline lắng nghe cuộc đối thoại qua cánh cửa, nín thở khi Penelope tra khảo hai quý ông bằng kỹ năng của một kẻ hành hình.

Nàng khẽ thở dài và ngồi xuống. Với những gì diễn ra trong phòng tắm thì nàng có thể sẽ mắc kẹt ở cầu thang nhiều giờ liền. Không có bất cứ dấu hiệu gì cho thấy Penelope sẽ từ bỏ cuộc thẩm vấn của mình.

Nàng quyết định rằng giờ là lúc để nhìn vào mặt tươi sáng, bác bỏ cả thực tế là không gian trong cầu thang tối đen như mực. Nàng có thể bị ức hiếp trong những tình huống kỳ lạ nhất, nhưng thế vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc mắc kẹt với những người nhà Prewitt. Chúa lòng lành, nếu như không bỏ chạy vào đêm hôm đó thì rất có thể giờ này, chính nàng đã trở thành một Prewitt nữa rồi.

Thật là một ý nghĩ kinh khủng!

Nhưng nó gần như không kinh khủng như những gì xảy ra tiếp theo. Có lẽ nàng đã khiến một chút bụi bay lên khi ngồi xuống, và có lẽ các vị thần chỉ đơn giản là không còn đứng về phía nàng, nhưng mũi nàng bắt đầu nhồn nhột.

Và ngứa.

Nàng đưa ngón tay lên bịt mũi, nhưng vô ích. Hắt... Hắt... hắt xì!!!

“Cái gì thế?” Penelope hỏi.

“Cái gì là cái gì?” Blake trả lời cùng lúc James bắt đầu hắt hơi một cách không kiểm soát được.

“Thôi cái trò lố bịch đó đi!” Penelope chặn họng James. “Rõ ràng là

tôi nghe thấy tiếng hắt hơi của phụ nữ.”

James bắt đầu hắt hơi ở một tông cao hơn.

“Ngừng lại!” Penelope ra lệnh, sai bước về phía cầu thang.

Blake và James lao điên cuồng về phía cô ấy, nhưng đã quá muộn. Penelope đã mở toang cánh cửa. Và Caroline đang ngồi gập người trên cầu thang, cả cơ thể gồng lên vì hắt hơi.

Chương 19

Lat-i-tu-di-nar-i-an (Tinh từ): Cho phép, ưu tiên, hoặc đặc trưng bởi quyền rộng rãi về một quan điểm hay hành động. Không nhấn mạnh vào sự tuân thủ nghiêm ngặt để phù hợp với một mật mã được thiết lập.

Tại Bournemouth – trái ngược hoàn toàn với London – người ta có thể cư xử phóng túng hơn, nhưng dù thế thì ngay cả khi ở trong một đất nước, vẫn có những luật lệ rõ ràng cho những hành vi mà một người phải tán thành.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent

~*~

“Là em,” Penelope buộc tội. “Em đang làm gì ở đây?”

Nhưng giọng cô ấy đã bị át đi bởi giọng của Blake, người đang hét lên với Caroline, “Thế quái nào mà cô lại không chạy xuống cầu thang khi nghe thấy chúng tôi đang đến chứ?”

Câu trả lời duy nhất mà anh nhận được là một cái hắt hơi khác.

James – người hiếm khi mất bình tĩnh về bất cứ điều gì – nhướn mày nói, “Có vẻ như cô ấy có chút bất lực.”

Caroline lại hắt hơi một lần nữa.

Penelope quay sang James, vẻ mặt đầy tức giận. “Tôi cho là bằng cách nào đó, cậu cũng dính líu đến sự lẩn tránh này.”

Anh ta nhún vai. “Bằng vài cách.”

Caroline hắt hơi tiếp.

“Vì Chúa,” Penelope gắt gỏng nói. “Đưa cô ấy ra khỏi cầu thang. Rõ ràng là mùi ẩm mốc trong bụi khiến cô ấy bị co giật thế này.”

“Co giật nghe không phù hợp với cô ấy chút nào,” Blake nói. “Cô ấy đang hắt hơi mà.”

Caroline vẫn hắt hơi.

“Chà, gì cũng được, đưa cô ấy vào phòng cậu ngay. Không! Không phải là phòng cậu. Đưa cô ấy vào phòng tôi.” Penelope chống tay lên hông và lần lượt nhìn chăm chăm vào từng người. “Và chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây? Tôi muốn được thông báo về tình hình này trong ít phút nữa thôi. Nếu ai đó không...”

“Nếu em có thể bạo gan,” James ngắt lời.

“Im miệng, Riverdale,” Blake nạt khi đỡ Caroline dậy. “Cậu bắt đầu giống tên quản gia chết tiệt của tôi rồi đấy.”

“Tôi đảm bảo là Perriwick sẽ rất hãnh diện với sự so sánh này,” James nói. “Tuy nhiên, tôi chỉ đang định chỉ cho Penelope thấy rằng việc để Caroline lại phòng ngủ của cậu cũng không có gì tệ lắm, khi xét đến việc nơi này có sự hiện diện của tôi và chị ấy.”

“Rất tốt,” Penelope đồng ý. “Đặt cô ấy lên giường của cậu đi, Blake. Sau đó thì tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra. Và không một lời vô nghĩa nào về mặt ong lẩn những con chim được chấp nhận nữa.”

Caroline hắt hơi tiếp.

Blake quay sang chị gái mình rồi đề nghị. “Chị có thể lấy cho cô ấy chút trà được không?”

“Ha! Nếu cậu nghĩ tôi sẽ để cô ấy lại đây một mình với hai người các cậu...”

“Em sẽ đi lấy trà,” James ngắt lời.

Ngay khi anh ta rời đi, Penelope liền nheo mắt nhìn Blake và Caroline rồi ra lệnh, “Hai người đang hẹn hò với nhau đúng không?”

“Không!” Caroline đã xoay sở để kêu lên khi vẫn còn đang hắt hơi.

“Vậy thì tốt nhất là cô nên giải thích cho ta nghe về sự hiện diện của mình đi. Ta đã đánh giá cao cô là một người phụ nữ đức hạnh, và trường hợp này yêu cầu toàn bộ sự khoan dung và độ lượng của ta để không thay đổi ý kiến đó đấy.”

Caroline nhìn lên Blake. Nàng sẽ không tiết lộ bí mật mà không có

sự đồng ý của anh. Nhưng anh chỉ rên rỉ, đảo mắt, và nói, “Chúng ta cũng có thể kể cho chị ấy nghe sự thật. Chúa biết chị ấy sẽ đào bới chuyện này đến cùng.”

~*~

Toàn bộ câu chuyện được kể lại trong hai mươi phút. Có lẽ sẽ chỉ cần mười lăm phút nếu James không trở lại với một tách trà kèm theo bánh nướng; và câu chuyện chậm lại khi tất cả mọi người đều ngừng lại để ăn chúng.

Penelope không hỏi bất cứ câu nào suốt thời gian Caroline kể chuyện, trừ những lời kiêu như “Sữa không?” và “Đường chứ?” – thứ mà thực sự không đáng gì khi cô ấy rót trà.

Tuy nhiên Blake, James và Caroline đã ngắt đi một số đoạn đáng kể. Nhưng sau khoảng mười lăm phút, họ cuối cùng cũng tóm tắt xong những sự kiện trong vài tuần vừa qua đủ để khiến cho mọi người đều hài lòng.

Khi họ trình bày xong, Caroline liền quan sát khuôn mặt bình thản của Penelope bằng cả nỗi tò mò lẫn sợ hãi. Nàng rất quý mến chị gái Blake, và trái tim nàng chột đau đón khi nghĩ rằng nữ bá tước có thể sẽ cắt đứt mọi dây dưa với mình.

Nhưng Penelope khiến mọi người ngạc nhiên khi chỉ khẽ lầm bầm, “Tôi hiểu rồi,” theo sau là một lời nói thậm chí còn khẽ khàng hơn. “Hmmm.”

Caroline rướn người lên.

Cả James cũng thế.

Blake cũng bắt đầu rướn người lại gần, sau đó kiềm chế lại và khịt mũi với vẻ ghê tởm. Anh đã quá quen với chiến thuật của chị mình.

Cuối cùng Penelope cũng hít vào một hơi thật sâu rồi quay sang Blake và nói, “Cậu đúng là một tên xấu xa khi không thềm thông báo với gia đình những hoạt động liên quan đến chính phủ của mình, nhưng tôi sẽ không đề cập đến sự xúc phạm đó lúc này.”

“Chị thật tốt bụng làm sao!” anh lầm bầm.

“Cậu thật may mắn,” cô ấy nói tiếp, “Khi mà cái bí mật vô tư lự của cậu bị một vấn đề còn nghiêm trọng hơn nhiều át đi.”

“Thực là thế.”

Penelope trừng mắt nhìn hầu tước khi hạ nắm đấm lên người anh ta, sau đó quay trở lại với em trai mình, “Một trong hai cậu,” nàng tuyên bố, “sẽ phải cưới cô ấy.”

Caroline - người đang chăm chú quan sát mũi giày một cách ngu ngốc đến mức không tặng cho Blake một điệu cười khẩy có ý “Tôi nói rồi mà” khi Penelope la mắng anh về bí mật của anh - lập tức ngừng phát đầu dây. Cảnh tượng đang chờ đợi khiến nàng chẳng yên tâm chút nào.

Penelope đang chỉ ngón tay trở thon dài thẳng vào nàng, còn mặt mũi Blake lẫn James đều trở nên trắng bệch.

~*~

Đêm hôm đó, Blake và chị gái đã có một cuộc trao đổi không hề vui vẻ chút nào, Penelope cố thuyết phục em trai mình cưới Caroline càng sớm càng tốt, và anh thì cũng cố sức để có thể lờ tịt cô ấy đi.

Anh không quá lo lắng đến kết quả của lần bại trận mới nhất này. Anh đã thề rằng mình sẽ không bao giờ kết hôn; và cả Penelope, Caroline lẫn James đều biết điều đó. Chết tiệt là cả thế giới đều biết chuyện đó. Và James lại chẳng phải loại người có thể bị chị gái của người bạn thân thiết nhất khiêu khích làm những việc mà anh ta không muốn. Trên thực tế, điều duy nhất mà Penelope có thể đảm bảo để Caroline có một cuộc hôn nhân chóng vánh chính là tạo ra những câu chuyện xung quanh đó và gây ra một vụ tai tiếng chấn động.

Blake có thể đảm bảo rằng điều đó sẽ không gây nguy hiểm gì. Penelope có thể sẵn lòng tạo dựng vài tin đồn, nhưng sẽ không có ý định hủy hoại người phụ nữ mà mình vẫn gọi là “Người bạn thân thiết, yêu mến nhất của ta”.

Tuy nhiên, Penelope lại có thể nỗ lực để gây ra mối phiền toái cho chính mình và làm phiền đến tất cả mọi người ở trang viên Seacrest. Và trong trường hợp của Blake thì cô ấy đã thành công.

“Blake,” cô ấy nói. “Cậu biết thừa là mình cần một người vợ.”

“Em chẳng biết bất cứ điều gì như vậy hết.”

“Caroline đã được thỏa hiệp và điều đó không thể thay đổi.”

“Điều đó chỉ xảy ra khi chị kể mấy câu chuyện cổ tích ở London mà thôi.”

“Đó là điếm mầu chột.”

“Đúng là thế đấy,” Blake gầm gừ. “Cô ấy sống ở đây vì sự an toàn của quốc gia.”

“Ôi, làm ơn đi!” Penelope trả lời khinh khỉnh. “Cô ấy đang sống ở đây để lẩn trốn nanh vuốt của những tên giám hộ thì có.”

“Một tên giám hộ đang đe dọa tới an ninh quốc gia,” Blake bắn trả. “Và Caroline hỗ trợ bọn em tìm hiểu rõ hơn về hắn. Đó là một nỗ lực đáng quý nếu như chị định hỏi em về nó.”

“Tôi không định hỏi,” Penelope khịt mũi đáp lại.

“Lẽ ra chị nên hỏi,” anh quát. “Sự hiện diện của Caroline ở đây là cực kỳ quan trọng đối với sự an toàn của Anh quốc, và chỉ có gã hề không yêu đất nước mới lợi dụng điều đó để hủy hoại danh tiếng của cô ấy.” Anh cũng đã phóng đại một chút về an ninh quốc gia. Những khoảng thời gian tuyệt vọng thế này đôi khi yêu cầu anh phải dùng đến các biện pháp tuyệt vọng.

James chọn đúng khoảnh khắc đó để bước vào. “Em cho là cả hai người vẫn đang nói lòng vòng về tương lai của Caroline,” anh ta nói.

Cả hai đều hướng cái nhìn khó chịu như nhau về phía anh ta.

“Chà,” James nói, duỗi thẳng cánh tay và vươn người như một con mèo rồi ngáp một cái khi thả người xuống sofa, “Em đã suy nghĩ về chuyện sẽ kết hôn với cô ấy.”

“Ôi, thật đáng yêu làm sao!” Penelope vừa thốt lên vừa vỗ tay, nhưng lời bình luận của cô ấy đã bị át bởi tiếng hét của Blake, “CÁI GÌ CƠ?”

James nhún vai. “Tại sao lại không cơ chứ? Đẳng nào thì tôi cũng phải kết hôn cơ mà.”

“Caroline xứng đáng với một người thực sự yêu cô ấy,” Blake cãi.

“Tôi chắc chắn là mình rất thích cô ấy. Như thế là đã hơn hẳn những gì mà hầu hết những cuộc hôn nhân có thể đòi hỏi rồi.”

“Đúng thế,” Penelope nói.

“Chị,” Blake quát, chỉ vào chị gái mình, “Im lặng. Và cậu...” Anh quay gương mặt đầy tức giận của mình sang vị hầu tước, nhưng những lời thuyết giáo thông minh đã lặn mất tăm, vì thế anh chỉ kêu lên, “Cũng im lặng cho tôi.”

“Nói hay lắm,” James cười khùng khục.

Blake trừng mắt nhìn bạn mình, cảm thấy mình có khả năng sẽ giết một ai đó.

“Nói rõ hơn tôi nghe xem nào,” Penelope yêu cầu. “Tôi nghĩ rằng Caroline sẽ trở thành một nữ hầu tước rất đáng yêu đấy.”

“Thực sự là cô ấy sẽ như thế,” James trả lời. “Và sự kết hợp này khá thuận tiện nữa. Em chẳng cần kết hôn, và rõ ràng là Caroline cũng phải kết hôn sớm thôi.”

“Cô ấy chẳng có lí do gì để phải lấy cậu,” Blake gầm gừ, “miễn là chị gái tôi giữ im lặng.”

“Penelope chắc chắn là một người kín đáo,” James tiếp tục bằng tông giọng khiến Blake phát điên. “Nhưng không đủ để đảm bảo rằng sẽ chẳng ai phát hiện ra sự sắp xếp đặc biệt của chúng ta lúc này. Có thể Caroline không phải là thành viên của giới thượng lưu, nhưng điều đó không có nghĩa là tên cô ấy đáng bị bôi nhọ.”

Blake nhảy dựng người lên và rống to, “Cậu dám buộc tội tôi rằng tôi làm vấy bẩn cái tên danh giá của cô ấy sao. Những gì tôi làm...”

“Vấn đề là,” Penelope xen vào tron tru, “cậu đã chẳng làm gì hết.”

“Em nhất định không ngồi đây và...”

“Cậu đang đứng đấy chứ,” Penelope chỉ ra.

“James,” Blake nói bằng tông giọng thấp đến nguy hiểm, “Nếu như cậu không ngăn tôi lại, chắc chắn tôi sẽ phạm nhiều tội ác kinh khủng trong mười giây tới đây, điều ít đáng tiếc nhất sẽ là cái chết đau đớn của chị gái tôi.”

“À... Penelope,” James nói, “Nếu em là chị, em sẽ tìm cách tránh xa tầm với của cậu ta đây. Em nghĩ cậu ta khá nghiêm túc.”

“Chà!” là lời phản ứng của Penelope. “Thằng bé chỉ cư xử kiểu quái đản như thế này vì biết là tôi nói đúng.”

Quai hàm Blake bắt đầu hằn rõ những vết gân, và anh chẳng buồn nhìn sang James khi nói, “Cậu không có chị gái, đúng không Riverdale?”

“Không.”

“Cậu hãy xem như điều đó là điều may mắn.” Rồi anh quay gót và hiên ngang bước đi.

James và Penelope nhìn chăm chăm ra ngưỡng cửa – nơi Blake vừa bước ra ngoài cho đến khi Penelope cuối cùng cũng chớp mắt vài lần, quay sang James và nói, “Tôi không cho là thằng bé hài lòng với chúng ta lúc này đâu.”

“Đúng thế.”

“Cậu nghiêm túc đấy chứ?”

“Về việc kết hôn với Caroline ư?”

Penelope gật đầu.

“Em sẽ chẳng đưa ra những tuyên bố như thế nếu không sẵn sàng để đối mặt với nó.”

“Nhưng cậu không muốn kết hôn với cô ấy,” Penelope nói, mắt nheo lại.

“Chắc chắn là không phải theo cái cách không muốn của Blake rồi.”

“Hừm...” Cô đi ngang qua căn phòng và ngồi xuống, “Cậu thực sự thông minh, Riverdale, nhưng kế hoạch của cậu có thể phản tác dụng đấy. Đôi khi Blake có thể rất cứng đầu.”

James ngồi xuống đối diện với Penelope. “Em biết rất rõ sự thật đó.”

“Tôi chắc chắn là cậu biết.” Cô ấy cong môi, nhưng đó không hẳn là một nụ cười. “Và cậu cũng biết đây là điểm chung giữa tôi và Blake chứ?”

“Sự cứng đầu, ý chí là thế sao? Penelope thân yêu của em ơi, em sẽ cởi sạch quần áo và chạy dọc nước Anh giữa cái giá lạnh của mùa đông chết chóc chỉ để thoát khỏi một trận chiến ý chí giống như chị và Blake đang làm.”

“Ví von hay đây, nhưng lời tuyên bố nhỏ bé này của cậu không thu được kết quả như mong muốn, cậu sẽ phải lấy Caroline.”

“Em không nghi ngờ gì về việc chị sẽ giáng một khẩu súng vào lưng em cho đến khi em thực hiện điều đó.”

Penelope cao giọng, “Đây không phải là trò đùa, Riverdale.”

“Em biết. Nhưng em thực sự có ý đó. Không sớm thì muộn em cũng cần phải lấy vợ, và Caroline là một viễn cảnh tươi sáng hơn rất nhiều so với việc em có thể sẵn được một cô vợ như thế ở London.”

“Riverdale!”

Anh ta nhún vai. “Đó là sự thật. Em rất thích Caroline, và nếu như em phải kết hôn với cô ấy chỉ vì Blake quá hèn nhát để tự mình làm điều đó, thì cứ thế đi. Thẳng thắn mà nói, em có thể nghĩ về những số phận tồi tệ hơn nhiều.”

“Thật lằng nhằng!” Penelope thở dài.

“Đừng lo lắng, Blake sẽ sớm đề xuất thôi,” James nói cùng cái phẩy tay tự tin hơn bao giờ hết. “Cậu ấy sẽ chết dần chết mòn nếu trông thấy em kết hôn với Caroline.”

“Chị hy vọng là cậu đúng. Chúa mới biết được thằng bé cần hạnh phúc đến thế nào.” Và rồi Penelope thở dài, lún sâu vào chiếc ghế. “Chị chỉ muốn Blake được hạnh phúc. Như thế có phải đòi hỏi quá nhiều hay không?”

Caroline đứng như trời trồng ngoài cửa, tay bịt chặt lấy miệng. Nàng nghĩ rằng việc mình bị sỉ nhục đã hoàn tất khi Penelope yêu cầu một ai đó – bất cứ ai – kết hôn với nàng. Nhưng cái này...

Tiếng nấc của nàng nghẹn lại. Điều này còn tồi tệ hơn sự sỉ nhục. Sỉ nhục là điều mà nàng có thể vượt qua, chịu đựng và đặt nó lại phía sau.

Nhưng điều này thì khác. Có cái gì đó trong nàng đang chết dần, và Caroline không chắc được liệu đó là trái tim hay tâm hồn nàng.

Nàng nhận ra dù đó là gì cũng không quan trọng khi chạy như bay về phòng mình. Tất cả những gì quan trọng lúc này là nàng đã bị tổn thương, và cơn đau này sẽ theo nàng đến suốt phần đời còn lại.

~*~

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng Caroline cũng có thể trấn tĩnh. Một chút nước lạnh đã làm bọng mắt bớt sưng, và vài phút thở sâu cũng giúp giọng hàng hết run rẩy. Thật không may là nàng chẳng thể làm gì để không lộ cảm xúc trong đôi mắt.

Nàng xuống cầu thang và chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi thấy James và Penelope vẫn ngồi trong phòng khách. Cuộc trò chuyện của họ vọng ra ngoài hành lang, và Caroline thầm biết ơn khi nghe thấy họ đã chuyển sang những chủ đề bình thường hơn.

Họ đang thảo luận về nhạc kịch khi nàng bước đến ngưỡng cửa, và nàng nhẹ nhàng gõ lên khung cửa. James lập tức đứng dậy khi trông thấy nàng.

“Em có thể vào trong không?” nàng hỏi.

“Dĩ nhiên,” Penelope nói. “Lại đây ngồi cùng chị.”

Caroline lắc đầu, “Cảm ơn chị, em thích đứng hơn.”

“Vậy thì tùy em.”

“Chị có biết Blake đang ở đâu không?” Caroline hỏi, tư thế hiên ngang như một nữ hoàng. “Em muốn được nói điều này một lần thôi.”

“Tôi ở ngay đây.”

Caroline xoay đầu lại. Blake đang đứng ở ngưỡng cửa, cơ thể anh bằng cách nào đó cứng nhắc song cũng đầy mệt mỏi. Má anh hơi biến sắc và nàng tự hỏi có phải anh đã đi bộ nhiều giờ liền trong đêm.

“Tốt. Tôi muốn nói vài điều nếu có thể.”

“Hãy làm như thế đi,” Blake nói.

Caroline gửi cho từng người trong phòng một cái nhìn đánh giá rồi cất lời. “Tôi không yêu cầu một người chồng. Tôi chắc chắn cũng không yêu cầu một người chồng khi người đó không cần một người vợ. Tất cả những gì tôi muốn là được phép ăn náu lại đây cho đến ngày sinh nhật thứ hai mươi một của mình.”

“Nhưng Caroline!” Penelope phản đối. “Những quý ngài đây đã làm vậy bản danh dự của em. Em phải để một trong số họ cư xử cho đúng đắn.”

Caroline nuốt xuống. Nàng không có quá nhiều thứ trong đời, nhưng có niềm kiêu hãnh, và nàng không định để Blake Ravenscroft làm bẽ mặt nàng nhiều hơn những gì anh đã làm. Nàng nhìn thẳng vào anh ngay cả khi trả lời chị gái anh. “Quý cô Fairwich, những quý ngài đây chẳng làm bất cứ việc gì vậy bản đến danh dự của em cả.”

“Không làm gì ư?” Blake hỏi.

Caroline trừng mắt nhìn anh, tự hỏi điều quái quỷ gì khiến anh nói như thế khi anh hiển nhiên là đang trốn tránh việc cưới hỏi. “Không làm gì nghĩa là bất cứ điều gì,” nàng gay gắt nói.

Họ nhìn thẳng vào nhau, và cả hai đều biết rằng nàng đang nói về cuộc gặp gỡ của họ trên bãi biển. Sự khác biệt chỉ là Caroline biết rằng nàng đang nói dối.

Thời gian nàng ở bên cạnh Blake chính là tất cả đối với nàng. Từng giây từng phút trong cuộc gặp gỡ đó đã trói chặt trái tim nàng.

Nàng chớp mắt để ngăn không cho những giọt lệ trào ra. Nàng sẽ sớm rời khỏi nơi này thôi, và tất cả những gì nàng muốn là giữ cho lòng mình ấm áp với những kỷ niệm. Sẽ chẳng còn người đàn ông nào sau này sẽ ôm nàng như thế, sẽ chẳng có người bạn nào trêu chọc nàng như thế, sẽ chẳng có một biệt thự trên bờ biển nào mà chỉ vài tuần ngắn ngủi đã trở thành nhà của nàng.

Nhưng trong tất cả những thứ mà nàng sẽ nhớ, thì sự thiếu vắng khiến nàng đau đớn nhất chính là nụ cười của Blake. Anh hiếm khi cười, nhưng khi môi anh cong lên... và thật sự bật cười, niềm vui của âm thanh đó khiến nàng muốn cất cao tiếng hát.

Nhưng giờ thì anh không cười. Mặt anh đanh lại, và anh đang nhìn nàng chăm chăm như thể nàng là một loại thuốc giải độc, và nàng biết rằng nếu không ra khỏi căn phòng này ngay lập tức, nàng sẽ tự khiến mình trở thành một con ngốc nhất trên đời. “Xin lỗi,” nàng nói nhanh, và chạy ra khỏi cửa.

“Em không thể bỏ đi lúc này!” Penelope nhảy dựng lên và hét to.

Caroline không hề quay lại khi nàng đáp trả. “Em đã nói rằng mình đến đây để có vài lời.”

“Nhưng em định đi đâu?”

“Ra ngoài.”

“Caroline!”

Lần này là giọng của Blake, và chỉ âm thanh đó thôi đã khiến nước mắt của nàng dâng đầy khóe mắt. “Sao?” nàng cuối cùng cũng cất nên lời. Đó có lẽ là một câu trả lời thô lỗ, nhưng lại là những gì tốt nhất mà nàng có thể làm.

“Trời tối rồi. Hay là em không nhận ra?”

“Tôi ra ngoài ngắm sao.”

Nàng nghe thấy tiếng bước chân anh và cảm thấy tay anh đặt lên vai nàng, chậm rãi kéo nàng ra khỏi cánh cửa.

“Đêm nay nhiều mây lắm,” anh nói, giọng dịu dàng đến kinh ngạc. “Em sẽ không thể nhìn thấy bất cứ ngôi sao nào đâu.”

“Nàng thậm chí chẳng buồn quay lại và trả lời, “Tôi biết chúng vẫn ở đó. Và đây mới là điều quan trọng.”

~*~

Blake nhắm mắt khi nàng chạy khỏi phòng, vì vài lý do nào đó, anh không muốn nàng rút lui như thế.

“Giờ thì xem cậu đã làm gì đi,” anh nghe thấy chị mình lên tiếng, “Cậu đã làm tan vỡ trái tim của cô gái tội nghiệp đó.”

Anh không trả lời, không biết và cũng không *muốn* biết liệu những gì lời chị mình nói có phải là sự thật hay không. Nếu đã làm trái tim nàng tan vỡ thì anh chính là một gã khốn tồi tệ nhất trên đời. Và nếu đó không phải sự thật thì có nghĩa là Caroline chẳng hề quan tâm đến anh, và cái đêm đầy đam mê đó của họ cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì với nàng.

Và đó gần như là điều quá đau đớn để có thể chịu đựng được.

Anh không muốn nghĩ về tình cảm của mình dành cho nàng. Anh không muốn phân tích chúng, nhặt nhạnh từng mảnh ghép của chúng, hay cố đặt cho chúng một cái mác nào đó. Vì anh quá sợ hãi rằng nếu làm thế, từ duy nhất anh có thể xác định chính là *yêu*, và đó là trò đùa tàn ác nhất trong tất cả những trò đùa của số phận.

Blake mở mắt ra đúng lúc nhìn thấy vẻ ghê tởm trên khuôn mặt Riverdale khi anh ta nói, “Cậu là tên khốn, Ravenscroft.”

Blake im lặng.

“Marabelle chết rồi,” James rít lên.

Blake quay sang bạn mình với vẻ tàn bạo đến mức khiến cả Penelope cũng thấy nao núng. “Đừng nhắc đến cô ấy,” anh nói bằng giọng đe dọa. “Cô ấy không có chỗ trong cuộc nói chuyện này.”

“Chính xác,” James trả lời. “Cô ấy chết rồi, và cậu không thể tiếp tục để tang cô ấy suốt cuộc đời.”

“Cậu thì biết cái quái gì,” Blake nói và lắc đầu, “Cậu không biết yêu là như thế nào.”

“Còn cậu thì biết rõ quá nhỉ,” James lẩm bẩm. “Trên thực tế cậu biết những hai lần.”

“Blake,” Penelope nhẹ nhàng nói, đặt tay lên cánh tay anh. “Tôi biết cậu yêu cô ấy. Chúng ta đều yêu cô ấy. Nhưng Marabelle sẽ không muốn cậu

như thế này mãi. Cậu chỉ có thể xác ở đây, còn tâm hồn đã chôn cùng cô ấy mất rồi.”

Blake nuốt xuống, chẳng muốn gì hơn là chạy trốn khỏi căn phòng, nhưng bằng cách nào đó, anh vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Hãy để cô ấy an nghỉ,” Penelope thì thầm. “Đã đến lúc rồi, Blake. Và Caroline yêu cậu.”

Anh xoay đầu. “Cô ấy đã nói thế sao?”

Penelope muốn nói dối. Anh có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cô ấy. Nhưng cuối cùng, cô chỉ lắc đầu. “Không, nhưng rất dễ để có thể thấy điều ấy.”

“Em sẽ không làm cô ấy tổn thương,” anh tuyên bố. “Cô ấy xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn.”

“Vậy thì hãy cưới cô ấy đi,” Penelope khẩn nài.

Anh lắc đầu. “Nếu em kết hôn với cô ấy... Chúa ơi, em có thể sẽ làm cô ấy tổn thương nhiều hơn những gì chị có thể tưởng tượng.”

“Chết tiệt!” James thốt lên. “Cậu thôi cái trò lo sợ chết giẫm đó đi. Lúc nào cậu cũng sợ, sợ yêu, sợ sống. Thứ duy nhất trên đời này cậu không sợ là cái chết thôi. Tôi sẽ cho cậu một đêm, chỉ một đêm thôi.”

Blake nheo mắt, “Để làm gì?”

“Để quyết định. Nhưng tôi hứa với cậu điều này: Tôi sẽ cưới Caroline nếu cậu không cưới cô ấy. Vì thế hãy tự hỏi chính mình xem liệu cậu có thể chịu đựng nổi điều đó đến hết đời không.”

James quay gót rời đi.

“Cậu ta không đùa đâu,” Penelope nói. “Cậu ta thực sự thích Caroline.”

“Em biết,” Blake gất.

Penelope gật đầu cộc lốc rồi ra khỏi cửa. “Tôi sẽ để cậu một mình suy nghĩ”

Đó là điều cuối cùng mà anh muốn, Blake cay đắng nghĩ.

Chương 20

Bal-cy-on (Tính từ): Bình tĩnh, yên ả, yên bình, không bị làm phiền.

Tôi sẽ không nhìn lại những ngày này như những ngày yên ả nhất của cuộc đời mình.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Trent

~*~

Caroline ngồi trên bãi biển, nhìn chăm chú lên bầu trời. Đúng như Blake nói, nó đầy mây, vì thế tất cả những gì nàng trông thấy chỉ là ánh sáng mờ mờ. Nàng ngồi bó gối để chống lại cơn gió lạnh ban đêm, đôi giày của nàng nằm yên bên cạnh.

“Nó không quan trọng,” nàng tự nhủ, vòng ngón chân thành hình xoáy tròn ốc lên lớp cát thô ráp. “Không quan trọng đâu!”

“Cái gì không quan trọng?”

Nàng ngẩng phắt đầu dậy. Blake.

“Sao tôi không nghe thấy tiếng anh đến nhỉ?”

Anh chỉ về phía sau. “Có một lối mòn ở phía đằng kia cách nơi này khoảng năm mươi yard^[1].”

[1. 1 yard = 0.9144 mét.]

“Ồ! Chà, nếu anh đến để kiểm tra tôi xem thế nào thì anh thấy rồi đấy, tôi hoàn toàn ổn, và giờ thì anh có thể quay về rồi.”

“Caroline,” anh hắng giọng, “Anh có vài điều cần phải nói với em.”

Nàng nhìn đi nơi khác. “Anh không nợ tôi bất cứ lời giải thích nào.”

Anh ngồi xuống cạnh nàng, vô thức ngồi cùng tư thế với nàng. Anh tựa cằm lên đầu gối và nói, “Có vài lý do khiến anh thề rằng sẽ không bao giờ kết hôn.”

“Tôi không muốn nghe.”

“Vớ vẩn, anh cần phải nói rõ cho em.”

Nàng im lặng, vì thế anh tiếp lời, “Khi Marabelle mất...” giọng anh tắc nghẹn.

“Anh không cần làm thế,” nàng nói nhanh. “Làm ơn!”

Anh mặc kệ nàng. “Khi cô ấy chết, anh đã nghĩ rằng... anh đã cảm thấy... Chúa ơi, thật khó để diễn tả thành lời.” Anh thở hắt ra, một thế giới đầy đau khổ tràn ngập trong không khí giữa họ. “Tâm hồn anh cũng chết theo. Đó là cách duy nhất để miêu tả nó.”

Caroline nuốt xuống, gằn như không cưỡng lại được thôi thúc muốn đặt cánh tay lên anh để an ủi.

“Anh không thể trở thành người em cần.”

“Em biết,” nàng cay đắng. “Suy cho cùng em không thể tranh giành với một phụ nữ đã chết.”

Anh lưỡng lự trước câu nói của nàng, “Anh đã thề sẽ không bao giờ kết hôn. Anh...”

“Em chưa từng yêu cầu anh phải làm thế. Em có thể đã... Thôi bỏ đi.”

“Em có thể đã gì?”

Caroline chỉ lắc đầu, không sẵn sàng cho anh biết rằng nàng từng ước mình có thể yêu cầu điều đó. “Vui lòng tiếp tục đi,” nàng phân tâm nói.

Anh gật đầu, dù rõ ràng là vẫn còn tò mò những gì nàng đã suýt nói ra. “Vì sự tôn trọng dành cho Marabelle, anh luôn nói với bản thân rằng mình không thích kết hôn với ai đó, rằng anh không muốn phản bội những kí ức về cô ấy. Và anh nghĩ rằng mình thật sự tin vào điều đó. Nhưng đêm nay, anh nhận ra rằng nó chẳng còn đúng nữa.”

Nàng quay sang anh, hàng ngàn câu hỏi hiện trong ánh mắt.

“Marabelle đã chết,” giọng anh trống rỗng. “Và anh biết điều đó. Anh không thể mang cô ấy quay trở lại. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể. Chỉ là...”

“Chỉ là sao, Blake?” Nàng nhắc anh bằng giọng thấp và khẩn trương. “Làm ơn nói cho em biết! Cho em hiểu rõ hơn đi!”

“Anh cảm thấy rằng mình không thể quên cái chết của cô ấy giống như từ trước đến giờ.”

“Ôi, Blake. Anh chẳng làm gì có lỗi với ai cả.” Nàng chạm vào tay anh. “Một ngày nào đó, anh sẽ phải công nhận điều đó.”

“Anh biết.” Anh nhắm mắt lại một lúc. “Sâu thẳm trong lòng anh luôn biết điều đó. Cô ấy quá cứng đầu. Còn anh thì chẳng thể ngăn cô ấy lại.”

“Vậy tại sao anh lại cứ ép mình sống với nỗi bất hạnh đó?”

“Từ lâu rồi, đó không còn là vì Marabelle. Mà là chính bản thân anh.”

“Em không hiểu.”

“Trong lòng anh cảm thấy mất mát điều gì đấy. Anh không biết liệu đó là nỗi đau hay niềm cay đắng, nhưng chỉ là anh đã chẳng quan tâm nữa.”

“Điều này không đúng chút nào. Em biết anh tốt hơn những gì anh nghĩ.”

“Caroline, anh chẳng cảm thấy gì cả!” anh thốt lên. “Không có gì sâu sắc và có ý nghĩa, ít nhất là như thế. Em không thấy rằng tâm hồn anh đã chết rồi sao?”

Nàng lắc đầu. “Đừng nói điều đó. Nó... không... đúng.”

Anh giữ chặt vai nàng bằng sự cấp bách đến kinh ngạc. “Đúng thế. Và em xứng đáng nhận được nhiều hơn là những gì anh có thể cho em.”

Nàng nhìn chăm chăm vào tay anh. “Anh không biết mình đang nói gì đâu,” nàng thì thầm.

“Chết tiệt là anh không biết,” anh giật mạnh người khỏi nàng và đứng dậy với điệu bộ ảm đạm khi chăm chú nhìn những con sóng. Sau một lúc im lặng, anh nói, “James nói rằng cậu ấy sẽ cưới em.”

“Em biết.”

“Đó là tất cả những gì em muốn nói hay sao?”

Nàng thở ra một cách thiếu kiên nhẫn. “Anh muốn em nói gì, Blake? Nói cho em biết và em sẽ nhắc lại điều đó. Nhưng em không biết anh muốn gì. Em thậm chí còn không biết chính mình muốn gì.” Nàng vùi mặt vào giữa hai đầu gối. Đó là một lời nói dối. Nàng biết chính xác những gì mình muốn, và anh đang đứng đó, bên cạnh nàng, nói với nàng rằng nàng hãy cười người đàn ông khác.

Nàng chẳng ngạc nhiên, nhưng cũng không ngờ rằng điều này lại đau đớn đến thế.

“Cậu ấy sẽ chăm sóc cho em,” Blake nói, giọng trầm xuống.

“Em chắc chắn là anh ấy sẽ làm thế.”

“Em sẽ đồng ý ư?”

Nàng nhìn lên với vẻ sắc lạnh, “Anh quan tâm sao?”

“Làm sao em có thể hỏi như thế?”

“Em tưởng anh không cảm thấy gì chứ. Em tưởng anh không quan tâm đến bất cứ điều gì.”

“Caroline, anh quan tâm đến tương lai của em. Anh chỉ là không thể trở thành người chồng mà em cần.”

“Đó chỉ là cái cớ.” Nàng đứng lên với tư thế của một chiến binh. “Anh chẳng là gì ngoài một kẻ hèn nhất, Blake Ravenscroft.”

Nàng bắt đầu bỏ đi, nhưng chân nàng đã lún trong cát, và anh có thể nhanh chóng tóm được nàng. “Đừng chạm vào tôi,” nàng hét lên khi tay anh tóm được cánh tay nàng. “Để tôi yên.”

Anh không nghe, “Anh muốn em chấp nhận lời cầu hôn của Riverdale.”

“Anh không có quyền bảo tôi phải làm gì.”

“Anh biết. Nhưng anh đang hỏi em.”

Caroline gục đầu xuống. Hơi thở của nàng thật ngắn, gần như cạn kiệt, và nàng nhắm nghiền mắt để chống lại những cảm xúc đang xung đột trong tâm trí. “Anh hãy đi đi!” cuối cùng nàng cất lời.

“Không cho đến khi em hứa với anh rằng em sẽ cưới Riverdale.”

“Không!” nàng kêu lên. “Không! Tôi sẽ không cưới anh ấy. Tôi không yêu anh ấy và anh ấy cũng chẳng yêu tôi. Đó không phải là những gì tôi muốn.”

Anh siết chặt tay nàng. “Caroline. Em phải nghe anh. Riverdale sẽ...”

“Không!” Bằng sức mạnh bột phát trong cơn giận dữ và trái tim tan nát, nàng giật mạnh tay khỏi anh và bắt đầu chạy xuống biển. Nàng chạy đến khi phổi bỏng rát, và mắt nhòa lệ đến mức chẳng còn nhìn thấy bất cứ thứ gì. Nàng chạy cho đến khi nổi đau thể xác cuối cùng cũng làm lu mờ nổi đau trong trái tim nàng.

Nàng trượt chân trên cát, cố lờ đi tiếng bước chân Blake tiến đến ngày càng gần. Sau đó cơ thể anh đâm sầm vào nàng bằng một lực mạnh mẽ, xô cả hai người xuống. Caroline ngã ngửa ra sau, kéo theo cơ thể Blake phủ lên thân hình nàng,

“Caroline,” anh nói, hơi thở trở nên nặng nhọc.

Nàng nhìn anh chằm chằm, mắt nàng điên cuồng tìm kiếm trên khuôn mặt anh cho thấy rằng anh yêu nàng. Và rồi nàng vươn tay ôm lấy gáy anh, kéo môi anh áp xuống môi mình, hôn anh bằng tất cả tình yêu và sự tuyệt vọng trong trái tim.

Blake cố kháng cự. Anh biết mình không thể có nàng. Nàng sẽ kết hôn với người bạn thân nhất của anh. Nhưng môi nàng lại ngọt ngào và mời gọi, còn sức ép của cơ thể nàng dưới anh khiến máu trong người anh sôi trào mãnh liệt.

Anh thì thầm tên nàng hết lần này đến lần khác, giống như thì thầm một câu thần chú. Anh cố tỏ ra lịch lãm, cố đẩy nàng ra, nhưng không đủ mạnh mẽ để nói không khi lưỡi nàng trượt trên lưỡi anh và đôi chân trần của nàng cọ vào bắp chân anh.

Tay anh nhanh nhẹn và chóng vánh cởi bỏ toàn bộ chiếc váy trên

người nàng chỉ trong mười giây. Anh lột chiếc váy xuống dưới cơ thể nàng để nàng không bị dính cát, nhưng đó là chút suy nghĩ lý trí cuối cùng trước khi toàn bộ con người anh bị kiểm soát bởi nhu cầu chiếm lấy nàng,

“Anh sẽ có em,” anh tuyên bố, những ngón tay xoa dọc từ bắp chân lên hai đùi nàng.

“Anh sẽ có em,” anh cam đoan, kéo mạnh chiếc váy lột của nàng và đặt tay lên trái tim nàng.

“Anh sẽ có em,” anh rên rỉ, ngay trước khi miệng anh phủ kín nụ hồng của nàng.

Và tất cả những gì nàng có thể đáp là, “Vâng.”

Trái tim Blake vỗ cánh.

Caroline cong lưng khi âm thanh rên rỉ thoát khỏi miệng nàng. Nó dường như là tất cả những gì nàng khao khát được anh lấp đầy, anh mân mê hai bầu ngực nàng, đẩy cơ thể nàng bước vào cơn mê loạn của dục vọng.

Nàng không chắc chắn mình phải làm gì, nhưng biết rằng mình muốn cảm nhận da thịt anh trên da thịt nàng, vì thế nàng lướt những ngón tay trên cúc áo anh. Động tác của nàng vụng về và mạnh mẽ, nhưng nàng đã sớm thấy mình bị Blake đẩy sang một bên và anh tự xé toạc chiếc áo của mình như một con dã thú.

Một giây sau, anh quay trở lại phía trên nàng, sức nóng từ bờ ngực trần của anh ép lên nàng. Miệng anh chiếm lấy miệng nàng, ngấu nghiến nàng từ trong ra ngoài.

Nàng rên rỉ dưới anh, tay bầu chặt lưng anh, sau đó lướt xuống cạp quần anh. Nàng dừng lại rồi lấy hết can đảm luôn một ngón tay vào trong, chạm lên làn da mịn màng trên mông anh.

Môi Blake trượt qua má nàng, đến tai nàng và thì thầm lên da nàng, “Anh muốn cảm nhận em.” Hơi thở của anh nóng bỏng, ẩm ướt và quá gợi tình. Nàng thậm chí có thể cảm thấy từng từ nhiều hơn có thể nghe chúng.

“Em cũng muốn cảm nhận anh,” nàng thì thầm.

“Ôi, em sẽ được như ý, em yêu.” Anh lặn khỏi người nàng chỉ đủ lâu

để cởi nốt phần quần áo còn sót lại trên người, và rồi quay trở lại phía trên nàng, chiều dài nóng bỏng và trần trụi của anh đốt cháy da thịt nàng.

Những cơn sóng ngày càng dâng cao, làn nước lạnh cù lên ngón chân nàng. Caroline rùng mình, nhưng động tác đó chỉ khiến sự cọ xát của nàng và Blake trở nên thân mật hơn, và nàng lại nghe tiếng anh rên rỉ trong đục vọng.

“Anh sẽ chạm vào em,” anh thì thầm, âm thanh nóng bỏng phả lên má nàng.

Nàng biết anh muốn điều gì, nhưng vẫn ngỡ ngàng khi anh lướt những ngón tay lên nơi mẫn cảm nhất trên người nàng. Nàng cứng người rồi thả lỏng khi môi anh ép lên tai nàng với âm thanh dịu dàng, “Suyttttt...”

Một ngón tay trượt vào bên trong nàng, và nàng thờ hồn hên với niềm phấn khích. “Em cũng muốn chạm vào anh,” nàng nói.

Anh buông một tiếng thở ngất quãng. “Em sẽ giết anh mất nếu làm thế.”

Ánh mắt nàng lướt đến khuôn mặt anh.

“Anh muốn em quá nhiều,” anh cố giải thích. “Anh đã gần như bùng nổ với nó mất rồi, anh sẽ không thể...”

“Suyt!” Giờ thì đến lượt nàng an ủi anh, và nàng nhẹ nhàng đặt một ngón tay lên môi anh. “Chỉ cần chỉ cho em mọi thứ. Em muốn làm anh thỏa mãn.”

Một âm thanh khàn đục thoát ra từ sâu trong cổ họng Blake khi anh đẩy nhẹ hai chân nàng tách ra. Anh chạm phần đỉnh đầu nam tính vào nàng và gần như lưỡng lự trước cơn phấn khích trong động chạm đó. Nàng quá nóng bỏng và sẵn sàng cho anh, và anh biết nàng muốn *anh* bằng cả linh hồn cùng tất cả những gì tổn thương trong trái tim nàng.

“Ôi, Caroline, anh sẽ làm thật tốt,” anh tuyên bố. “Anh sẽ mang đến cho em niềm vui như thế. Anh hứa.”

“Anh đã làm được rồi,” nàng nhẹ nhàng nói và bắt đầu hồn hên khi anh thâm nhập vào trong nàng.

Anh từ từ chiếm lấy nàng, cho cơ thể nàng thời gian để thích nghi với kích thước và sức mạnh của nàng. Thật khó khăn để kiềm chế bản thân trước cơn nhưc nhối muốn được tiến thẳng vào trong nàng và ghi dấu ấn của anh lên nàng. Một thứ gì đó rất nguyên thủy đã thức dậy trong anh, và anh không chỉ muốn làm tình với nàng mà còn muốn nuốt trọn nàng, muốn ám ảnh nàng, muốn mang lại cho nàng khoái lạc mà nàng sẽ chẳng bao giờ còn mơ đến việc dâng hiến mình cho ai.

Nhưng anh vẫn kiềm chế, căng thẳng để duy trì những động chạm dịu dàng. Nàng chưa sẵn sàng cho dự vọng đầy cuồng nhiệt của anh. Nàng sẽ không thể hiểu được nó. Và anh quan tâm tới nàng quá nhiều để có thể khiến nàng sợ hãi.

Anh quan tâm đến nàng.

Đó là một khám phá gây choáng váng khiến toàn bộ cơ thể anh đông cứng lại.

“Blake?”

Anh biết mình thích nàng, biết mình khao khát nàng. Nhưng những cảm xúc đã chọn đúng thời điểm này để anh nhận ra rằng chúng còn mạnh mẽ hơn thế. Anh – người từng cho rằng mình đã không còn sức lực để cảm thấy bất cứ thứ gì sâu sắc – đã bị người phụ nữ này chạm vào đáy tâm can, và...

“Blake?”

Anh nhìn xuống.

“Có chuyện gì sao?”

“Không,” anh nói với một chút ngạc nhiên trong tông giọng, “Không. Nhưng sự thật là anh nghĩ rằng tất cả mọi thứ đều rất đúng đắn.”

Khóe môi nàng hơi cong thành một nụ cười. “Thế nghĩa là sao?”

“Anh sẽ nói cho em biết sau,” anh nói, lo lắng rằng cảm giác kỳ diệu này có thể sẽ biến mất nếu anh cân nhắc nó quá kỹ lưỡng. “Nhưng bây giờ...” Anh đẩy người về phía trước, Caroline rên rĩ.

“Anh có làm em đau không?” anh hỏi.

“Không. Chỉ là... em cảm thấy rất... chà, theo một cách nào đó thì rất *trợn vện*.”

Blake bật cười. “Anh còn chưa vào được một nửa,” anh nói với nụ cười thích thú.

Miệng nàng há hốc. “Chưa ư?”

“Chưa,” anh long trọng nói. “Mặc dù thế này...” anh lại dẫn người về phía trước, chuyển động mang lại sự chà xát đầy tinh tế cho cả hai, “chỉ mang anh lại gần em hơn một chút thôi.”

Nàng nuốt xuống. “Chỉ gần hơn thôi ư? Không phải là đã vào hết rồi ư?”

Anh cười chậm rãi và lắc đầu. “Dĩ nhiên là nếu anh làm thế này...” Anh đưa hông thấp xuống một chút. “Anh đã gần như ở đó.”

“Nhưng anh đã... em vẫn còn...”

“...là trinh nữ ư?” anh hoàn thành nốt câu hỏi của nàng. “Về mặt ngữ nghĩa thì anh cho là vẫn còn, nhưng thứ xa hơn mà anh quan tâm chính là em là của anh.”

Caroline nuốt xuống và chớp mắt, những giọt lệ trào ra; nàng hầu như không thể khống chế nổi cảm xúc của mình. Thật ngạc nhiên làm sao khi chỉ một câu nói đơn giản của anh lại có thể mang tới cho nàng nhiều cảm xúc như thế. *Em là của anh*. Ôi, nàng muốn điều này trở thành sự thật biết mấy. Mỗi mỗi.

“Hãy biến em thành của anh,” nàng thì thầm. “Bằng mọi cách.”

Nàng có thể thấy trên khuôn mặt anh bao nhiêu sự kiềm chế. Không khí ban đêm trở nên lạnh lẽo, nhưng lông mày Blake lại lấm tấm mồ hôi, và cổ họng hẳn rõ những vết gân guốc.

“Anh không muốn làm em đau,” anh nói, giọng cũng căng thẳng như chính cơ thể anh.

“Anh không đâu.”

Và rồi chút kiên nhẫn cuối cùng đã cạn kiệt, anh bật ra một tiếng rên khàn đục khi lao về phía trước, hoàn toàn chìm sâu trong nàng. “Chúa ơi,”

anh hôn hên. “Caroline.”

Nàng không thể kìm lại thôi thúc điên cuồng muốn bật cười. “Ôi, Blake,” nàng hôn hên. “Em thấy sự khác nhau rồi.”

“Em thấy rồi sao?”

“Còn có gì đó nhiều hơn nữa à?”

Anh gật đầu. “Em chỉ cần chờ và xem thôi.”

Rồi anh bắt đầu chuyển động.

~*~

Sau đó, Caroline không thể quyết định được nàng thích phần nào nhất. Là cảm giác lấp đầy khi hai người họ hòa làm một? Hay là nhịp điệu nguyên thủy của cơ thể anh như thể anh tuyên bố với cả thế giới rằng nàng thuộc về anh? Chắc chắn là nàng không thể cưỡng lại khoảnh khắc cao trào bùng nổ của mình, ngay lập tức theo sau bởi tiếng hét đầy đam mê khi anh gieo những hạt giống vào trong nàng.

Nhưng giờ đây, khi nằm trong vòng tay anh, những cơn gió biển mon trớn cơ thể họ, nàng nghĩ rằng đây mới là phần tuyệt nhất. Anh ấm áp và gần gũi, nàng có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim anh, chậm rãi, từ tốn và điềm tĩnh. Nàng có thể ngửi được mùi muối trên da thịt anh, và mùi của niềm hoan lạc trong không khí. Và có gì đó rất *đúng đắn* về tất cả mọi thứ, như thể nàng đã chờ đợi mình cho khoảnh khắc này.

Nhưng hòa chung với niềm hạnh phúc của nàng là nỗi sợ hãi không yên. Chuyện gì đã xảy ra thế? Liệu có phải điều này diễn ra vì anh muốn cưới nàng hay không? Và kể cả là có thì liệu có phải chỉ là vì giờ đây anh đang cảm thấy đó là điều đúng đắn phải làm? Và nếu như tình huống đó thực sự xảy ra thì nàng có quan tâm không?

Ôi, dĩ nhiên là nàng có quan tâm. Nàng muốn anh yêu nàng nhiều như nàng yêu anh. Nhưng có lẽ anh sẽ phải học cách yêu nàng nếu như họ kết hôn. Nàng có thể sẽ đau khổ nếu cưới một người đàn ông không yêu mình, nhưng cũng biết mình sẽ đau khổ nếu không có anh. Có thể nàng chỉ nên nhắm mắt lại, nắm lấy nó và hy vọng những gì tốt đẹp nhất.

Hoặc cũng có thể nàng phải nhớ rằng anh đã chẳng nói gì nhiều hơn

hai từ với nàng kể từ khi họ làm tình, và chắc chắn là chẳng có lời nào về đám cưới, nàng nghĩ với một cái cau mày.

“Sao nhìn em buồn thế?” Blake hỏi, yên lặng vuốt ve mái tóc nàng.

Nàng lắc đầu. “Không có gì, em chỉ đang nghĩ linh tinh thôi.”

“Về anh sao, anh cho là thế,” anh lặng lẽ nói. “Và những ý định của anh.”

Nàng lúi lại trong nỗi kinh hoàng. “Em sẽ không bao giờ mơ đến việc kéo anh vào...”

“Suýt,” anh mềm mỏng tuyên bố. “Anh biết.”

“Anh biết ư?”

“Chúng ta sẽ kết hôn ngay sau khi anh lấy được giấy cho phép đặc biệt.”

Tim nàng đập loạn nhịp, “Anh chắc chứ?”

“Hỏi thế là sao?”

“Một câu hỏi ngu ngốc,” nàng lảm bảm. Chẳng phải rằng đã quyết định rằng mình sẽ không quan tâm nếu như anh muốn cưới nàng chỉ vì đó là điều đúng đắn cần làm sao?

Không, không đúng. Nàng quan tâm lắm chứ. Chỉ là dù sao thì nàng cũng sẽ kết hôn với anh.

“Caroline?” giọng anh rõ ràng là rất vui

“Vâng?”

“Em có định trả lời câu hỏi của anh không đấy?”

Nàng chớp mắt. “Anh có hỏi em câu nào sao?”

“Anh hỏi em nếu như em...” anh ngừng lại. “Không, thực ra thì anh chẳng hỏi gì cả.”

Trước khi Caroline nhận ra anh đang định nói gì, anh đã lẩn người ra dậy và quỳ trên một đầu gối. “Caroline Trent – người sẽ sớm thành Caroline

Ravenscroft,” anh nói. “Em sẽ cho anh vinh dự được trở thành chồng của em chứ?”

Nếu như mắt nàng không ầng ậng nước, nàng có thể đã thực sự cười khúc khích trước cảnh tượng anh hoàn toàn khỏa thân và cầu hôn nàng.

“Vâng,” nàng đáp, gật đầu thật mạnh, “Vâng, vâng.”

Anh nâng tay nàng lên môi mình và hôn lên nó, “Tốt lắm.”

Caroline nhắm chặt mắt trong vài giây. Nàng muốn đóng chặt tất cả giác quan của mình lại để có thể tận hưởng khoảnh khắc này trong tâm trí. Không nhìn, không sờ, không ngửi – chẳng có bất cứ thứ gì khiến nàng phân tâm khỏi niềm vui mãnh liệt trong trái tim nàng.

“Caroline?”

“Suyt!” Nàng vẫy tay với anh, vài giây sau, nàng mở mắt và nói, “Đây. Anh định nói gì?”

Vẻ mặt anh thực sự tò mò. “Em làm gì thế?”

“Không có gì. Em... ôi, nhìn kia!” nàng chỉ tay lên bầu trời.

“Cái gì?” anh hỏi, mắt dõi theo tay nàng.

“Bầu trời đã quang đãng trở lại rồi. Những ngôi sao đang lấp lánh.”

“Đúng vậy,” anh lầm bầm, nét cười thoáng hiện trên môi. “Nhưng lại một lần nữa, em luôn là người nói rằng chúng ở đó.”

Caroline siết chặt tay anh trong tay nàng. “Vâng,” nàng đồng ý. “Chúng ở đó.”

~*~

Nửa tiếng sau, họ đã mặc lại quần áo dù chúng khá xộc xệch và nhăn nhúm, và cố lĩnh vào nhà khẽ khàng nhất có thể.

Tuy nhiên James lại đang chờ ở sảnh chính.

“Em đã nói là chúng ta nên dùng cầu thang phía sau mà,” Caroline lầm bầm.

“Tôi cho là hai người sẽ trở lại,” James nói nhẹ nhàng. “Perriwick muốn khóa cửa, nhưng tôi không chắc là hai người có mang theo chìa khóa.”

“Chúng tôi đã quyết định sẽ kết hôn,” Blake thốt lên.

James chỉ nhướn một bên lông mày và lẩm bẩm. “Tôi cũng nghĩ thế.”

Chương 21

Prov-e-nance (Danh từ): Xuất xứ, nguồn gốc.

Tôi không thể yêu cầu được biết hoặc hiểu về nguồn gốc của tình yêu lãng mạn, nhưng không chắc đó là điều cần được hiểu, mà chỉ cần được đánh giá cao và tôn trọng.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Ravenscroft

~*~

Họ kết hôn chỉ một tuần sau đó trước sự vui mừng của Penelope – người khăng khăng mua cả một mớ đồ cho cô dâu. Caroline tưởng rằng hai chiếc váy may sẵn mà Blake mua cho nàng đã xa xỉ lắm rồi, nhưng chẳng gì có thể so sánh được với ý tưởng của Penelope về một tủ quần áo được cắt may phù hợp với dáng người nàng.

Caroline để mặc cho người sắp trở thành chị dâu lựa chọn mọi thứ chỉ trừ một ngoại lệ. Người thợ may có một súc lụa màu xanh da trời lẫn xanh lá cây giống hết màu mắt nàng, và Caroline nằng nặc dùng nó để may một chiếc váy buổi tối. Nàng chưa từng nghĩ quá nhiều về màu mắt của mình nhưng sau khi Blake vuốt ve những ngón tay lên mắt nàng và tuyên bố rằng chúng có màu của đại dương sâu thẳm... Chà, nàng thực sự không thể kiềm chế được việc tự hào một chút về chúng.

Tiệc cưới được tổ chức đơn giản và kín đáo, chỉ có sự tham dự của Penelope, James và những người hầu ở trang viên Seacrest. Anh trai của Blake cũng muốn đến, nhưng con gái của anh bị ốm nên anh ấy không muốn xa nó. Caroline nghĩ rằng đó là việc nên làm và đã gửi cho anh ấy lá thư bày tỏ mong muốn sẽ được gặp anh ấy khi có dịp.

Perriwick là người hộ tống cô dâu. Bà Mickle đã ghen tị đến mức khăng khăng đòi đóng vai mẹ cô dâu, mặc dù vai trò đó không đòi hỏi bà thực sự phải tham gia buổi lễ.

Penelope nhận vai phù dâu, còn James làm phù rể, và đó là quãng thời gian đáng yêu nhất của họ.

Caroline không thể ngừng cười trong những ngày tiếp theo. Nàng

thậm chí còn không nhớ nổi cuộc đời mình còn có lúc nào hạnh phúc hơn khoảnh khắc nàng trở thành Caroline Ravenscroft của trang viên Seacrest hay không. Nàng có một người chồng và một mái nhà, cuộc sống của nàng đã hoàn toàn gần như nàng tưởng tượng. Blake không công khai tình yêu dành cho nàng, nhưng nàng cho rằng như thế là quá nhiều so với những gì nàng mong đợi ở một người đàn ông mà cho đến giờ vẫn phải chịu đựng rất nhiều nỗi đau trong tâm hồn.

Và vì thế, nàng sẽ khiến anh cảm thấy hạnh phúc nhiều như có thể, và để anh phải làm những điều tương tự với nàng.

~*~

Giờ thì Caroline thực sự thuộc về trang viên Seacrest và ngược lại, nàng quyết định sẽ khắc dấu ấn của mình lên cái gia tài nhỏ bé này. Nàng đang lang thang trong vườn khi Perriwick tiến lại gần nàng. “Phu nhân Ravenscroft,” ông ta nói, “Cô có khách.”

“Tôi ư?” nàng hỏi với vẻ ngạc nhiên. Hiếm có ai biết rằng nàng là phu nhân Ravenscroft. “Ai vậy?”

“Là ngài Oliver Prewitt.”

Mặt nàng tái xanh. “Oliver ư? Nhưng tại sao...”

“Phu nhân có muốn tôi đuổi ông ta đi không? Hoặc tôi có thể kêu ngài Ravenscroft nói chuyện với ông ta nếu điều đó khiến phu nhân cảm thấy tốt hơn.”

“Không, không,” nàng nói nhanh.

Nàng không muốn chồng mình trông thấy Oliver. Blake rất có khả năng sẽ mất sạch bình tĩnh, và sau đó sẽ cảm thấy tự căm ghét chính mình. Nàng biết việc tóm được Oliver và toàn bộ gián điệp của gã quan trọng với anh như thế nào. Nếu như mất bình tĩnh lúc này, anh sẽ không bao giờ có được cơ hội thứ hai.

“Tôi sẽ gặp ông ta,” nàng nói chắc nịch. Nàng hít một hơi thật sâu và thở đều, sau đó tháo găng tay ra. Oliver không còn quyền lực gì với nàng lúc này, và nàng nhất định sẽ không sợ gã.

Perriwick ra hiệu cho nàng theo sau ông ta vào nhà. Họ đến phòng

khách. Khi băng qua ngưỡng cửa, nàng thấy tấm lưng của Oliver và toàn bộ cơ thể nàng trở nên căng thẳng.

Nàng gần như đã quên mất mình ghét gã đến nhường nào.

“Ông muốn gì, Oliver?” giọng nàng bình thản.

Gã nhìn lên nàng với đủ mọi cảm xúc hiện trong ánh mắt. “Đây không phải là một lời chào tình cảm gì cho lắm với người giám hộ của mày.”

“Người giám hộ *trước đây*,” nàng nhắc.

“Một thuật ngữ thứ yếu,” gã phẩy tay và nói.

“Vào vấn đề chính đi, Oliver,” nàng thẳng thừng.

“Tốt thôi.” Gã chậm rãi bước về phía nàng cho đến khi họ mặt đối mặt. “Mày nợ tao,” giọng gã trầm thấp.

Nàng không hề nao núng. “Tôi chẳng nợ ông thứ gì.”

Họ cứ đứng như thế, gườm gườm nhìn nhau cho đến khi gã phá tan thể trận và bước đến cửa sổ. “Thật là một nơi đẹp để làm sao!”

Caroline kìm lại thôi thúc muốn hét lên trong cơn phẫn nộ. “Oliver,” nàng cảnh cáo. “Sự kiên nhẫn của tôi đang bị bào mòn rồi. Ông muốn nói gì thì nói đi. Còn không thì biến đi.”

Gã xoay người lại. “Tao phải giết mày,” gã rít lên.

“Ông có thể,” nàng nói, cố không tỏ ra bất cứ phản ứng nào trước lời đe dọa của gã, “Nhưng ông cũng sẽ phải bước lên giá treo cổ, và tôi không nghĩ đó là điều ông muốn.”

“Mày đã hủy hoại tất cả. Tất cả!”

“Nếu ông đang ám chỉ cái kịch bản để biến tôi trở thành một Prewitt,” nàng thốt ra, “Vậy thì đúng thế. Thật đáng xấu hổ cho ông, Oliver!”

“Tao cho mày ăn. Tao cho mày ở. Và mày trả cho tao sự phản bội kinh tởm nhất.”

“Ông đã ra lệnh cho con trai mình cưỡng hiếp tôi!”

Gã lợi dụng thời cơ thọc mạnh ngón tay mập mạp về phía nàng. “Sẽ không cần làm thế nếu mày chịu hợp tác. Mày luôn luôn biết rõ rằng mày sẽ phải cưới Percy.”

“Tôi chẳng biết thứ gì như thế cả. Và Percy cũng không muốn cái đám cưới đó nhiều hơn tôi đâu.”

“Percy làm như những gì tao bảo.”

“Tôi biết,” nàng nói, giọng phẫn nộ.

“Mày có biết những kế hoạch mà tao đã vạch ra cho đồng tài sản của mày không? Tao nợ tiền, Caroline. Rất nhiều tiền.”

Nàng chớp mắt ngạc nhiên vì không hề hay biết Oliver đang nợ nần. “Đó không phải là vấn đề hay lỗi lầm của tôi. Và chắc chắn là ông đã sống rất tốt bằng những đồng tiền của tôi khi tôi còn được ông giám hộ.”

Gã gằn giọng trong tiếng cười giận dữ. “Tiền của mày còn bị giữ chặt hơn cả đại trình tiết. Tao chỉ nhận được một khoản trợ cấp nhỏ xíu đủ để chi trả cho những chi phí sinh hoạt của mày, chẳng có gì nhiều hơn cái thứ rẻ mạt đó.”

Nàng nhìn gã chăm chăm đầy kinh hãi. Oliver lúc nào cũng sống đầy đủ. Gã chỉ thích những thứ tốt nhất trong tất cả mọi thứ. “Vậy số tiền ông có là từ đâu mà ra?” nàng hỏi. “Những cái chân nên mới, những chiếc xe mới... làm sao ông có thể chi trả cho chúng?”

“Đó là từ...” Môi gã mím lại thành một đường mỏng đầy giận dữ. “Đó không phải việc của mày.”

Mắt nàng mở to. Nàng chắc chắn là Oliver suýt nữa thú nhận về việc buôn lậu của mình. Blake có thể sẽ rất hứng thú với việc này.

“Sức mạnh thật sự sẽ đến khi mày cưới Percy,” gã tiếp lời. “Sau đó tao có thể toàn quyền kiểm soát mọi việc.”

Nàng lắc đầu, trì hoãn thời gian trong khi nghĩ xem mình nên nói cái gì để gã có thể nói ra những điều tự buộc tội. “Tôi sẽ không bao giờ làm thế,” nàng cuối cùng cũng buột miệng, biết rằng mình buộc phải nói gì đó để không khiến gã thêm nghi ngờ. “Tôi sẽ không bao giờ cưới anh ta.”

“Mày lẽ ra nên làm theo những gì tao bảo!” gã rống lên. “Nếu tao chiếm được mày trước cái thằng ngu mà mày gọi là chồng, tao sẽ chà đạp mày cho đến khi mày nghe lời tao thì thôi.”

Caroline vô cùng tức giận. Đó hẳn là điều đang đe dọa nàng, nhưng không ai từng gọi chồng nàng là thằng ngu. “Nếu ông không rời đi ngay lập tức, tôi sẽ buộc ông rời đi bằng vũ lực.” Nàng không còn quan tâm đến việc liệu gã có thú tội hay không, nàng chỉ muốn gã ra khỏi ngôi nhà này.

“Nếu mày ép tao phải ra khỏi chỗ này bằng vũ lực,” gã bắt chước. Môi gã banh ra thành một nụ cười đe dọa. “Tao chắc chắn là mày có thể làm tốt hơn thế nhiều, Caroline. Hay tao có nên gọi mày là Phu nhân Ravenscroft không nhỉ? Ôi, ôi, chúng ta trở thành chủ đề bàn tán rồi. Báo chí nói rằng chồng mới của mày là con trai của Tử tước Darnsby.”

“Trên báo có thông tin ư?” nàng thì thầm kinh ngạc. Nàng vẫn tự hỏi làm cách nào mà Oliver lại biết đường tìm nàng ở đây.

“Đừng có tỏ ra ngạc nhiên làm gì, con khôn rẻ mặt. Tao biết mày đã ra thông báo đó để tao có thể thấy nó. Chẳng có vẻ gì là bất cứ người bạn nào của mày đã thông báo cả.”

“Nhưng ai...” nàng nghệt thở. Penelope. Dĩ nhiên. Trong thế giới của cô ấy, việc kết hôn sẽ phải lập tức được đưa lên báo. Cô ấy có thể đã quên sạch việc cần thiết phải giữ bí mật.

Nàng bĩu môi và kìm lại một tiếng thở dài, không muốn tỏ ra bất cứ biểu hiện gì của sự yếu đuối. Lẽ ra Oliver không nên biết mối quan hệ của nàng với Blake cho đến khi gã bị bắt giữ, nhưng giờ thì chẳng thể làm gì khác nữa rồi. “Tôi đã yêu cầu ông rời đi một lần,” nàng nói, cố giữ kiên nhẫn. “Đừng để tôi phải lặp lại một lần nữa.”

“Tao sẽ không đi đâu cả cho đến khi tao sẵn sàng. Mày nợ tao, đồ khôn.”

“Tôi chẳng nợ ông thứ gì ngoài một cái tát. Giờ thì biến đi.”

Gã thu hẹp khoảng cách giữa họ và tóm lấy cánh tay nàng bằng một lực gây đau đớn. “Tao muốn những gì thuộc về mình.”

Nàng há hốc miệng nhìn gã khi cố thoát khỏi vòng kìm kẹp của gã. “Ông đang nói về cái gì?”

“Mày sẽ phải ký nhượng lại một nửa số tài sản cho tao. Như là trả công cho sự chăm sóc và nuôi nấng của tao dành cho mày để mày trưởng thành như hôm nay.”

Nàng cười vào mặt gã.

“Con điếm thôi tha,” gã rít lên. Và trước khi nàng có thời gian để phản ứng, gã đã giơ bàn tay còn rảnh lên và tát mạnh vào mặt nàng.

Nàng giật lùi lại, suýt ngã xuống sàn nếu cánh tay không bị gã siết quá chặt. Nàng im lặng, không tin mình có thể mở miệng. Má nàng sưng vù. Oliver đeo nhẫn và nàng e rằng lúc này má mình đang chảy máu.

“Có phải mày đã lừa nó cưới mày không?” gã chế giễu. “Mày đã ngủ với nó chẳng?”

Con giận dữ cho nàng sức mạnh để giật cánh tay khỏi gã, và vớ lấy một chiếc ghế. “Ra khỏi nhà tôi ngay!”

“Không, cho đến khi mày ký cái này.”

“Tôi không thể ngay cả khi tôi muốn,” nàng cười tự mãn. “Khi tôi kết hôn với ngài Ravenscroft, toàn bộ tài sản của tôi đã trở thành của ngài ấy. Ông biết rõ luật pháp nước Anh chẳng kém gì tôi.”

Oliver bắt đầu run bần bật vì giận dữ, và Caroline trở nên bạo gan hơn.

“Ông được chào đón để yêu cầu chồng tôi về số tiền đó, nhưng tôi cảnh cáo ông là anh ấy nóng nảy lắm, và...” nàng để ánh mắt mình du ngoạn khắp thân hình mỏng đét của Oliver bằng vẻ xúc phạm, “Anh ấy to lớn hơn ông nhiều.”

Oliver sôi sùng sục trước lời ám chỉ của nàng. “Mày sẽ phải trả giá cho những gì mày đã làm với tao.” Gã lại tóm lấy nàng, nhưng trước khi cánh tay gã huých vào nàng, họ nghe thấy một tiếng gầm vang lên từ ngưỡng cửa.

“Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?”

Caroline nhìn lên và thở phào nhẹ nhõm. Blake.

Oliver rõ ràng không biết phải nói gì, mà chỉ đơn giản là đông cứng người lại, cánh tay vẫn còn vươn ra để tấn công nàng.

“Ông đang định đánh vợ tôi sao?” giọng Blake trầm trầm và chết chóc. Bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh.

Oliver không nói một lời.

Ánh mắt Blake nhắm vào những vết sưng húp trên má nàng. “Ông đã đánh cô ấy ư, Prewitt? Caroline, gã đã đánh em ư?”

Nàng gật đầu, bị thôi miên bởi cơn giận dữ thấy rõ từ anh.

“Anh hiểu rồi,” anh nhẹ nhàng nói rồi tháo găng tay khi bước vào phòng. Anh đưa chúng cho Caroline và nàng nhận lấy nó trong im lặng. Blake quay về phía Oliver. “Tôi e rằng chuyện này là một sai lầm.”

Mắt Oliver mở lớn. Rõ ràng là gã đang sợ hãi. “Sao cơ?”

Blake nhún vai. “Tôi thực sự rất ghét phải chạm vào ông, nhưng...”

BỤP! Cú đấm của Blake hướng thẳng vào hốc mắt Oliver. Gã đàn ông già nua ngã nhào xuống đất.

Miệng Caroline há hốc. Nàng xoay đầu nhìn hết Blake đến Oliver, rồi lại quay sang Blake. “Trông anh thật bình tĩnh.”

Chồng nàng chỉ đứng đó nhìn nàng chăm chăm. “Gã có làm đau em không?”

“Gã ư... không, ôi, có, chỉ một chút thôi.” Tay nàng chạm lên má mình.

BỊCH! Blake đá vào xương sườn Oliver. Anh nhìn về phía sau nàng. “Cái này là để trả lại cho ông vì đã làm đau vợ tôi.”

Nàng nuốt xuống. “Thực ra là bị sốc thì đúng hơn. Blake. Có lẽ anh không nên...”

BỤP. Blake tiếp tục đá vào hông Oliver. “Cái này,” anh nhổ một bãi nước bọt, “là để trả lại cho ông vì dám làm cô ấy sốc.”

Caroline bịt tay lên miệng để ngăn mình không bật ra điệu cười lo

lắng.

“Em có gì muốn kể cho anh nữa không?”

Nàng lắc đầu, sợ rằng nếu mình mở miệng thêm một lần nữa thì anh sẽ giết Oliver mất. Không phải vì chuyện đó không giúp thế giới trở nên tốt đẹp hơn, mà nàng không mong Blake sẽ phải đổi mặt với giá treo cổ.

Blake nghiêng đầu sang một bên để nhìn nàng gần hơn một chút. “Em đang chảy máu,” anh thì thầm.

Nàng nhấc tay khỏi má và nhìn xuống nó. Máu dính vào những ngón tay nàng. Không nhiều, nhưng đủ để khiến nàng theo bản năng ép bàn tay vào vết thương để cầm máu.

Blake đưa cho nàng chiếc khăn tay. Nàng vươn tay để nhận lấy nó, nhưng anh lại tránh bàn tay nàng, thay vào đó, anh thấm lớp vải lạnh trắng như tuyết lên má nàng và lẩm bầm “Đề anh!”

Trước đây, Caroline chưa từng được ai đó chăm sóc vết thương, dù nó nhỏ hay không, và nàng phát hiện ra rằng sự đụng chạm của anh dịu dàng đến kỳ lạ.

“Anh nên lấy chút nước để rửa sạch chúng,” anh nói khô khốc.

“Em chắc chắn mình sẽ ổn. Chỉ là một vết xước nông thôi mà.”

Anh gật đầu. “Lúc nghĩ rằng gã khiến em hoảng sợ, anh lẽ ra sẽ giết gã.”

Oliver bật ra một tiếng rên từ sàn nhà.

Blake nhìn Caroline chăm chú. “Nếu em yêu cầu, anh sẽ giết gã.”

“Ôi không, Blake. Không, không phải như thế này.”

“Mày có ý gì, không phải như thế này ư?” Oliver ngắt lời.

Caroline nhìn xuống. Rõ ràng là gã đã tỉnh lại. Hoặc có lẽ gã chưa bao giờ bất tỉnh. Nàng nói, “Tuy nhiên, em sẽ không phiền nếu anh đá gã ra khỏi nhà mình.”

Blake gật đầu. “Rất sẵn lòng,” anh xóc cổ áo và đũng quần của

Oliver, nhấc gã lên và bước ra ngoài hành lang. Caroline bám sát theo anh, nhìn mặt khi Oliver gầm lên, “Tao sẽ yêu cầu thẩm phán! Cứ chờ mà xem! Chúng mày sẽ phải trả giá cho chuyện này!”

“Tôi chính là thẩm phán,” Blake cảm cầu. “Và nếu ông còn xâm phạm vào đất của tôi một lần nữa, tôi sẽ tự tay bắt ông đấy.” Cùng câu nói đó, anh quăng gã xuống những bậc thềm trước nhà và đóng sầm cửa lại.

Anh xoay người nhìn vợ mình chăm chú, nàng đang đứng ở hành lang, há hốc miệng và nhìn anh chăm chăm. Có một chút máu còn vương trên má nàng, và một chút trên những ngón tay nàng. Tim anh thất lại. Anh biết nàng không bị thương nghiêm trọng, nhưng bằng cách nào đó, nó chẳng phải điều quan trọng. Prewitt đã làm tổn thương nàng và anh lại không có mặt ở đó để ngăn gã lại.

“Anh xin lỗi,” anh nói giọng mơ hồ giữa thì thầm và lầm bầm.

Nàng chớp mắt. “Nhưng tại sao?”

“Lẽ ra anh nên có mặt ở đây. Lẽ ra anh không nên để em gặp gã một mình.”

“Nhưng anh thậm chí còn không biết là gã đến.”

“Đó không phải là điểm quan trọng. Em là vợ anh. Anh đã thề là sẽ bảo vệ em.”

“Blake,” nàng dịu dàng nói. “Anh không thể cứu cả thế giới.”

Anh tiến một bước gần nàng hơn, biết rằng nỗi lòng mình đã hiện rõ trong ánh mắt, nhưng bằng cách nào đó, anh chẳng hề quan tâm đến sự yếu đuối này. “Anh biết điều đó. Anh chỉ muốn bảo vệ em.”

“Ôi, Blake.”

Anh ôm nàng trong tay và kéo nàng lại gần hơn, không chú ý đến vết máu trên má nàng. “Anh sẽ không làm em thất vọng một lần nữa,” anh tuyên bố.

“Anh sẽ không bao giờ làm em thất vọng.”

Anh cứng người. “Anh đã để mất Marabelle, đã làm cô ấy thất vọng.”

“Anh đã nói với em là anh đã chấp nhận việc cái chết của cô ấy không phải lỗi của anh,” nàng nói.

“Đúng thế.” Anh nhắm mắt lại trong một lúc. “Nhưng nó vẫn ám ảnh anh. Nếu như cũng chứng kiến cảnh cô ấy...”

“Ôi, không,” nàng thở hắt ra. “Em không biết anh đã ở đó. Em cũng không biết anh đã phải chứng kiến cảnh cô ấy chết.”

“Anh không,” anh thẳng thừng nói. “Anh phải nằm liệt giường vì bệnh bạch hầu. Nhưng khi cô ấy không quay lại đúng hẹn, Riverdale và anh đã đi tìm cô ấy.”

“Em rất tiếc.”

Giọng anh ngày càng trông rỗng khi ký ức ủa về chiếm lấy anh. “Ở đó, có rất nhiều máu. Cô ấy bị bắn bốn phát.”

Caroline nghĩ đến vết thương của Percy đã khiến hắn mất bao nhiêu máu. Nàng thậm chí còn chẳng thể tưởng tượng nổi cảm giác kinh khủng đến thế nào khi phải chứng kiến người mình yêu với vết thương chí mạng như thế. “Em ước mình biết phải nói gì với anh, Blake. Em ước giá mà mình có thể nói gì đó.”

Anh đột ngột quay mặt đối diện với nàng. “Em có ghét cô ấy không?”

“Marabelle ư?” nàng hỏi, giật mình.

Anh gật đầu.

“Dĩ nhiên là không.”

“Em từng nói với anh rằng em không muốn phải tranh giành với một người phụ nữ đã chết.”

“Ôi, đó là vì ghen tuông thôi,” nàng ngượng ngùng nói. “Em không ghét cô ấy. Đó chỉ là chút suy nghĩ hẹp hòi thôi, anh không nghĩ như thế sao?”

Anh lắc đầu, như thể muốn bác bỏ chủ đề này. “Anh chỉ thắc mắc thôi. Anh sẽ không nổi giận kể cả khi em ghét cô ấy.”

“Marabelle là một phần của anh,” nàng nói. “Làm sao em có thể ghét cô ấy khi cô ấy chính là điều quan trọng để giúp anh trở thành người đàn ông như bây giờ?”

Anh nhìn ngắm khuôn mặt nàng, ánh mắt anh tìm kiếm điều gì đó. Caroline thấy mình trần trụi dưới cái nhìn của anh. Nàng dịu dàng nói, “Nếu không phải là vì Marabelle, anh có thể sẽ chẳng phải là người mà em...” nàng nuốt xuống, thu hết can đảm. “Anh có lẽ sẽ chẳng phải là người mà em yêu.”

Anh nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu rồi nắm lấy tay nàng. “Đó là cảm xúc rộng lượng nhất mà bất cứ ai từng dành cho anh.”

Nàng cũng chăm chú nhìn anh qua đôi mắt đẫm lệ, chờ đợi, hy vọng và cầu nguyện rằng anh sẽ đáp trả lại mình một tình cảm tương tự. Trông anh như thể muốn nói điều gì đó quan trọng, nhưng sau vài giây, anh chỉ háng giọng và nói, “Em đang làm vườn à?”

Nàng gật đầu, nuốt xuống cơn thất vọng đang dâng lên trong cổ họng.

Anh chìa cánh tay về phía nàng. “Anh sẽ hộ tống em trở lại đó. Anh thích nhìn em làm việc.”

Hãy kiên nhẫn, Caroline tự nhủ. Phải nhớ là kiên nhẫn.

Nhưng nói luôn luôn dễ hơn làm khi trái tim của ai đó đã vụn vỡ.

~*~

Tối muộn hôm đó, Blake ngồi trong bóng tối của phòng đọc sách, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ.

Nàng đã nói rằng nàng yêu anh. Đó là một trách nhiệm lớn lao.

Sâu thẳm trong lòng, anh biết rằng nàng thực sự quan tâm tới mình, nhưng đã quá lâu rồi kể từ lần cuối anh nghĩ đến khái niệm tình yêu, anh cũng không cho rằng mình có thể nhận ra khi nó xảy đến.

Nhưng nó đã xảy đến, anh cũng đã nhận ra và biết rằng cảm giác của Caroline là thật.

“Blake?”

Anh nhìn lên. Caroline đang đứng ở ngưỡng cửa, tay giơ lên để gõ lại một lần nữa lên khung cửa.

“Tại sao anh lại ngồi trong bóng tối thế này?”

“Anh chỉ đang suy nghĩ một chút.”

“Ồ!” Anh có thể khẳng định là nàng muốn hỏi anh nhiều hơn. Nhưng thay vào đó, nàng chỉ do dự mỉm cười và nói, “Anh có muốn em châm nến cho anh không?”

Anh lắc đầu, chậm rãi đứng dậy. Anh có một khát khao kỳ lạ là được hôn nàng.

Không kỳ lạ khi anh lại muốn hôn nàng. Anh luôn luôn muốn hôn nàng. Mà điều kỳ lạ là sự mãnh liệt của nhu cầu. Như thể anh biết chắc chắn rằng nếu mình không hôn nàng mỗi phút, cuộc đời anh sẽ mãi mãi thay đổi, và không phải là cho điều tốt đẹp hơn.

Anh phải hôn nàng. Đó là tất cả những gì cần làm.

Anh băng qua căn phòng như thể bị thôi miên. Nàng nói gì đó với anh, nhưng anh không nghe thấy. Anh chỉ tiếp tục di chuyển chậm rãi và chắc chắn đến bên cạnh nàng.

Môi Caroline khẽ hé ra vì kinh ngạc. Blake đang cư xử rất kỳ lạ. Như thể tâm trí anh đang đặt ở nơi nào đó, và anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng đầy dữ dội.

Nàng thì thầm tên anh đến ba lần, nhưng anh không phản ứng, và rồi anh đã ở ngay trước mặt nàng. “Blake?”

Anh chạm lên má nàng bằng sự tôn sùng khiến nàng run rẩy.

“Có điều gì không ổn sao?”

“Không,” anh thì thầm. “Không.”

“Vậy thì...”

Bất cứ điều gì nàng định nói ra đều đã biến mất khi anh chiếm lấy nàng, miệng anh phủ lên miệng nàng bằng sự âu yếm đầy mạnh bạo. Nàng

cảm thấy bàn tay anh đang vùi sâu vào tóc mình khi tay còn lại lang thang dọc theo sống lưng nàng trước khi dừng lại ở những đường cong bên hông.

Sau đó anh nhẹ lướt tay lên lưng nàng, kéo nàng lại sát mình hơn cho đến khi nàng có thể cảm thấy anh đang cương cứng vì bị kích thích. Đầu nàng ngã ra sau khi nàng rên rỉ tên anh, môi anh rê một đường xuống cổ nàng, hôn lên thân váy.

Nàng khẽ ré lên khi tay trượt từ hông nàng đến mông và bóp mạnh chúng. Âm thanh ấy khiến anh bừng tỉnh, vì đột nhiên anh cứng đờ người, khẽ lắc đầu rùi lại một bước.

“Anh xin lỗi,” anh nói, chớp mắt. “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với mình nữa.”

Miệng nàng há hốc. “Anh đang xin lỗi ư?” Anh đã hôn nàng cho đến khi nàng không đứng vững rồi dừng lại và nói *xin lỗi* ư?

“Điều đó rất kỳ lạ,” anh nói với chính mình nhiều hơn là với nàng.

“Em nghĩ điều đó chẳng có gì kỳ lạ,” nàng thì thầm.

“Anh phải hôn em.”

“Chỉ thế thôi sao?” nàng thốt lên.

Anh cười chậm rãi. “Đúng, ban đầu là thế, đúng, nhưng giờ thì...”

“Giờ thì sao?” nàng yêu cầu.

“Em là một cô nàng thiếu kiên nhẫn.”

Nàng giậm chân. “Blake, nếu anh không...”

“Nếu anh không làm sao?” anh hỏi với nụ cười cực kỳ tinh quái.

“Dừng để em phải nói ra,” nàng lẩm bẩm, má khẽ ửng hồng.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ để dành điều đó cho tuần tới,” anh thì thầm. “Sau cùng thì em vẫn là cô nàng thật ngây thơ. Nhưng giờ thì anh nghĩ tốt hơn là em nên chạy đi.”

“Chạy sao?”

Anh gật đầu. “Thật nhanh vào!”

“Tại sao?”

“Em sẽ biết ngay thôi.”

Nàng lao về phía cửa. “Nếu như em muốn bị tóm thì sao?”

“Ồ, chắc chắn là em sẽ muốn bị anh tóm rồi,” anh trả lời, tiến về phía nàng bằng sự uyển chuyển như con báo rình mồi.

“Vậy tại sao em lại phải chạy?” nàng hỏi, nín thở.

“Như thế sẽ vui hơn.”

“Thật sao?”

Anh gật đầu. “Tin anh đi!”

“Hừmmm. Anh sẽ phải hối tiếc vì nói thế.” Nhưng ngay cả khi nói điều đó, nàng đã sớm ra đến hành lang, đi giật lùi trở lại những bậc cầu thang với tốc độ đáng kể.

Anh liếm môi.

“Ồ. Vậy thì tốt hơn là... anh nên...”

Anh bắt đầu di chuyển nhanh hơn.

“Ôi, chúa ơi!” Nàng bắt đầu chạy nước rút, cười khanh khách suốt đường lên bậc cầu thang.

Blake tóm được nàng khi chân nàng chạm đến tầng trên, vác nàng lên vai và mang nàng đi, mặc kệ những lời phản kháng và tất cả để tiến vào phòng ngủ của họ.

Sau đó, anh đá cánh cửa đóng lại và bắt tay vào làm việc, chỉ cho nàng thấy tại sao bị bắt đôi khi còn vui hơn cả săn đuổi.

Chương 22

Con-tu-ma-cious (Tính từ): Ngoan cố chống lại chính quyền; ngoan cố không chịu nhượng bộ.

Sẽ có lúc một người phải hành động một cách ngoan cố, thậm chí là khi chồng họ đang hết sức không hài lòng.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Ravenscroft

~*~

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tuần trăng mật của họ đã kết thúc. Đó chính là lúc họ phải tóm Oliver.

Blake chưa bao giờ bực bội với công việc của Bộ Chiến tranh như bây giờ. Anh không muốn sẵn lòng bợn tội phạm mà muốn được đi dạo dọc bãi biển với vợ mình. Anh không muốn phải né tránh những làn đạn mà muốn được cười thật to như khi giả vờ né tránh những nụ hôn của Caroline.

Trên tất cả, anh muốn được đổi cảm giác sợ hãi lấy những khám phá về cảm xúc nồng cháy của thứ gọi là tình yêu.

Thật tốt khi cuối cùng anh cũng thừa nhận điều đó với chính bản thân. Anh đã phải lòng vợ mình.

Anh cảm giác như thể mình đang đi qua một vách đá và cười toe toét khi mặt đất đột ngột hiện ra. Anh không ngừng mỉm cười một cách ngớ ngẩn hay bật cười một cách thiếu phù hợp; anh thấy xung quanh mình hoang vắng đến kỳ lạ khi đôi lần không thể tìm thấy nàng. Anh có cảm giác mình giống như chúa tể thế giới, giống như phát minh ra một phương thức để chữa bệnh ung thư, và giống như phát hiện ra một người có thể bay lượn chỉ trong một ngày.

Anh chưa từng mơ đến ngày mình bị một người khác hấp dẫn nhiều đến thế. Anh thích quan sát những cảm xúc trên khuôn mặt nàng - những đường cong mềm mại của bờ môi nàng khi nàng vui vẻ và những nếp nhăn trên trán nàng khi nàng lúng túng.

Anh thậm chí còn thích ngắm nhìn nàng say ngủ, mái tóc nâu mềm

mại của nàng xoa tung trên gối. Ngực nàng phập phồng theo từng hơi thở, và trông nàng thật dịu dàng và bình yên. Anh từng có lần hỏi nàng liệu những tật xấu có biến mất khi nàng đang ngủ hay không.

Câu trả lời của nàng khiến trái tim anh tan chảy.

“Em chẳng còn tật xấu nào nữa rồi,” nàng đáp.

Và Blake nhận ra rằng những tật xấu trong anh cũng đã biến mất. Anh quyết định rằng chính nụ cười của nàng đã mang chúng đi. Caroline có khả năng tìm thấy những điểm hài hước của một chủ đề dù là nhằm chán nhất. Anh cũng phát hiện ra rằng nàng luôn tự hào về chính mình vì khả năng bắt chước. Những thứ nàng không giỏi, nàng sẽ thay thế bằng sự nhiệt huyết, và Blake thường xuyên thấy mình cười nhiều gấp đôi.

Nàng đã sẵn sàng để đi ngủ, ngân nga một mình trong phòng tắm, phòng tắm của *nàng*, nàng đã gán cái tên đó cho nó khi sống ở đây được gần một tuần. Sớm sắp xếp hết những đồ đạc đầy nữ tính của mình trong đó và chen cả vào đồ của anh, dù rằng nàng không có bất cứ thứ gì trước khi Penelope đưa nàng đi mua sắm.

Và Blake yêu điều đó. Anh yêu mọi sự xâm nhập mà nàng mang đến cuộc đời mình, từ việc sắp xếp lại đồ nội thất cho đến mùi hương mơ hồ của nàng – thứ mùi lan tỏa khắp căn nhà khiến anh mất cảnh giác và nhức nhối ham muốn nàng.

Anh cũng đã sớm đi ngủ vào đêm đó, tựa lưng vào gối khi lắng nghe tiếng nàng tắm gội. Hôm nay là ngày 30 tháng 7. Ngày mai, anh và James sẽ tóm Oliver Prewitt lẫn những kẻ phản bội cùng hội cùng thuyền với gã. Họ đã lên kế hoạch cho nhiệm vụ này đến từng chi tiết nhỏ nhất, nhưng Blake vẫn cảm thấy không thoải mái. Và lo lắng. Rất, rất lo lắng. Anh hoàn toàn sẵn sàng cho công việc ngày mai, nhưng vẫn có quá nhiều biến động, quá nhiều thứ có thể sai lầm.

Và chưa bao giờ Blake cảm thấy sợ mất quá nhiều thứ như lúc này.

Khi Marabelle còn sống, họ vẫn trẻ và luôn nghĩ mình bất tử. Những nhiệm vụ của Bộ Chiến tranh chỉ là những cuộc phiêu lưu vĩ đại. Anh chẳng hề lo lắng trước mỗi nhiệm vụ được giao vì không thực sự quan tâm đến kết quả. Ô, anh muốn trông thấy những kẻ phản quốc bị mang ra công lý, nhưng vì vài lý do khiến anh không muốn nhìn chúng bị treo cổ... chà... đó thực là

một tôn thất lớn với anh.

Nhưng giờ thì khác. Anh quan tâm. Anh muốn được hoàn thành nhiệm vụ này và xây đắp cuộc hôn nhân với Caroline nhiều hơn bất cứ thứ gì. Anh muốn được quan sát nàng bận rộn với vườn hồng, và muốn được trông thấy khuôn mặt nàng trên chiếc gối cạnh mình mỗi sáng. Anh muốn được làm tình với nàng trong hoang dại, và muốn được chạm lên chiếc bụng lớn dần của nàng khi nàng mang trong mình những đứa con của họ.

Anh muốn mọi thứ mà cuộc sống đã ban tặng. Muốn từng điều kỳ diệu và sự hân hoan. Và anh sợ vì biết những thứ đó có thể dễ dàng mất đi ra sao.

Chỉ với một viên đạn nhằm đúng mục tiêu.

Nhận ra tiếng ồn ào của Caroline đã ngừng hẳn, Blake liền nhìn về phía cửa phòng tắm đang hé ra vài phân. Anh nghe thấy tiếng nước bắn tung tóe, sau đó là sự im lặng đến đáng ngờ.

“Caroline?” anh gọi.

Nàng thò đầu ra với một chiếc khăn lụa đen quấn trên đầu. “Cô ấy không ở đây.”

Anh nhướn lông mày. “Vậy em là ai? Và em đã làm gì với vợ ta?”

Nàng mỉm cười quyền rũ. “Dĩ nhiên em là Carlotta De Leon. Và nếu anh không tóm em bây giờ, Senor Ravenscroft, em sẽ phải viện đến những chiến thuật buồn chán nhất của mình.”

“Mới nghĩ thôi anh đã rùng mình.”

Nàng nhảy lên giường và chớp mắt nhìn anh. “Đừng nghĩ. Chỉ cần tóm thôi.”

“Ồ. Nhưng anh không thể. Anh là một người đàn ông ngay thẳng và đạo đức. Anh sẽ không bao giờ làm trái những lời thề hôn ước đâu.”

Nàng nhăn mặt. “Em đảm bảo là vợ anh sẽ tha thứ cho anh lần này.”

“Caroline ư?” anh lắc đầu. “Không bao giờ. Cô ấy nóng nảy lắm đấy. Cô ấy khiến anh sợ chết khiếp.”

“Anh không nên nói về cô ấy như thế.”

“Em quả là một điệp viên giàu lòng thương cảm.”

“Em là độc nhất,” nàng nhún vai nói.

Anh cắn môi trong nỗ lực để kiềm chế việc bật cười. “Em là người Tây Ban Nha ư?”

Nàng giơ tay với một điệu chào trịnh trọng. “Nữ hoàng Isabelle muôn năm!”

“Anh hiểu rồi. Vậy tại sao em lại nói giọng Pháp?”

Mặt nàng xị ra, sau đó nàng nói bằng giọng bình thường. “Thật ư?”

“Đúng thế, một giọng Pháp hoàn hảo,” anh nói dối.

“Em chưa từng gặp người Tây Ban Nha nào trước đây.”

“Và anh thì chưa từng gặp ai có giọng giống em.”

Nàng đập mạnh vào vai anh.

“Thực sự thì em cũng chưa từng gặp một người Pháp nào.”

“Không!”

“Đừng có chọc em. Em chỉ đang cố làm anh vui thôi.”

“Và em thành công rồi.” Anh nắm lấy tay nàng và xoa ngón cái lên mu bàn tay nàng. “Caroline, anh muốn em biết rằng em làm anh thấy vô cùng hạnh phúc.”

Mặt nàng ươn ướt nghi ngờ. “Tại sao âm thanh này lại có vẻ giống với khúc dạo cho một tin xấu thế?”

“Chúng ta có vài vấn đề nghiêm túc cần thảo luận.”

“Điều này có vẻ liên quan đến nhiệm vụ tóm Oliver ngày mai, đúng không?”

Anh gật đầu. “Anh sẽ không nói dối em rằng nó không nguy hiểm.”

“Em biết,” nàng nói, giọng lí nhí.

“Bọn anh đã phải thay đổi kế hoạch một chút khi Prewitt phát hiện ra đám cưới của chúng ta.”

“Ý anh là sao?”

“Moreton – lãnh đạo cấp cao ở Bộ Chiến tranh – định gửi cho bọn anh một số trợ lực phòng trường hợp xấu. Giờ thì ông ấy không thể làm thế nữa.”

“Tại sao?”

“Bọn anh không muốn Prewitt dấy thêm nghi ngờ. Gã đang theo dõi anh. Nếu như cả tá người ở Bộ cùng tới trang viên Seacrest một lúc thì gã sẽ đánh hơi được mọi chuyện ngay.”

“Tại sao họ lại không đơn giản là giữ bí mật về chuyện này?” nàng cao giọng. “Đó chẳng phải là những gì anh vẫn đang làm ở Bộ Chiến tranh hay sao? Lén lút di chuyển trong đêm?”

“Đừng lo lắng, em yêu. Chúng ta vẫn sẽ có trợ thủ.”

“Bốn người không đủ! Em không biết có bao nhiêu tên đang làm việc cho Oliver.”

“Theo như các báo cáo của gã,” anh kiên nhẫn nói, “Thì chỉ có bốn. Chúng ta có lực lượng vừa đủ cân bằng.”

“Em không muốn vừa đủ. Anh phải áp đảo chúng về số lượng.”

Anh vươn tay vuốt mái tóc nàng, nhưng nàng lập tức giật khỏi anh. “Caroline,” anh nói. “Đây là điều phải làm.”

“Không,” nàng ngang ngược, “Nó không nên như thế.”

Anh nhìn nàng chằm chằm, một cảm giác cực kỳ xấu cuộn lên trong bụng. “Ý em là gì?”

“Em sẽ đi cùng anh.”

Anh nhồm dậy. “Không!”

Nàng trườn khỏi giường và chống hông. “Làm sao anh có thể thực hiện công việc này mà không có em chứ? Em có thể nhận dạng từng người

một trong số họ. Em biết từng ngõ ngách của nơi đó, còn anh thì không.”

“Em sẽ không đi đâu cả. Đó là quyết định cuối cùng.”

“Blake, anh đang suy nghĩ thiếu sáng suốt đấy.”

Anh vùng đứng lên và áp đảo nàng. “Đừng có kết tội anh là suy nghĩ thiếu sáng suốt. Em nghĩ rằng anh sẽ sẵn lòng đặt em vào nguy hiểm sao? Dù chỉ là một phút? Vì Chúa, người phụ nữ này, em có thể bị giết đấy.”

“Anh cũng thế,” nàng dịu dàng nói.

Nếu nghe thấy lời nàng, anh cũng không biểu lộ cho nàng biết. “Anh sẽ không thể vượt qua chuyện đó một lần nữa,” anh nói. “Nếu phải trói em vào thành giòng, anh cũng sẽ làm, nhưng em sẽ không đi đến bất kỳ chỗ nào gần bờ biển cho đến đêm mai.”

“Blake, em nhất định không chờ ở trang viên Seacrest, tỉa tóc móng tay và tự hỏi liệu mình có một người chồng hay không.”

Anh vò tóc với một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Anh nghĩ rằng em ghét cuộc sống này – đầy nguy hiểm và âm mưu. Em từng nói với anh rằng em cảm thấy buồn nôn trong suốt thời gian chúng ta đột nhập vào nhà Prewitt. Vì lý do quái quỷ gì mà em lại muốn đi cùng anh lúc này cơ chứ?”

“Em cực kỳ ghét nó!” nàng thốt ra. “Em ghét nó đến tận xương tủy. Anh có biết cảm giác lo lắng là thế nào không? Thực sự lo lắng ấy? Cảm giác ruột gan như bị thiêu đốt và khiến anh muốn gào thét thật to?”

Anh nhắm nghiền mắt lại một lúc và nhẹ nhàng nói, “Giờ thì anh đang cảm thấy như thế đây.”

“Vậy thì anh sẽ hiểu tại sao em không thể ngồi đây và chẳng làm gì cả. Vấn đề quan trọng không phải là em ghét nó, cũng chẳng phải là em sợ. Anh không hiểu điều đó hay sao?”

“Caroline, có lẽ nếu em được huấn luyện ở Bộ Chiến tranh. Nếu em biết cách bắn súng. Và...”

“Em có thể bắn súng. Em đã bắn Percy.”

“Điều anh đang cố nói với em là nếu như em đi cùng, anh sẽ không thể tập trung vào nhiệm vụ. Nếu lo lắng cho em, nhiều khả năng anh sẽ bắn

trượt và tự giết chính mình.”

Caroline cắn môi dưới và chậm rãi nói, “Anh nói đúng.”

“Tốt,” anh ngắt lời, giọng cọc lốc. “Vậy thì cứ thế mà làm.”

“Không. Sự thật là em có thể giúp đỡ anh. Anh có thể cần em.”

Anh nắm lấy cánh tay nàng và khóa chặt ánh mắt nàng. “Anh cần em ở đây, Caroline. Bình an vô sự.”

Nàng nhìn lên anh và thấy điều gì đó mình chưa từng mong đợi trong đôi mắt xám của anh – sự tuyệt vọng. Nàng đưa ra quyết định. “Tốt thôi,” nàng thì thầm. “Em sẽ ở đây. Nhưng em sẽ chẳng thấy vui vẻ gì với nó.”

Những lời cuối cùng của nàng bị bóp nghẹt khi anh kéo nàng về phía mình trong một cái ôm thật chặt. “Cảm ơn,” anh thì thầm, và nàng không chắc liệu anh đang nói với nàng hay với Chúa.

~*~

Đêm sau đó là đêm kinh khủng nhất trong cuộc đời Caroline. Blake và James rời đi ngay sau bữa tối, trước khi trời tối hẳn. Họ tuyên bố rằng họ cần phải đánh giá lại địa thế quanh vùng. Khi Caroline phản đối vì cho rằng ai đó có thể nhận ra họ, họ chỉ phá lên cười. Blake nổi tiếng là một địa chủ trong vùng, họ trả lời nàng như thế. Tại sao anh lại không thể ra ngoài thăm thú cùng người bạn chí cốt của mình? Hai người thậm chí còn lên kế hoạch dùng chân ở một quán rượu địa phương để tiếp tục đánh lừa mọi người rằng họ đơn giản chỉ là một cặp quý tộc đam mê chè chén.

Caroline phải thừa nhận rằng những lời họ nói thật có lý, nhưng nàng không thể xua đi cơn run rẩy đang quặn quại trong bụng. Nàng biết mình nên tin tưởng chồng mình và James, sau cùng thì họ đã làm việc trong Bộ Chiến tranh nhiều năm liền. Chắc chắn là họ biết mình cần làm gì.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Cảm giác khó chịu chỉ đơn giản là không biến mất. Caroline nhớ rất ít kỷ niệm về những buổi dạo chơi cùng mẹ, nhưng vẫn nhớ có lần mẹ nàng đã bật cười với cha và nói gì đó về chuyện trực giác của phụ nữ hiếm khi sai lầm.

Khi đứng bên ngoài trang viên Seacrest, nàng nhìn lên mặt trăng và những ngôi sao trên bầu trời rồi nhủ thầm, “Mẹ, con thực sự hy vọng rằng

mẹ cũng không biết mình đã nói điều gì.”

Nàng chờ đợi cảm giác bình yên mình thường tìm thấy trên bầu trời đêm, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời nàng, nó không xuất hiện.

“Chết tiệt,” nàng lầm bầm. Mắt nàng nhắm nghiền rồi lại mở ra và nhìn lên bầu trời.

Chẳng có gì xảy ra cả, nàng vẫn cảm thấy rất tồi tệ.

“Mày suy diễn quá nhiều rồi,” nàng tự nhủ. “Mày chưa từng có chút gì gọi là trực giác của phụ nữ trong suốt cuộc đời mày. Mày thậm chí còn chẳng biết liệu chồng mày có yêu mày hay không cơ mà. Mày không nghĩ rằng một người phụ nữ ít ra cũng phải có trực giác trong chuyện *đấy* đúng không?”

Nàng muốn nhảy lên lưng ngựa để phi đến giải cứu cho Blake và James hơn muốn làm bất cứ điều gì. Nhưng có lẽ họ không cần nàng phải giải cứu, và nàng biết Blake sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng. Niềm tin là điều đáng quý, và nàng không muốn hủy hoại niềm tin đó chỉ vài ngày sau hôn lễ của mình.

Có lẽ nếu đi dạo xuống bờ biển, đến nơi mà nàng và Blake đã làm tình lần đầu tiên, nàng có thể tìm thấy chút yên bình.

Trời ngày càng tối hơn, nhưng Caroline đã quay lưng và đi dọc theo đường mòn dẫn đến bãi biển. Nàng len qua khu vườn và bước vào con đường đá khi nghe thấy tiếng gì đó.

Tim nàng ngừng đập. “Ai đấy?” nàng hỏi.

Chẳng có gì xảy ra.

“Người đang cư xử rất ngu ngốc đấy,” nàng lầm bầm. “Chỉ cần đi ra...”

Dường như không biết từ đâu, một lực cực mạnh đánh lên lưng nàng khiến nàng ngã lảo đảo xuống đất. “Đừng nói một từ nào,” giọng nói găm gù vào tai nàng.

“Oliver?” nàng nghẹn lời.

“Tao nói câm miệng!” Tay gã bịt chặt miệng nàng.

Chính là *Oliver*. Tâm trí nàng quay cuồng. Gã đang làm cái quái gì ở đây thế này?

“Tao sẽ hỏi mày vài câu,” giọng gã đầy đe dọa. “Và mày sẽ phải cho tao câu trả lời.”

Kìm nén cơn hoảng sợ, nàng gật đầu.

“Chồng mày làm việc cho ai?”

Mắt nàng mở to, và nàng thầm cảm ơn rằng gã đã phải tốn chút thời gian để bỏ tay khỏi miệng nàng, vì nàng không biết phải nói gì. Khi gã cuối cùng cũng để nàng nói, cánh tay gã vẫn tòn nần vòng quanh cổ nàng, nàng cất lời, “Tôi không biết ông đang nói đến cái gì.”

Gã giật mạnh nàng ra phía sau, để cánh tay ép lên khí quản nàng. “Trả lời tao!”

“Tôi không biết! Tôi thề!” Nếu như nàng khai ra, mọi hoạt động của Blake sẽ tan thành mây khói. Anh có thể tha thứ cho nàng, nhưng nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Oliver đột ngột thay đổi vị trí để có thể vịn tay nàng ra sau. “Tao không tin mày,” gã gầm gừ. “Mày có rất nhiều điểm khiến người ta phát cáu, nhưng mày không phải đứa ngốc. Chồng mày làm việc cho ai?”

Nàng cắn môi. Oliver sẽ không tin rằng nàng hoàn toàn mù mờ về những gì chồng mình đang làm, nên nàng trả lời, “Tôi không biết, nhưng mà thi thoảng anh ấy vẫn ra ngoài.”

“A, giờ thì chúng ta có thêm đầu mối rồi. Gã đi đâu?”

“Tôi không biết.”

Gã lại kéo mạnh tay nàng đến mức nàng có thể chắc rằng mình đã bị trật khớp.

“Tôi không biết!” nàng rít lên. “Thực sự là không biết.”

Gã xoay nàng lại. “Mày có biết giờ gã đang ở đâu không?”

Nàng lắc đầu.

“Tao thì biết.”

“Ông biết ư?” nàng nghẹn lời.

Gã gật đầu, mắt nheo lại đầy nguy hiểm và tàn bạo. “Hãy tưởng tượng xem mày sẽ ngạc nhiên thế nào khi ta phát hiện ra gã ở một nơi xa lạ đêm nay.”

“Tôi không biết ý ông là gì.”

Gã bắt đầu lôi nàng về phía đường chính. “Mày sẽ hiểu nhanh thôi.” Gã kéo nàng theo cho đến khi họ đến chỗ một chiếc xe ngựa nhỏ đậu bên đường. Con ngựa đang ung dung nhai cỏ cho đến khi Oliver đá vào chân nó.

“Oliver!” Caroline nói. “Tôi chắc chắn là việc đó không cần thiết.”

“Câm miệng!” Gã đẩy nàng lên một bên cổ xe và trói tay nàng bằng một sợi dây thừng thô ráp.

Caroline nhìn xuống tay mình và bức bối nhận ra gã đang trói nàng chặt hệt như Blake từng làm. Nàng sẽ thật may mắn nếu như không có chút máu nào dính trên tay. “Ông định mang tôi đi đâu?” nàng hỏi.

“Đi gặp thằng chồng yêu dấu của mày.”

“Tôi nói với ông rồi, tôi không biết anh ấy đang ở đâu.”

“Và tao cũng đã nói với mày là tao biết.”

Nàng nuốt xuống, thấy càng lúc càng khó để giữ vững can đảm. “Chà, vậy thì, anh ấy đang ở đâu?”

Gã đẩy nàng vào xe rồi ngồi xuống phía sau nàng, và thúc con ngựa phi nước đại. “Ngài Ravenscroft đang đứng quan sát eo biển nước Anh một cách vô tội vạ. Hắn đang cầm một chiếc kính viễn vọng trong tay và đi cùng hắn là Hầu tước Riverdale cùng hai gã đàn ông khác mà tao không nhận ra là ai.”

“Có lẽ họ đang làm vài cuộc nghiên cứu khoa học. Chồng tôi là một nhà sinh thái học xuất sắc.”

“Đừng có xúc phạm tao. Hắn đang dùng kính viễn vọng để quan sát người của tao.”

“Người của ông ư?” nàng lặp lại.

“Mày nghĩ tao chỉ là một tên nhàn rỗi thích chôm tiền của mày ư?”

“À, vâng,” Caroline thừa nhận trước khi nàng có cơ hội cân nhắc.

“Đúng thế, tao đã lên kế hoạch cho những tài sản của mày, và không nghĩ là mình sẽ tha thứ cho mày về tội phản bội, nhưng tao cũng có kế hoạch riêng cho cuộc đời tao.”

“Ý ông là gì?”

“Ha! Mày sẽ không muốn biết đâu.”

Nàng nín thở khi chiếc xe rẽ vào một góc quanh với tốc độ thiếu an toàn. “Có vẻ như tôi sẽ biết sớm biết thôi, Oliver, nếu như ông cứ khăng khăng bắt tôi theo kiểu thế này.”

Gã nhìn nàng một cách khó chịu.

“Nhìn đường đi!” nàng rít lên, suýt nữa nôn sạch mọi thứ khi họ gần như đâm sầm vào một cái cây.

Oliver giật dây cương thật mạnh, con ngựa đã sớm phát cáu với cú đá liên khịt mũi và dừng lại. Caroline bị giật mạnh về phía trước. “Tôi cho rằng mình sẽ phát bệnh mất,” nàng lầm bầm.

“Đừng có nghĩ rằng tao sẽ dọn sạch mớ hỗn độn khi mày vét sạch tài sản của mày,” Oliver ngắt lời, đá mạnh con ngựa.

“Thôi cái trò đá con ngựa tội nghiệp đó ngay!”

Gã quay đầu đối mặt với nàng, mắt ánh lên tia nguy hiểm. “Tao có thể nhắc mày rằng mày đang bị trói, còn tao thì không chứ?”

“Đó là quan điểm của ông sao?”

“Tao là người đưa ra mệnh lệnh.”

“Ôi, thế thì đừng ngạc nhiên khi sinh vật tội nghiệp này sẽ đá vào đầu ông lúc ông không để mắt đến nó.”

“Đừng có dạy tao phải đối xử với ngựa của tao thế nào,” gã rống lên,

rồi lại vụt lên lưng ngựa.

Họ tiếp tục di chuyển xuống đường, và khi có thể chắc chắn rằng Oliver đã đi tới với tốc độ chậm hơn, Caroline liền nói, “Ông đang nói với tôi về công việc của ông.”

“Không,” gã nói. “Tao không. Và câm miệng lại.”

Nàng im lặng. Oliver sẽ không kể cho nàng bất cứ điều gì, và nàng có thể cũng sẽ sử dụng thời gian đó để lên một kế hoạch. Họ đang di chuyển song song với bờ biển, tiến gần đến dinh thự Prewitt và nơi mà Oliver đã đề cập về chuyến buôn lậu của gã trong các báo cáo. Nơi mà Blake và James đang phục kích.

Lạy chúa, họ đang bị mai phục.

~*~

Có điều gì đó không đúng. Blake cảm thấy nó rõ ràng tận xương tủy.

“Gã đâu rồi?” anh rít lên.

James lắc đầu và lôi chiếc đồng hồ bỏ túi ra. “Tôi không biết. Chiếc thuyền đã cập bến một tiếng trước. Prewitt lẽ ra phải có mặt ở đây để gặp họ rồi.”

Blake rửa thầm trong bụng. “Caroline nói rằng Prewittt luôn đúng giờ.”

“Liệu gã có biết Bộ Chiến tranh đang theo dõi mình không?”

“Không thể.” Blake giơ chiếc kính viễn vọng lên mắt để tập trung về phía bãi biển. Một chiếc thuyền nhỏ đã thả neo cách bờ biển khoảng hai mươi thước. Không có quá nhiều thủy thủ, cho đến giờ họ mới do thám được hai người đàn ông trên boong. Một trong số họ giữ một chiếc đồng hồ bỏ túi và liên tục kiểm tra thời gian.

James huých Blake và anh đưa cho anh ta chiếc kính viễn vọng. “Lẽ ra hôm nay sẽ có vài chuyện diễn ra,” Blake nói, “Không đời nào gã lại biết mình bị phát hiện.”

James chỉ gật đầu khi quét mắt về hướng đường chân trời. “Trừ khi gã chết rồi, nếu không gã sẽ ở đây. Gã đã bỏ qua nhiều tiền cho vụ này.”

“Còn người của gã ở chỗ chết tiệt nào được nhỉ? Theo dự tính thì sẽ phải có bốn người ở đây.”

James nhún vai, vẫn giữ nguyên chiếc kính. “Có lẽ chúng đang chờ tín hiệu từ Prewitt. Có thể gã... chờ đã!”

“Sao?”

“Có ai đó đang đến!”

“Ai cơ?” Blake cố tóm lấy chiếc kính viễn vọng, nhưng James từ chối đưa nó cho anh. “Là Prewitt,” anh ta nói, “đến bằng xe ngựa. Và gã đi cùng một cô nàng.”

“Carlotta De Leon,” Blake đoán.

James chậm rãi hạ kính xuống. Mặt anh ta đã hoàn toàn tái mét. “Không,” anh ta thì thào, “Là Caroline.”

Chương 23

San-guine (Tính từ): Hy vọng hoặc tự tin về một số vấn đề cụ thể.

San-guin-ar-y (Tính từ): Có sự đổ máu; đặc trưng bởi việc chém giết.

Sau đêm đó, tôi sẽ không bao giờ nhầm lẫn giữa từ “sanguine” và “sanguinary” nữa.

Trích nhật ký cá nhân của Caroline Ravenscroft

~*~

Caroline liếc nhìn chân trời, nhưng nàng không thể nhìn thấy điều gì trong đám mây đen của đêm hôm đó. Điều này chẳng hề khiến nàng kinh ngạc. Blake và James sẽ không bao giờ ngu ngốc đến độ sử dụng một chiếc đèn lồng. Họ có thể nấp sau một tảng đá hoặc bụi cây nào đó, tận dụng ánh trăng mờ mờ để theo dõi các hoạt động dưới bờ biển này.

“Tôi chẳng thấy gì cả,” nàng nói với Oliver. “Hắn là ông có nhầm lẫn gì rồi.”

Gã chậm rãi quay đầu đối diện với nàng. “Mày thực sự nghĩ rằng tao là một thằng đàn sao?”

Nàng chối bay. “Không, không phải một thằng đàn. Rất nhiều thứ khác, nhưng không phải là đàn.”

“Chồng mày,” gã nói, chỉ về phía trước, “Đang nấp giữa những tán cây kia.”

“Có lẽ chúng ta nên báo cho anh ấy biết về sự có mặt của chúng ta chẳng?” nàng hỏi đầy hi vọng.

“Ồ, sẽ báo ngay thôi. Đừng có sợ,” gã dừng xe và đẩy nàng xuống đất. Caroline va mạnh sườn xuống đất, ho sù sụ vì hít phải bụi và cỏ. Nàng nhìn lên đúng lúc trông thấy gã giám hộ đang chĩa súng vào mình.

“Oliver...”

Gã chĩa súng vào đầu nàng.

Nàng nín thính.

Gã hát đầu sang bên phải. “Đi đi!”

“Nhưng đó là vách đá.”

“Có một con đường nhỏ. Men theo nó.”

Caroline nhìn xuống. Một con đường mòn hẹp được khắc vào sườn đồi dốc. Nó uốn lượn xuống bãi biển, và chẳng mất nhiều hơn một cơn gió để những viên sỏi lăn xuống dốc. Con đường trông không an toàn chút nào, nhưng dù sao cũng hấp dẫn hơn viên đạn bay ra từ họng súng của Oliver nhiều. Nàng quyết định làm theo mệnh lệnh của gã.

“Tôi cần ông cời trói trước đã,” nàng nói. “Để giữ thăng bằng.”

Gã cau mày, sau đó ưng thuận. Miệng lẩm bầm, “Mày chưa đủ tốt để làm tử thần của tao.”

Nàng bắt đầu thở phào nhẹ nhõm.

“Chưa đâu.”

Dạ dày nàng lại quặn lên.

Cuối cùng gã cũng hoàn thành việc cời trói cho nàng và đẩy nàng về phía con dốc, lẩm bầm rõ to, “Trên thực tế, mày sẽ hữu dụng nhất khi là một góa phụ.”

Lần này, dạ dày nàng thực sự nhộn nhạo, nhưng nàng nuốt xuống, ho sặc sụa với vị chua trong miệng. Trái tim nàng đập loạn nhịp, nàng có thể cảm thấy điều gì đó còn vượt cả nỗi kinh hoàng, nhưng nàng phải tiếp tục mạnh mẽ vì Blake. Nàng bước lên con đường nhỏ và bắt đầu đi xuống.

“Đừng có giở trò,” gã nói. “Mày sẽ thật khôn ngoan nếu nhớ rằng súng của tao đang chĩa vào gáy mày.”

“Tôi sẽ không quên chuyện đó đâu,” nàng nói toẹt ra, mũi chân rón rén trên những viên đá lung lay. Chết tiệt, con đường này quá nguy hiểm vào ban đêm. Nàng có thể leo lên một con đường tương tự vào ban ngày, nhưng ánh mặt trời luôn luôn là một trợ thủ đắc lực.

Gã gi nòng súng vào lưng nàng. “Nhanh nữa lên!”

Nàng vung tay điên cuồng để giữ thăng bằng. Khi đã hài lòng rằng mình sẽ không phải đối mặt với cái chết, nàng ngắt lời gã, “Tôi sẽ không để ông làm một xác chết tử tế với cái cổ gãy đầu. Và tin tôi đi, nếu chuẩn bị ngã thì điều đầu tiên tôi làm sẽ là tóm lấy chân ông.”

Và câu nói đó đã khiến gã câm miệng lại, gã cũng chẳng làm phiền nàng thêm một lần nào nữa cho đến khi họ an toàn đứng trên bãi biển.

~*~

“Tôi sẽ giết cô ấy,” Blake thấp giọng gầm gừ.

“Xin lỗi, nhưng cậu sẽ phải cứu cô ấy trước đã,” James nhắc anh. “Và có thể cậu cũng muốn tiết kiệm mấy viên đạn dành cho Prewitt.”

Blake bắn cho anh ta một cái nhìn hết sức bức bối. “Tôi sẽ trói chặt cô ấy vào thành giường.”

“Cậu từng thử rồi.”

Blake quay đi. “Làm sao cậu có thể đứng đây mà nói đùa được chứ?” anh hỏi. “Gã đang giữ vợ tôi. Vợ tôi đấy!”

“Và nói tôi nghe xem điều gì sẽ được xếp vào hạng mục về những cách thức và phương pháp trừng trị cô ấy đây? Làm sao nó lại có nghĩa là cứu được cô ấy cơ chứ?”

“Tôi đã bảo cô ấy ở lại,” Blake càu nhàu. “Cô ấy cũng thề là sẽ không rời khỏi trang viên Seacrest.”

“Có thể cô ấy nghe cậu, cũng có thể không. Nhưng dù là kiểu gì thì cũng chẳng mang đến sự khác biệt nào ở thời điểm này.”

Blake quay sang bạn mình, vẻ mặt đan xen một cách kỳ lạ nỗi sợ hãi và sự ân hận. “Chúng ta phải cứu cô ấy. Tôi không quan tâm liệu chúng ta có để tuột mất Prewitt hay không. Hay liệu cả cái kế hoạch chết tiệt này có bị phá hủy hay không. Chúng ta...”

James đặt tay mình lên cánh tay Blake. “Tôi biết.”

Blake ra hiệu cho hai trợ thủ từ Bộ Chiến tranh tụ tập lại và nhanh

chóng giải thích tình hình cho họ. Họ không có nhiều thời gian để lên kế hoạch. Oliver đã ép Caroline đi xuống bãi biển. Nhưng từ lâu, Blake biết rằng sẽ chẳng có sự thay thế nào hơn một cuộc đối thoại hiệu quả, và họ hội ý một lúc để thống nhất chiến lược.

Thật không may, đó lại là thời điểm mà người của Oliver đã quyết định để tấn công.

~*~

Có lần trên bãi biển, Caroline nhận ra rằng nước ở các con kênh không yên ả như nàng nghĩ và gió không phải là yếu tố tạo ra những con sóng nơi đây. Một chiếc thuyền nhỏ mà nàng nhận ra khi Oliver neo chúng lại gần bờ và cát bị xáo động đã sớm chứng minh rằng họ không chỉ có một mình.

“Mày đã ở chỗ quái quỷ nào thế?”

Caroline quay đầu và chớp mắt đầy kinh ngạc. Giọng nói vang lên như thể thuộc về một người cao lớn và vạm vỡ, nhưng kẻ bước vào vùng sáng của ánh trăng lại mảnh khảnh và lịch sự một cách đáng lo ngại.

Oliver hát đầu về phía chiếc thuyền và bắt đầu lội xuống nước, kéo theo Caroline xuống cùng. “Tao sẽ không tránh được việc bị cản trở.”

Gã đàn ông kia thô lỗ quan sát Caroline. “Cô ta quyến rũ đấy, nhưng cũng không phải là không tránh được.”

“Không quá quyến rũ,” Oliver chế giễu, “Nhưng lại có thể kết hôn với một đặc vụ của Bộ Chiến tranh.”

Caroline thở hên hên và khuya gối.

Oliver buông một tiếng cười chiến thắng. “Chỉ là lý thuyết thôi, Caroline thân mến của ta, và mày vừa mới khẳng định nó.”

Nàng loạng choạng đứng dậy, không ngừng tự chửi rủa bản thân mình. Làm sao nàng lại ngu ngốc đến thế? Nàng biết tốt hơn là không nên để lộ phản ứng. Nhưng Oliver đã khiến nàng kinh ngạc.

“Mày là gã ngốc sao?” gã đàn ông kia rít lên. “Bọn Pháp đã trả cho lô hàng này đủ nhiều để chúng ta sống yên ổn. Nếu mày làm tổn hại đến cơ

hội...”

“Lô hàng ư?” Caroline hỏi. Nàng đã nghĩ rằng Oliver sẽ mang theo những thông điệp và kiện hàng bí mật. Nhưng từ “lô hàng” dường như lại ám chỉ tới thứ gì đó lớn hơn. Có lẽ họ buôn lậu đạn dược chăng? Hoặc là vũ khí? Trông chiếc thuyền không đủ to để mang thứ gì đó quá lớn.

Những gã đàn ông không để mắt đến nàng. “Vợ của một đặc vụ sao,” kẻ lạ mặt lầm bầm. “Chết tiệt, mày đúng là đồ ngu. Điều cuối cùng mà chúng ta cần là sự chú ý của Bộ Chiến tranh.”

“Chúng ta đã bị chú ý,” Oliver đáp trả, kéo theo Caroline xuống nước. “Blake Ravenscroft và Hầu tước Riverdale đang xuống dốc. Chúng đã theo dõi bọn mày cả đêm rồi. Và nếu không có tao...”

“Nếu không có mày,” gã kia ngắt lời, giật mạnh Caroline lại, “Chúng tao sẽ không bao giờ bị phát hiện. Ravenscroft và Riverdale chắc chắn là không hay biết gì về sự phân công của tao.”

“Ông biết chồng tôi ư?” Caroline hỏi, ngạc nhiên đến độ quên cả phản đối.

“Tôi biết hẳn ta,” hẳn đáp lời. “Và trước ngày mai, cả nước Pháp cũng sẽ biết.”

“Chúa ơi,” nàng thì thầm. Oliver hẳn đã lên lấy được danh sách những đặc vụ. Những đặc vụ hẳn sẽ trở thành mục tiêu cho những cuộc mưu sát. Những đặc vụ như Blake và James.

Nàng đã nghĩ tới mười kế hoạch khác nhau cùng một lúc để rồi bác bỏ toàn bộ. Một tiếng hét dường như là vô dụng; nếu Blake đang theo dõi bờ biển, chắc chắn anh đã nhìn thấy nàng và sẽ không cần nàng phải ra hiệu về sự có mặt của mình. Và tấn công Oliver hoặc một đặc vụ người Pháp sẽ chỉ khiến nàng phải bỏ mạng. Khả năng duy nhất là bằng cách nào đó trì hoãn thời gian cho đến khi Blake và James xuất hiện.

Nhưng sau đây chuyện gì sẽ xảy ra? Họ có thể sẽ chẳng kịp xoay sở. Oliver biết họ đã ở đó.

Nàng nín thở. Oliver có vẻ khá hào hứng với sự hiện diện của những người ở Bộ Chiến tranh. Chẳng suy nghĩ thêm, nàng lướt ánh mắt đến chỗ bờ đá, nhưng không thấy gì.

“Chồng mày sẽ không cứu mày đâu,” Oliver nói với vẻ thỏa mãn ác độc. “Người của tao đang chăm sóc hẳn ngay khi chúng ta đang nói chuyện ở đây.”

“Vậy ông mang tôi đến đây làm gì?” nàng thì thầm, tim nàng quặn thắt trong lồng ngực. “Ông không cần tôi.”

Gã nhún vai. “Tao thích thế. Tao muốn nó biết rằng tao đã tóm được mày. Tao muốn nó nhìn thấy tao giao mày cho Davenport.”

Người đàn ông tên là Davenport cười khùng khục, và kéo nàng lại gần hơn. “Cô nàng có thể giải trí khá tốt đấy.”

Oliver cau mày. “Trước khi tao để mày lột sạch đồ của nó...”

“Tao không thể đi đâu cho đến khi lô hàng đến nơi,” Davenport nói. “Cô ta ở chỗ quái nào rồi?”

Cô ta ư? Carolinne chớp mắt, cố không tỏ ra phản ứng gì.

“Cô ta đang tới,” Oliver ngắt lời. “Và mày biết Ravenscroft bao lâu rồi?”

“Vài ngày. Có thể là một tuần. Mày không phải phương tiện truyền tin duy nhất của tao.”

“Mày nên nói cho tao biết trước,” Oliver gầm gừ.

“Mày chẳng cho tao lý do gì để tin tưởng nhiều hơn là cung cấp cho tao một chiếc thuyền.”

Caroline lợi dụng cuộc tranh cãi của hai người đàn ông để quét mắt xuống bãi biển và vách đá xem có bất cứ dấu hiệu hoạt động nào không. Blake đã ở đây, đấu tranh cho cuộc sống của anh và nàng thì chẳng làm được cái quái gì cho anh cả.

Trong suốt cuộc đời, nàng chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng cùng cực đến mức này. Ngay cả khi phải đối mặt với những gã giám hộ tồi tệ. Nàng luôn giữ vững hy vọng rằng một lúc nào đó, cuộc sống của nàng sẽ rẽ đúng hướng. Nhưng nếu Blake bị giết...

Tiếng nấc của nàng nghẹn lại. Thật quá kinh khủng khi tận mắt

chứng kiến cảnh đó.

Và rồi nàng trông thấy một chuyền động ở cuối con đường mòn mình vừa đi xuống qua khóe mắt. Nàng đấu tranh với thôi thúc được nhìn về phía đó; nếu Blake hoặc James tới để cứu nàng, nàng sẽ không muốn phá hỏng sự bất ngờ này.

Nhưng khi bóng dáng đó tới gần hơn, nàng nhận ra rằng nó quá nhỏ để có thể là James hay Blake hoặc bất cứ người nào có thể giải cứu. Trên thực tế, cách di chuyển đó hoàn toàn là của một phụ nữ.

Miệng nàng há hốc kinh ngạc. Carlotta De Leon. Chính là cô ta. Điều trở trêu này mới đáng kinh ngạc làm sao.

Carlotta tiến lại gần hơn, khẽ hắng giọng khi đến được tầm nghe của những người còn lại. Oliver và Davenport ngừng tranh cãi và ngay lập tức quay sang cô ta.

“Cô có nó chưa?” Davenport gặng hỏi.

Carlotta gật đầu và nói, giọng nhuốm vẻ mơ hồ và du dương. “Mang danh sách theo quả thực là quá nguy hiểm, nhưng tôi đã ghi nhớ toàn bộ.”

Caroline nhìn chăm chú người phụ nữ mà theo cách nào đó phải chịu trách nhiệm cho đám cưới của nàng và Blake. Carlotta là một cô gái nhỏ nhắn với nước da trắng nõn và mái tóc đen nhánh. Đôi mắt cô ta trông già dặn như thể thuộc về ai đó lớn tuổi hơn nhiều.

“Cô gái này là ai?” cô ta hỏi.

“Caroline Trent,” Oliver trả lời.

“Caroline Ravenscroft,” nàng cắt ngang.

“À, phải là Ravenscroft. Tao muốn nói ngu ngốc làm sao khi quên mất rằng giờ mày đã là một người vợ.” Oliver lôi chiếc đồng hồ bỏ túi của mình ra và bật mở nó. “Thứ lỗi cho tao, giờ thì mày đã là một góa phụ.”

“Tôi sẽ gặp ông dưới địa ngục,” nàng rít lên.

Tao không nghi ngờ gì về chuyện đó, nhưng tao tin là mày sẽ còn nhìn thấy nhiều cảnh tượng thú vị hơn với ngài Davenport trước đã.”

Caroline hoàn toàn quên mất chuyện gã Davenport nói trên đang tóm chặt cánh tay nàng. Dù hắn giữ rất chắc, nhưng nàng cũng thành công với việc đâm Oliver. Gã gặp người lại vì đau nhưng vẫn không quên nắm chắc khẩu súng của mình.

“Thật đáng khen ngợi,” Davenport nói bằng giọng chế giễu thấp trầm. “Tôi đã muốn làm điều đó nhiều tháng nay rồi.”

Caroline xoay người lại. “Ông ở phe nào?”

“Phe của riêng tôi, luôn luôn là thế.” Rồi hắn nhắc cánh tay lên, để lộ họng súng đen bóng và bắn vào đầu Oliver.

Caroline hét lên sợ hãi. Cơ thể nàng run bần bật với dư âm của tiếng súng, tai nàng nhức nhối trước tiếng nổ. “Ôi chúa ơi,” nàng thút thít. “Ôi chúa ơi,” nàng không yêu quý gì Oliver, thậm chí đã từng đồng ý cung cấp cho chính phủ những thông tin có thể khiến cho gã phải lên giá treo cổ, nhưng cái này... điều này là quá tồi tệ với nàng. Máu vấy trên váy nàng và những con sóng đang sủi bọt, thi thể của Oliver nằm úp và nổi lênh phênh trên mặt nước. Nàng dứt mình ra xa khỏi Davenport và nôn ọe. Khi có thể đứng lên, nàng quay sang hỏi hắn thật đơn giản, “Tại sao?”

Hắn nhún vai nói, “Gã biết quá nhiều.”

Carlotte nhìn Caroline và chậm rãi hướng ánh nhìn sang Davenport. “Cô ta,” cô ta nói, nhấn mạnh âm tiết Tây Ban Nha đầy tinh tế của mình – thứ bắt đầu khiến Caroline ghét cay ghét đắng, “cũng thế.”

~*~

Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Blake khi nghe thấy tiếng súng là cuộc đời anh đã chấm dứt.

Suy nghĩ thứ hai của anh cũng tương tự thế, dù không phải vì lý do tương tự. Ngay sau khi anh nhận ra mình không chết, vậy thì đó hẳn là James – người đã cố hạ gục kẻ phản diện khi gã bắn vào anh ta, và rồi anh cũng nhận ra rằng tiếng súng mà mình nghe được gần như không đủ to để được bắn từ vách đá.

Nó đến từ phía dưới bãi biển, và điều đó cũng chỉ có một ý nghĩa duy nhất. Caroline đã chết. Và cuộc đời anh cũng chấm dứt từ đây.

Vũ khí trượt khỏi tay anh, và trong một khoảnh khắc, anh hoàn toàn mất hết sức lực đến mức không thể cử động nổi. Qua khước mắt, anh thấy người của Prewitt đang lao về phía mình vào đúng giây cuối cùng anh lấy lại tinh táo để xoay người và đá vào bụng hắn, tiếng súng dưới bờ biển vẫn vang lên trong tâm trí anh.

Chúa lòng lành, anh chưa từng nói với nàng rằng anh yêu nàng.

James chạy về phía anh với một đoạn dây thừng lỏng lẻo trên tay. “Đây là tên cuối cùng trong số bọn chúng,” anh ta nói, quỳ xuống và trói gã lại.

Blake không nói câu nào.

James dường như không nhận thấy vẻ đau khổ của bạn mình. “Chúng ta đã hạ gục được một tên, nhưng tôi cho rằng gã vẫn còn sống. Chỉ có một vết dao đâm trên vai. Cũng không mất quá nhiều máu.”

Blake trông thấy khuôn mặt nàng, nụ cười trong đôi mắt màu lục lam của nàng, và đôi môi cong lên đầy tinh tế cầu xin anh hôn lên đó. Anh có thể nghe thấy giọng nàng, thì thầm những lời yêu đương với anh – những lời mà anh chưa từng đáp trả lại nàng.

“Blake?”

Giọng James kéo tâm trí anh ra khỏi nỗi đau đớn tận tâm can, và anh nhìn xuống.

“Chúng ta phải tiếp tục.”

Blake chỉ nhìn ra xa, về phía biển.

“Blake? Blake? Cậu không sao chứ?” James đứng dậy và vỗ nhẹ vào bạn mình, tìm kiếm xem có thương tích gì trên người anh hay không.

“Không, tôi...” Và rồi anh trông thấy một cơ thể đang đập dềnh trên sóng. Máu hòa với nước. Và Caroline... vẫn còn sống! Tâm trí Blake như được hồi sinh. Cả cơ thể anh cũng thế. “Đường xuống nhanh nhất là đường nào?” anh hỏi ngắn gọn. “Chúng ta không có nhiều thời gian.”

James đánh giá cách thức mà người đàn ông và người phụ nữ đang giữ Caroline làm con tin tranh cãi với nhau. “Đúng thế,” anh ta đồng ý,

“Chúng ta không có nhiều thời gian.”

Blake nhặt vũ khí dưới đất lên và quay sang James cùng William Chartwell – người được Bộ Chiến tranh phái đến.

“Chúng ta cần xuống dưới càng nhẹ nhàng càng tốt.”

“Có hai đường,” Chartwell nói. “Tôi đã điều tra vùng này ngày hôm qua. Prewitt dùng một đường để đưa cô ấy xuống bãi biển, cái còn lại, nhưng...”

“Nó ở đâu?” Blake ngắt lời.

“Phía bên kia,” Chartwell trả lời cùng một cái hắt đầu, “Nhưng...”

Blake đã hoàn toàn nhắc gót và chạy đi.

“Chờ đã!” Chartwell rít lên. “Con đường đó dốc đứng và không thể đi được trong đêm.”

Blake cúi nhìn phần đầu đường, ánh trăng cho anh chút ánh sáng hết sức hiếm hoi. Không giống con đường còn lại, con đường này bị những bụi cây chắn mất tầm nhìn. “Đây là hy vọng duy nhất của chúng ta để có thể xuống đó mà không bị phát hiện.”

“Nó chẳng khác gì tự sát!” Chartwell kêu lên.

Blake quay đầu. “Vợ tôi sắp bị sát hại đến nơi rồi.” Và rồi không chờ xem liệu hai đồng nghiệp có theo sau mình hay không, anh bắt đầu cuộc hành trình chậm chạp và nguy hiểm xuống bãi biển. Thật đau đớn khi anh không thể nhanh chóng trượt xuống sườn đồi. Mỗi giây đều vô cùng cấp bách nếu anh muốn trở về nhà, về trang viên Seacrest với Caroline an toàn trong vòng tay. Nhưng địa hình không cho phép anh làm gì khác hơn ngoài di chuyển từng bước thật chậm.

Anh nghe tiếng một viên sỏi nhỏ lăn xuống đường và thấy nó va vào mắt cá chân mình. Tạ ơn Chúa! Điều đó nghĩa là James đang theo sau anh. Về phần Chartwell, Blake không hiểu về cậu ta đủ nhiều để đoán xem cậu ta sẽ làm gì, nhưng Blake biết rằng ít nhất, cậu ta cũng đủ tin cậy trong Bộ Chiến tranh để không thể làm gì gây nguy hiểm cho cuộc giải cứu Caroline.

Khi anh xuống đến nơi, gió thổi mạnh và bắt đầu rít lên từ bãi biển.

Người đàn ông và người phụ nữ bắt giữ Caroline đang tranh cãi với nhau. Không thấy giọng Prewitt, và Blake chỉ có thể đoán rằng thi thể nổi trên biển chính là của gã.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Caroline. Blake ép bản thân phải bình tĩnh lại. Nàng nghe có vẻ kinh ngạc hơn là đau đớn, và anh vẫn phải giữ bình tĩnh khi chỉ một chút nữa là đi hết con đường.

Anh gạt một bụi cây nhỏ ra, dừng bước để bình ổn lại hơi thở và đánh giá tình hình. Vài giây sau, James đã ở bên cạnh anh.

“Chuyện gì đang diễn ra thế?” James hỏi.

“Tôi không chắc. Trông cô ấy có vẻ vẫn an toàn, nhưng tôi không biết chúng ta sẽ định thoát khỏi chỗ này để cứu cô ấy bằng cách nào. Đặc biệt là khi bọn họ đều đang đứng dưới nước.”

“Cô ấy có biết bơi không?”

“Chết tiệt. Tôi không biết.”

“Chà, cô ấy lớn lên cạnh bờ biển, vì thế chúng ta có thể hy vọng một chút. Và... Chúa ơi!”

“Gì thế?”

James chậm rãi quay đầu lại đối mặt với anh. “Là Carlotta De Leon.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

Blake cảm thấy bạn mình có nhiều điều muốn nói hơn, “Và...?”

“Điều đó nghĩa là chúng ta phải đối mặt với nhiều khó khăn hơn dự định,” James nuốt xuống. “Carlotta De Leon là một kẻ tàn nhẫn và cuồng tín vào sự nghiệp. Cô ta có thể bắn trúng tim Caroline chỉ bằng một tay và dùng tay còn lại để lật những trang Kinh thánh.”

~*~

Caroline biết nàng đã hết thời gian. Davenport không có đủ lý do để cho nàng sống. Hẳn rõ ràng là chỉ định giải trí một chút với nàng và có thể

nghe rằng chiếm đoạt vợ của một trong những đặc vụ của hoàng gia là việc rất thú vị.

Mặt khác, Carlotta lại bị thúc đẩy bởi những lý do chính trị, hầu hết trong số đó liên quan đến sự nghiệp sụp đổ của Đế quốc Anh. Và rõ ràng là người phụ nữ này tin tưởng mãnh liệt vào sự nghiệp của cô ta.

Hai kẻ bắt giữ vẫn tiếp tục cãi nhau về số phận của Caroline, và nàng chẳng có chút nghi ngờ nào về việc cuộc cãi vã sẽ biến thành một cuộc thi la hét. Nàng cũng không hề nghi ngờ chuyện Carlotta sẽ là kẻ chiến thắng. Kết quả đó quá đơn giản để có thể dự đoán được; Davenport sẽ dễ dàng tìm được một phụ nữ khác để làm nhục. Còn Carlotta thì không có vẻ gì là tìm được một quốc gia khác để mà hủy hoại.

Và điều đó cũng có nghĩa là mạng sống của Caroline sẽ sớm kết thúc nếu nàng không sớm làm gì đó.

Nàng vẫn bị Davenport giữ chặt, nhưng đã vùng vẫy cho đến khi đối mặt với Carlotta và thốt lên, “Họ đã theo dõi cô lâu rồi.”

Carlotta đông cứng người, sau đó chậm rãi quay sang Caroline. “Cái gì, chính xác là cô có ý gì?”

“Họ biết cô đang ở đây. Họ muốn trông thấy cô bị treo cổ.”

Carlotta cười lớn. “Họ còn chẳng biết ta là ai.”

“Ôi, có, họ có,” Caroline đáp lời. “Quý cô De Leon.”

Đốt ngón tay đang đặt trên cò súng của Carlotta trở nên trắng bệch. “Cô là ai?”

Lần này đến lượt Caroline bật cười. “Cô có thể tin nổi không khi họ đã nhầm lẫn tôi với cô đấy? Thật buồn cười nhưng đó là sự thật.”

“Chỉ có một người duy nhất từng gặp ta...”

“Hầu tước Riverdale,” Caroline hỗ trợ. Oliver đã sớm nói tên của anh ta và tên của Blake, vì thế chuyện này có vẻ như không cần thiết phải giữ bí mật.

“Nếu tôi có thể chen ngang...” giọng điệu mỉa mai của Davenport xen vào.

BÙM!

Tiếng động quá lớn, Caroline chắc mẩm rằng nàng đã bị bắn. Nhưng sau đó nàng nhận ta hai điều: Nàng không cảm thấy đau đớn và Davenport đã hoàn toàn chìm nghỉm.

Nàng nuốt xuống một cách khó khăn rồi xoay người lại. Giờ thì có đến hai thi thể nổi trên mặt biển. “Tại sao cô lại làm thế?”

“Gã khiến ta khó chịu.”

Dạ dày rộng tuếch của Caroline bắt đầu nhộn nhạo.

“Ta không biết tên hắn,” Carlotta nhẹ nhàng nói.

“Ai cơ?”

“Hầu tước.”

“À, nhưng chắc chắn là anh ta biết tên cô.”

“Tại sao cô lại nói cho ta biết?”

“Rõ ràng và đơn giản là để tự vệ rồi.”

“Và làm sao chuyện này có thể cứu được cô?”

Môi Caroline cong lên thành một nụ cười bí ẩn. “Nếu tôi biết đủ nhiều, chỉ cần nghĩ xem tôi có thể tiết lộ cho cô thêm điều gì khác.”

Ánh mắt người phụ nữ Tây Ban Nha cứng cõi và khắc nghiệt. “Nếu cô biết quá nhiều,” cô ta nói bằng giọng dịu dàng đến kỳ lạ, “Vậy thì tại sao ta lại không thể giết quách cô ngay bây giờ nhỉ?”

Caroline chiến đấu để giữ bình tĩnh. Đầu gối nàng đang run rẩy, và tay nàng cũng vậy, nhưng nàng hy vọng rằng Carlotta sẽ cho rằng đó là do nước lạnh đang xoáy quanh chân nàng. Nàng không biết liệu Blake còn sống hay đã chết, nhưng dù thế nào đi nữa, nàng vẫn phải mạnh mẽ. Chúa thứ lỗi cho nàng, nếu anh đã bị giết trên đồi thì nàng sẽ bị nguyên rửa nếu để sự nghiệp cả đời của anh hoàn toàn sụp đổ chỉ vì người phụ nữ nhỏ bé với mái tóc đen nhánh này. Nàng không quan tâm liệu mình có chết trong lúc làm việc đó hay không, nhưng sẽ không để danh sách những đặc vụ trong Bộ

Chiến tranh lọt vào tay kẻ địch.

“Tôi không nói rằng mình biết quá nhiều,” cuối cùng Caroline nói, “Nhưng tôi có thể biết chính xác những gì cô cần.”

Một khoảnh khắc im lặng kinh khủng bao trùm lấy họ, và rồi Carlotta giờ súng lên. “Ta sẽ tự nắm lấy cơ hội của mình.”

Trong khoảnh khắc đó, Caroline biết rằng nàng vẫn đang nói dối. Nàng rõ là quan tâm liệu mình có chết hay không. Nàng vẫn chưa sẵn sàng để rời bỏ thế giới này. Nàng không muốn cảm nhận cơn đau từ vết thương do súng, không muốn biết cảm giác viên đạn tàn phá làn da và mạch máu của nàng như thế nào, cũng không muốn biết máu sẽ tràn trên nước lạnh và chảy khắp những con kênh trên nước Anh ra sao.

Và Chúa giúp nàng, nàng không thể chết mà không hay biết gì về số phận của Blake.

“Cô không thể,” nàng hét lên. “Cô không thể giết tôi.”

Carlotta cười. “Ồ?”

“Cô đã hết đạn rồi.”

“Ta còn một khẩu súng khác.”

“Cô không bao giờ trốn thoát nổi mà không có tôi.”

“Thật sao?”

Caroline gật đầu điên cuồng.

“Tại sao lại thế?”

“Vì con thuyền đang rời đi rồi.”

Carlotta quay lại, trông thấy thuyền của Oliver đã trôi ra dòng nước về phía xa, tiếp theo đó, một từ ngữ mà Caroline chưa từng nghe thấy từ một cô gái được phun ra.

~*~

Bàn chân Blake bước trên bờ biển đầy sỏi, đó là tất cả những gì khiến anh không thể chạy thực mạng ra đại dương và kéo vợ mình đến nơi an toàn.

Nhưng anh đã chọn con đường độc hơn để khiến kẻ thù bất ngờ, và anh biết mình phải hành động thật cẩn trọng. James đã nhẹ nhàng xuất hiện bên cạnh anh chỉ ít phút sau đó, và họ cùng nhau khảo sát hiện trường.

Carlotta dường như hoàn toàn rối trí, cô ta vẫy tay, la hét và nguyên rủa con thuyền, còn Caroline đang nhích dần về phía sau, gần bờ biển hơn.

Nhưng ngay khi nàng đã xoay sở để lùi lại đủ xa và có thể bỏ chạy an toàn, Carlotta liền quay phắt lại rồi chĩa súng vào thẳng trán nàng.

“Cô sẽ không đi đâu cả,” cô ta lặng lẽ nói.

“Chúng ta không thể ít nhất là ra khỏi nước được sao?” Caroline đáp. “Chân tôi mất sạch cảm giác rồi.”

Carlotta gật đầu cộc lốc. “Đi. Chậm thôi. Nếu cô giờ trò thì ta sẽ bắn cô đấy. Ta thề là mình sẽ làm thế.”

“Tôi tin cô,” Caroline đáp với một cái liếc mắt đầy thấu hiểu về phía thi thể của Davenport.

Chậm rãi, không một lần rời mắt khỏi đối phương, hai người phụ nữ di chuyển ra khỏi làn nước lên bãi biển.

Từ vị trí ẩn nấp của mình sau cái cây, Blake theo dõi toàn bộ cuộc trao đổi. Anh cảm thấy James ở ngay cạnh mình, sau đó nghe tiếng anh ta thì thào vào tai.

“Chờ cho đến khi họ đến gần hơn một chút.”

“Để làm gì?” Blake hỏi.

Nhưng hầu tước không đáp lời.

Blake tiếp tục theo dõi theo Carlotta hệt như một con chim ưng, chờ đợi đúng thời điểm chuẩn xác để bắn khẩu súng rơi khỏi tay cô ta. Không có tay súng nào ở Anh quốc có thể bắn giỏi hơn anh, và Blake hoàn toàn tự tin rằng mình có thể làm được điều đó, nhưng không phải là khi Caroline vẫn đang chắn mắt tầm ngắm của anh.

Nhưng ngay sau đó, trước khi Blake có thể ngăn lại, James đã đột ngột bước ra ngoài, giơ tay đầu hàng và không mang theo bất cứ thứ vũ khí nào.

“Thả cô ấy đi đi,” hầu tước trầm giọng nói. “Tôi mới là người cô cần.”

Carlotta quay ngoắt đầu lại. “Là anh!”

“Chính thế.”

Miệng Caroline há hốc. “James?”

Súng của Carlotta liên tục di chuyển qua lại giữa hai mục tiêu. “Tôi vẫn luôn mơ về ngày này,” cô ta rít lên.

Caroline nín thở, giọng James dường như vô cùng căm dỗ. Chuyện quái gì đã xảy ra giữa hai người họ? Và Blake đang ở đâu?

“Caroline,” James nói bằng giọng mạnh mẽ. “Dịch sang một bên. Đây là chuyện giữa tôi và Quý cô Carlotta De Leon.”

Caroline không biết anh ta đang nói đến chuyện gì, nhưng nàng không định phó mặc anh ta cho người phụ nữ trông như thể chỉ muốn lột da anh ta định đoạt. “James,” nàng nói. “Có thể tôi...”

“ĐI NGAY!” anh ta rống lên.

Nàng làm theo lời anh ta, sớm hơn một giây trước khi tiếng súng vang lên. Carlotta tru lên trong đau đớn và bất ngờ, nhưng James đã lao về trước và đè cô ta xuống đất. Cuộc ẩu đả bắt đầu diễn ra, nhưng James to lớn hơn người phụ nữ nhỏ bé kia nhiều, và cô ta chẳng có chút cơ hội chiến thắng nào.

Caroline chạy về phía trước để giúp đỡ, nhưng trước khi đến được chỗ họ, nàng cũng bị tóm lại.

“Blake? Ôi, Blake!” Nàng nhào vào vòng tay anh. “Em tưởng rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.”

Anh siết chặt nàng trong vòng tay, không thể tin nổi lúc này nàng đã an toàn. Anh biết mình đã ôm nàng quá chặt đến mức làn da nhạy cảm của nàng có thể bị bầm tím chỉ vì sức mạnh đó, nhưng anh không thể nào buông nàng ra. “Caroline,” anh khàn giọng cất lời. “Anh phải nói với em...”

“Em không rời khỏi trang viên Seacrest,” nàng ngắt lời, những từ

ngữ được thốt ra dồn dập. “Em thề. Em đã muốn thề nhưng không làm, bởi vì em không muốn phản bội sự tin tưởng của anh. Nhưng sau đó Oliver đã chộp lấy em, và...”

“Anh không quan tâm,” anh lắc đầu, biết rằng nước mắt mình đang trào ra nhưng hoàn toàn phó mặc cho cảm xúc. “Anh không quan tâm đến điều đó, anh đã nghĩ rằng em sẽ chết, và...”

Nàng thì thầm tên anh, chạm lên má anh.

“Anh yêu em, Caroline. Anh yêu em. Và nếu như em chết, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến...”

“Ôi, Blake!”

Anh ôm nàng thật chặt trong vòng tay, cơ thể anh đột nhiên mất thăng bằng. “Tất cả những gì anh có thể nghĩ được là mình sẽ không bao giờ có thể nói điều đó với em được nữa, và em cũng sẽ không bao giờ có thể nghe được anh nói nữa. Và...”

Caroline đặt một ngón tay lên môi anh. “Em yêu anh, Blake Ravenscroft.”

“Và anh cũng yêu em, Caroline Ravenscroft.”

“Và tôi thì không yêu Carlotta De Leon nhiều lắm,” James càu nhàu. “Thế nên một trong hai người muốn giúp đỡ tôi thì tôi muốn trói cô ta lại và kết thúc toàn bộ mọi chuyện ở đây.”

Blake rời khỏi vợ mình với vẻ ngượng ngùng. “Xin lỗi, Riverdale.”

Caroline theo sau, quan sát ả điệp viên người Tây Ban Nha đang bị trói chặt và bịt miệng. “Các anh định đưa cô ấy lên đòi kiểu gì?”

“Ồ, khỉ thật,” James lầm bầm. “Tôi chắc chắn là không hề muốn công cô ta tẹo nào.”

Blake thở dài, “Tôi cho là chúng ta có thể cử thuyền đến vào ngày mai.”

“Ồ!” Caroline thốt lên. “Nhắc đến chuyện đó mới nhớ, em đã suýt quên mất là mình đã trông thấy người trên thuyền của Oliver trước khi họ rời đi. Đúng như những gì chúng ta nghĩ, hẳn chính là Miles Dudley. Em không

nhận ra người còn lại, nhưng đảm bảo là nếu anh tóm được Dudley, ông ta sẽ giúp anh tóm được người còn lại thôi.”

Ngay lúc đó, Chartwell trượt từ trên đồi xuống. “Chuyện gì đã xảy ra thế?” cậu ta hỏi.

“Tôi ngạc nhiên nếu cậu không chứng kiến tất cả từ trên vách đá an toàn đó đây,” Blake cay đắng nói.

Nhưng vẻ mặt James lúc này lại rạn rỡ. “Không, không, Ravenscroft, đừng la mắng cậu ta. Cậu ta đến đúng lúc lắm.”

Chartwell trông đầy ngờ vực. “Đúng lúc cho cái gì?”

“Chà, để canh giữ quý cô De Leon đây. Chúng tôi sẽ cho thuyền để đón cả hai người vào sáng mai. Và trong lúc ở đây, cậu có thể kéo hai thi thể kia ra khỏi nước được chứ?”

Chartwell chỉ gật đầu, biết thừa rằng mình chẳng có lựa chọn nào khác.

Blake nhìn lên đồi. “Khi thật, tôi mệt chết đi được!”

“Chúng ta không cần phải trèo lên bằng đường đó,” Caroline nói, chỉ về phía tây. “Nếu các anh không ngại đi bộ khoảng nửa dặm xuống bãi biển thì ở phía kia, vách đá sẽ sớm biến mất và đường đi thì tương đối bằng phẳng.”

“Tôi sẽ chọn đường mòn,” James nói.

“Anh chắc chứ?” Nàng cau mày hỏi. “Anh trông mệt mỏi chết đi được.”

“Ai đó sẽ phải mang ngựa đến. Hai người đi trước đi. Tôi sẽ gặp lại cậu trên đường.” Rồi trước khi một trong hai người nhà Ravenscroft có thể tranh luận, James đã rời gót và làm xáo trộn những viên sỏi trên đường.

Blake mỉm cười, kéo mạnh tay Caroline. “Riverdale quả là một người thông minh.”

“Ồ, thật sao?” Nàng bước theo sau anh, bỏ lại Chartwell một mình canh giữ tù nhân. “Và điều gì đã khiến anh nhận thấy điều đó vào thời điểm này?”

“Anh có cảm giác rằng cậu ta sẽ có chút không thoải mái nếu đi cùng chúng ta.”

“Ồ? Tại sao?”

Blake dành cho nàng vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước đến giờ. “Chà, như em thấy đây, có một vài khía cạnh của hôn nhân cần sự riêng tư.”

“Em hiểu rồi,” nàng cũng nghiêm túc đáp lời.

“Anh có thể phải hôn em một hoặc hai lần trên đường về.”

“Chỉ hai thôi sao?”

“Cũng có thể là ba.”

Nàng vờ suy nghĩ về điều đó. “Em không nghĩ ba lần là đủ.”

“Bốn thì sao?”

Nàng cười lớn, lắc đầu và chạy xuống bãi biển.

“Năm?” anh đề nghị, sai những bước dài đuổi theo nàng. “Sáu. Anh có thể hứa là sáu, và sẽ cố thành bảy...”

“Tám!” nàng hét lên. “Nhưng chỉ khi anh có thể tóm được em.”

Anh bắt đầu chạy và tóm được nàng khi cả hai ngã xuống đất. “Tóm được em rồi!”

Nàng nuột xuống, khoe mắt chan chứa cảm xúc và nước mắt. “Vâng, anh tóm được em rồi. Thực sự là nó khá vui.”

Blake chạm lên má nàng, mỉm cười với nàng bằng tất cả tình yêu trên thế giới. “Cái gì vui?”

“Oliver đã lên kế hoạch để tóm được một nữ thừa kế, còn anh thì lên kế hoạch để tóm được một gián điệp. Và cuối cùng thì...” nàng nhỏ giọng dần, ghen ngào vì xúc động.

“Cuối cùng thì?”

“Cuối cùng thì em lại tóm được anh.”

Anh hôn nàng dịu dàng. “Chắc chắn là em đã tóm được anh, tình yêu của anh. Chắc chắn là thế.”

---HẾT---

MỘT SỐ TRÍCH ĐOẠN TỪ NHẬT KÝ CÁ NHÂN CỦA CAROLINE RAVENSCROFT:

Tháng 7 năm 1815

Non-par-eil (Danh từ): Một người hoặc một vật không bình đẳng; thứ gì đó độc nhất.

Tôi đã kết hôn được một năm và luôn nghĩ rằng chồng mình là người duy nhất dành cho mình.

~*~

Tháng 11 năm 1815

E-da-cious (Tính từ): Ưu tiên ăn uống, tham lam.

Lúc này đây, tôi cảm thấy khá đói khi đang mang trong mình một đứa trẻ, nhưng vẫn không đói như những ngày bị mắc kẹt trong phòng tắm của Blake.

~*~

Tháng 11 năm 1816

Trea-tise (Danh từ): Một cuốn sách nghiên cứu về một số vấn đề cụ thể.

Blake tìm thấy rất nhiều điểm tựa hào về con trai chúng tôi. Tôi đoán rằng ngày nào đó, một cuốn sách về chủ đề trí tuệ và sự quyến rũ của David sẽ ra đời.

~*~

Tháng 1 năm 1818

Col-la-tion (Danh từ): Bữa ăn hoặc bữa tiệc nhẹ.

Lần sinh nở này không giống lần trước; đó là một ngày may mắn khi tôi thậm chí đã thành công trong việc ăn hết một bữa ăn nhẹ nguội ngắt.

~*~

Tháng 8 năm 1824

Cur-sive (Tính từ): Thuộc về viết; viết nhanh tay để thu được nhiều ký tự mà không cần phải nhắc bút, và kết quả là những góc nối tiếp tròn trịa, không được tách ra riêng biệt, nghiêng ngã.

Hôm nay, tôi đã thử hướng dẫn Trent về nghệ thuật viết nhanh, nhưng Blake đã can thiệp và tuyên bố (theo quan điểm của tôi thì là khá xác xược) rằng chữ viết tay của tôi cứ như gà bới.

~*~

Tháng 6 năm 1826

Pro-e-ny (Danh từ): Tổ tiên, gia đình, con cái.

Những đứa con của chúng tôi khẳng khẳng rằng những chiếc lỗ nằm rải rác trên bức tường quanh tấm bia phi tiêu của Blake là dấu tích của một con chim rừng, bằng cách nào đó bị mắc kẹt trong ngôi nhà, nhưng tôi thấy giải thích này thật bất hợp lý.

~*~

Tháng 2 năm 1827

Eu-pho-ni-ous (Tính từ): Làm hài lòng cái tai.

Chúng tôi đặt tên con bé là Cassandra để tưởng nhớ mẹ tôi, nhưng cũng đồng ý với nhau rằng đó là cái tên êm tai nhất dành cho con bé.

~*~

Tháng 6 năm 1827

Be-a-ti-fic (Tính từ): Hạnh phúc tuyệt đối.

Có thể tôi là một người phụ nữ ngu ngốc và đa cảm, nhưng đôi khi, tôi ngừng lại để nhìn xung quanh mình và cảm thấy thật quý giá biết bao khi ở đây có Blake, David, Trent, Cassandra; và tôi đã vui mừng đến mức cứ cười mãi không thôi trong nhiều ngày liền.

Tôi nghĩ... tôi biết! Cuộc sống...thật tuyệt, rất, rất tuyệt!

